#fblondi

NEW YORK TIMES BESTSELLER

JENNIFER L. ARMENTROUT

PENTRU TOTDEAUNA

RITA AWARD, 2017
pentru „Cea mai bună ficțiune romantică
pentru adolescenți și tineri"

EPICLOVE

#
•

Ea a învăţat că tăcerea era

cea mai bună armă a sa.

El a jurat că o va proteja întotdeauna.

Amândoi împărtăşesc un trecut îngrozitor, în urma căruia au creat o legătură indestructibilă. Sau, cel puţin, aşa credeau ei. Până când drumurile lor s-au despărţit brusc, în urmă cu patru ani.

Mallory şi Rider încearcă de ceva vreme să-şi depăşească experien-ţeleînfiorătoare trăiteîntr-un centru de plasament, să-şi clădească un viitor* să uite. Dar chiar când credeau că au lăsat trecutul în urmă, Mallory şi Rider se reîntâlnesc la liceu şi descoperă că legătura puternică din copilărie n-a dispărut... continuă să existe, la fel ca si rănile, în această încercare de a se vindeca de trecut şi de a-şi depăşi temerile şi nesiguranţa, amândoi descoperă că există ceva ce-i poate ajuta: iubirea şi

prietenia.

#
•

O poveste fermecătoare despre o tânără curajoasă

care luptă pentru a-şi exprima adevărul dintr-un

refugiu al tăcerii. Ascultă vocea lui Mallory, va rămân

e în sufletul tău PENTRU TOTDEAUNA.

SA NU SPUI

THHcdcJo-

PfiTW

îomAJi»**JENNIFER L. ARMENTROUT**

SÂ NU SPUI

nlclmuită/

Traducere din limba engleză IULIA DROMERESCHI

Editura Epica, Bucureşti, 2018Editor: Anca EFTIME

Redactor: Elena-Anca COMAN
DTP: Simona RĂDULESCU

The Problem with Forever, Jennifer L. Armentrout
Copyright © 2016 by Jennifer L. Armentrout

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin Editurii Epica.
© 2018, Editura Epica.

ISBN: 978-606-8754-46-8

Bucureşti, 2018

La preţul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. R044 RNCB 5101 0000 0171 0001,
BCR Unirea, Bucureşti

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ARMENTROUT,JENNIFER
Să nu spui niciodată pentru totdeauna / Jennifer L. Armentrout; trad. din 1b. engleză de Iulia Dromereschi. - Bucureşti: Epica, 2018
ISBN 978-606-8754-46-8 I. Dromereschi, Iulia (trad.)
821.111

Pentru toţi cei care îşi caută cuvintele
şi pentru cei care le-au găsit.

(yutiile de pantofi prăfuite, goale, aranjate într-o stivă mai înaltă şi mai lată decât trupul ei subţire, s-au clătinat când s-a sprijinit cu spatele de ele, aducându-şi genunchii osoşi la piept.

„Respiră. Doar respiră. Respiră."

Încremenită în partea din spate a dulapului şubred, nu îndrăznea să scoată un sunet. Şi-a prins buza de jos între dinţi. Concentrându-se să inhaleze fiecare gură de aer infect în plămâni, a simţit că avea să dea frâu liber lacrimilor.

Doamne! Făcuse o greşeală imensă, iar domnişoara Becky avea dreptate: era o fată obraznică.

Mai devreme se întinsese după borcanul cu biscuiţi colorat şi plin de praf— cel în formă de ursuleţ, care conţinea biscuiţi cu gust ciudat. Nu avea voie să îşi ia singură nici biscuiţi, nici altă mâncare, însă îi era foame şi o durea stomacul, iar domnişoara Becky se simţea din nou rău şi aţipise pe canapea. Nu intenţionase să dea jos scrumiera de pe bufet şi să o spargă în bucăţi. Unele cioburi aveau forma ţurţurilor care atârnau iama de acoperiş. Altele erau doar nişte aşchii.

Nu-şi dorise decât un biscuit.

Umerii ei înguşti au tresărit când a auzit peretele crăpând, de cealaltă parte a dulapului. Şi-a muşcat mai tare buza. Un gust metalic i s-a răspândit în gură. A doua zi, în rigipsul peretelui

avea să fie o gaură de mărimea mâinii mari a domnului Henry, iar domnişoara Becky avea să plângă şi să se simtă iwarăşi rău.

Scârţâitul slab al uşii de la dulap a răsunat ca un tunet în urechile ei.

„Nu, nu, nu…”

£1 nu trebuia să o găsească acolo. Era refugiul ei, de fiecare dată când domnul Henry era furios sau când…

S-a încordat şi ochii i s-au mărit când un trup mai înalt şi mai lat decât al ei s-a strecurat înăuntru şi a îngenuncheat în faţa ei. In întuneric, nu îi putea distinge trăsăturile, însă golul din stomac îi spunea cine era.

— îmi paie rău, a şoptit ea.

— Ştiu.

O mână i s-a aşezat pe umăr, iar greutatea acesteia a liniştit-o. £1 era singura persoană a cărei atingere o făcea să se simtă confortabil.

— Trebuie să rămâi aici, da?

Domnişoara Becky spusese cândva că el era cu doar şase luni mai mare decât ea, care avea şase ani, însă ei i se păruse întotdeauna cu mult mai mare, fiindcă, în ochii ei, el stăpânea întreaga lume.

Ea a încuviinţat.

— Nu ieşi, a adăugat el, apoi i-a pus în mâini păpuşa roşcată pe care ea o scăpase în bucătărie, după ce spărsese scrumiera şi se adăpostise în dulap.

Fusese prea speriată ca să o recupereze, aşa că o lăsase pe Catifea acolo unde căzuse, părându-i

rău, fiindcă era un cadou primit de la el cu multe, multe luni în urmă. Nu ştia cum reuşise el să facă rost de păpuşă, însă, într-o zi, apăruse cu ea — şi era numai şi numai a ei.

— Rămâi aici, indiferent ce se întâmplă.

Ţinând păpuşa aproape, strângând-o între genunchi şi piept, a încuviinţat din nou.

El s-a mişcat, înţepenind când un strigăt furios a zgâlţâit pereţii din jurul lor. La auzul numelui ei, strigat cu atâta furie, a simţit că o trec fiori de gheaţă pe şira spinării.

Un scâncet abia auzit i-a scăpat printre buze şi a şoptit:

— Voiam doar un biscuit.

— E-n regulă. Iţi aduci aminte? Ţi-am promis că te voi proteja mereu. Doar să nu scoţi un sunet. A strâns-o de umăr. Stai liniştită şi când… când mă întorc, îţi citesc, da? Totul despre iepurele acela prost.

Nu a putut decât să’încuviinţeze din nou, fiindcă existaseră momente în care nu stătuse liniştită şi tăcută şi nu avea să uite niciodată consecinţele. Dar, dacă stătea liniştită, ştia ce avea să urmeze. El nu avea să-i poată citi în seara aceea. Iar a doua zi avea să lipsească de la şcoală şi asta nu era bine, chiar dacă el susţinea contrariul.

El a mai rămas o clipă, apoi s-a strecurat afară din dulap. Uşa dormitorului s-a închis cu zgomot, iar ea a ridicat păpuşa, lipindu-şi de aceasta chipul înlăcrimat. Un nasture de pe pieptul păpuşii i-a intrat în obraz.

Să nu scoţi un sunet.

Domnul Henry a început să urle.

Să nu scoţi un sunet.

S-au auzit paşi pe hol.

Să nu scoţi un sunet.

O lovitură. Ceva s-a izbit de podea, iar domnişoara Becky probabil că se simţea mai bine, fiindcă a început să ţipe dintr-o- dată. Insă, în dulap, singurul sunet care conta era lovitura ce izbea carnea, iar şi iar. A deschis gura şi a scos un strigăt înăbuşit, îngropându-1 în păpuşă.

Să nu scoţi un sunet.

O e puteau schimba multe lucruri în patru ani.

Era greu de crezut că trecuse atât timp. Patru ani de când nu mai călcasem într-o şcoală publică. Patru ani de când nu mai vorbisem cu nimeni, cu excepţia unui grup de oameni foarte intim şi foarte restrâns. Patru ani de când mă pregăteam pentru acest moment şi, cu toate acestea, exista o şansă mare să împroşc toată suprafaţa bufetului cu cerealele pe care cu greu reuşisem să mi le îndes în gură.

Se puteau schimba multe lucruri în patru ani. Întrebarea era: eu mă schimbasem?

Zgomotul unei linguriţe izbindu-se de o ceaşcă m-a scos din gândurile mele.

Era *a treia* linguriţă de zahăr pe care Cari Rivas încerca s-o toarne pe furiş în cafea. Când ar fi crezut că nu-1 priveşte nimeni, ar fi încercat să-şi mai pună două. Pentru un bărbat în jur de cincizeci de ani, se ţinea în formă, însă era complet dependent de zahăr. în camera de lucru de acasă, plină de publicaţii medicale groase, exista un birou cu un sertar care arăta ca un magazin de dulciuri.

Pândind bolul cu zahăr, s-a întins din nou după linguriţă şi a privit peste umăr. Mâna i-a îngheţat.

Am rânjit puţin, din locul unde stăteam, cu un bol mare de cereale în faţă.

A oftat când m-a văzut, sprijinindu-se de blatul din granit şi privindu-mă pe deasupra cănii. A luat o gură de cafea. Părul lui negru, pieptănat pe spate, începuse de curând să încărunţească la tâmple, iar în combinaţie cu tenul lui măsliniu-închis, mi se părea că îi dădea un aer distins. Era chipeş, la fel ca soţia lui, Roşa. De fapt, „chipeş" nu era un cuvânt potrivit pentru ea. Cu tenul închis la culoare şi părul des, ondulat, care nu avea încă nicio şuviţă căruntă, era foarte frumoasă. Chiar deosebit de atrăgătoare, mai ales datorită felului mândru în care se mişca.

Rosei nu îi fusese niciodată teamă să vorbească în numele ei sau în numele altora.

Mi-am pus cu grijă lingura în bol, ca să nu se lovească de ceramică. Nu-mi plăcea să fac zgomote inutile. Era un obicei vechi, de care nu reuşisem să mă debarasez şi care, probabil, avea să facă parte din mine meieu.

Ridicându-mi ochii din bol, l-am văzut pe Cari privindu-mă.

— Eşti sigură că te simţi pregătită pentru asta, Mallory?

Inima mea a răspuns cu o tresărire la acea întrebare aparent inocentă, care însă fusese echivalentul unei puşti de asalt încărcate cu muniţie. Eram pregătită din toate punctele de vedere. Ca o tocilară, îmi printasem orarul şi harta liceului Lands High, iar Cari sunase deja şi îmi obţinuse numărul dulăpiorului, aşa că ştiam exact unde se afla totul. *Studiasem* harta. Cu seriozitate. De parcă viaţa mea ar fi depins de asta. Astfel, nu aveam să fiu nevoită să întreb pe nimeni unde se ţineau cursurile şi nici să rătăcesc de colo colo. Roşa făcuse chiar un drum până la liceu cu mine, cu o zi înainte, ca să mă familiarizez cu traseul şi cu distanţa de parcurs cu maşina.

Mă aşteptasem ca Roşa să fie prezentă în dimineaţa aceea, fiindcă era o zi mare şi o aşteptaserăm întregul an. Micul dejun fusese mereu momentul nostru. Dar Cari şi Roşa erau amândoi doctori. Ea era chirurg cardiolog şi o operaţie neplanificată o

chemase la datorie chiar înainte să mă ridic din pat. Aşa că a trebuit să o scuz.

— Mallory?

Am încuviinţat dând scurt din cap şi mi-am strâns buzele, lăsându-mi mâinile să cadă în poală.

Cari şi-a luat cana de la gură şi a aşezat-o pe tejghea, în spatele lui.

— Eşti pregătită pentru asta? m-a întrebat din nou.

Am devenit agitată şi simţeam că-mi venea să vomit. Pe de-o parte, nu eram pregătită. Aceea avea să fie o zi dificilă, însă trebuia să-mi iau inima-n dinţi. Privindu-1 pe Cari în ochi, am încuviinţat.

A respirat adânc şi pieptul i s-a ridicat.

— Ştii drumul spre şcoală?

Am încuviinţat iar, sărind de pe scaunul de bar şi înşfăcând bolul. Dacă plecam în acel moment, ajungeam cu cincisprezece minute mai devreme. Probabil era o idee bună, m-am gândit în timp ce aruncam restul de cereale la gunoi şi puneam bolul şi lingura în maşina de spălat vase inoxidabilă.

Cari nu era înalt, să fi avut puţin peste un metru şaptezeci, dar tot îi ajungeam doar până la umeri când s-a proptit în faţa mea.

— Foloseşte-ţi cuvintele, Mallory. Ştiu că eşti stresată şi că îţi trec o mie de lucruri prin cap, dar trebuie să-ţi foloseşti cuvintele. Nu să dai din cap pentru a spune da sau nu.

Foloseşte-ţi cuvintele.

Am închis ochii strâns. Terapeutul la care obişnuiam să mă duc, doctorul Taft, rostise acea propoziţie de un milion de ori, la fel ca şi logopedul care lucrase cu mine de trei ori pe săptămână, timp de doi ani.

Foloseşte-ţi cuvintele.

Acea mantra contrazicea tot ce fusesem învăţată timp de aproape treisprezece ani, când cuvintele fuseseră considerate zgomote, iar zgomotul se pedepsea cu teamă şi violenţă. *Se*

pedepsea înainte, însă acum nu mai era aşa. Nu făcusem intensiv aproape patru ani de terapie ca să nu-mi folosesc cuvintele, iar Roşa şi Cari nu îşi dedicaseră fiecare clipă liberă ca să şteargă un trecut de coşmar, doar ca să-şi vadă eforturile eşuând.

Nu cuvintele erau problema. Acestea îmi pluteau în minte asemenea unui stol de păsări ce migrează iama spie sud. Cuvintele nu fuseseră niciodată o problemă. Mi le însuşisem şi le ştiam dintotdeauna, însă mereu îmi fusese greu să le exteriorizez, să le dau glas.

Am tras adânc aer în piept şi am înghiţit în sec.

— Da. *Da.* Sunt... pregătită.

Cari a schitat un zâmbet slab când s-a întins să-mi dea la o parte o şuviţă de păr de pe faţă. Părul meu era mai degrabă şaten decât roşcat, până când ieşeam la lumină. Atunci, spre ruşinea mea, devenea de un roşu aprins, ca acela al pompelor de incendiu.

— Poţi face asta. Sunt absolut convins. Şi Roşa la fel. Doar *tu* mai trebuie să fii convinsă, Mallory.

Am simtit că mă sufoc.

— Mulţumesc.

Un singur cuvânt.

Nu era de ajuns. Cum ar fi putut să fie, în condiţiile în care Cari şi Roşa îmi salvaseră viaţa? Şi la propriu, şi la figurat. După părerea lor, mă aflasem în locul şi la momentul potrivit, din toate acele motive absurde care există în univers. Povestea noastră părea desprinsă dintr-o ediţie a emisiunii *The Oprah Winfrey Show* sau dintr-un film de familie de pe canalul ABC. Era ireală. Să spun „mulţumesc” nu avea să fie niciodată îndeajuns, nu după tot ce făcuseră pentru mine.

Şi, pentru toate eforturile lor, pentru fiecare şansă pe care mi-o oferiseră, voiam să fiu cât puteam de perfectă pentru ei. Le *datoram* asta. Şi despre asta era vorba în acea zi.

M-am grăbit să-mi iau geanta cu manualele şi cheile, înainte să izbucnesc în plâns, ca un copil care tocmai a descoperit că nu există Moş Crăciun.

Parcă citindu-mi gândurile, Cari m-a oprit în faţa uşii.

— Nu-mi mulţumi, a spus. Arată-ne.

Am început să-mi mişc capul, însă m-am oprit.

— Da, am şoptit.

El mi-a zâmbit, apărându-i riduri în jurul ochilor.

— Succes!

Deschizând uşa din faţă, am ieşit pe veranda îngustă, în aerul cald şi sub soarele strălucitor ale unei dimineţi de sfârşit de august. Mi-am îndreptat privirea spre curtea frumos îngrijită, la fel ca aceea a casei de peste drum şi ca a tuturor caselor din cartierul Pointe.

Toate casele.

Uneori, încă mă şoca faptul că locuiam într-un loc ca acela: o casă mare, cu o curte şi cu flori plantate cu îndemânare, cu o maşină care-mi aparţinea pe aleea recent asfaltată. Uneori, nu mi se părea real. De parcă m-aş fi putut trezi şi afla din nou…

Am clătinat din cap, alungând acel gând, în timp ce mă apropiam de Honda Civic, veche de zece ani. Maşina aparţinuse fiicei adevărate a lui Cari şi a Rosei şi fusese un dar pentru Marquette cu ocazia absolvirii liceului, înainte să plece la facultate ca să devină medic, la fel ca ei.

Fiica *adevărată*.

Doctorul Taft mă corectase de fiecare dată când mă referisem aşa la Marquette, fiindcă el credea că asta îmi diminua importanţa în viaţa lui Cari şi a Rosei. Speram să aibă dreptate, fiindcă uneori mă simţeam precum acea casă mare cu grădină îngrijită.

Uneori, nu mă simţeam reală.

Marquette n-a avut şansa de a merge la facultate. Suferise un anevrism. Murise brusc, fără ca nimeni să poată face ceva pentru a evita asta. îmi închipuiam că Roşa şi Cari aveau să lupte întotdeauna cu faptul că salvaseră atât de multe vieţi, însă nu o putuseră salva pe cea mai importantă pentru ei.

Era puţin straniu că maşina îmi aparţinea acum, de parcă intr-un fel aş fi fost o înlocuitoare a fiicei lor. Nu mă făcuseră niciodată să mă simt aşa şi n-aş fi spus-o cu voce tare, însă, când mă aşezam la volan, nu puteam să nu mă gândesc la Marquette.

Mi-am pus geanta pe scaunul copilotului. Am aruncat o privire prin interiorul maşinii şi mi-am văzut ochii reflectându-se în oglinda retrovizoare. Erau prea dilataţi. Arătam ca o căprioară pe punctul de a fi lovită de o dubă. Insă căprioarele nu au ochi albaştri. Mă rog. Eram palidă în jurul ochilor şi aveam sprâncenele încruntate. Păream speriată.

Am oftat.

Nu aşa îmi doream să arăt în prima zi de şcoală.

Am vrut să mă uit în altă parte, dar medalionul de argint care atârna de oglinda retrovizoare mi-a atras atenţia. Era la fel de mare ca o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi. Un bărbat cu barbă era gravat în interiorul unui oval ieşit în relief. Scria într-o carte cu o pană. Deasupra lui se citeau cuvintele SFÂNTUL LUCA, iar dedesubt, ROAGĂ-TE PENTRU NOI.

Sfântul Luca este protectorul medicilor.

Medalionul îi aparţinuse Rosei. Mama ei i-1 oferise când intrase la Medicină, iar Roşa mi-1 dăruise mie când îi spusesem că eram pregătită să merg la o şcoală publică în ultimul an de liceu. Bănuiam că, la un moment dat, i-1 dăduse lui Marquette, însă nu întrebasem niciodată.

Cred că atât Roşa, cât şi Cari nutreau speranţa că aveam să le calc pe urme, la fel cum plănuise Marquette. Dar să fii chirurg presupunea tărie de caracter, încredere şi o personalitate

aproape neînfricată, trei atribute ce nu aveau să fie folosite vreodată pentru a mă descrie.

Cari şi Roşa ştiau asta, aşa că mă împingeau şi mai mult în direcţia cercetării, fiindcă, după părerea lor, în perioada de şcolarizare la domiciliu dădusem dovadă de aceleaşi înclinaţii pentru ştiinţe ca şi Marquette. Chiar dacă nu protestasem, să-mi petrec timpul studiind microbi sau celule părea la fel de interesant ca ideea de a-mi petrece toată viaţa vopsind iar şi iar în alb pereţii camerei mele. Dar habar n-aveam ce voiam» Ştiam doar că voiam să merg la facultate, fiindcă, înainte ca Roşa şi Cari să apară în viaţa mea, facultatea nu făcuse niciodată parte din ecuaţie.

Drumul până la liceul Lands High mi-a luat cam optsprezece minute, exact aşa cum mă aşteptasem. In clipa în care clădirea din cărămidă cu trei etaje mi-a apărut în câmpul vizual, dincolo de terenurile de baseball şi de fotbal, m-am încordat, de parcă o minge de baseball s-ar fi îndreptat direct spre faţa mea, iar eu aş fi uitat să-mi pun mănuşa ca să o prind.

Am simţit un gol în stomac şi am strâns volanul cu mâinile. Şcoala era enormă şi relativ nouă. Site-ul său web spunea că fusese construită în anii nouăzeci şi, comparativ cu alte şcoli, încă strălucea.

Era strălucitoare şi imensă.

Am trecut de autobuzele care îşi lăsau pasagerii în sensul giratoriu şi am urmărit altă maşină, virând pe lângă clădirea enormă, către parcarea de dimensiunea unui mall. Nu mi-a fost greu să parchez şi, fiindcă ajunsesem cam devreme, am profitat de cele cincisprezece minute pentru a repeta mantra mea zilnică sau ceva la fel de penibil şi de stânjenitor.

„Pot face asta. Voi face asta.”

Am repetat iar şi iar acele cuvinte în timp ce am coborât din maşină şi mi-am aruncat geanta pe umăr. Inima îmi bătea cu putere şi atât de repede, încât am crezut că o să mi se facă rău

când m-am uitat în jur şi am văzut mulţimea de oameni care se îndreptau spie aleea ce ducea către intrarea principală a liceului. M-au întâmpinat înfăţişări şi culori ale pielii diferite, chipuri şi staturi diferite. Pentru o clipă, am simţit că eram la un pas de un scurtcircuit cerebral. Mi-am ţinut respiraţia. Mă priveau mulţi ochi, unii oprindu-se asupra mea şi alţii trecând mai departe, de parcă aş fi fost invizibilă, ceea ce într-un fel era în regulă, pentru că eram obişnuită să fiu doar o umbră.

Mi-am îndreptat mâna tremurândă spre cureaua genţii şi, cu gura uscată, mi-am convins picioarele să se mişte. M-am alăturat valului de oameni, strecurându-mă pe lângă ei. M-am concentrat pe coada blondă de cal a fetei din faţa mea. Mi-am coborât privirea. Purta o fustă de blugi şi sandale de un portocaliu aprins, de tip gladiator. Erau simpatice. Aş fi putut să-i spun asta. Aş fi putut să încep o conversaţie. Şi coada ei de cal era extraordinar de frumoasă, li pornea din vârful capului, acel gen de coadă pe care eu nu aş fi reuşit să mi-o fac nici după ce m-aş fi uitat la zeci de tutoriale pe YouTube. De câte ori încercam, arăta ca o excrescenţă ciudată în capul meu.

Dar nu i-am spus nimic.

Când mi-am ridicat privirea, mi-am încrucişat-o cu a unui băiat de lângă mine. Părea somnoros. Nu a zâmbit, nu s-a încruntat, nu a făcut nimic altceva decât să-şi îndrepte din nou atenţia asupra telefonului mobil pe care-1 ţinea în mână. Nici măcar nu eram sigură că mă văzuse.

Aerul dimineţii era cald, însă, în clipa în care am păşit în clădirea aproape îngheţată, am fost recunoscătoare pentru cardiga- nul subţire pe care-1 asortasem cu grijă cu topul şi cu blugii.

De la intrare, lumea s-a răspândit în diverse direcţii. Elevii mai mici, care erau cam de înălţimea mea, însă cu siguranţă mai tineri, se grăbeau să calce peste vikingul pictat în roşu şi albastru pe podea, cu ghiozdanele pline de cărţi săltându-le pe

spate, în timp ce evitau trupurile mai înalte şi mai late. Alţii se târau ca nişte zombi, cu paşi lenţi şi parcă fără direcţie. Eu mă aflam undeva la mijloc, mişcându-mă cu pas aparent normal, dar care era, de fapt, unul bine studiat.

Mai erau şi unii care goneau spre alţi elevi, îmbrăţişându-i şi râzând. M-am gândit că, probabil, erau prieteni care nu se văzuseră în vacanţa de vară; sau poate erau doar foarte entuziasmaţi. In orice caz, m-am holbat la ei, amintindu-mi de prietena mea Ainsley. La fel ca mine, fusese educată acasă — încă era —, dar dacă nu ar fi fost aşa, mi-am imaginat că ne-am fi comportat la fel ca acei tineri în acel moment: am fi ţopăit una spre cealaltă, rânjind însufleţite. Normale.

Probabil că Ainsley era încă în pat.

Nu pentru că ar fi putut să lenevească toată ziua, ci fiindcă programul cu profesorul nostru făcea ca vacanţa de vară să fie diferită de cea şcolară. Ea era încă în vacanţă, însă, după ce anul ei şcolar avea să înceapă, orele sale particulare aveau să fie la fel de stricte şi de istovitoare cum fuseseră şi ale mele.

Trezindu-mă din visare, am urcat scările de la capătul culoarului larg, din apropierea intrării în cantină. La simpla apropiere de sala de mese pulsul mi se accelera, facându-mi stomacul să mi se întoarcă pe dos.

Prânzul.

Doamne, cum aveam să procedez cu prânzul? Nu cunoşteam pe nimeni, nici măcar o persoană, şi nu puteam...

M-am întrerupt, nefiind în stare să mă gândesc la asta în acel moment. Dacă o făceam, exista o mare şansă de a fugi şi de a mă întoarce în siguranţa din interiorul maşinii mele.

Dulăpiorul meu se afla la primul etaj, în mijlocul culoarului — numărul 234. L-am găsit repede şi, pe deasupra, l-am deschis din prima. Răsucindu-mă din talie, am scos din geantă un caiet pe care aveam să-l folosesc pentru orele de după-amiază şi l-am lăsat pe raftul de sus, ştiind că în acea zi urma să iau o grămadă

de cărţi voluminoase.

Dulăpiorul de lângă mine s-a trântit, facându-mă să tresar şi să mă încordez. Am ridicat bărbia. O fată înaltă, cu ten închis la culoare şi codiţe scurte care-i acopereau tot capul mi-a zâmbit fugitiv.

— Salut.

Mi s-a înţepenit limba şi nu am putut scoate nici măcar cuvântul acela stupid, înainte ca fata cu păr scurt să se întoarcă pe călcâie şi să plece.

Eşec total.

Simţindu-mă îngrozitor de prost, mi-am dat ochii peste cap şi am închis uşa dulăpiorului meu. Când m-am întors, privirea mi-a aterizat asupra spatelui unui tip care se îndrepta în direcţia opusă. L-am fixat cu privirea şi am simţit cum muşchii mi s-au încordat.

Nici măcar nu ştiu de ce sau cum am sfârşit prin a mă uita la el. Poate fiindcă era cam cu un cap mai înalt decât toţi cei din jurul lui. Ca în transă, nu mi-am putut îndepărta privirea de la el. Avea părul ondulat, între şaten şi brunet, tăiat scurt pe ceafa bronzată şi mai lung spre creştet. M-am întrebat dacă îi cădea pe frunte şi am simţit o strângere de inimă când mi-am amintit de un alt băiat, pe care-l cunoscusem cu ani în urmă, al cărui păr cădea mereu pe frunte, oricât se chinuia să-l dea la o parte. Un băiat la care mă durea sufletul să mă gândesc.

Avea umerii laţi, sub un tricou negru, şi bicepşii bine conturaţi, ducându-mă cu gândul la cineva care fie facea sport, fie muncă fizică. Purta blugi decoloraţi, însă nu din aceia scumpi. Ştiam să fac diferenţa între blugi de firmă, concepuţi să arate uzaţi, şi blugi care erau doar purtaţi, aproape pe ducă. Avea doar un caiet în mână, care, de la distanţă, părea la fel de vechi ca pantalonii.

Am simţit ceva ciudat, parcă familiar, şi, stând în faţa dulăpiorului meu, m-am trezit gândindu-mă la singurul lucru

frumos dintr-un trecut plin de umbre şi întuneric.

M-am gândit la băiatul care mă făcea să mă doară inima, cel care-mi promisese că mă va proteja întotdeauna.

Trecuseră patru ani de când îl văzusem sau îl auzisem vorbind ultima oară. Patru ani de când încercam să-mi şterg din minte tot ce avea de-a face cu acea perioadă a copilăriei mele. Dar pe *el* mi-1 aminteam. Mă întrebam ce se întâmplase cu el.

Cum aş fi putut să nu mă întreb? Aveam s-o fac mereu. Fusese singurul motiv pentru care supravieţuisem în casa în care crescuserăm amândoi

.

Uoi

/-/upă prima ora, mi-am dat seama că locurile de pe ultimul rând, din spatele clasei, erau cele mai râvnite. Erau destul de aproape ca să vezi la tablă, dar şi destul de departe pentru ca profesorul să nu te aibă în vizor.

Am ajuns înaintea tuturor la toate cursurile de pregătire pentru facultate şi am reuşit să mă aşez în spate, amestecându-mă în mulţime înainte să fiu văzută. Nu a vorbit nimeni cu mine. Nu înainte de prânz, când a început ora de engleză şi o fată cu pielea maronie şi ochi negri ca tăciunele s-a aşezat pe locul liber de lângă mine.

— Salut, a spus ea trântind un caiet gros pe placa din lemn ataşată de scaun. Am auzit că domnul Newberry e un ticălos. Uită-te la poze.

Mi-am mutat privirea spre partea din faţă a clasei. Profesorul nu ajunsese încă, dar tabla era plină de imagini ale unor scriitori renumiţi, l-am identificat pe câţiva dintre ei: Shakespeare, Voltaire, Hemingway, Emerson şi Thoreau, deşi, probabil, nu i-aş fi recunoscut dacă nu aş fi avut atât de mult timp la dispoziţie ca să-i citesc.

— Toţi sunt bărbaţi, aşa-i? a continuat ea şi, privind-o din nou, am văzut cum buclele ei negre dese s-au mişcat când a scuturat din cap. I-a predat surorii mele acum doi ani. M-a avertizat că el

e de părere că ai nevoie de penis ca să produci ceva cu oareşice valoare literară.

Am făcut ochii cât cepele.

— Aşa că eu cred că o să ne distrăm de minune la cursul ăsta, a zis rânjind şi dezgolindu-şi dinţii albi şi drepţi. Apropo, eu sunt Keira Hart. Nu-mi amintesc de tine, de anul trecut. Nu ca aş cunoaşte pe toată lumea, dar cred că te-aş fi văzut prin zonă.

Mi-au transpirat palmele în timp ce ea continua să se holbeze la mine. Răspunsul era simplu. Gâtul mi s-a uscat şi am simţit un val de căldură strecurându-mi-se în sus, pe gât, pe măsură ce treceau secundele.

Foloseste-ti cuvintele.

f i

Mi-am strâns degetele de la picioare, apăsând tălpile din piele ale sandalelor, şi am simţit o iritaţie pe gât în timp ce mă forţam să rostesc cuvintele.

— Sunt... sunt nouă.

Gata! Am făcut-o. Am vorbit.

Luaţi de aici! Sunt stăpâna cuvintelor.

Fie, poate că îmi exageram reuşita, fiindcă, practic, rostisem doar două cuvinte şi repetasem unul. Dar nu aveam de gând să mă dezumflu acum, fiindcă îmi era greu să vorbesc cu oamenii pe care nu-i cunoşteam. Era la fel de greu cum ar fi pentru cineva să intre dezbrăcat în clasă.

Keira nu părea să fi remarcat dialogul meu interior stupid.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Apoi a aşteptat şi, pe moment, nu am înţeles de ce mă privea în expectativă. Apoi m-am prins.

Numele meu. Aştepta să-mi spun numele. Aerul mi-a şuierat printre dinţi.

— Eu sunt Mallory... Mallory Dodge.

— Super, a încuviinţat, sprijinindu-şi umerii rotunzi de

spătarul scaunului. Uitq-1 că vine.

Nu ne-am mai spus nimic, dar mă simţeam destul de mândră de cele opt cuvinte pe care le rostisem în total, căci aveam de gând să le număr şi pe cele repetate. Roşa şi Cari le-ar fi numărat.

Domnul Newberry a vorbit cu o atitudine preţioasă, pe care până şi o novice ca mine o putea remarca, însă nu m-a deranjat Eram megasatisfâcută de succesul meu.

Apoi a sosit ora prânzului.

Să intru în sala mare şi zgomotoasă a fost ca o experienţă extracorporală. Creierul meu ţipa disperat la mine să găsesc un loc mai liniştit, mai *sigur* în care să mă duc, însă m-am forţat să avansez, punând un picior în faţa celuilalt.

în timp ce mă duceam să stau la rând m-am neliniştit atât de mult, încât mi s-a pus un nod în stomac. Am luat doar o banană şi o sticlă cu apă. în jurul meu erau foarte mulţi oameni şi mult zgomot: râsete, strigăte şi un zumzet permanent de conversaţie. Mă simţeam complet nelalocul meu. Cu toţii se aşezau în grupuri la mesele lungi şi pătrate. Din câte vedeam, nimeni nu stătea deoparte, iar eu nu cunoşteam pe nimeni. Aş fi fost singura fără companie la masă.

îngrozită din cauza acelei concluzii, am strâns banana în mână. Mirosul de dezinfectant amestecat cu mâncare arsă m-a copleşit Am simţit o presiune în piept, iar gâtul mi s-a înfundat. Am inspirat, însă aerul nu a părut să-mi umple plămânii. Mă treceau fiori pe ceafa.

Nu puteam să rămân acolo.

Era prea mult zgomot şi se adunaseră prea mulţi oameni într-un spaţiu care acum mi se părea mic şi închis. Acasă nu era niciodată atât de mult zgomot. Niciodată. Privirea îmi rătăcea peste tot, însă nu vedeam niciun detaliu. Mâna îmi tremura atât de tare, încât mă temeam să nu scap banana. Mi s-au activat instinctele şi am început să-mi mişc picioarele.

M-am grăbit să ies pe coridorul ceva mai liniştit şi am continuat să merg, trecând pe lângă câţiva băieţi şi fete care zăboveau lângă dulăpioare, mirosind uşor a tutun. Am respirat adânc ca să mă liniştesc, dar nu am reuşit cu adevărat. în realitate, ceea ce m-a calmat a fost faptul că m-am îndepărtat de cantină, şi nu respiraţia aceea idioată. Am cotit-o şi m-am oprit brusc, abia evitând să mă lovesc de un băiat nu cu mult mai înalt decât mine.

El s-a dat într-o parte, iar ochii injectaţi i s-au mărit, surprinşi. Mirosea a ceva ce am crezut că este fum, însă, când am inhalat, mi-am dat seama că era ceva mai pătrunzător, mai dens şi mai aspru.

— Scuze, *chuia*[1], a mormăit şi m-a privit de jos în sus, de la vârfurile degetelor mele de la picioare spre ochii mei, după care a început să rânjească.

La capătul coridorului, un băiat mai înalt a mărit pasul.

—Jayden, unde dracu crezi că fugi, frate? Trebuie să vorbim.

Tipul care, am presupus, răspundea la numele de Jayden s-a întors, trecându-şi o mână prin părul tuns periuţă şi mormăind:

— *Mierda, hombre.*[1] [2]

S-a deschis o uşă şi a ieşit un profesor, încruntându-se în timp ce-şi muta privirea de la unul la celălalt.

— Deja, domnule Luna? Aşa ai de gând să începi anul?

Mi-am dat seama că era cazul să părăsesc coridorul, fiindcă nimic de pe chipul tipului mai înalt nu reflecta bucurie sau bunăvoinţă, iar mutra severă a profesorului, în clipa în care Jayden şi-a continuat drumul, îl facea să pară însetat de sânge. M-am grăbit să îl ocolesc pe Jayden, cu bărbia în piept, fără să privesc pe nimeni.

Am ajuns la bibliotecă şi am jucat Candy Crush pe telefon până când a sunat clopoţelul, apoi am petrecut ora următoare —

1 „Frumuşico” (în sp. în orig.)
2 „La naiba, omule.” (în sp. în orig.)

de istorie — supărată pe mine însămi, fiindcă nici măcar nu încercasem să fiu normală. Acesta era adevărul. Mă ascunsesem la bibliotecă, precum o tocilară, jucând un joc idiot, care era probabil lucrătura diavolului, fiindcă nu mă pricepeam deloc.

Îndoiala m-a învăluit ca o pătură prea grea şi aspră. Făcusem atât de multe progrese în ultimii patru ani! Nu mai rămăsese nimic din fata de dinainte. Da, mai aveam unele probleme, însă eram mai puternică decât carapacea care fusesem cândva, nu?

Roşa ar fi fost dezamăgită.

A început să mă mănânce pielea când m-am îndreptat spre ultima oră de curs. Inima-mi bătea atât de tare, încât am crezut că o să fac infarct, căci aceea era cea mai cumplită oră.

Ora de exprimare orală.

Cunoscută şi drept „Comunicare”. Când mă înscrisesem la şcoală, în primăvară, Cari şi Roşa mă priviseră ca pe o nebună, dar eu mă simţisem curajoasă. Spuseseră că mă puteau retrage de la acea oră, deşi era obligatorie în liceu, însă eu aveam ceva de dovedit.

Nu voiam ca ei să intervină. Voiam... nu, *aveam nevoie* să fac asta.

Uf.

In acel moment îmi doream să fi avut o brumă de raţiune şi să-i fi lăsat să facă orice ar fi fost nevoie ca să mă scutească de ora aceea, fiindcă era un coşmar pe cale să devină realitate. Când am văzut deschisă uşa sălii de clasă de la etajul doi, mi s-a părut că avea să mă înghită. In interior încăperea era foarte luminoasă.

Am ezitat. O fată m-a ocolit, strângând din buze când s-a uitat la mine. Am vrut să fac stânga-mprejur şi să fug. Să ajung la maşină. Să plec acasă şi să fiu în siguranţă.

Să rămân la fel.

„Nu.”

Strângând bareta genţii, m-am forţat să avansez şi m-am simţit de parcă mi-aş fi croit drum prin noroi până la genunchi. Fiecare pas mi se părea anevoios. Fiecare respiraţie îmi şuiera în

plămâni. Luminile de deasupra capului pâlpâiau, iar urechile

mele deveniseră ultrasensibile la conversaţia din jurul meu. Dar am mers mai departe.

Picioarele m-au dus până la rândul din spate. Când mi-am lăsat geanta să cadă pe podea, lângă bancă, şi m-am aşezat pe scaun, îmi amorţiseră degetele şi mi se albiseră încheieturile. Mi-am găsit ocupaţie: mi-am scos caietul şi apoi am apucat strâns marginea băncii.

Eram la ora de comunicare. Eram prezentă.

Reuşisem.

Când aveam să ajung acasă, urma să dau o petrecere în cinstea mea. Aveam să scot din congelator îngheţata de ciocolată şi aveam s-o mănânc direct din cutie.

Fiindcă începeau să mă doară articulaţiile degetelor, mi-am slăbit strânsoarea şi m-am uitat spre uşă, trecându-mi mâinile umede peste suprafaţa băncii. Primul lucru pe care l-am văzut a fost pieptul lat, îmbrăcat în negru, şi bicepşii bine conturaţi. Apoi caietul acela vechi, aproape în descompunere, care se lovea de o coapsă învelită în denim ponosit.

Era băiatul pe care-1 văzusem de dimineaţă, pe coridor.

Mai mult decât curioasă să văd cum arăta şi din faţă, mi-am ridicat genele, însă se întorsese deja spre uşă. Fata de pe coridor, cea care mă ocolise, tocmai intra pe uşă. Acum că stăteam jos şi puteam să respir, era rândul meu să o cercetez. Era frumoasă. Foarte frumoasă, la fel ca Ainsley. Avea părul foarte drept, de culoarea caramelului, la fel de lung ca al meu, până mai jos de sâni. Era

înaltă, iar maioul sport pe care-1 purta îi scotea la iveală abdomenul plat. De data asta ochii ei căprui-închis nu se concentrau asupra mea, ci asupra băiatului din faţa ei.

Expresia de pe chipul ei spunea că priveliştea pe care o avea în faţă era grozavă, iar când el a râs,buzele ei rozalii s-au despărţit într-un zâmbet larg. Zâmbetul ei a transformat-o din frumoasă în superbă, însă eu mi-am îndepărtat atenţia de la ea, simţind cum mi se făcea pielea de găină. Râsul acela... profund, bogat şi cumva familiar. M-a trecut un fior. *Râsul acela...*

El mergea cu spatele şi m-a uimit că nu s-a împiedicat de nimic. De fapt, îl invidiam pentru asta. Apoi mi-am dat seama că se îndrepta spre partea din spate a clasei. Spre *mine.* M-am uitat în jur. Mai erau doar câteva locuri libere, dintre care două în stânga mea. Fata îl urma. Şi nu doar îl urma, ci îl şi atingea.

îl atingea ca şi cum ar fi fost obişnuită să o facă.

Fata îşi ţinea braţul întins, cu palma lipită de centrul abdomenului băiatului, chiar sub piept. Ea şi-a muşcat buza în timp ce mâna i-a alunecat mai jos. Brăţările aurii care-i atârnau de încheietură s-au apropiat periculos de cureaua lui uzată. Mi s-au înroşit obrajii, chiar când băiatul a ieşit din raza ei de acţiune. Mişcările lui aveau ceva jucăuş, de parcă dansul acela ar fi fost o rutină pentru amândoi.

Când a ajuns la capătul rândului de bănci, el s-a întors şi a trecut prin spatele locului ocupat de mine, iar eu mi-am îndreptat privirea asupra

şoldurilor sale înguste, continuând cu abdomenul pe care i-1 atinsese fata şi tot mai sus, până la faţa lui.

Mi s-a oprit respiraţia.

Mintea mea nu putea să proceseze ce vedea. Nu mai funcţiona. M-am holbat la el, văzându-1 *cu adevărat*, văzând un chip familiar, şi totuşi nou pentru mine, mai matur decât mi-1 aminteam, şi totuşi dureros de fhimos. îl cunoşteam. Doamne, l-aş fi recunoscut oriunde, chiar dacă trecuseră patru ani şi ultima dată când îl văzusem, în noaptea aceea atât de oribilă, îmi schimbase viaţa pentru totdeauna.

Era ceva supranatural.

Acum motivul pentru care îmi apăruse în minte în dimineaţa aceea avea sens, fiindcă îl văzusem fără să-mi dau seama ca era chiar *el.*

Nu mă puteam mişca, nu puteam să respir şi nu îmi venea să cred ce se întâmpla. Mâinile mi-au alunecat de pe bancă, uterizându-mi fără viaţă în poală, când el s-a trântit pe scaunul de lângă mine. Privirea lui era îndreptată asupra fetei, care se aşezase lângă el, iar profilul său, cu mandibula puternică încă neconturată ultima dată când îl văzusem, s-a înclinat când privirea i s-a mutat spre partea din faţă a sălii de clasă, oprindu-se asupra tablei care acoperea peretele. Băiatul arăta la fel ca odinioară, doar că mai dezvoltat, şi toate trăsăturile îi erau mai... definite. De la sprâncene, mai întunecate decât părul între şaten şi brunet, la genele dese, la pomeţii laţi şi la umbra de barbă care-i acoperea curbura maxilarului.

Doamne, crescuse aşa cum îmi imaginasem că

o va face pe când aveam doisprezece ani şi am început să mă uit cu adevărat la el, să-l văd ca pe un băiat.

Nu-mi venea să cred că era acolo. Inima mea încerca să se elibereze din piept, când buzele lui, mai pline decât îmi aminteam, au schiţat un zâmbet, iar mie mi s-a pus un nod în stomac, fiindcă îi apăruse gropiţa din obrazul drept. Era singura gropiţă, nu avea pereche. Era doar una. Mintea m-a purtat înapoi în timp şi nu m-am putut gândi decât la cele câteva momente în care îl văzusem relaxat. Sprijinindu-se de spătarul scaunului care părea prea mic pentru el, şi-a întors încet capul spre mine. Ochii lui, căprui cu mici pete aurii, i-au întâlnit pe ai mei.

Ochi pe care nu îi uitasem niciodată.

Zâmbetul relaxat, aproape leneş, pe care nu-1 mai văzusem până atunci pe chipul lui, a îngheţat. Buzele i s-au întredeschis şi pielea bronzată i-a fost cuprinsă de paloare. Petele aurii din ochii lui au părut că se intensifică atunci când a făcut ochii cât cepele. Mă recunoscuse. Deşi mă schimbasem mult de atunci, era clar că mă recunoscuse. A început să se mişte din nou, aplecându-se în scaun spre mine. Patru cuvinte din trecut îmi răsunau în minte.

j

Nu scoate un sunet.

— Şoricel? a şoptit el.

Trei

V^oricel.

Doar el îmi spunea aşa şi nu mai auzisem porecla aceea de multă vreme; aproape că nu credeam că o voi mai auzi vreodată.

Nici într-un milion de ani n-aş fi îndrăznit să sper că l-aş putea revedea. Dar iată-1 în faţa mea, iar eu nu puteam înceta să mă holbez la el. Nimic din băiatul de treisprezece ani nu se mai regăsea în tipul din faţa mea, dar era chiar *el.* Ochii aceia căprui, calzi, cu pete aurii şi pielea arsă de soare — o trăsătură moştenită de la tatăl său, care probabil că fusese pe jumătate hispanic. Nu ştia de unde proveneau mama lui şi familia ei. Unul dintre... asistenţii noştri sociali credea că mama lui se putea să fi fost pe jumătate sud-americancă, poate din Brazilia, însă nu avea să ştie vreodată cu certitudine.

Dintr-odată, l-am văzut pe el_y cel de dinainte, de când eram mici, pe acel copil care pentru mine era singurul lucru stabil într-o lume haotică. La vârsta de nouă ani — mai mare decât mine şi totuşi atât de mic — se interpusese între mine şi domnul Henry, la fel cum făcuse de atâtea ori înainte, în timp ce eu strângeam în braţe păpuşa roşcată — *Catifea* —, pe care tocmai mi-o adusese. O strângeam tot mai tare, tremurând, pe când el îşi umflase pieptul, depărtându-şi picioarele. „Las-o în pace”, mâ- râise, strângând pumnii. „Aţi face

bine să staţi departe de ea.”

Am încercat să alung acea amintire, dar el îmi sărise de foarte multe ori în ajutor, dintr-un motiv sau altul, până când nu mai putuse, până când promisiunea de a mă proteja întotdeauna fusese distrusă şi totul… totul se spulberase.

A tras adânc aer în piept şi, când a vorbit, vocea îi era joasă şi aspră:

— Chiar eşti tu, Şoricel?

Abia observând prezenţa fetei de lângă el, care ne privea, am văzut că ochii lui erau la fel de larg deschişi ca ai mei. Nu-mi puteam controla limba, lucru ciudat, deoarece cu el nu-mi fusese niciodată greu să vorbesc. Dar asta se întâmplase într-o altă lume, în altă viaţă.

Trecuse o veşnicie de atunci.

— Mallory? a şoptit el.

Se întorsese cu totul spre mine şi, pentru o secundă, am crezut că avea să se ridice de pe scaun. Asta ar fi fost ceva caracteristic lui, fiindcă nu-i era teamă de *nimic.* Nu-i fusese niciodată. Eram foarte aproape unul de celălalt şi i-am văzut cicatricea de deasupra sprâncenei drepte, puţin mai deschisă la culoare decât pielea. Mi-am amintit cum se alesese cu ea şi am simţit din nou o durere în piept, fiindcă acea cicatrice era semnul unui biscuit rânced şi al unei scrumiere sparte.

Un băiat din faţa noastră se întorsese pe scaun.

— Hei! Neprimind răspuns, a pocnit din degete. Omule? Alo!

L-a ignorat şi a continuat să mă privească, de parcă ar fi văzut
o fantomă.

— In fine, a mormăit puştiul, întorcându-se spre fată.

Dar şi ea l-a ignorat. Era concentrată asupra noastră. Clopoţelul a sunat cu întârziere, iar eu mi-am dat seama că intrase profesorul, deoarece conversaţiile din clasă au început să se domolească.

— Mă recunoşti?

Vocea lui era doar o şoaptă.

Ochii lui mă cercetau în continuare şi am rostit cuvântul care s-a dovedit a fi cel mai simplu pe care l-am spus vreodată:

— Da.

S-a lăsat pe spate, îndreptându-se şi încordându-şi umerii, apoi a închis ochii.

— Dumnezeule, a mormăit, firecându-şi sternul cu palma.

Am tresărit pe scaun când profesorul a izbit cu mâna teancul
de manuale de pe un colţ al biroului, făcând un efort să mă uit drept înainte. Inima continua să-mi bată în piept ca un ciocan pneumatic scăpat de sub control.

— Bun, cu toţii ar trebui să ştiţi cine sunt, din moment ce vă aflaţi la ora mea, însă, dacă există vreo nedumerire, eu sunt domnul Santos. S-a sprijinit de birou, încrucişându-şi braţele. Aceasta este ora de comunicare. Dacă n-ar trebui să vă aflaţi aici, atunci sigur trebuie să fiţi în altă parte.

Domnul Santos a continuat să vorbească, dar sângele care-mi pompa în vene mă împiedica să-i aud cuvintele şi nu mă puteam gândi decât la faptul că *el* stătea chiar lângă mine. Era *acolo.*

După atâta timp, era chiar lângă mine, aşa cum fusese de când aveam trei ani, dar nu păruse bucuros să mă vadă. Nici nu ştiam ce să mai cred. M-a cuprins un amestec de speranţă şi disperare, presărat cu amintiri dulci-amărui de care mă agăţam şi pe care, în acelaşi timp, tânjeam să le uit.

El era... Am închis ochii strâns şi mi-am înghiţit nodul din gât.

S-au împărţit manuale şi apoi planul de studiu. Ambele au rămas pe biroul meu, neatinse. Domnul Santos a trecut în revistă tipurile de discursuri pe care urma să le scriem şi să le susţinem de-a lungul anului şcolar, de la discursul informativ la cel bazat pe intervievarea unui coleg de clasă. Dacă, înainte să întru, fusesem pe punctul de a face un atac de panică, ideea de a trebui să ţin mai multe discursuri în faţa a treizeci de oameni era acum ultimul lucru la care îmi stătea gândul.Priveam drept înainte şi mi-am dat seama că şi Keira era la oră. Stătea în faţa tipului care încercase să-i atragă *iui* atenţia, înainte de începerea orei. Nu eram sigură dacă ea mă remarcase când intrasem în clasă. Poate că da, însă nu-i păsa. De ce i-ar fi păsat? Doar fiindcă vorbise cu mine la un curs nu însemna că-şi dorea să fie cea mai bună prietenă a mea.

Mi se părea că eşecul meu de la prânz se petrecuse deja cu ani în urmă. Eram conştientă de fiecare respiraţie. Incapabilă să mă liniştesc, mi-am dat părul după urechi şi am privit spre stânga.

Ochii mei i-au întâlnit pe ai lui şi am inspirat brusc, întretăiat. Când eram mai mici, îi puteam citi mereu expresia feţei. Dar acum? Avea un chip impasibil. Era bucuros? Furios? Trist? Sau la fel de nedumerit ca mine? Nu ştiam, însă nu încerca să ascundă că se holba la mine.

Căldura mi-a cuprins obrajii când mi-am ferit privirea şi cumva am ajuns să mă uit la fata de lângă el. Ea privea drept înainte, cu buzele formând o linie subţire şi fermă. Privirea mea s-a oprit asupra pumnilor ei strânşi şi sprijiniţi pe

bancă. M-am uitat în altă parte.

Au trecut poate cinci minute înainte să cedez şi să îl privesc iar. Nu se uita în direcţia mea, însă maxilarul îi era încordat şi un muşchi îi zvâcnea în obraz. Tot ce puteam face era să mă holbez ca proasta la el, nefiind în stare de altceva.

încă de când era mic, oricine îşi putea da seama că avea să fure toate inimile când avea să crească. Totul la el indica asta: ochi mari, buze pline şi structură osoasă bine definită. Uneori, asta fusese un dezavantaj pentru el. I se dăduse atenţie în multe feluri. Domnul Henry lăsa impresia că ar fi vrut să-l spargă ca pe un porţelan fin. Apoi mai erau şi bărbaţii care hoinăreau prin casă. Unii dintre ei... fuseseră prea interesaţi de el.

Cu gura uscată, mi-am întrerupt şirul gândurilor. Nu ar fi trebuit să fiu atât de impresionată de cât de atrăgător devenise, dar, după cum ar spune Ainsley, te lăsa mască.

In timp ce domnul Santos împărţea cartonaşe al căror scop îl ratasem, tipul din faţa noastră s-a întors iar şi l-a privit cu nişte ochi de culoarea algelor.

— Rămâne pentru după ore?

Nu m-am putut abţine să nu îl privesc. Cu un rictus şi cu braţele încrucişate la piept, a încuviinţat scurt.

Tipul a ridicat din sprâncenele negre, înainte să privească în direcţia domnului Santos.

— Trebuie să vorbim cu Jayden.

Jayden? Mi-am amintit de băiatul peste care aproape că dădusem pe coridor.

Fata a privit în sus, cu capul înclinat într-o

parte.

— Am înţeles, Hector, a răspuns *el* cu vocea gâtuită.

Am fost uimită de cât de mult i se îngroşase vocea. O clipă mai târziu, bărbia i s-a îndreptat spre mine.

Roşind, m-am uitat în altă parte, nu înainte însă de a surprinde ochii verzi ai lui Hector privindu-mă curioşi. Restul orei a fost un exerciţiu de priviri pe furiş, de parcă ar fi trebuit să îl văd ca să-mi amintesc că era cu adevărat acolo. Nu prea mă pricepeam să disimulez şi eram sigură că fata care stătea de cealaltă parte a lui, cea care-1 atinsese atât de familiar înainte de a intra în clasă, m-a surprins de vreo şase ori.

Pe măsură ce minutele treceau, am început să simt cum mi se puneau noduri în stomac. Anxietatea îmi dădea târcoale ca o viperă care aşteaptă să atace cu veninul ei dăunător.

Tensiunea mi-a cuprins gâtul, ca un şurub de oţel care-1 strângea, până când mi-a răpit şi ultima suflare. Am simţit un fior de-a lungul cefei şi răspândindu-mi-se la baza craniului. Apoi am respirat şuierat şi am simţit că îmi pierd controlul.

Respiră.

Trebuia să respir.

Strângându-mi degetele în pumni, mi-am forţat pieptul să se ridice şi să coboare regulat şi inima să-şi încetinească bătăile.

Când făcusem terapie, doctorul Taft mă învăţase că, atunci când mi se întâmpla asta, nu îmi pierdeam de fapt controlul. Totul se petrecea în mintea mea, uneori declanşat de un zgomot

puternic sau de un miros care mă împingea înapoi în trecut. Uneori, nici măcar nu ştiam sigur care era factorul declanşator.

In acea zi ştiam.

Declanşatorul se afla chiar lângă mine. Panica era reală, fiindcă şi el era real, iar trecutul pe care-l reprezenta nu era un rod al imaginaţiei mele.

Ce aveam să-i spun când avea să sune clopoţelul şi să se termine ora? Trecuseră patru ani din noaptea aceea. Oare ar fi vrut măcar să discute cu mine? Şi dacă nu voia?

Of, Doamne!

Dacă faptul că mă aflam acolo nu era un lucru pe care să şi-l fi dorit sau la care să se fi gândit măcar? Avusese mult de suferit din cauza mea. Chiar dacă existaseră momente bune de-a lungul celor zece ani petrecuţi împreună, fuseseră şi multe lucruri rele. Prea multe.

Şi ar fi fost... da, ar fi fost cumplit dacă s-ar fi ridicat şi ar fi plecat fără să-mi adreseze vreun cuvânt, însă, într-un fel, ar fi fost mai bine. Măcar acum ştiam că era viu şi nevătămat din punct de vedere fizic şi părea apropiat de fata de lângă el. Poate era iubita lui. Asta însemna că era fericit, nu? Fericit şi teafăr. Să ştiu că îi era bine însemna că puteam încheia, în mod oficial, acel capitol din viata mea.[9]

Doar că eu crezusem că încheiasem deja capitolul. Acum cartea se deschisese din nou, de la început.

Când a sunat clopoţelul, mi s-a activat

instinctul de „protecţie”, aşa cum se întâmplase de atâtea ori în trecut. Nici măcar nu eram conştientă de ceea ce făceam. Un vechi instinct şi-a ivit capul ca un dragon adormit, un instinct pe care, timp de patru ani, învăţasem să îl domin, dar care se trezise în acea zi.

Ridicându-mă, mi-am luat cartea şi geanta, care era pe podea. Inima mi se izbea de coaste când am ocolit în grabă scaunele noastre şi nu m-am uitat în urmă, nu i-am dat şansa de a pleca primul. Sandalele mele loveau podeaua coridorului în timp ce treceam pe lângă elevii care mergeau mai încet. Mi-am îndesat cartea în geantă. Probabil arătam ca o idioată. Aşa mă şi simţeam.

Am ieşit repede afară, sub soarele arzător. Cu bărbia în piept, am urmat aleea către parcare. Mâinile îmi tremurau şi le-am tot mişcat, fiindcă mi s-a părut că mi se oprise circulaţia la încheieturi. Mă mâncau vârfurile degetelor.

Honda argintie strălucea în faţa mea şi am respirat sacadat. Voiam să mă duc acasă şi…

— Mallory.

Pulsul mi-a luat-o razna când mi-am auzit numele şi am păşit clătinându-mă. Mă aflam la câţiva metri de maşină, de posibilitatea de a scăpa, însă m-am întors lent.

El stătea lângă o camionetă roşie, care nu se aflase acolo când parcasem eu, de dimineaţă, şi pe care nu o remarcasem în goana mea nebună spre maşină. In lumina soarelui, părul lui era mai degrabă şaten, pielea, mai închisă, trăsăturile, mai

pronunţate. Brusc, aveam atâtea întrebări pe care voiam să i le pun... Ce făcuse în acei patru ani? îl adoptase, în sfârşit, cineva? Sau se mutase de la un centru de plasament la altul?

Şi, cel mai important, era în siguranţă?

Nu toate centrele de plasament erau locuri urâte. Nu toţi părinţii adoptivi erau răi. De exemplu, Cari şi Roşa erau minunaţi. Mă adoptaseră, însă, înainte să apară ei, eu şi băiatul care se afla în faţa mea nu avuseserăm noroc. Avuseseră grijă de noi cei mai răi oameni, care, cumva, reuşeau să treacă de inspecţii. Asistenţii sociali erau prost plătiţi şi aveau resurse puţine, iar majoritatea făceau tot ce le stătea în putinţă, dar sistemul avea multe hibe, iar noi suferiserăm mult de pe urma uneia dintre ele.

Majoritatea copiilor orfani nu rămâneau în sistem sau într-un centru de plasament mai mult de doi ani. Cei mai mulţi îşi regăseau părinţii sau erau adoptaţi. Nimeni, în afară de domnul Henry şi de domnişoara Becky, nu ne dorise, iar eu încă nu înţelegeam de ce se purtau atât de urât cu noi dacă ne găzduiseră. Asistenţii noştri sociali veneau şi plecau la fel de frecvent ca anotimpurile. Probabil că profesorii de la şcoală îşi dădeau seama prin ce treceam acasă, dar niciunul nu-şi risca slujba intervenind. Amărăciunea de a mă simţi ignorată şi călcată în picioare atâta vreme, într-un sistem supraîncărcat şi. şubred, încă se lipea de mine ca o a doua piele, de care mă întrebam dacă aveam să mă pot elibera vreodată.

Dar în orice există o parte bună şi o parte rea. Avea el oare, în sfârşit, parte de ceva bun?

— Serios? a spus el strângând vechiul caiet pe care-l ţinea în mâini. După tot ce s-a întâmplat, după patru ani în care n-am ştiut nimic despre tine, apari la nenorocita de oră de comunicare şi apoi fugi? De mine?!

Am tras adânc aer în piept şi mî-am lăsat braţele să cadă pe lângă corp. Geanta mi-a alunecat de pe umăr, lovind asfaltul încins. Am rămas şocată, dar, în sinea mea, nu mă mira faptul că venise după mine. £1 nu fugea niciodată de nimic. Nu se ascundea niciodată. Cea care fugea, cea care se ascundea fusesem întotdeauna eu. Fuseserăm yin şi yang. Eu — laşitatea, el — curajul. El — puterea, eu — slăbiciunea.

Dar eu nu mai eram aşa.

Nu eram Şoricel.

Nu eram o laşă.

Nu eram slabă.

A făcut un pas în faţă şi s-a oprit, clătinând din cap, în timp ce respira neregulat.

— Spune ceva.

— M-am chinuit să rostesc acel cuvânt.Ce?

— Numele meu.

Nu eram sigură de ce voia să spun asta şi nu ştiam cum aveam să mă simt rostindu-1 din nou după atâta timp, însă am inspirat adânc.

— Rider.

Am tras din nou adânc aer în piept.

— Rider Stark.

I-am văzut mărul lui Adam urcând şi coborând şi, pentru o clipă, am rămas amândoi nemişcaţi, în timp ce briza fierbinte îmi lipea firele de păr de faţă. Apoi şi-a lăsat caietul să cadă pe jos. M-a uimit că nu s-a transformat în pulbere. Cu pasul lui mare, a înlăturat distanţa dintre noi. In urmă cu o secundă, ne aflam la câţiva metri depărtare, iar în secunda următoare era chiar acolo, în faţa mea. Acum era cu mult mai înalt. Abia dacă îi ajungeam până la umeri.

Şi atunci m-a luat în braţe.

Am simţit că-mi sare inima când braţele lui puternice m-au strâns la pieptul său. Pentru o clipă, am îngheţat, dar apoi i-am înconjurat gâtul cu braţele. L-am ţinut strâns, închizând ochii şi inhalând mirosul curat şi parfumul slab de loţiune după ras. Era *el* îmbrăţişarea lui era diferită — mai strânsă, mai puternică. M-a ridicat în aer, cu un braţ în jurul taliei mele şi cu cealaltă mână îngropată adânc în părul meu. Mi-am strivit sânii de pieptul lui surprinzător de tare.

Uau!

Cu siguranţă, îmbrăţişarea lui era foarte diferită de cum mă îmbrăţişa pe când aveam doisprezece ani.

— Doamne, Şoricel, nici n-ai idee...

Vocea îi era răguşită când m-a lăsat jos, însă nu mi-a dat drumul. A rămas cu braţul în jurul taliei mele. Cu cealaltă mână mi-a apucat vârfurile părului. Bărbia lui mi-a atins creştetul când mi-am lăsat mâna să-mi alunece pe pieptul lui.

— Nu credeam că te voi mai vedea vreodată, a zis el.

Mi-am sprijinit fruntea cu palmele, simţind cât de repede îi

bătea inima. Auzeam oamenii din jurul nostru şi ştiam că unii ne priveau lung, însă nu-mi păsa. Rider era cald şi robust. Viu şi real.

— La naiba, nici măcar nu voiam să vin azi la şcoală. Dacă nu veneam...

Şi-a desprins mâna din părul meu şi am simţit cum a apucat o şuviţă.

— Uite ce păr ai! Nu mai eşti morcoveaţă.

Am scos un hohot de râs înfundat. Când eram mai mică, părul meu fusese o încâlceală de un roşu-portocaliu, plină de noduri şi de bucle rebele. Acum, din fericire, culoarea se mai potolise. O vizită la salon ajutase mult. Nodurile şi buclele reveneau însă când era umezeală.

Rider s-a dat puţin înapoi şi, când am deschis ochii, am descoperit că mă studia.

— Uită-te la tine, a şoptit. Ai crescut.

Şi-a îndepărtat mâna din părul meu şi un fior uşor mi-a străbătut şira spinării când şi-a trecut degetul mare peste buza mea de jos. Atingerea m-a luat prin surprindere.

— Şi eşti la fel de tăcută ca un şoricel.

Spatele mi s-a încordat. Şoricel.

— Nu sunt...

Orice aş fi vrut să spun a dispărut într-o expiraţie fierbinte, fiindcă degetul lui mare şi-a continuat drumul de-a lungul obrazului meu. Era bătătorit şi aspru, însă atingerea îi era blândă.

Mi-am ridicat privirea spre ochii lui, pe care nu credeam să-i mai văd vreodată — însă era cu adevărat acolo. Doamne, Rider era acolo, iar eu mă rătăceam printre gânduri. Nu puteam înţelege decât o parte dintre ele, însă amintirile ieşeau la suprafaţă precum soarele deasupra unui vârf de munte.

Intr-o noapte, mă trezisem speriată de vocile care veneau de la parter. Mă strecurasem în camera de alături, care îi aparţinea lui Rider, iar el mă lăsase să mă urc lângă el, în pat. îmi citise atunci dintr-o carte care-mi plăcea foarte mult, o carte pe care o numea „Povestea iepuraşului prostuţ". Povestea aceea mă făcea întotdeauna să plâng, dar îmi citea ca să mă distragă de la ţipetele care umpleau căsuţa dărăpănată. Aveam cinci ani şi, din clipa aceea, el a devenit lumea mea.

Rider a făcut brusc un pas în spate şi m-a apucat de braţul drept. Ridicându-1, l-a întors şi mi-a suflecat mâneca. S-a încruntat.

— Nu pricep.

L-am urmărit cu privirea până acolo unde mâna lui îmi înconjura încheietura.

Pielea din zona cotului era de un roz mai intens, la fel ca şi porţiunea din interiorul braţelor şi al palmelor — însă abia se observa.

— Au spus că ai suferit arsuri grave. Şi-a

ridicat privirea şi m-a cercetat. I-am văzut luându-te pe targă, Şoricel. îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri.

— Eu... Cari...

Am scuturat din cap şi el s-a încruntat şi mai tare. Mi-am dat seama că habar n-avea cine era Cari. M-am concentrat câteva secunde şi am încercat iar.

— Medicii de la Johns Hopkins mi-au făcut grefe de piele.

— Grefe de piele?

Am încuviinţat.

— Am avut... cei mai buni medici. Abia dacă mai am... cicatrice.

Fundul meu, de unde prelevaseră grefele, era tot de un roz mai intens, dar mă îndoiam că avea să-l vadă cineva prea curând.

Degetul lui mare mi-a atins încet interiorul încheieturii, trimiţând un fior de senzaţii de-a lungul braţului. Nu a spus nimic o vreme, ţintuindu-mă cu privirea. Petele aurii din ochii lui erau mai strălucitoare, devenind de un căprui mai deschis.

— Nu m-au lăsat să te văd. Am întrebat. M-am dus chiar şi la spitalul municipal.

Mi s-a strâns inima.

— Ai fost la spital?

Rider a încuviinţat, iar muşchii din jurul gurii lui s-au relaxat puţin.

— Nu erai acolo. Sau, cel puţin, aşa mi-au spus. Una dintre asistente a chemat poliţia. Am ajuns... A clătinat din cap. Nu contează.

— Unde ai ajuns? am întrebat.

Conta. Tot ce i se întâmplase lui Rider conta, chiar şi când părea că întregii lumi puţin îi păsa.

Genele lui dese s-au plecat pentru o clipă.

— Poliţia şi Protecţia Copilului au crezut că am fugit. Ce prostie! De ce aş fi fugit la un spital?

Probabil fiindcă Serviciul de Protecţie a Copilului avea un dosar cât Honda mea despre fiecare dintre noi. Şi pentru că eu şi Rider mai fugiserăm înainte, şi nu doar o dată. Aveam opt ani, iar el tocmai împlinise nouă când hotărâserăm că ne-am descurca mai bine pe cont propriu.

Ajunseserăm până la primul McDonald's, la două străzi distanţă, când ne-a găsit domnul Henry.

Au mai fost şi alte încercări, prea multe ca să mi le amintesc pe toate.

Rider a râs apoi şi am simţit o durere în piept, fiindcă, pri- vindu-1, n-am văzut niciun zâmbet pe chipul lui.

— în noaptea aceea... A înghiţit în sec. îmi pare rău, Şoricel.

Tresărind, am făcut un pas în spate, însă el continua să mă
ţină de braţ.

— L-aş fi oprit, dar nu am făcut-o. Ochii i s-au întunecat. N-ar fi trebuit să încerc...

— Nu a fost vina ta, am şoptit, simţind că mi se făcea rău.

M-am uitat în sus, spre el. Chiar se simţea vinovat de ce se întâmplase?

Şi-a lăsat capul într-o parte.

— Da, ţi-am făcut o promisiune. Şi n-am respectat-o, exact când era cu adevărat nevoie.

— Nu, am spus şi, când a încercat să răspundă, mi-am retras braţul.

Pe chip i s-a citit surprinderea.

— Nu era o promisiune pe care să trebuiască să o ţii. Faţă de nimeni.

Promisese că avea să mă protejeze totdeauna şi făcuse tot ce îi stătuse în putinţă să-şi respecte cuvântul. Dar existau lucruri care nu puteau fi controlate, şi mai ales de către un copil.

A ridicat din sprâncene şi a schiţat un zâmbet.

— Nu cred că mi-ai mai spus vreodată nu.

Am deschis gura ca să-i explic că nu avusesem motiv, dar m-a întrerupt zgomotul surd al unei muzici. A fost un mod ciudat de a ne trezi la realitate, amintindu-ne că nu eram singuri pe lume. Când muzica s-a apropiat, iar sunetele de bas au făcut să duduie geamurile camionetei de lângă noi, Rider a privit dincolo de mine. Apoi s-a apropiat atât de mult, până când tenişii lui uzaţi mi-au atins sandalele.

Şi-a lăsat bărbia în jos şi a scos un telefon mobil din buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Ce număr ai, Şoricel?

Era evident că se pregătea să plece, iar eu nu-mi doream asta. Aveam atâtea întrebări să-i pun, cam un milion, dar i-am dat numărul în timp ce-mi ştergeam pe blugi palmele umede.

— Hei, Rider, eşti gata? s-a auzit o voce din maşina zgomotoasă.

Am recunoscut acea voce de la ora de comunicare. Era a lui Hector.

Trebuie s-o-ntindem.Rider a oftat. Făcând un pas înapoi, şi-a luat caietul de pe jos, ridicând şi geanta mea. Mi-a aşezat-o pe umăr şi, cu degete abile, mi-a scos şuviţele de păr care mi se prinseseră sub baretă.

A zâmbit cu jumătate de gură şi mi-a mângâiat chipul cu privirea lui.

— Şoricel.

— O să dai tu de naiba! a strigat Hector, iar inima mi-a sărit din piept.

Dar m-am liniştit când mi-am dat seama că tonul lui era prietenos. îl tachina.

Rider şi-a retras mâna şi a trecut pe lângă mine. M-am întors, de parcă ar fi exercitat un fel de atracţie gravitaţională asupra mea. Maşina, un Ford Escort cu dungi albastre, de curse, aştepta în spatele maşinii mele. Hector era la volan, rânjind larg, cu un braţ scos pe geam, bătând ritmic în portieră.

— Alo, *tnatnij* a strigat Hector cu un rânjet şi mai larg, muşcându-şi buza de jos. *Que cuerpo tan brutaP.*

Habar n-aveam ce spusese, dar mi s-a părut că se referise la mine.

— Gura, a răspuns Rider, împingându-1 cu mâna lui mare înapoi pe scaunul şoferului. *No la mires.*[3] [4]

Tot nu înţelegeam ce spuneau, însă ceva din schimbul de replici dintre el şi Hector nu semăna cu spaniola pe care o auzeam acasă, vorbită de Roşa şi de Cari. Totuşi, probabil că era spaniolă şi

3 „Ce mai corp.” (în sp. în orig.)
4 „Nu o privi.” (în sp. în orig.)

nu-mi dădeam eu seama, fiindcă ei renunţaseră cu mult timp în urmă să mai încerce să mă înveţe această limbă.

Un râs de băiat s-a auzit din interiorul maşinii când Hector a lovit tetiera cu capul. O clipă mai târziu, am văzut o faţă mai tânără, pe care o cunoşteam.

Jayden.

Stătea pe scaunul din dreapta, lângă Hector.

— Hei, a strigat şi el. Cred că te cunosc.

— Nu o cunoşti, a răspuns Rider deschizând brusc portiera din spate.

Răsucindu-se pe banchetă, m-a mai privit o dată. Ochii noştri s-au întâlnit pentru o clipă, apoi portiera s-a închis, iar Rider a dispărut în spatele geamului fumuriu.

Fordul Escort s-a făcut nevăzut.

Am rămas pe loc, de-abia observând cum cineva se urca în camioneta parcată lângă maşina mea. Ameţită, m-am urcat şi eu la volan şi mi-am pus geanta pe scaunul din dreapta.

Dumnezeule, am şoptit privind în gol prin parbriz. *Dumnezeule.*

*Patru

/V u -mi amintesc exact cum am ajuns acasă, ceea ce probabil nu era tocmai un lucru bun. Condusesem ca prin ceaţă. Când am intrat în casă, reîntâlnirea cu Rider nu mi s-a mai părut reală, de parcă ar fi fost un vis.

Am tras adânc aer în piept, ca să mă liniştesc.

Patru ani. Patru ani de îndepărtat straturi fragile, deteriorate. Patru ani petrecuţi reparând răul din zece ani de *rahat,* făcând toate eforturile ca să uit totul. Totul, mai puţin pe Rider, fiindcă el nu merita să fie uitat. Dar făcea parte din trecut şi, deşi era singurul lucru bun, tot nu voiam să-mi amintesc de trecut.

Am străbătut casa, dând buzna în bucătărie. Roşa era acolo, îmbrăcată în uniforma ei medicală de un albastru spălăcit, cu lăbuţe de pisică desenate pe material, şi cu părul prins într-o coadă de cal. A ridicat din sprâncene când s-a întors spre mine.

— Hei, unde te duci aşa grăbită? a întrebat ea punând bolul pe tejghea.

Din locul unde stăteam, am simţit mirosul de dressing italian.

Clocoteau în mine nenumărate cuvinte şi-mi doream foarte mult să-i povestesc despre Rider, fiindcă aveam nevoie să simt din nou că totul fusese real. Mi s-a pus însă un nod în gât. Dacă îi povesteam despre Rider, eram nouăzeci şi nouă la sută sigură că avea să-şi piardă cumpătul.

Asta pentru că Roşa stătuse lângă mine când fiecare strat fragil şi deteriorat fusese îndepărtat. Chiar dacă doctorul Taft avea ca deviză *Acceptă-ţi trecutul” şi, de obicei, ea şi Cari erau de acord cu tot ce spunea el, ei erau mai mult partizani ai ideii că „Trecutul rămâne trecut”. Credeau cu tărie că tot ce se întâmplase în trecut trebuia să rămână acolo, iar Rider făcea, fără îndoială, parte din trecut.

Aşa că tot ce am făcut a fost să ridic din umeri şi să mă îndrept spre frigider, de unde am luat o Coca-Cola.

— Cum a fost prima zi? a întrebat Roşa, încruntându-se când a văzut ce băutură mi-am ales.

Intorcându-mă spre ea, am zâmbit, deşi simţeam că aveam şerpi în stomac. Erau acolo încă de când mă urcasem în maşină.

Roşa şi-a înclinat capul într-o parte, aşteptând.

Am oftat, jucându-mă cu doza pe care o ţineam în mâini.

— A fost OK.

Buzele ei au schiţat un zâmbet şi în jurul ochilor i-au apărut riduri mici.

— Asta e bine. Minunat, de fapt. Aşadar, n-au fost probleme?

Am clătinat din cap.

— Ai cunoscut pe cineva?

Am ezitat câteva secunde şi m-am abţinut să clatin iar din cap.

— Păi... era o fată la ora de engleză.

Pe chip i s-a citit uimirea.

— Ai vorbit cu ea?

Am ridicat iar din umeri.

— Oarecum.

S-a uitat la mine de parcă mi-ar fi crescut o a treia mână şi aş fi fluturat-o în direcţia ei.

t

— Ce înseamnă asta, Mallory?

Am deschis doza de Cola.

E în clasă cu mine şi s-a prezentat. Cred că i-am spus vreo... opt cuvinte

.Privirea ei uimită a cedat locul unui zâmbet larg, iar eu m-am îndreptat de spate, uitând pe moment de apariţia neaşteptată a lui Rider. Zâmbetul ei era plin de mândrie şi m-am bucurat de căldura lui.

Arată-ne. Asta îmi spusese Cari de dimineaţă, iar zâmbetul ei mi-a confirmat că exact asta făceam. Roşa ştia direct de la sursă cât de multe progrese făcusem şi cât de important era pentru mine să mă simt destul de confortabil ca să vorbesc măcar cu o persoană străină, chiar dacă spusesem doar opt cuvinte.

— Asta e foarte bine.

Apropiindu-se de mine, m-a luat în braţe şi m-a strâns tare. Am inspirat adânc, bucurându-mă de mirosul straniu de săpun antibacterian şi de parfumul vag de mere al loţiunii pe care o folosea. Mî-a atins fruntea cu buzele şi apoi s-a dat înapoi, apu- cându-mă de braţe.

— Ce ţi-am spus eu?

— Că... nu va fi atât de greu, am răspuns.

— Şi asta pentru că...?

Mă jucam cu doza de suc.

— Pentru că deja am făcut... ce era mai greu.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Asta-i fata mea! M-a strâns încă o dată în braţe. îmi pare rău că nu ţi-am fost alături azi-dimineaţă. Chiar mi-am dorit să fi fost.

— înţeleg.

Am zâmbit atât de larg, încât mi s-a încordat faţa şi a început să mă doară. Roşa n-o ii fost mama mea biologică, însă era, cu siguranţă, aşa

cum trebuia să fie o mamă şi mă simţeam foarte norocoasă.

A deschis gura să spună ceva, dar chiar atunci i-a sunat telefonul. Ridicând o mână, l-a luat de pe tejghea şi a răspuns repede. Corpul i-a devenit rigid şi s-a întors într-o parte.

— La naiba! a spus. Poţi să aştepţi o secundă? A apăsat pe butonul de apel în aşteptare. Trebuie să plec la spital. Au apărut complicaţii la operaţia de dimineaţă.

— Oh, nu, am şoptit eu, sperând că nu-i murise pacientul.

Puteam să jur că, dacă ai fi căutat pe Google cuvântul „puternic”, ar fi apărut o fotografie a Rosei Rivas, dar de fiecare dată când murea unul dintre pacienţii ei, simţea pierderea ca pe a unui membru al familiei. Doar în astfel de momente bea alcool. Lua o sticlă de vin şi dispărea în birou, unde se închidea până când o convingea Cari să iasă.

M-am întrebat mereu dacă era din cauza lui Marquette sau dacă toţi doctorii se purtau la fel. Marquette murise cu cinci ani înainte de noaptea în care intrasem eu în viaţa lor, aşa că se împlineau aproape zece ani de atunci, însă ştiam că asta nu facea pierderea ei mai uşor de acceptat.

— Se mai întâmplă şi de-astea, a spus ea oftând. Cari ajunge târziu. Găseşti prin frigider câte ceva de mâncare.

Am dat din cap. Amândoi lucrau la Johns Hopkins, unde fusese de fapt inventată chirurgia cardiacă — un lucru pe care-1 învăţasem de la ei.

Hopkins era unul dintre cele mai bune spitale din lume şi, când nu operau, se implicau foarte mult în programe de predare.

A ezitat, aruncând o privire apelului încă în aşteptare.

— Vorbim mâine-dimineaţă, bine?

Ochii ei închişi la culoare s-au oprit asupra alor mei pentru o clipă, apoi mi-a zâmbit fugitiv şi s-a întors cu spatele.

— Stai puţin, am spus, surprinsă de mine însămi.

S-a întors spre mine, cu ochii cât cepele, şi am simţit că-mi ardeau obrajii.

— Ce înseamnă *no la tnires*?

Stâlcisem cuvintele ca o anglo-saxonâ care nu vorbea o boabă de spaniolă.

A ridicat din nou sprâncenele.

— De ce întrebi?

Am ridicat din umeri.

— Ţi-a spus cineva asta?

Fiindcă nu am răspuns, căci nu mai eram sigură că voiam să ştiu ce înseamnă, a oftat.

— Se traduce prin „nu te uita la ea”.

Ah.

De două ori *ah.*

M-a privit cu suspiciune şi am presimţit că urma să avem un subiect de conversaţie a doua zi dimineaţă. Făcându-i cu mâna, m-am grăbit să ies din bucătărie şi am urcat scările două câte două.

Dormitorul meu se afla la capătul holului, cu vedere spre stradă, chiar lângă baia pe care o foloseam eu. Roşa îl numise cândva „un spaţiu de dimensiuni acceptabile”. Mie mi se părea un palat.

Avea un pat mare, un dulap spaţios şi un birou. Locul meu preferat era la fereastră. De acolo îi puteam urmări pe oamenii care treceau.

Partea cea mai bună — şi mă simţeam groaznic fiindcă gândeam aşa — era că acea cameră nu îi aparţinuse lui Marquette. Era şi-aşa destul de greu pentru mine să conduc maşina ei şi să intenţionez să urmez aceeaşi facultate la care visase ea odinioară. Ar fi fost prea mult să mai şi dorm în patul care fusese al ei.

Lăsându-mi geanta pe pat, mi-am luat laptopul de pe birou şi m-am aşezat pe fotoliul de la geam, lăsând Cola pe pervaz. De îndată ce computerul s-a deschis, am auzit sunetul unui mesaj.

Ainsley.

Fotografia ei de profil era din vara aceea: avea părul blond încălzit de soare şi ochelari de soare supradimensionaţi, care-i acopereau jumătate de faţă. Oferea camerei o postură clasică, trimiţând bezele. Mesajul spunea:

Ai supravieţuit f

Am rânjit şi am scris *da.*

Cum afost?

Muşcându-mi buza de jos, am închis ochii pentru o clipă, apoi am scris ceea ce muream de nerăbdare să strig din toţi rărunchii: *Rider e la şcoala mea.*

Laptopul meu a fost imediat invadat de un şir lung de variaţiuni diverse de *OMG,* care se încheia cu un *Ceeeeeeee* infinit. Ainsley ştia despre Rider. Ştia cum crescusem. Nu chiar totul, fiindcă unele lucruri nu erau mai uşor de scris decât de spus, şi mai înţelegea că, uneori, nu eram cea mai

comunicativă persoană. Dar îşi dădea seama de impactul acela asupra mea.

Ainsley; *Nu l-ai văzut de patru ani. Cred că o să fac pe mine, Mal!!! E de-a dreptul halucinant. Spune-mi totul!*

încă muşcându-mi buza, i-am povestit pe scurt, fiind întreruptă din când în când de alte OMG-uri şi exclamaţii. Când am terminat, Ainsley a scris:

Spune-mi că ai nr lui.

Păi... Nu i-am cerut numărul, i-am răspuns. *L-a cerut el pe al meu.*

Asta i s-a părut acceptabil şi am continuat să vorbim până când a trebuit să plece. îi fusese limitată folosirea intemetului seara, după ce mama ei descoperise pozele pe care Ainsley i le trimisese prietenului ei, Todd, în iulie. Nici măcar nu era ceva grav, o înfăţişau doar în costum de baie, însă mama ei făcuse un megascandal şi, spre amuzamentul şi groaza mea, o forţase pe Ainsley să urmărească nişte clipuri cu naşteri, ca formă de educaţie sexuală.

Nu mai e nevoie să adaug că Ainsley era absolut convinsă că nu va avea niciodată copii, dar încă era foarte interesată de sex.

S-a deconectat, promiţând să ne vedem în weekend. Mi-am petrecut restul serii rătăcind fără scop prin casă, prea stresată ca să mănânc din puiul pe care mi-1 lăsase Roşa, chiar dacă fusese gătit cu felii de portocală şi limetă. Am încercat să nu mă gândesc la şcoală sau la Rider şi nici să mă holbez la telefon, care fusese tăcut toată ziua. Dar era imposibil să nu-mi zboare gândul intr-acolo, fiindcă acea zi nu decursese deloc cum mă

aşteptasem.

Adică, nu sfârşisem plângând şi tremurând într-un colţ şi, deşi o dădusem în bară la prânz, reuşisem să vorbesc cu Keira. Opt cuvinte erau mai bine decât deloc. Trecusem de prima zi fără prea mari probleme. Era un lucru de care trebuia să mă bucur şi chiar mă bucuram, dar...

Nu ştiam ce să cred în privinţa lui Rider.

Plimbându-mă prin fâţa patului, mi-am trecut mâna peste pielea uşor ieşită în relief de pe interiorul braţului. M-a cuprins un amestec copleşitor de disperare şi speranţă. Eram încântată că îl văzusem, că vorbisem din nou cu el, dar... Doamne, îmi venea greu până şi să mă gândesc la asta, fiindcă, dacă mă gândeam la Rider, înlăuntrul meu se mai trezea un sentiment.

Vinovăţia.

Oprindu-mă în fâţa fotoliului de la geam, am închis ochii strâns. Rider îndurase... *bătăi* din cauza mea. Se interpusese de nenumărate ori între mine şi acei pumni cărnoşi, iar singura dată când nu putuse să-i oprească eu reuşisem să fug de acolo. Mi s-a oferit o a doua şansă, un cuplu de medici m-au primit în casa lor şi, practic, de atunci aveam tot ce-mi doream. Dar Rider? Habar n-aveam.

Presimţeam totuşi că el nu ducea o viaţă *asemănătoare* cu a mea şi era oare corect? Arsura pe care o simţeam în stomac s-a intensificat. Cum putea să mă privească aşa cum o făcuse în acea dimineaţă şi să nu se gândească la tot ce sacrificase pentru mine?

Of. ’

Am început să mă plimb din nou prin cameră, dând din mâini. Bine, trebuia să mă calmez şi să privesc partea bună a lucrurilor. Rider trăia. Mergea la şcoală şi poate că avea chiar şi o relaţie cu fâta aceea frumoasă de la ora de comunicare şi, deşi ştiam că nici cele mai urâte cicatrice nu puteau fi ascunse, nu văzusem nicio vânătaie recentă la el. Nu părea să mă urască.

Consideram asta o victorie şi, la urma urmelor, cel mai important lucru era faptul că reuşisem să închei cu succes prima zi de şcoală.

Asta conta cel mai mult.

Apropo de asta, aveam de citit un capitol la istorie. Am citit mai mult decât trebuia, până când am auzit deschizându-se uşa de la garaj. închizând manualul, m-am întors şi am stins lumina, ştiind că Roşa şi Cari nu aveau să intre la mine în cameră dacă credeau că dorm. Petrecusem atât de multe luni fără să dorm, încât nu riscau niciodată să mă trezească.

Chiar când începeam să moţăi, mi-a sunat mobilul de pe noptieră. Braţul mi-a ţâşnit ca un glonţ şi am înşfăcat telefonul, cu inima în gât.

Nu erau decât trei cuvinte, trimise de la un număr necunoscut.

Cinci

On dimineaţa următoare, vedeam parcă flăcările iadului în privirea Rosei când m-a întrebat de ce am vrut să ştiu ce înseamnă acele cuvinte în spaniolă.

Ar fi trebuit să-mi fi ţinut gura.

Roşa era foarte inteligentă şi la fel de atentă ca o pisică încordată, iar faptul că o rugasem să-mi traducă acele cuvinte care, după cum mă informase, sunau a portoricană o pusese în alertă.

Mă uitasem prea mult — ridicol de mult — la acel mesaj din doar trei cuvinte. Eram complet paralizată de... de infinitatea de lucruri pe care i le-aş fi putut scrie ca răspuns. Când, în sfârşit, mă hotărâsem asupra unui mesaj similar cu al lui, era deja trecut de unu noaptea şi n-am vrut să-l trezesc, aşa că nu i-am mai răspuns.

Eram o idioată. Serios.

Eram somnoroasă şi mi-am dat imediat seama că încercarea de a păşi, pe jumătate adormită, pe coridoarele aglomerate ale liceului ar fi putut constitui subiectul unuia dintre romanele distopice pe care le citisem.

Lăsându-mi manualul de comunicare în urna de oţel cenuşie care era dulăpiorul meu, am luat manualele pentru primele două ore, ştiind că voi avea timp să trec mai târziu pe acolo şi să schimb cărţile. Am închis uşa dulăpiorului, făcând tot posibilul să nu mă gândesc la Rider şi spunându-mi în acelaşi timp că, dacă

Keira avea să-mi vorbească din nou, aveam să-i răspund ca o persoană normală. Uşa s-a blocat. Oftând, am tras de ea şi am trântit-o cu putere. A funcţionat. Mulţumită, mi-am luat geanta şi am dat să mă întorc.

— Tu?

Răsudndu-mă, am căutat sursa vocii şi atunci am văzut-o. Era fata de la ora de comunicare, cea care îl atinsese pe Rider într-un fel ce spunea că asta se întâmpla frecvent, iar lui îi convenea.

—Tu eşti. Ochii căprui i s-au îngustat. Refuz să cred, dar eşti chiar tu.

Cu coada ochiului, am văzut-o pe fota cu codiţe, cea care mă salutase cu o zi înainte, oprindu-se la câţiva metri de noi şi privind dulăpiorul în faţa căruia stătea cealaltă. S-a întors şi a pornit în direcţia opusă.

Oh, Doamne, ăla nu era semn bun.

Fata din faţa mea a strâmbat din buzele date cu ruj roz.

— Habar n-ai cine sunt, nu-i aşa?

Am clătinat încet din cap.

— Eu ştiu cine eşti, dar nu de la ora de comunicare te cunosc. Doar că nu-mi vine să cred că eşti chiar tu_t a continuat ea. Te credeam moartă.

Am simţit că-mi cedează inima. Era a doua zi de şcoală şi deja primeam ameninţări cu moartea?

Bareta genţii ei de poştaş de culoare verde oliv i-a alunecat de pe umăr cu un centimetru.

— Sunt iubita lui Rider, a spus ea fără ezitare.

Ah.

Ah.

Asta cu siguranţă explica atingerile.

Am simţit ceva ciudat în piept. Nu era tocmai dezamăgire, ci, mai degrabă, resemnare. Fireşte, îmi dădusem seama de asta cu o zi în urmă, când îi văzusem intrând în clasă. El arăta splendid. Fata era năucitoare. Era logic, chiar şi pentru mine, care n

[1] „Nenorocită” (în sp. în orig.)

u
aveam experienţă în materie de iubiţi. Dar mă uitam la TV şi citeam cărţi. O aveam pe Ainsley. Ştiam că era logic ca Rider să aibă o relaţie cu fata aceea.

Ea m-a privit bănuitor, încercând parcă să-şi dea seama de ceva.

— El mi-a vorbit despre...

— Ce se petrece?

Jayden a apărut lângă ea, parcă ivit din pământ.

Privindu-1 de aproape, mi-am dat seama că era mai mic decât noi. Poate în primul sau în al doilea an de liceu? Ochii lui, de un verde-deschis, ca ai lui Hector, nu erau la fel de injectaţi precum fuseseră cu o zi înainte, când ne întâlniserăm pe coridor.

Fata s-a uitat în jos spre el, la fel de surprinsă ca şi mine să-l vadă.

— Ce vrei?

— Nu *fi putăy* Paige.

Jayden şi-a dat ochii peste cap şi a schiţat un rânjet când a întins mâna să o tragă de coada groasă, împletită.

— Ce eşti azi, Katniss din ghetou?

Ea şi-a smuls coada din mâna lui.

— Nici măcar nu ştii cine e Katniss, puştiule. Probabil îţi imaginezi că *Jocurile foamei* sunt acea senzaţie care te învăluie când te droghezi.

Hmm.

— Cam aşa ceva. Jayden mi-a făcut cu ochiul, zâmbind şmecher. Pe tine te cunosc. Am dat unul peste celălalt ieri pe coridor. A focut o pauză. Şi te-am văzut vorbind cu Rider după ore, în parcare.

Mi-am îndreptat privirea spre fată, spre Paige. Avea o expresie glacială.

— Eşti mută sau ce? N-ai scos niciun cuvânt, a spus.

Nu eram mută.

Jayden a ridicat din sprâncene când s-a uitat la ea.

— Asta-i o întrebare prostească, Paige. Tocmai am spus că am văzut-o vorbind cu Rider.

— Ştii ceva?

Deşi Paige se încruntase, tot reuşea să arate bine. S-a răsucit spre el, cu mâinile în şolduri.

— Băiete, ai deja destule pe cap, aşa că nu te amesteca în treburile mele.

El şi-a lăsat capul într-o parte.

— Ce vorbe curajoase de la una care-şi bagă mereu nasul în treburile mele!

Erau, evident, distraşi unul de celălalt, iar felul în care se certau îmi dădea de înţeles că nu era nici prima, nici ultima dată când se întâmpla asta. Aşa că am făcut stânga-mprejur şi m-am amestecat în mulţimea de elevi care se îndreptau spre sălile de clasă.

Eşti mută?

Obrajii îmi ardeau când am ajuns în clasă, iar stânjeneala s-a transformat curând în furie, îndreptată mai ales împotriva mea. Aş fi putut să-i fi spus ceva, orice, în loc să stau acolo, ca şi cum n-aş fi avut limbă-n gură.

Doamne, ea era iubita lui Rider. Pe bune. Fata care mă întrebase dacă eram mută, fata în faţa căreia tocmai stătusem ca ultima fraieră era iubita lui.

Am rezistat impulsului de a mă da cu capul de bancă.

Mută.

Detestam din toată inima cuvântul acela.

Toată lumea crezuse că eram mută: domnişoara Becky şi domnul Henry, asistenţii sociali de la centrul de plasament, cei de la Protecţia Copilului. Chiar şi Cari crezuse asta când el şi Roşa mă întâlniseră pentru prima oară. Doar Rider ştiuse că nu era aşa şi că puteam să vorbesc perfect.

Dar mai devreme nu vorbisem

[1] „Nenorocită” (în sp. în orig.)

.Doctorul Taft folosea o sintagmă pretenţioasă pentru a explica motivul care mă împiedicase să vorbesc atât de multă vreme: sindrom de stres posttraumatic, cauzat de... tot ceea ce trăisem în copilărie. Jumătate dintre şedinţele noastre de terapie se concentraseră pe mecanisme de a combate şi a depăşi trauma.

îmi fusese foarte greu să ajung în punctul în care mă aflam acum, acela de a nu mai simţi nevoia de terapie, şi totuşi fuseseră suficiente câteva minute ca să fac douăzeci de paşi înapoi. Ca şi cum aş fi fost din nou acea Mallory de cinci ani, apoi de zece, de treisprezece—Mallory care nu făcea şi nu spunea nimic. Mallory care tăcea, pentru că i se părea calea cea mai sigură.

Detestam senzaţia aceea.

t

Am strâns tare pixul în mână, ignorând durerea din degete. Simţeam cum lacrimi de frustrare îmi ardeau gâdejul şi mi-a fost greu să mă concentrez la ora de chimie şi cu atât mai greu să nu mă las pradă vârtejului de emoţii, mai ales când mi-am dat seama că iarăşi mă aşezasem în spatele clasei. Ca să nu atrag atenţia.

♦

Keira s-a răsucit imediat spre mine în clipa în care s-a aşezat pe scaun, la ora de engleză.

— OK. Am o întrebare ciudată pentru tine.

Luată pe nepregătite, am clipit, simţind un gol în stomac. Avea să mă întrebe dacă eram mută?

Mi-a zâmbit în timp ce-şi dădea după ureche o buclă, care a revenit imediat la locul iniţial. De lobii minusculi ai urechilor îi atârnau nişte cercei

albaştri, strălucitori.

— Te-ai gândit vreodată să încerci să fii majoretă?

M-am uitat lung la ea. Era o glumă, nu? Apoi am privit în jurul meu. Nu se uita nimeni la noi, cu telefonul pregătit să înregistreze momentul acela pentru posteritate.

— Pari destul de solidă. Ai putea fi bază sau să stai în spate, a spus ea ridicând din umeri, de parcă nu rostise cuvântul *solidă*.

Uite care-i faza. Suntem disperate. Nu multe fete de aici sunt interesate, iar ieri una dintre coechipierele mele şi-a rupt încheietura la antrenament. Aşa că m-am gândit la tine. Şi-a trecut mâna peste braţul subţire, răsucindu-şi brăţara albastră. Deci, ce zici?

Păi...

— Eşti tare drăguţă, iar uniforma roşu cu albastru s-ar potrivi de minune cu părul tău, a sugerat ea privind spre uşă.

Mi-am simţit limba grea şi gâtul umflat în timp ce-mi scormoneam prin minte şi mă străduiam să mă ridic la înălţimea muncii asidue pe care o făcusem ca să ajung până în acest punct.

— Păi, eu... nu sunt tocmai gălăgioasă.

A ridicat elegant o sprânceană închisă la culoare.

— Dar eu par gălăgioasă?

Am clătinat din cap, neştiind dacă acela era sau nu răspunsul corect. Nu aveam nimic în comun cu majoretele. Acestea erau zgomotoase, vorbăreţe, simpatice, drăguţe şi încă o mie de lucruri pe care eu nu le experimentasem deloc. Fireşte că nu

eram sigură nici dacă toate majoretele erau zgomotoase, vorbăreţe, îndrăgite şi drăguţe. Keira era prima pe care o întâlnisem, aşa că presupunerile mele se bazau pe filme şi pe cărţi şi se ştie că acestea nu sunt cele mai potrivite referinţe când vine vorba de stereotipuri.

Tresărind, mi-am dat seama cât de ofensatoare putea fi afirmaţia mea. Genul de fată gălăgioasă? Uneori, era mai bine să-mi ţin gura.

— Chiar e foarte distractiv, a zis ea râzând încetişor. Măcar gândeşte-te la asta, bine?

Pixul pe care-l strângeam în mână era pe punctul de a se rupe şi de a-mi umple degetele de pastă albastră.

— Bine.

A zâmbit larg.

Super. Iei prânzul la tura B, nu? Ora următoare? Mi s-a părut că te-am văzut ieri, dar cred că ai plecat de la cantină. Şi te-am văzut şi la ora de comunicare, nu-i aşa? Deşi, ce-i drept, e greu să mai vezi pe altcineva în afară de Hector cel sexy.

Am dat din cap, neştiind încotro se îndrepta conversaţia.

— Păi, dacă te plictiseşti la masa de prânz, caută-mă.

Indreptându-şi privirea asupra caietului, a scris data în colţul

din dreapta sus.

— De obicei, mă aşez chiar în faţă, la masa gălăgioasă. Cam greu să ne ratezi.

Mă invita la masa de prânz? Doamne! Paige şi coada ei de Katniss n-aveau decât să-şi vadă de treabă. Era ceva superimpor- tant, un pas imens în direcţia potrivită şi, cum ar spune Ainsley, dacă nu puteam să vorbesc, era mai bine să-mi cos gura.

— Bine, am răsuflat, simţindu-mă ca o proastă, dar mi se părea că tocmai trăiam patru dimineţi de Crăciun într-una.

Keira mi-a aruncat repede un zâmbet strengăresc. Când a sunat clopoţelul, după cele patruzeci de minute lungi în care îl ascultaserăm pe domnul Newberry ridicându-i în slăvi pe scriitorii decedaţi, Keira mi-a făcut cu mâna şi a dispărut pe coridor.

M-am oprit la dulăpior, ca să schimb cărţile, şi m-am simţit uşurată că Paige nu a apărut din spatele vreunei uşi. Nu voiam să mă gândesc la ea sau la ce însemna pentru Rider.

Repetându-mi în minte o mantra cam stupidă, m-am îndreptat spre parter, trecând de vitrina plină cu trofee. *Potface asta. Pot face asta*. Când am păşit în cantina ticsită de lume, mi s-a pus un nod în gât şi am decis că ar trebui să îmi aleg mai întâi mâncarea de prânz.

Dar n-am putut să mă abţin şi am aruncat o privire spre masa la care o văzusem pe Keira cu o zi înainte. Stătea lângă o fată, dar locul din cealaltă parte a ei era liber. Mi-a stat inima. *Pot face asta.* M-am aşezat la coadă.

— îmi frângi inima.

La auzul vocii lui Rider, m-am întors, apucând strâns geanta. Primul lucru pe care l-am remarcat a fost emblema Ravens uzată, care se întindea peste pieptul lui lat. Apoi, forţându-mă să privesc în sus, am observat că dispăruse orice urmă de barbă de pe chipul lui şi că pielea îi era netedă.

Nu avea caiet. Cu mâinile îndesate în buzunarele blugilor, zâmbea pieziş şi familiar, făcând să-i apară gropiţa în obrazul drept. S-a apropiat de mine şi inima mi-a sărit din piept când s-a aplecat. I-am simţit respiraţia caldă pe obraz când a vorbit:

— Nu mi-ai răspuns aseară la mesaj, a zis pe un ton de tachi- nare pe care nu-1 cunoşteam. Am crezut că poate nu ţi-ai dat seama că sunt eu, dar asta ar însemna că mai e şi altcineva care-ţi scrie noapte bună şi-ţi spune Şoricel. Nu ştiu ce să cred despre asta.

Am clătinat atât de repede din cap, încât m-a surprins că nu l-am lovit în faţă cu vârfurile

părului.

A râs în sinea lui.

— Glumesc. Iti iei ceva de mâncare sau...?

►

Am aruncat o privire spre mese şi am văzut-o pe Keira. Se uita lung la noi. La fel şi blonda de lângă ea. Keira a ridicat din sprâncene, iar ochii ei închişi la culoare ne-au privit când pe mine, când pe Rider.

Rider s-a întins şi m-a luat de mână. Atingerea lui m-a înfiorat, iar privirile ni s-au întâlnit.

— Vii cu mine? m-a întrebat.

Uimită de purtarea şi de atingerea lui, l-am lăsat să mă conducă spre cea mai scurtă coadă, aceea unde se vindea pizza. Mă uitam aiurea, trecând peste feţele celor care stăteau la coadă sau se aşezau la mese. Apoi mi-am dat seama că Keira şi jumătate dintre persoanele de la masa ei ne priveau.

Mi s-a strâns stomacul.

11 ţineam pe Rider de mână... iar el avea iubită.

Simţindu-mi gura uscată, mi-am retras mâna. Chiar dacă în trecut mă ţinuse de mână de mii de ori, acum nu se mai cuvenea, ştiind despre relaţia lui cu Paige. Acum totul era... diferit.

Rider m-a privit curios. M-am uitat în altă parte. El a pus două felii de pizza pe o singură farfurie. Mâna mă furnica. El a mai luat o sticlă de apă şi o cutie de lapte.

— încă bei lapte după orice mâncare? m-a întrebat, privind spre băuturi cu capul uşor înclinat.

Apoi s-a uitat la mine şi ochii ni s-au întâlnit.

— Ca şi cum ai avea nevoie de lapte ca să supravieţuieşti?

Am încuviinţat. Mi s-a topit inima. îşi amintea că beam lapte
ori de câte ori aveam ocazia. Lapte şi Cola, când Roşa şi Cari nu mă supravegheau.

Mi-a susţinut privirea o clipă şi apoi, înainte să pun mâna pe portofel, a scos câteva bancnote mototolite de un dolar şi a plătit. Am vrut să protestez, dar mi-a aruncat o privire încruntată, aşa cum făcuse de un milion de ori pe vremea când eram copii. „Nu mă contrazice”, voia să spună. Era ciudat să-l văd privindu-mă aşa la optsprezece ani şi m-am gândit la asta în timp ce el ţinea atât farfuria, cât şi băuturile. A făcut semn cu capul spre intrarea în cantină, iar eu m-am uitat spre Keira. Capul ei era aplecat spre fata blondă, iar buclele dese o luaseră în toate direcţiile. Părea cufundată în conversaţie şi nu a ridicat privirea.

„Mâine”, mi-am promis.

L-am urmat pe Rider afară din cantină, curioasă să aflu unde mergeam. Am trecut pe lângă sala de sport. Uşile erau deschise şi mi s-a părut că-1 văd pe Hector alergând cu o minge de baschet în mână şi strigând ceva în ceea ce suna a spaniolă, deşi era uşor diferită. Roşa spusese că era portoricană şi o credeam pe cuvânt.

Eu iau prânzul în tura A, dar am auzit că tu eşti în B, a spus Rider mergând mai încet, ca să ţin pasul cu el. îl ţii minte pe tipul ăla care stătea ieri în faţa noastră la ora de comunicare? Idiotul cu maşina? Acela e Hector şi are un frate mai mic, peste care se pare că ai dat ieri,Jayden. Şi el era în maşină. Jayden mi-a spus că te-a văzut ieri pe coridor, în timpul turei B.Chiar dacă ştiam deja asta, nu am spus nimic. A vorbit cât arr străbătut coridorul, iar eu am continuat să îi arunc ocheade atâi de des încât m-am mirat că nu m-am ciocnit de nimic.

— In caz că te întrebai... s-a oprit ca să deschidă uşa spre pavilionul exterior, da, acum chiulesc de la un curs.

— Rider.

Mi s-au desdeştat fălcile.

A ţinut uşa deschisă, cu capul într-o parte, aşteptând să ies Dar m-am oprit, fiindcă... ei bine, pentru că stătea pur şi simplu acolo, cu farfuria şi cu băuturile în mâini. Privirea lui a căutat-o pe a mea.

— Ştii, nu mă aşteptam să te mai aud rostindu-mi numele. Nu-mi pasă că ratez o oră, dacă asta înseamnă să ne punem puţin la curent.

Când a pornit spre o masă din piatră care era liberă, în sfârşit limba mi s-a dezlipit de cerul gurii.

— N-o să ai probleme?

Privind peste umăr, a spus:

— Merită.

Răspunsul nu m-a liniştit, însă aş minţi dacă aş spune că inima nu mi-a tresărit de bucurie. A

aşezat totul pe masă şi apoi a luat şi el loc pe bancă. A lovit cu palma locul de lângă el şi mi-a zâmbit.

Mi-am lăsat geanta pe dalele arămii şi mi-am trecut un picior peste bancă. M-am oprit să îl privesc. Se uita la mine printre genele dese, ţinând în continuare capul înclinat şi zâmbind. Gropiţa singuratică implora să fie atinsă. Mi-am dat seama că eram singuri pentru prima dată, departe de priviri indiscrete şi de adulţi care să ne supravegheze. Nimeni nu trecea pe lângă noi, cum se întâmplase cu o zi înainte, în parcare. Eram singuri, doar el şi cu mine, aşa cum fuseserăm de atâtea ori în trecut.

Nu ştiu de ce am făcut ceea ce a urmat, dar emoţiile strânse timp de zece ani s-au trezit în mine. Poate că reacţia mea avea de-a face cu tot ce făcuse pentru mine în trecut. Sau poate fiindcă stătea chiar acolo şi ne aflam în prezent.

Iar eu nu mă mai simţisem niciodată atât de *prezentă* ca în momentul acela.

Aplecându-mă, i-am înconjurat umerii laţi cu braţele şi l-am strâns cu putere. A fost, probabil, cea mai jalnică îmbrăţişare din istorie, dar mi-a prins bine. Şi mai bine a fost când el s-a ridicat puţin şi mi-a înconjurat talia cu braţele. îmbrăţişarea lui era mult mai plăcută.

Când m-am retras, mâinile i-au alunecat de pe talia mea pe şoldurile mele, unde au rămas pentru o clipă. Am simţit ceva ciudat în stomac. Mi-a dat drumul, însă senzaţia aceea de căldură nu s-a risipit.

— Pentru ce a fost asta?

Ridicând din umeri, m-am aşezat cu ambele picioare sub masă. îmi ardea faţa.

— Aşa am vrut.

— Păi, poţi să faci asta ori de câte ori vrei. Nu mă deranjează.

l-am zâmbit şi, când a chicotit, s-a întâmplat din nou ceva
ciudat: m-am înflorat. Dar nu de frig, ci pentru că simţeam exact opusul.

— Şoricel...

Privirile ni s-au încrucişat şi, la naiba, a fost ca şi când am fl avut iar treisprezece ani şi furam mâncare îritr-o lume în care existam doar eu şi Rider. Doar că acum crescuserăm şi nu mai eram doar noi doi împotriva lumii. Nu mai eram o fetiţă şi nici el un băieţel. în plus, atunci fusese... fusese *al meu..* Acum nu mai era aşa. în primul rând, avea o iubită care credea că sunt mută.

Conştientizarea acestui fapt a fost ca o lovitură puternică în stomac.

Probabil era cazul să încetez cu îmbrăţişările. Cu gâdilăturile acelea ciudate din stomac. Şi, în mod cert, cu florii. Toate astea trebuiau să ia sfârşit. Nu m-am putut abţine să zâmbesc.

— Trebuie să-mi povesteşti ce-ai făcut în tot acest timp.

A împins o felie de pizza spre mine şi mi-a dat un şerveţel pe care nu văzusem când îl luase.

Am zâmbit şi mai larg când a făcut exact ce-mi închipuiam: a ales ardeii iuţi şi i-a mâncat înainte de a gusta din pizza.

Mi-a aruncat o privire piezişă şi a spus, cu vocea răbdătoare dintotdeauna, în timp ce termina

de mâncat ardeii:

— Şoricel.

Privirea mi s-a îndreptat spre cicatricea de deasupra sprânce- nei lui, iar zâmbetul mi-a pierit puţin de pe buze. M-am concentrat pe felia de pizza şi am tras adânc aer în piept.

— In noaptea aceea... în ultima noapte, am cunoscut pe cineva la spital. Pe Carlos Rivas — Cari. Era... este specialist în arsuri.

Luând cutia de lapte, a deschis-o cu degetele lui lungi. Am remarcat că pe interiorul degetului arătător avea o pată care părea de cerneală roşie. Mi-a dat cutia de lapte, iar eu am continuat:

— E căsătorit cu Roşa. Ea e chirurg cardiolog. Amândoi lucrau la spital şi cred că cei de la Protecţia Copilului le-au spus că eram mută sau că era ceva în neregulă cu mine.

S-a încruntat, muşcând din bucata de pizza.

— Nu eşti mută. Şi nu e nimic în neregulă cu tine. Ce naiba, eşti extraordinară!

Am ridicat un umăr.

— M-au vizitat de multe ori după ce... am vorbit cu ei.

Strângând din buze, am desprins o bucată mare de ardei iute.

— Când m-am trezit, după operaţie... am întrebat de tine. L-am întrebat pe Cari.

Era prima dată, după mulţi ani, când vorbeam cu cineva din afara casei.

Şi-a întors brusc capul spre mine, iar în lumina soarelui ochii lui păreau mai degrabă aurii decât căprui.

— Chiar te-am căutat, Mallory. Ţi-am mai zis că am fost la spitalul municipal. Nimeni nu a vrut să-mi spună unde eşti. îmi ziceau doar că... A expirat prelung. Doar că nu aveai să te mai întorci.

— Ce bine ar fi fost dac-aş fi putut să te văd. Am tot întrebat, dar...

Dar totul fusese înfricoşător şi copleşitor.

— Ce s-a întâmplat cu tine?

Şi-a plecat privirea.

— Am fost trimis într-un centru de plasament. A îndoit ceea ce mai rămăsese din felia de pizza şi s-a uitat la ea. Povestea trebuie să fie mai lungă. Mai spune-mi.

Am simţit din nou o presiune în piept când i-am oferit bucata de ardei iute. A zâmbit slab.

— Am petrecut o vreme în spital, şi apoi... am fost trimisă şi eu la un centru de plasament.

— La care?

Asta îmi lipsise: uşurarea de a vorbi cu el. Şi, cu fiecare secundă care trecea, îmi era tot mai uşor.

— La cel de lângă Harbor... nu departe de spital. Cari şi Roşa m-au vizitat şi, într-un final, m-au putut adopta.

A căscat ochii şi s-a oprit cu felia de pizza în mână.

— Ai fost adoptată de doctori?

M-am încordat şi am crezut că avea să mă întrebe cum naiba de era posibil aşa ceva şi dacă era corect. Nu ştiam nimic despre ce se întâmplase cu el. Dacă era încă la un centru de plasament sau în vreun loc şi mai rău? Fiindcă existau şi locuri mai rele. Nu puteam să nu mă simt vinovată. Am încuviinţat.

A lăsat bucata de pizza pe tavă şi s-a relaxat.

— La naiba, Mallory, sunt... doctori? Asta-i foarte bine.

Când m-a privit, i-am văzut uşurarea din ochi şi m-am întrebat unde crezuse că fusesem în tot acel timp.

— Au avut grijă de tine, nu?

Am încuviinţat, luând altă bucată de ardei iute, iar el s-a întins după ea şi degetele lui le-au atins pe ale mele. Am simţit un nou fior. Nu-mi aminteam ca atingerea lui să-mi fi trezit acea senzaţie până atunci, însă, cu siguranţă, era plăcută.

— Maşina lângă care stăteai ieri, Honda aceea, este a ta?

— A aparţinut fiicei lor.

A ridicat o sprânceană.

— A aparţinut?

— A murit înainte să îi cunosc. Cu aproape zece ani în urmă. Cred că de aceea m-au adoptat, am explicat, mestecând încet.

A ridicat din nou din sprâncene.

— Vreau să spun că... nu au avut niciodată alţi copii. După o clipă, am continuat: Au fost foarte buni cu mine, Rider. Am avut noroc.

— Mi-aş fi dorit să nu fi trebuit să-i întâlneşti.

Terminând felia de pizza, s-a şters pe mâini cu şerveţelul, apoi
s-a aplecat din nou spre mine.

— Adică, mă bucur că a fost aşa, Şoricel, fiindcă meriţi viaţa asta, dar...

— Ştiu ce vrei să spui.

Am fost cuprinsă de o senzaţie de uşurare. In

tonul lui sau în felul în care mă privea nu era nici urmă de invidie. Am luat o gură de lapte.

— După ce au primit custodia mea, au decis să mi se predea lecţii acasă. Apoi eu am vrut să merg la o şcoală de stat.

M-a privit mirat.

— Ce te-a făcut să vrei asta?

— îmi doresc să merg la facultate, i-am spus privind spre cerul lipsit de nori.

Facultatea era o dorinţă ambiţioasă, ţinând cont că-mi venea să fug de fiecare dată când trebuia să vorbesc cu un profesor. Dar facultatea era importantă pentru mine. Facultatea însemna, speram eu, că puteam să-mi găsesc un serviciu şi să duc o viaţă lipsită de grija de a avea ce pune pe masă sau fără să depind de cineva care să aibă grijă de mine. Facultatea însemna libertate.

— Şi Roşa şi Cari îşi doresc asta pentru mine. Aş fi putut să învăţ în continuare acasă şi totuşi să merg la facultate, dar...

Rider a aşteptat.

— Dar ştii şi tu cum sunt... cum eram. M-am îmbujorat şi mi-am coborât privirea spre cutia de lapte. Nu mă descurc... cu oamenii. Aşa că s-au gândit să încerc mai întâi cu liceul.

A păstrat tăcerea un moment, dar îi simţeam privirea asupra mea.

— Eu mă bucur că ai decis să faci asta. Dacă nu...

Dacă nu, probabil că drumurile nu ni s-ar mai fi încrucişat. Gândindu-mă la asta, am simţit un gol în stomac. L-am privit şi mi s-a oprit respiraţia. Se uita la mine într-un fel cu care nu eram obişnuită,

dar pe care îl mai văzusem.Tot aşa o privea şi iubitul ei pe Ainsley. Poate nu la fel de familiar, dar cu siguranţă tot aşa de intens.

M-am fâstâcit, fără să mă simt prost, însă brusc foarte conştientă de prezenţa lui.

— Şi tu?

Sprijinindu-şi un cot pe masă, şi-a proptit bărbia în palmă.

— Eu nu mai sunt la centru de plasament.

Când m-am uitat din nou la el, a arătat spre felia mea de pizza.

— O s-o mănânci chiar acum.

Am mijit ochii.

Mi-a aruncat un zâmbet rapid.

— M-a luat o familie.

S-a mai apropiat puţin în timp ce eu muşcam din bucata de pizza.

— E familia lui Hector. Bunica lui a fost asistentă maternală ani de zile. Asta i-a ajutat să plătească facturile.

— M-am gândit la caietul uzat şi la marginile tocite ale blugilor lui.Nu că acesta ar fi singurul motiv, înţelegi? E grozavă. O femeie foarte bună. Aşa i-am cunoscut pe Hector şi pe Jayden. Locuiesc cu ei de câţiva ani.

Intinzând braţul, mi-a atins obrazul cu degetul, iar eu m-am abţinut să nu tresar.

— Unde ţi-au dispărut pistruii?

— Nu ştiu, am răspuns cu o voce ciudată. Au fugit.

Am auzit iar chicotitul profund, parcă atingându-mi pielea.

— Aveai trei chiar aici. Mi-a atins uşor obrazul. Şi aici încă doi.

Mi-a mângâiat nasul cu degetul şi apoi şi-a coborât mâna.

— Pot să-ţi spun ceva?

— Da.

Aş fi vrut să-i spun că putea să-mi atingă în continuare faţa, dar probabil că ar fi fost ciudat. Mie mi se părea ciudat. Şi ar fi fost foarte nepotrivit. Total nepotrivit.

Genele i-au coborât şi a apărut din nou zâmbetul acela strâmb.

— Am ştiut mereu că vei fi frumoasă într-o zi.

Am simţit că mă sufoc când m-am îndreptat de spate. Resturile de la pizza, mai precis crusta, fuseseră uitate. Nu-mi venea să cred ce-mi auzeau urechile.

îmbujorarea i s-a răspândit în obraji în timp ce schiţa un zâmbet.

— Doar că nu mi-am imaginat vreodată c-o să ajung să văd cât de frumoasă eşd.

Uau! Chiar spusese asta. *Frumoasă.* Rider spusese că eram frumoasă. Afirmaţia m-a izbit şi m-a făcut să mă holbez la el. Ainsley adora combinaţia dintre ochii şi părul meu, probabil rezultatul unei origini irlandeze, însă mie mi se părea ceva comun. O faţă comună, un corp obişnuit, nici mic, nici mare. Nu-mi trecuse niciodată prin cap că eram „frumoasă".

— Şi tu eşti. Eşti foarte atrăgător, mi-a scăpat. Dar mereu am ştiut că vei fi.

Am făcut ochii cât cepele când mi-am dat seama ce scosesem pe gură, iar el a zâmbit larg.

— Doamne, doar nu am spus asta... cu voce tare.

— Ba da.

— PfE

Dându-şi capul pe spate, a râs cu poftă. A râs ca în acele clipe rare când ceva îl amuza cu adevărat, cu o libertate pe care o invidiam.

Am vrut să-mi acopăr faţa îmbujorată cu mâinile, dar m-a apucat de încheieturi, ţinându-le între noi. Ochii îi erau mai luminoşi, mai vioi.

— Pot să mă prefac că nu ai spus asta, dacă te face să te simţi mai bine, a sugerat el.

„Sigur, asta ar fi minunat.” Am încuviinţat dând din cap.

— Dar nu voi uita.

Am fost cuprinsă de stânjeneală, însă Rider continua să zâmbească atunci când s-a apropiat şi mai mult de mine şi m-a tras spre el. înainte să-mi dau seama de ce făcea, îmi prinsese şoldurile între coapsele lui şi mă înconjurase cu braţele, strângându-mă la piept.

Pieptul lui era foarte tare.

Contactul cu trupul lui m-a făcut să tresar, de parcă aş fi atins un cablu sub tensiune. Mi-a luat câteva secunde să mă relaxez.

A rămas tăcut, sprijinindu-şi bărbia de creştetul capului meu, şi nici eu nu am spus nimic, ci am închis ochii, ca să înfrunt valul de emoţii. Să fiu din nou atât de aproape de el îmi provoca senzaţii atât de puternice, încât conexiunea dintre noi era palpabilă, ca o a treia fiinţă vie.

Şi-a trecut o mână peste spatele meu, strecurând-o apoi în părul meu. Mi-a cuprins ceafa cu degetele. Bărbia i s-a mişcat când mi-a atins fruntea, iar intimitatea acelui gest era foarte diferită de toate celelalte dăţi în care fuseserăm atât de aproape. O căldură stranie mi s-a răspândit în corp, de parcă aş fi ieşit pentru prima dată la soare, după o iarnă lungă. La un moment dat, n-am fost sigură dacă mai respira, fiindcă nu îi simţeam pieptul mişcându-se sub palmele mele.

Undeva, în subconştient, mă întrebam cât de... în regulă era tot ce se întâmpla. Nu voiam să mă retrag şi să înceteze contactul, dar m-am gândit că ar fi trebuit s-o fac. Erau gesturi inocente. Aşa trebuia să fie, dar era şi ceva diferit.

— Ai cu cine să iei prânzul de obicei? m-a întrebat, iar vocea lui mi s-a părut mai profundă.

Cu ochii încă închişi, n-am ştiut ce să-i răspund şi nici nu m-am retras. Nu eram sigură ce spunea asta despre mine sau dacă spunea ceva.

— Şoricel?

>

— Am o colegă la ora de engleză. M-a invitat... să stau cu ea la masă.

Mi s-a părut că m-a strâns şi mai tare cu braţul cu care-mi înconjura talia.

— Cine e?

— Keira... Nu-mi amintesc numele de familie.

A trecut o clipă cât o bătaie de inimă.

— O cunosc. E cu noi la comunicare. E o fată faină. Ai de gând să accepţi oferta? Dacă nu, ne putem întâlni noi la prânz.

Dar în timpul prânzului meu el avea oră, la care ar fi trebuit să fie prezent.

Atunci mi-am dat seama de ceva. Uau, Rider chiar nu se schimbase. Chiar şi după patru ani, deşi trebuia să fie la oră şi deşi avea iubită, ar fi fost acolo pentru mine, dacă i-aş fi spus că aveam nevoie de el. Lacrimi idioate mi-au înţepat ochii.

— Nu e nevoie. Voi sta cu ea.

Şi-a mişcat degetele de-a lungul gâtului meu, căutând muşchii.

— Eşti sigură?

Mi s-a topit inima.

Da, m-a invitat. Şi m-a întrebat dacă vreau să fiu majoretă.Mâna i-a îngheţat.

— Şoricel...

M-am forţat să zâmbesc.

— Doar nu te gândeşti serios la asta, nu-i aşa? a întrebat el după o clipă.

Apoi s-a retras brusc — cu tot corpul.

Faptul că s-a îndepărtat brusc m-a forţat să-mi deschid ochii. L-am văzut din profil, cu maxilarul încordat şi uitându-se spre parcare, aflată de cealaltă parte a pavilionului. Printre rândurile de autoturisme parcate era o maşină cu motorul pornit, un fel de limuzină. Din câte mi-am dat seama, geamurile erau atât de fumurii, încât nu se putea vedea cine sau ce era înăuntru.

S-a auzit închizându-se o uşă şi mi-am îndreptat atenţia spre ieşirea pe care o folosiserăm mai devreme. L-am văzut ieşind pe Jayden, care-şi aranja pantalonii în timp ce traversa pavilionul, către poarta de fier.

— Rahat, a mormăit Rider.

M-am încordat văzându-1 cuprins de îngrijorare.

— E totul în regulă?

— Mda.

L-am urmărit cu privirea pe Jayden şi am văzut cum se strecura pe poartă şi se îndrepta spre maşină. Băiatul s-a aplecat spre geamul deschis din dreptul şoferului. Rider m-a atins pe picior, ca să-mi atragă atenţia.

— Mai e puţin şi sună clopoţelul. De ce nu intri?

Pe chip i se citea o expresie dură şi rece, care

nu-mi plăcea.

— Rider...

— Totul e bine, crede-mă, a spus el atingându-mi din nou piciorul

Apoi s-a ridicat, chiar când uşile duble s-au deschis iar. De data asta, a apărut Hector, care nu părea prea fericit.

Rider m-a luat de mână şi m-a tras ca să mă ridic.

— Ne vedem la ore.

—

încuviinţând, mi-am adunat lucrurile şi am trecut peste bancă. Hector nu s-a uitat la mine când i s-a alăturat lui Rider şi niciunul nu a rostit vreun cuvânt în timp ce făceau stânga-mpre- jur şi se îndreptau spre poartă. I-am privit, ştiind în adâncul sufletului că se petrecea ceva şi că, orice ar fi fost, nu era ceva de bine.

Sase

/

jder nu a venit la ora de comunicare.

Locul lui era gol şi nu puteam să nu mă gândesc că avea legătură cu maşina care apăruse în parcare. Deşi petrecuserăm timp împreună, nu ştiam nimic despre ce făcuse Rider în ultimii patru ani, în afară de faptul că locuise la bunica lui Hector.

Nu eram complet naivă şi nici nu trăisem pe deplin izolată de restul lumii, chiar dacă unii oameni nu credeau asta. Crescusem într-o casă în care văzusem multe. Luna pe care o petrecusem în centrul de plasament fusese şi ea... foarte educativă. In jurul clădirii îşi faceau veacul indivizi care-i racolau pe puşti ca să vândă droguri. Văzusem copii mai mari decât mine leşinând în mijlocul unei conversaţii. In doar o lună, unii dintre ei dispăruseră, pierduţi în jungla străzii. Ştiam destul de bine de ce ochii lui Jayden erau injectaţi cu o zi înainte, iar într-o maşină cu geamuri fumurii cu siguranţă nu se aflau persoane care vindeau prăjiturele de la Fetele cercetaşe.

Am început să mă îngrijorez când m-am întrebat în ce s-o fi băgat Rider. Dar dincolo de îngrijorare, percepeam ceva ce nu eram sigură că voiam să-i spun pe nume.

Pentru că nici Paige nu venise la oră, iar eu nu eram proastă.

Rider plecase de la şcoală, la fel şi ea. Nu ştiam ce se întâmpla, dar probabil erau împreună. Am simţit o arsură în capul pieptului şi mi-am spus c-o fi indigestie, că n-avea nimic de-a face cu faptul că Rider mă ţinuse de mână şi-mi zisese că sunt frumoasă, deşi ştiam că îi spunea acelaşi lucru şî lui Paige, dar cu o intenţie total diferită.

Mi-a fost foarte greu să mă concentrez asupra explicaţiilor domnului Santos despre diferitele tipuri de discurs. Profesorul se plimba dintr-o parte în alta a clasei, gesticulând întruna în timp ce vorbea. Pur şi simplu emana entuziasm. Mi-am privit caietul şi am văzut doar jumătate de pagină de notiţe. Nu era bine. M-am concentrat şi am notat tot ce am putut.

Când a sunat clopoţelul, eram puţin mai liniştită în privinţa notiţelor. M-am îndreptat spre coridor, ocupată să-mi îndes caietul în geantă, şi nu mi-am dat seama că mă aşteptase Keira până când nu mi s-a alăturat.

— Deci, te-ai gândit dacă viei să fii majoretă? m-a întrebat.

închizând clapeta genţii, am tresărit. Nu mă gândisem deloc la propunerea ei. Am clătinat din cap.

A oftat, apucând cu o mână bareta genţii sale.

— Mda, m-am gândit eu că sigur n-o să te intereseze, dar am zis că nu pierd nimic dacă încerc.

Desigur că nu pierzi nimic dacă încerci. Practic, acesta era mottoul vieţii mele în acel moment.

— Oricum, a spus ea apucând uşa care dădea spre scări şi ţinând-o deschisă, te-am văzut azi la prânz.

A făcut pauză o clipă, în timp ce am început să urcăm pe treptele ticsite de oameni.

— Erai cu Rider Stark.

M-am uitat brusc la ea, cuprinsă de panică.

Zâmbea în continuare, sincer şi prietenos.

— îl cunoşti?

Am încuviinţat din cap, traversând palierul de la primul etaj şi

bănuind că mă va urma până la dulăpiorul meu.
Dar de unde îl cunoşti, dacă eşti nouă? a insistat ea, ridicând un umăr în timp ce mă privea

.Pe de-o parte, simţeam că asta nu era treaba nimănui, Insă era curioasă, aşa cum aş fi fost, probabil, şi eu în locul ei. Mă stresa să discut cu ea, dar am încercat să-mi revin.

— Ne... ne ştim de când eram mici.

— Serios? Ce tare!

Keira s-a sprijinit de dulăpiorul de lângă al meu, şi-a scos telefonul şi s-a uitat la ecran.

— M-am gândit eu că vă cunoaşteţi. S-a purtat foarte... familiar cu tine, ceea ce e ciudat.

Aruncându-mi manualul de istorie în dulăpior, mi-am scos cartea de engleză, fiindcă aveam de făcut o temă. M-am uitat la ea când am închis uşa.

— De ce e ciudat?

— Suntem colegi de când am început liceul şi nu cred că l-am văzut vreodată ţinând o fată de mână, nici măcar pe Paige, a spus ea cu un rânjet. Şi e iubita lui.

De ce oare mă simţeam, dintr-odată, atât de bucuroasă şi cărui fapt i se datora acea căldură care mă învăluise?

— Sau ceva de genul, a adăugat ea.

Asta ce mai însemna? Şi, dacă mă gândeam mai bine, de ce nu-1 întrebasem despre Paige la prânz? Ar fi fost o întrebare firească. Dar fusesem ocupată răspunzându-i la toate întrebările.

Keira a râs, fiindcă probabil mi se citea pe faţă ce gândeam.

— Vreau să spun că nu cred că e ceva serios între el şi Paige.

Senzaţia aceea de căldură şi bucurie s-a intensificat, dar mi-am
înăbuşit-o. Nu avea ce căuta în acea conversaţie.

— In orice caz, ne-am nimerit la un curs anul trecut şi Rider apărea când avea chef. Eu şi Maggie, pe care nu o cunoşti, obişnuiam să spunem că ne onora cu prezenţa lui atrăgătoare. Nu lua notiţe, nici nu participa la oră. Pot să jur că uneori dormea, a continuat ea. Dar de fiecare dată când era întrebat, ştia răspunsul. Nimeni nu-şi dădea seama cum era posibil aşa ceva, mai ales profesoara, care se enerva, iar pe noi, ceilalţi, ne amuza. Un alt prieten al meu, Benny, avea un curs comun cu Rider anul trecut, când trebuia să dăm teste de evaluare, şi l-a auzit pe profesor spunând că Rider îi întrecuse cu mult pe colegi la note. Se pare că a obţinut una dintre cele mai mari medii din acel an.

Asta mi s-a părut ceva caracteristic lui Rider.

— E ciudat, fiindcă e adoptat şi...

— Şi eu sunt adoptată.

Cuvintele mi-au ţâşnit de pe buze.

A căscat ochii şi a ridicat o mână.

— Ah, n-am vrut să zic ceva rău. Cine sunt eu ca să-i judec pe alţii? Doar că... S-a uitat în jur înainte să continue. Rider îşi petrece timpul cu oameni dubioşi, iar eu cunosc oameni de genul ăsta. Fratele meu Trevor e acum la închisoare din cauza oamenilor dubioşi care mişună prin oraşul ăsta mizerabil. Vărul meu a murit fiindcă se încurcase cu asemenea oameni. A făcut o pauză şi a strâmbat din nas. De fapt, şi el era dubios, aşa că...

M-am gândit la maşina din parcare şi m-am întrebat dacă Hector şi Jayden se încadrau în categoria oamenilor dubioşi.

— Mă rog, trebuie să mă duc la antrenament. S-a oprit, pri- vindu-mă optimistă. Te-aş putea convinge să mă însoţeşti, ca să vezi despre ce e vorba?

Clătinând din cap, mi-am reprimat zâmbetul când am văzut-o pe Keira oftând dramatic. Mi-a făcut cu mâna şi a început să se îndepărteze, şi atunci mi-am forţat limba şi buzele să se mişte.

— Ne vedem... mâine la prânz?

Era o întrebare stupidă, fiindcă oricum ne vedeam la ora de engleză de dinainte de prânz, dar ea a încuviinţat.

— Da. Adu-1 şi pe Rider, dacă vrei. Ne prinde bine să avem un tip atrăgător la masă.

Cu puţin noroc, Rider avea să fie la ore a doua zi, în timpul prânzului, dar, după ce-mi povestise Keira, aveam îndoieli. Pe de-o parte, nu eram surprinsă că Rider făcea tot ce voia, când voia. Aşa-i era firea, însă, la fel ca şi atunci când eram mici, acea latură îndărătnică a lui îl făcea să intre mereu într-o grămadă de încurcături.

*

Când am terminat conversaţia cu Ainsley pe internet, cina era deja pe masă. Până acum patru ani nu mâncasem niciodată la masă. Nici măcar o dată. Masa aceea, cu blatul ei din lemn şlefuit, fusese prima la care mâncasem, cu excepţia celei de la şcoală.

M-am aşezat, netezind suprafaţa mesei cu palmele. La început, când am sosit în casa familiei Rivas, mă simţeam... ca un animăluţ. Sălbatică. Stânjenită. Ca în cuşcă. Nesigură. Aveau orare şi

aşteptări. îşi vorbeau fhimos şi-şi aduceau laude — atât unul altuia, cât şi mie. In casa domnului Henry nu exista ora cinei, nici vreo farfurie cu mâncare aşteptându-ne pe mine şi pe Rider. Mâneam ce rămânea, dacă rămânea ceva. De cele mai multe ori, nu aveam nimic de mâncare.

Stând seara la masă, pentru mine fusese o experienţă nouă să-i ascult pe Cari şi pe Roşa vorbindu-şi fără să ţipe sau să se jignească. Masa din bucătăria ultimei case în care locuisem era acoperită cu urme de ţigară şi ziare necitite. Domnul Henry aducea ziarul în fiecare seară, după ce-şi termina tura la depozitul local de ambalare şi distribuţie, însă nu-1 văzusem niciodată citind vreunul.

Dar masa familiei Rivas era aproape întotdeauna curată şi avea în mijloc un aranjament floral care era schimbat odată cu anotimpurile. Acum pe blat *se* aflau flori albastre şi albe, din plastic, împreună cu o lumânare groasă, aşezată într-un suport din sticlă.

Se întâmpla rar ca în timpul săptămânii Roşa şi Cari să fie amândoi acasă la cină, iar eu ştiam că aveau să plece iar, în câteva clipe. Câtă vreme în weekend nu existau intervenţii de urgenţă, îşi păstrau întotdeauna sâmbăta şi duminica libere.

— Mă gândeam să mergem la Harbor sâmbătă.

Cari îşi tăia friptura de porc ca şi cum ar fi disecat-o. Ii plăcea să meargă la Harbor, în centrul oraşului Baltimore.

— Cred că în weekend e un fel de târg acolo.

Roşa a sorbit din paharul cu apă.

— Sau am putea merge la Catoctin. Cred că va

fi vreme frumoasă, chiar dacă mai răcoare. I-a zâmbit soţului ei. Şi am cheltui mai puţin dacă am merge într-un parc unde nu se vinde nimic.

Rosei îi plăceau mult activităţile în aer liber: drumeţii, plimbări cu bicicleta, efort fizic. Cu alte cuvinte, era cam masochistă. Mie îmi plăcea să citesc, să stau jos şi să nu mi se depună transpiraţie în locuri unde nu trebuia. Cari mi-a aruncat o privire, acoperindu-şi gura cu mâna, ca să-şi ascundă un zâmbet.

— Tu ce zici, Mallory? a întrebat Roşa.

Am ridicat din umeri şi am înfipt furculiţa într-o bucată de broccoli. Dacă ne-am fi dus la Catoctin, m-aş fi ales, probabil, cu dureri de muşchi despre care nici măcar nu ştiam că există.

— Ainsley ar vrea să ne vedem în weekend.

— Atunci rămâne să mergem la Harbor. Cari a lăsat mâna în jos, fără a încerca să-şi ascundă zâmbetul. Când am mers cu ea în parc, sunt sigur că a fost prima şi ultima dată.

Am schiţat un zâmbet, iar Roşa şi-a dat ochii peste cap. Am făcut planuri să petrecem o după-amiază la Harbor, ceea ce, fără îndoială, avea s-o bucure pe Ainsley.

— Ai mai sculptat? m-a întrebat Roşa, jucându-se cu paharul ei. Nu mi-ai mai cerut să cumpăr săpun.

Mi-am îndreptat privirea spre ea. Nu mai sculptasem nimic din iulie, cam de când începusem să mă pregătesc mintal (adică să mă stresez) pentru şcoală.

Cari s-a uitat la mine.

— Ar trebui să mai exersezi. Nu cred că vrei să-

ţi pierzi îndemânarea.

Mi-a venit să râd. Să cioplesc chestiile alea din calupuri de săpun, cu creioane sau cu beţe de acadele, nu era ceva ce putea fi considerat, după părerea mea, un talent. Era pur şi simplu ceva cu care mă îndeletnicisem... cam de când mă ştiam, de fiecare dată când eram singură. Rider nici măcar nu ştia că obişnuiam să fac asta. Când terminam de sculptat ceva, de obicei îl distrugeam.

Acum Cari şi Roşa păstrau aproape toate „creaţiile" mele, vreo treizeci şi şase, în sufragerie, aşezate în vitrina cu porţelanuri care mirosea a Irish Spring.

Ciudat era că tocmai pasiunea mea pentru sculptura în săpun îi atrăsese atenţia lui Cari cât timp fusesem internată la Johns Hopkins. Văzuse atât de multe victime cu arsuri, atât de mulţi copii, încât nu personalitatea mea fantastică îl atrăsese. Chiar şi cu degetele arse şi bandajate, tot şterpeleam calupuri de săpun din baie şi, folosind un apăsător de limbă furat de la o asistentă, sculptasem în câteva zile o pisică dormind.

Nu ştiu de ce, dar sculptatul îmi producea mereu o stare de... pace. Mie mi se părea un talent cam ridicol, dar Roşa şi Cari se străduiseră o grămadă să mă convingă să trec la lemn, fără sorţi de izbândă.

— Că tot veni vorba de realizări, ai supravieţuit primelor două zile de şcoală, a spus Cari, presimţind că nu aveau să ajungă nicăieri în privinţa săpunului. Vrei să ne povesteşti cum te descurci?

Cu inima bătându-mi frenetic, mi-am aţintit

privirea asupra farfuriei. Mi-am amintit brusc de Rider. Ar fi fost ocazia perfectă să-l pomenesc. Voiam să fac asta. Nu-mi plăcea ideea de a nu le spune şi voiam... voiam să vorbesc despre el. Voiam să le împărtăşesc bucuria pe care o simţeam pentru că îl reîntâlnisem.

însă aceea ar fi putut să fie o mare greşeală. Una imensă, dar voiam ca ei să ştie. Ar fi fost urât din partea mea să-i mint, după tot ce făcuseră pentru mine. Mi-am aşezat mâinile în poală.

— Păi, la şcoală m-am întâlnit cu...

M-am oprit pentru că, ridicând privirea, i-am văzut pe amândoi cu ochii aţintiţi asupra mea. Se opriseră din mâncat. îmi acordau prea multă atenţie. Limba nu-mi mai funcţiona. Creierul meu striga: *Opreşte-te! Opreşte-te!*

Cari a vorbit primul:

— Cu cine te-ai întâlnit?

Ar fi trebuit să-mi ţin gura.

Roşa s-a aplecat şi şi-a pus paharul cu apă pe masă.

— Cu cine te-ai întâlnit, draga mea?

Dat fiind că nu am răspuns, au aşteptat şi am ştiut că aveau să aştepte până le-aş fi spus.

— Cu... Rider.

Tăcere.

Singurul sunet care se auzea era al ceasului oval de perete, ce ticăia nestingherit.

Cari şi-a lăsat furculiţa pe masă.

— Rider? Băiatul cu care ai locuit?

Am încuviinţat.

— E la şcoala ta?

Roşa a încremenit.

Am putut doar să dau din cap.

— Asta e... ceva neaşteptat, a zis Cari privind-o pe Roşa înainte să continue: Aţi vorbit?

N-avea sens să mint. Am încuviinţat din nou.

— Acum e... într-o casă adoptivă mai bună.

De data aceasta s-au privit unul pe celălalt şi am încercat să ghicesc la ce se gândeau.

— Sunt şocat, a spus Cari într-un târziu. Nu mi-a trecut prin minte că Rider ar putea merge la liceul Lands High.

Felul în care rostise numele lui Rider mi-a făcut pielea de găină. Nu pentru că ar fi existat vreo urmă de răutate în tonul lui, ci pentru că numele fusese pronunţat cu o însemnătate aparte.

După câteva clipe, Roşa a întrebat:

— Şi cum te simţi? Eşti uşurată, îmi închipui. S-a uitat din nou la Cari, relaxându-se puţin. A însemnat foarte mult pentru tine.

M-am concentrat asupra ei.

— Da. Mă bucur că... îi e bine. Am discutat puţin azi, la prânz, am zis punându-mi mâinile pe picioare. A fost plăcut... să ailăm veşti unul de la celălalt.

Cari a încuviinţat încetişor, sorbind o gură de apă. Habar n-aveam ce gândea.

— Mă bucur să ştiu că-i merge bine.

M-am forţat să zâmbesc şi i-am aruncat o privire Rosei. Mă observa cu atenţie. După încă un moment de tăcere, Cari a schimbat subiectul, dar mă simţeam ca în cuşcă. Ştiam că nu erau bucuroşi şi nu-mi plăcea deloc asta. Ultimul lucru pe care mi-1 doream era să-i dezamăgesc. Am

încercat să mă gândesc la o cale de a mă revanşa, aşa că m-am oferit să strâng masa după cină. Nu era mare lucru, dar era ceva. Când am ieşit din bucătărie, ei erau în birou, cu uşa închisă, şi am avut sentimentul neplăcut că ştiam despre ce discutau.

Am urcat în camera mea şi am deschis laptopul. Voiam să-i spun lui Ainsley cum reacţionaseră Roşa şi Cari la veştile despre Rider, dar ea nu era on-line. Probabil era cu Todd. Am închis laptopul şi am început să scotocesc prin geantă, când am auzit o bătaie în uşa deschisă. Am ridicat privirea şi am văzut-o pe Roşa.

— Putem sta puţin de vorbă? a întrebat ea.

— Sigur, am spus, deşi mi se încordaseră umerii.

Ea a intrat, iar eu m-am aşezat turceşte pe pat.

— Rider.

Doar atât a spus, aşa că am încuviinţat dând din cap.

Roşa s-a aşezat pe marginea patului, cu trupul înclinat spre mine.

— Cum te simţi de fapt în legătură cu asta, Mallory? Rider a însemnat mult pentru tine. Luni de zile, după ce ai venit să locuieşti la noi, ai tot întrebat de el. Multă vreme doar despre el ai vorbit. Aşa că ştiu că e important.

Mi-am muşcat interiorul fălcii, întiebându-mă dacă ar fi trebuit să mă prefac că nu avea atât de multă importanţă, însă o privire scurtă spre Roşa mi-a dovedit că n-ar fi folosit la nimic. Ştia ea ce ştia.

— Sunt... entuziasmată, am recunoscut. Fericită. Mai ales fiindcă ştiu că îi e bine şi că-l pot vedea.

— Înţeleg, a zis încuviinţând din cap. Ştiu cum te simţi.

Expirând încet, am luat clama groasă de pe noptieră şi mi-am
prins părul. Ştiam că mai urma ceva şi aveam
dreptate.

— Eu şi Cari am fost puţin surprinşi la cină, a continuat ea pe un ton blând. De ce n-ai pomenit ieri de el?

Bună întrebare.

— Nu voiam... nu ştiu. M-am gândit că... vă veţi îngrijora.

Ochii ei negri îmi cercetau faţa.

— De ce să ne îngrijorăm?

Am ridicat din umeri.

Roşa s-a uitat la mâinile mele, pe care le ţineam între picioarele încrucişate.

— Ar trebui să fim îngrijoraţi de ceva?

Asta da întrebare cu subînţeles.

Şi-a întins braţul şi mi-a atins piciorul.

— Voi fi sinceră cu tine, aşa cum ne-am obişnuit, bine?

Am încuviinţat. „Ia să vedem”, mi-am zis.

— Suntem puţin îngrijoraţi. Nu ne-a trecut niciodată prin cap că ai putea să fii la aceeaşi şcoală cu el. Deja este o schimbare foarte mare că ai început şcoala, iar dacă mai apare şi el... Nu vrem să te simţi copleşită.

— Dar nu sunt, am răspuns împreunându-mi mâinile.

Ea a zâmbit slab.

— Şcoala îţi dă bătăi de cap. Rider, de asemenea. Poate că acum nu simţi asta, draga mea, dar Rider face parte dintr-o perioadă a vieţii tale asupra căreia nu mai vrem să-ţi concentrezi atentia.Nu... Nu mă concentrez pe trecut.

Roşa nu a spus nimic.

Pulsul a început să mi se accelereze.

— Rider face parte din trecutul meu, dar faptul că-1 văd nu mă face să mă simt... nu ştiu. Nu mă face să mă simt rău.

— Nici nu cred asta. A făcut o pauză, părând că-şi alegea cu grijă următoarele cuvinte. Suntem doar îngrijoraţi de felul cum îţi va afecta asta progresele. Nimeni nu poate nega că trecutul tău este o parte importantă a fiinţei tale. Iar eu sunt prima care recunoaşte cât de mult îi datorăm lui Rider fiindcă te-a protejat atunci, mai ales că şi el era tot un copil. Dar ai evoluat foarte mult, nu mai eşti fetiţa aceea terorizată pe care am cunoscut-o la început. Te-ai străduit mult ca să devii tânăra echilibrată şi liniştită care eşti acum. Nu vrem ca prezenţa lui Rider... să fie un obstacol.

Am deschis gura, dar nu ştiam ce să spun.

— Poate n-o fi chiar aşa, a adăugat. Poate ne facem griji fără motiv. A făcut o pauză şi apoi a zâmbit. Oricum, ne bucurăm că ne-ai povestit despre el.

Eu nu mă bucuram.

— Şi vrem să ne povesteşti în continuare despre el, a adăugat.

M-a bătut uşor pe picior şi s-a ridicat, îndreptându-se spre
uşă.

— Ce zici de nişte îngheţată? Cred că a mai rămas din aceea de caramel, de când a cumpărat Cari. Ţi-e poftă?

Întotdeauna îmi era poftă de îngheţată cu topping de caramel, aşa că am spus da.

După ce Roşa a tras încet uşa în urma ei, am închis ochii şi m-am lungit pe spate. Privind fix tavanul, m-am gândit la dormitorul micuţ în care stătusem cu Rider. Tavanul din dormitorul pe care-l aveam acum era neted ca zăpada. In cealaltă casă era atât de crăpat şi de scorojit, încât mă ducea cu gândul la o pânză de păianjen.

Mi-am muşcat buza.

Procedasem corect vorbindu-le despre Rider. îi făcusem să se simtă mândri de mine. Am încetat să-mi mai muşc buza. Dar nu fusese nici cea mai strălucită idee, fiindcă, deşi Rosei i-a părut bine că Rider revenise în viaţa mea, ştiam că totuşi Cari nu era de aceeaşi părere.

Cari nu avea să-l accepte pe Rider.

Şapte

*J*oi dimineaţa, nu Paige, ci Jayden dădea târcoale dulăpiorului meu când m-am dus să-mi iau cărţile. Era o minune că blugii largi nu căzeau de pe el, iar tricoul lui cu echipa de fotbal Ravens răspândea în continuare mirosul acela de pământ.

Avea o privire somnoroasă când s-a sprijinit de dulăpiorul alăturat.

— Salut!

Surprinsă de prezenţa lui, am zâmbit.

— Am vrut să trec pe aici doar ca să-ţi spun că ştiu ce-s *Jocurile foamei*, a declarat el cu un rânjet pe chipul său copilăros. Nu-s *estupiddy* chiar dacă lui Paige îi place să mă facă să par aşa. Vârându-şi mâinile în buzunarele blugilor, a strâmbat din nas. Am auzit că tu şi Rider aveţi un… trecut interesant.

L-am privit cu sprâncenele ridicate şi am închis uşa dulăpiorului. Nu ştiam cum să răspund, nici cât de multe ştia Jayden de fapt. Dat fiind că bunica lui avea grijă de Rider, mi-am închipuit că atât el, cât şi Hector ştiau multe, dar oare Rider chiar le spusese tot?

— Ce super că ai reuşit să scapi din rahatul ăla. Că ai fost adoptată. *Abuelita,* adică bunica mea, l-ar adopta, dar statul nu plăteşte pentru asta, ştii? S-a uitat spre tavan, legănându-se pe [5]

5 „Prost" (în sp. în orig.)

picioare. Dar, da, am auzit şi am văzut poveşti groaznice. Nu ştiu cum a reuşit Rider să devină aşa cum e.

M-am crispat. Ştiam şi eu câteva poveşti de groază, pe unele dintre ele le trăisem pe propria piele.

— Adică, Rider... e grozav. Jayden a ridicat din umeri, lăsând ochii în jos. E mult mai bun decât mulţi pe care *abuelita* i-a adăpostit înaintea lui. Rider e puternic şi totuşi nu a profitat niciodată de nimeni şi de nimic. E ca un fel de frate mai mare pentru mine, pe care nu l-am cerut.

Pe faţă i s-a ivit un rânjet.

— Poate să fie... am zis simţind cum mi se îmbujorau obrajii. Poate să fie foarte... protector.

Jayden m-a privit mirat, căscând uşor gura. Roşeaţa din obraji mi s-a accentuat şi am strâns din buze.

— Hei, e prima dată când te aud vorbind.

S-a îndepărtat de dulăpior şi a început să meargă alături de mine. Era mai scund decât fratele lui şi decât Rider, şi totuşi mai înalt decât mine cu câţiva centimetri, aşa că m-am bucurat că nu trebuia să întind gâtul ca să-l privesc.

— Super. Şi eu sunt cam tăcut.

Am ridicat o sprânceană.

— Bine, a râs el. Nu sunt tăcut. Sunt convins că, dacă mi-ai căuta numele pe Wikipedia, ar apărea exact opusul. Dar e OK. Noi doi ne-am înţelege de minune. Tu poţi să compensezi faptul că eu vorbesc neîncetat, iar eu, faptul că aproape nu scoţi un cuvânt. M-a înghiontit uşor cu cotul. Facem o echipă perfectă!

Am zâmbit din nou. Nu îl cunoşteam, dar îmi plăcea de el. Era simpatic, într-un mod fermecător, iar faptul că era prietenos constituia un avantaj pentru el. A continuat să vorbească despre un meci de fotbal care se juca în weekend, apoi ne-am luat rămas-bun când am ajuns lângă scări şi nu l-am mai văzut toată dimineaţa, nici măcar când m-am dus la cantină. Dar, ca să fiu

sinceră, când am trecut prin uşile deschise ale cantinei, numai la Jayden nu-mi era mie gândul.

Keira era la masa ei, având un loc liber lângă ea, la fel ca în urmă cu o zi. întârziase la ora de engleză, furişându-se pe scaun chiar când clopoţelul sunase pentru ultima oară, şi se grăbise să iasă afară la sfârşitul orei, aşa că nu avuseserăm ocazia să vorbim. Nu-l văzusem pe Rider şi nici nu-mi dăduse vreun semn de viaţă, deci nu ştiam dacă avea să apară brusc şi să mă ia din nou cu el.

Dacă se răzgândise Keira?

Dacă mă apropiam de masa ei şi-mi râdea în faţă?

Părea complet nebunesc, dar şi posibil, fiindcă simţeam că orice era posibil.

în timp ce mă duceam să stau la coadă, încercând să-mi dau seama ce naiba era în meniu — fiindcă văzusem pe tava unui tip ceva ce *nu* arăta a pui prăjit —, Keira şi-a ridicat privirea şi mi-a făcut semn cu mâna.

Am răsuflat uşurată şi am simţit că-mi fugea pământul de sub picioare. Dacă îmi făcuse cu mâna, probabil că nu avea să râdă de mine când aveam să mă îndrept spre masa ei. Zâmbetul meu era, probabil, extrem de ciudat, aşa că m-am aşezat la coadă, fără să-mi mai pese că „puiul" ce-mi era pus în farfurie mirosea de fapt a peşte. Totuşi, am apucat tava cu mâini tremurânde.

M-am întors cu faţa spre mese, dorindu-mi ca Rider să apară şi să mă ia pe sus.

Speranţa mi s-a aprins în suflet în clipa în care

mi-am formulat gândul. Mi-am ţinut respiraţia. Dar nu era în regulă, nimic nu era în regulă: nici speranţa şi nici nevoia care mă copleşiseră. Nu era ceva de dorit pentru mine să mă bazez pe apariţia lui, în loc să mă descurc singură. Am strâns mai tare tava, îndreptându-mi umerii. Mi s-a pus un nod în stomac, care mi-a alungat orice senzaţie de foame.

Potface asta.

Trăgând adânc aer în piept, mi-am forţat picioarele să mă poarte spre masă. Am făcut doi paşi. A trebuit să o înconjor ca să ajung lângă Keira şi cred că a fost unul dintre cele mai grele lucruri pe care a trebuit să le fac vreodată. Celelalte fete şi-au ridicat privirile din ecranele telefoanelor, aţintindu-le asupra mea. Erau priviri curioase şi nedumerite, iar greutatea pe care o simţeam în picioare mă trăgea în jos. M-a cuprins panica atunci când am auzit-o pe una dintre fetele de la masă şuşotind, iar Keira şi-a ridicat ochii spre mine.

Părea că timpul stătea-n loc.

Apoi un zâmbet larg a apărut pe chipul Keirei.

— Salut! Ţi-am păstrat un loc, a zis atingând cu palma scaunul liber de lângă ea.

Urechile îmi ţiuiau, de parcă un roi de albine ar fi ieşit dintr-un stup aflat în capul meu. A trebuit să mă concentrez ca să aşez tava pe masă fără să răstorn ceva şi să mă aşez şi eu fără să cad. Când posteriorul meu a atins, în sfârşit, plasticul tare al scaunului, m-am simţit de parcă tocmai escaladasem o stâncă.

— Ea e Mallory Dodge. Numele tău de familie e

Dodge, nu? a întrebat Keira, iar ochii ei închişi la culoare au strălucit în luminile puternice de deasupra capului.

Am încuviinţat, încercând să schiţez un zâmbet care să nu-i facă pe cei din jur să fugă şi să se ascundă de mine.

— Mallory e colegă cu mine la orele de engleză şi comunicare. E primul ei an aici, a continuat Keira, lăsându-se pe spate. A făcut semn spre fata cu ochi verzi de lângă ea. Ea e Rachel.

Blonda aceea simpatică mi-a făcut cu mâna.

— Iar ea estejo.

Keira a făcut un semn din cap către o fată care stătea în celălalt capăt al mesei. Aceasta avea tenul închis la culoare şi părul la fel de creţ ca al Keirei.

— Iar ea e Anna, fata care şi-a rupt încheietura. De obicei, ea e bază, dar s-a dat în spectacol şi uite ce-a păţit.

Bruneta de lângă Jo a ridicat braţul stâng ca să-mi arate un ghips de un roz aprins, care-i înconjura antebraţul şi jumătate din mână.

— Probabil n-ar fi trebuit să-mi apăr faţa cu mâna.

Au.

— Da, dacă-ţi spărgeai nasul, puteai să rămâi în echipă, a răspuns Jo rânjind.

Anna a trimis-o la plimbare cu un gest făcut cu mâna sănătoasă.

Keira a râs.

Eu m-am şters de transpiraţie, trecându-mi palmele peste coapse. Speram să nu-mi strângă nimeni mâna. Oare oamenii îşi mai dădeau mâna?

Probabil că nu. Cel puţin, nu la şcoală, căci ar fi fost ciudat.

— Aşa crezi? a răspuns Anna sec, ridicându-şi sprâncenele şatene.

— In fine, a spus Keira şi a continuat să mi le prezinte şi pe celelalte fete de la masă.

Toată lumea mi-a zâmbit sau mi-a făcut cu mâna, iar mie îmi plăcea să cred că grimasa de pe faţa mea părea un zâmbet. îmi încleştasem mâinile atât de strâns în poală, încât sângele nu-mi mai pompa până la degete. în timpul prezentărilor rapide, au sosit şi doi băieţi la masă. Unul din ei, pe care-1 recunoscusem de la ore şi pe care cred că-1 chema Peter, a înconjurat cu braţul umerii Annei. Celălalt s-a aşezat lângă Jo.

— Suntem colegi la ora de istorie, nu? a întrebat cel pe care eu credeam că-1 chema Peter, privindu-mă gânditor.

îmi simţeam limba ca o ţeavă de plumb în gură, aşa că n-am putut decât să încuviinţez dând din cap.

— Super, a răspuns el, furând un strugure din farfuria Annei. Apoi s-a aplecat şi şi-a scos telefonul. Mi s-a părut mie că te-am văzut prin clasă înainte să adorm.

Celălalt băiat a pufnit în râs.

Anna a chicotit.

— Chiar nu ştiu cum de treci clasa.

— Cu farmecul meu, a zis el fecându-i cu ochiul.

— Mă îndoiesc, i-a întors-o Keira sec. Am văzut poza pe care ai pus-o de dimineaţă pe Instagram. îţi căzuse tricoul chiar la momentul oportun?

Peter şi-a ridicat ochii din telefon.

— Trupul ăsta? Şi-a trecut mâna liberă peste piept. Trebuie împărtăşit cu restul lumii. Ia uite, am deja două sute de like-uri.

Jo şi-a dat ochii peste cap.

— Două sute de like-uri? Nu m-aş lăuda cu asta.

Eu n-aveam Instagram. Mai ales fiindcă nu ştiam ce fotografii să pun. Cu sculpturi în săpun? Ar fi fost ridicol, însă acum simţeam nevoia să-mi foc cont.

Au continuat să discute foarte firesc, iar eu îi invidiam pentru asta. Camaraderia, glumele, afecţiunea sinceră şi reciprocă, toate acestea erau experienţe foarte limitate pentru mine. I-am observat ca un om de ştiinţă care studiază o specie necunoscută. Ce-i drept, eram apropiată de Ainsley, dar nu mergeam împreună la şcoală, aşa ca ei.

Abia dacă m-am atins de mâncare, ciugulind câte o bucăţică din aşa-zisul „pui" şi din ceea ce cred că erau cartofi prăjiţi. Toată lumea vorbea în jurul meu. Din când în când, cineva îmi punea câte o întrebare sau facea un comentariu, iar eu încuviinţam sau clătinam din cap, drept răspuns. Dacă le-am părut ciudată, nimeni nu a spus nimic şi nu şi-a schimbat atitudinea, dar trebuie să fi remarcat că nu scosesem un cuvânt.

M-a cuprins frustrarea, fiindcă ştiam că pot vorbi, dar, de fiecare dată când aveam ocazia să deschid gura, mă pierdeam în analiza amănunţită

a ceea ce voiam să spun. Am păstrat tăcerea, de parcă aş fi avut un dop în gât, care permitea să treacă doar o cantitate minimă de aer.

Cuvintele nu erau nici duşmanul, nici monstrul de sub pat, dar aveau o putere enormă asupra mea. Erau ca fantoma cuiva drag, care mă bântuia permanent.

Prânzul s-a încheiat fără ca eu să scot un cuvânt, dar şi fără vreun dezastru major, iar mie-mi venea să ies din cantină ţopăind cu braţele larg deschise, ca în *Sunetul muzicii*. Eram o bleagă, însă, când eu şi Keira ne-am despărţit, mi-am simţit sângele zvâcnindu-mi în vene.

Acea zi marcase un început.

N-oi fi vorbit eu, dar niciodată nu mai stătusem la o masă cu atât de multe fete. Cu ani în urmă, când mergeam la şcoală cu Rider, mâneam la prânz cu el, iar uneori şi cu alţi copii care se aşezau la masa noastră, dar niciodată aşa. Niciodată singură.

Niciodată fără un purtător de cuvânt.

Era un adevărat eveniment. Simţeam că pluteam când m-am îndreptat spre clasă, cu un zâmbet firav, aproape triumfător, pe faţă. Ziua aceea fusese un succes. Bravo mie! Dar când m-am dus la ora de comunicare, am văzut-o pe Paige la locul ei şi mi-a dispărut o parte din entuziasm. N-a spus nimic când m-am aşezat, dar i-am simţit privirea pironită asupra mea în timp ce mă foiam ca să-mi scot manualul. După ce l-am pus pe masă, am tras adânc aer în piept şi am ridicat ochii. Au

trecut câteva clipe.

— Nu vine. Nici Hector.

Am clipit când i-am auzit vocea, iar ochii mi s-au oprit asupra ei.

Se sprijinea de spătar, cu picioarele ei lungi întinse sub masă şi încrucişate gleznă peste gleznă. Privirea ei întunecată era aţintită asupra mea.

— Aşa că nu te mai holba la uşă.

Trăgând brusc aer în piept, am deschis gura să-i spun că nu îl aşteptam pe Rider, dar... ar fi fost o minciună. M-am înroşit.

A schiţat un zâmbet şi şi-a tras picioarele de sub masă, aple- cându-se şi punând o mână pe scaunul gol al lui Rider. A vorbit cu voce joasă:

— Nu ştiu dacă-ţi dai seama sau nu, dar Rider nu e disponibil.

Am înlemnit, iar aerul mi s-a oprit în gât

— După cum te-am informat ieri, sunt iubita lui, a continuat ea. Şi trebuie să-ţi spun că nu mă încântă deloc să stau aici şi să te văd cum îl aşteptţi.

Avea dreptate.

Nu era deloc plăcut.

— Şi nici nu cred că reîntâlnirea voastră din prima zi de şcoală va ajunge pe lista celor o sută de lucruri pe care le-aş repeta în viaţă, a adăugat Paige.

O puteam înţelege şi în această privinţă. Nici pe lista mea n-ar fi ajuns conversaţia aceea.

— Aşa că o să mă repet, ca să mă asigur că nu las loc confuziei. Este iubitul meu, deci nu te mai

purta de parcă ar fi al tău.

într-un târziu, a sunat clopoţelul, anunţând intrarea la ore.

Paige s-a îndreptat de spate şi şi-a deschis caietul când domnul Santos a început să predea. Am străbătut cu privirea locurile din faţa noastră. Nimeni nu părea să fi aurit ce-mi spusese. în schimb, eu auzisem suficient de tare şi de clar.

Mesaj recepţionat.

*

In serile de joi, mă descurcam singură cu cina, fiindcă, de obicei, Roşa şi Cari nu ajungeau acasă mai devreme de ora nouă, şi uneori chiar mai târziu, în funcţie de ce se întâmpla la spital. Nu prea aveam poftă de mâncare, oricum.

Nici Roşa, nici Cari nu aduseseră în discuţie subiectul Rider la micul dejun, însă el era prezent în mintea mea. îmi aminteam foarte bine ce-mi spusese Paige la oră şi, de fiecare dată când rememoram cuvintele ei, mă ruşinam, dar, cu toate acestea, nu puteam să nu mă îngrijorez pentru el. Unde dispăruse? Era rănit sau avea probleme? Fireşte că mi-au trecut prin minte cele mai rele scenarii posibile, deşi ştiam că Paige ar fi fost la curent dacă s-ar fi întâmplat ceva şi nu şi-ar fi irosit timpul avertizându-mă să stau departe de iubitul ei.

Abia dacă m-am atins de bolul cu orez încălzit la microunde, deşi turnasem în el atâta sodiu, încât Roşa mi-ar fi smuls sosul de soia din mâini.

Renunţând să mai mănânc, am pus bolul în frigider şi am urcat în camera mea. Mi-am scos telefonul din geantă şi am atins ecranul. Niciun mesaj. Am deschis primul şi singurul mesaj de la Rider. Ar fi trebuit să-i trimit un mesaj? Ar fi fost ciudat dacă făceam asta?

Of.

Am aruncat telefonul pe pat şi mi-am prins părul într-un coc lejer. Prea agitată ca să mă apuc de teme, m-am îndreptat spre dulapul cu lenjerie de pat de pe hol şi am luat un calup de săpun. Am înşfăcat punga cu apăsătoare de limbă, pe care Roşa le ascunsese de mine în dulap, şi am cărat totul înapoi în dormitor.

Trebuia să înmoi săpunul cu apă caldă. Aveam nevoie şi de o pungă de cumpărături, ca să adun resturile şi să nu las mizerie în urma mea.

Uitându-mă lung la calupul de săpun ambalat,

am încercat să mă gândesc la un subiect. Sculptasem copaci, stele, mingi de fotbal, raţe, bărci şi Dumnezeu mai ştie ce. Unele erau foarte simple, iar procesul dura doar în jur de o oră. Altele durau zile întregi, dacă erau mai complicate.

Am început să desfac ambalajul săpunului, dar m-am oprit. Nu voiam să-mi murdăresc de săpun hainele de şcoală, aşa cum, inevitabil, avea să se întâmple. Am pus săpunul şi apăsătoarele de limbă pe birou, apoi mi-am luat o pereche de pantaloni de pijama scurţi şi un maiou. Am luat cămaşa ponosită din dulap şi mi-am tras-o peste cap. Era prea mare şi îmi aluneca întruna de pe umăr.

Intorcându-mă spre birou, mi-am văzut reflexia în oglinda din interiorul dulapului. Arătam groaznic. Apropiindu-mă de oglindă, am răsuflat şi m-am întors în lateral. Apăsându-mi abdomenul cu mâna, m-am încruntat. Aveam burta moale. Privirea mi-a coborât şi am tresărit.

Pantalonii scurţi nu fuseseră o idee bună. Erau largi, dar picioarele mele erau, în mod clar... *solide.* Aveam coapsele groase. Mi-am ridicat poalele cămăşii. Maioul avea sutien inclus, însă materialul era subţire, ca al cămăşii. Lăsa totul la vedere. Cu siguranţă nu eram slabă. Eram *solidă.*

Calupul de săpun a rămas neatins pe birou.

Câţi tineri de vârsta mea sculptau în săpun? Chiar în acel moment, Keira probabil se îndrepta spre casă de la antrenamentul cu majoretele, iar dacă Ainsley nu era cu Todd, scria — mereu compunea câte o povestioară. Sau era la cumpărături. Chiar dacă nu avea o slujbă, mergea

des la cumpărături, mulţumită alocaţiei generoase. Dacă era cu Todd, probabil se giugiuleau. Ceva ce, de asemenea, facea foarte des.

Ceva ce-mi stârnea, de asemenea, puţină invidie.

Un detaliu stânjenitor, la care nu-mi plăcea să mă gândesc, era că nu fusesem sărutată niciodată. La naiba, nu vorbisem niciodată cu un tip la telefon şi cu atât mai puţin fusesem la vreo întâlnire. Ainsley încercase să-mi facă lipeala cu un prieten de-ai lui Todd, însă refuzasem. Simpla idee de a-l întâlni mă făcuse să-mi doresc să fug mâncând pământul.

La aproape optsprezece ani, nu ştiam cum e să fii sărutată sau... dorită. Să fii iubită în felul acela.

Oare îmi lipsea ceva?

Am privit în jos şi mi-am mişcat degetele de la picioare, încruntându-mă. Solidă. Forma corpului meu era solidă, însă Rider spusese că eram faimoasă. Pe neaşteptate, în minte mi-a apărut chipul lui. Ochi căprui cu pete aurii, pomeţi laţi şi nişte buze incredibile — care, puteam să pun pariu, sărutau grozav.

Doamne!

Nu puteam, nu *trebuia* să mă gândesc la asta.

Alungându-mi din minte acele imagini, mi-am ridicat privirea. Ceea ce-mi lipsea nu erau nişte coapse mai subţiri sau un abdomen plan. Curajul îmi lipsea. De fapt, eram o mare laşă. Cum să mă gândesc la buzele unui tip, dacă nu le puteam face pe ale mele să formuleze cuvinte?

Privirea mi-a alunecat din nou la săpun. Bănuiam că sculptura era un hobby, însă unul silenţios, care nu avea nevoie de cuvinte sau de

gânduri. Perfect pentru mine. Astfel, nu trebuia să mă expun. Nu aşa cum făcea Keira, ca majoretă. Cumpărăturile nu erau un hobby, iar scrisul nu implica să ieşi din casă, însă Ainsley era o persoană deschisă, prietenoasă şi vorbăreaţă. Nu doar că nu-i era greu să se descurce în lume, ci chiar se simţea în largul ei. Dar eu? Sculptam în săpun. Poate că ar fi trebuit să...

Pe noptieră, telefonul a sunat. Crezând că era Ainsley, m-am întins să-l iau.

Nu era Ainsley.

Eşti acas'?

Era Rider.

N-am mai putut să respir.

Am primit un alt mesaj înainte să pot reacţiona.

Singură?

Am făcut ochii cât cepele când m-am holbat la telefon. De data aceea, nu aveam să mai fiu indecisă. Am răspuns repede printr-un *Da.*

Au trecut câteva secunde. Apoi un minut şi după aceea încă cinci. Am început să mă întreb dacă nu cumva imaginaţia îmi juca feste, dar apoi a apărut un alt mesaj şi mi-a stat inima.

Două cuvinte.

Sunt afară.

La naiba!

Pentru o clipă, am îngheţat complet, uitându-mă lung la mesaj. Era afară? Doar nu voia să spună că era chiar în afara...

S-a auzit soneria, ca un ecou venind de jos, şi m-am răsucit pe călcâie, respirând agitată.

Fir-ar să fie!

Creierul mi s-a deblocat şi am ieşit repede din cameră, am străbătut holul şi am coborât treptele plutind, în picioarele goale. Am trecut în viteză prin vestibul, oprindu-mă la timp, înainte să deschid uşa.

Doar nu eram proastă.

Inălţându-mă pe vârfuri, m-am uitat prin vizor, muşcându-mi buza. Nu-i puteam vedea decât ceafa şi umerii laţi.

Era Rider. Chiar era acolo.

Strângând încă telefonul în mână şi neştiind cum de era posibil aşa ceva, am înghiţit cu greu, descuind şi apoi deschizând uşa.

Rider s-a răsucit din talie şi am ajuns să mă holbez la pieptul lui.

— începusem să cred că nu-mi vei deschide.

Mi-am ridicat privirea şi mi-a scăpat un sunet gâtuit. M-am întins, l-am apucat de braţ şi practic l-am tras înăuntru. A prins uşa cu cealaltă mână, închizând-o în urma noastră.

— Faţa ta... L-am strâns şi mai tare de braţ. Ce s-a întâmplat?

S-a încruntat şi şi-a atins pielea din jurul tăieturii de vreo trei centimetri de deasupra sprâncenei stângi. Sângele se uscase pe margini şi o umbră vineţie începuse deja să i se răspândească în jurul rănii.

— Asta? Nu e mare lucru.

M-am uitat lung la el.

— Nu arată ca şi cum n-ar fi.

— Chiar nu e.

Privind prin vestibul, mi-a desprins mâna, cu articulaţiile degetelor albite, de pe braţul său. Dar în loc să-mi dea drumul la mână, şi-a împletit degetele cu ale mele.

— Credeam c-o să mă întrebi cum de mi-am dat seama care e casa ta. Sunt foarte impresionat de inteligenţa mea.

Mda, eram curioasă, dar i se forma o cicatrice deasupra sprâncenei stângi, la fel ca aceea pe care o avea deasupra celei drepte.

— Rider, fruntea ta...

S-a uitat în jos, spre mine, strângându-mi mâna şi zâmbind.

— Mi-ai spus că locuieşti în Pointe, aşa că am luat metroul spre centru şi am parcurs restul drumului pe jos. N-a fost greu să-mi dau seama care e casa ta.

A mângâiat cu vârfurile degetelor de la cealaltă mână margaretele false din vaza de pe măsuţa de la intrare.

— N-a trebuit decât să-ţi caut maşina. Norocul meu că era pe alee. Poate că nu simt chiar atât de inteligent.

Inteligent sau nu, era rănit, şi asta-mi făcea

rău. Am început să-l trag spre living.

— Ce naiba porţi? a întrebat el, lăsându-se tras de mână.

Am făcut ochii mari. Uitasem complet că eram îmbrăcată ca
de culcare şi că hainele lăsau să mi se vadă corpul *solid.*

— Mă pregăteam... de culcare.

A ridicat o sprânceană, tresărind.

— Cât e ceasul, şapte?

— Şapte jumate, am şoptit, conducându-1 din hol spre living.

Cercetând cu privirea camera spaţioasă, atenţia i s-a oprit asupra ghivecelor cu plante din faţa ferestrei, apoi asupra locului unde se aflau televizorul şi restul electronicelor şi asupra rafturilor cu cărţi încastrate în perete. După aceea s-a întors spre mine. Şi-a coborât privirea, care i-a alunecat de-a lungul întregului meu trup, şi am simţit că mi se încordau degetele de la picioare pe podeaua din lemn tare. Privirea lui mi-a stârnit un val de căldură, urmat de un flor ciudat, care mi-a străbătut anumite părţi ale corpului.

Ochii ni s-au întâlnit.

Privirea lui era la fel de intensă ca în urmă cu o zi.Temperatura din cameră a crescut cu câteva grade şi, dintr-odată, am simţit că nu puteam să respir. Rider s-a apropiat.

Mă ţinea în continuare de mână.

— Cred că n-ar fi trebuit să vin aici.

— N-ar fi trebuit?

Şi-a înclinat capul într-o parte şi am văzut că gulerul cămăşii îi era rupt. Mi s-a strâns inima, iar

el a clătinat din cap, dând drumul mâinii mele. Crezând că avea să plece, am făcut un pas în faţă, eliminând practic distanţa dintre noi.

— Stai jos.

Rider m-a privit indecis.

— Stai jos, am repetat. Te rog.

S-a uitat dincolo de mine, părând să se înfioare, apoi a mutat o pernă într-o parte, înainte să se aşeze.

— Şi acum? a întrebat el privindu-mă lung, cu ochii aceia atât de familiari şi totuşi străini.

— Rămâi aici.

Când s-a lăsat pe canapea, îndreptându-şi din nou atenţia asupra rafturilor cu cărţi, m-am grăbit să ies din living.

Din baia de la parter am luat apa oxigenată şi puţină vată, fără să stau prea mult pe gânduri sau să-mi fac griji pentru Cari şi Roşa. Ştiam că, dacă se întorceau acasă mai devreme, aveam să fiu într-o mare încurcătură, mai ales după discuţia din ziua precedentă. Şi, deşi prezenţa lui Rider ar fi agravat situaţia, nu ştiam cum ar fi reacţionat nici dacă ajungeau acasă şi mă găseau cu oricare alt băiat. Sunt convinsă că nici aşa ceva nu le trecuseră vreodată prin minte.

Şi nici mie.

Rider era tot acolo unde-l lăsasem şi am răsuflat încet în timp ce înconjuram măsuţa de cafea. A văzut ce aveam în mâini şi a zâmbit cu jumătate de gură.

— Sunt bine, Şoricel. Serios.

Am ridicat din umeri când m-am apropiat de el, aşezându-mă între genunchii lui şi măsuţă.

— Ce s-a întâmplat?

— Mici belele, a spus frecându-şi bărbia cu palma. Nimic de care să-ţi faci tu griji.

Desfacând capacul de la apa oxigenată, am înmuiat puţină vată în lichid şi am pus sticla pe măsuţă. Mirosul puternic mi-a pătruns în nări.

— întotdeauna ai făcut din orice o nimica toată. Asta faci şi acum.

A zâmbit şi mai larg şi i-a apărut gropiţa. Apoi a oftat şi s-a apropiat, depărtându-şi picioarele. Mâinile lui mi-au cuprins şoldurile, iar eu aproape că am scăpat vata din mână. Mi s-a tăiat respiraţia când m-a făcut să mă aşez pe marginea măsuţei, iar picioarele noastre s-au atins. Materialul aspru

al blugilor lui îmi atingea pielea dezgolită, trimiţându-mi un iureş de senzaţii prin vene.

— E mai bine aşa? a întrebat uitându-se la mine pe sub gene.

Am clipit, neşdind la ce se referea, apoi mi-am dat seama că,

stând aşa, puteam ajunge mai uşor la el. Şi-a îndepărtat mâinile de pe şoldurile mele şi le-a aşezat pe propriile coapse, foarte aproape de ale mele.

întinzându-mă spre el, am curăţat uşor rana şi, când şi-a ţinut respiraţia, mi-am retras mâna.

— E în regulă, a spus el.

Am încercat iar. De data asta, nu s-a mişcat şi nu a scos un sunet.

— Ai de gând să-mi spui… ce s-a întâmplat?

După o clipă, m-am uitat în jos, spre el.

— Asta-mi aduce aminte de alte vremuri, a spus el ridicând genele.

Mi-a străbătut o clipă trupul cu privirea, intens, apoi s-a uitat în altă parte. 1 se zbătea un muşchi al feţei.

— Intr-un fel, a adăugat.

Roşeaţa mi-a cuprins obrajii când am înlocuit bucata de vată cu una nouă. Avea dreptate — era la fel ca în celelalte dăţi în care îi curăţasem rănile. Când eram mică, încercasem să o fac, deşi nu prea ştiam cum. Dar, când am mai crescut, iar el se lupta să mă apere sau din vreun alt motiv, devenise un fel de rutină.

In schimb, de data asta, când m-a străbătut cu privirea, mi s-a părut că s-a uitat la sânii mei, iar asta cu siguranţă nu se mai întâmplase. Mă

îndoiam că pe atunci îşi dădea seama că îi aveam.

Probabil fiindcă apăruseră cu doar doi ani în urmă.

In timp ce curăţăm rana gândurile mi s-au îndreptat brusc spre maşina din parcare şi spre ceea ce spusese Keira cu o zi înainte. Tăietura aceea era oare o urmare a faptului că umbla cu oameni dubioşi? Avea să-i rămână cicatrice deasupra ambelor sprâncene? Nu mi-a plăcut ideea asta.

— De ce n-ai fost la ore?

— A trebuit să mă ocup de ceva.

— Ăsta nu e un răspuns. Văzând că nu spunea nimic, am încercat din nou: Eşti... eşti în siguranţă, Rider?

Şî-a întors faţa spre mine şi era să-i bag vata în ochi.

— Asta m-ar fi usturat, a murmurat el, apucându-mă de încheietura mâinii.

Mi-a luat bucata de vată din mână şi a aruncat-o pe măsuţă.

— Da. întotdeauna sunt în siguranţă.

Am clătinat din cap.

— Dar toate acele daţi în care te-ai pus în...

— Şoricel...

—Te-ai pus în pericol pentru mine. Iar şi iar.

Un acces de furie a urmat îngrijorării care-mi apăsa pieptul.

— N-ai stat niciodată să te gândeşti... ce ţi s-ar fi putut întâmpla.

Şi-a lăsat capul pe spate şi mi-a întâlnit privirea.

— Ştiam ce făceam.

— Tu…

Mi s-a pus un nod în gât când amintirile s-au năpustit asupra mea ca un val meschin şi pângărit.

— Ai încasat *bătăi* pentru mine. Ai…

— Şoricel, a spus el cu blândeţe. Ştiam ce făceam atunci, aşa cum ştiu şi ce fac acum.

îmi spunea, oare, că acum încasa bătăi pentru altcineva? Fără să adauge şi altceva, am ştiut că aşa era. Am înţeles că rana de pe fruntea lui nu era urmarea a ceva ce făcuse el, ci o persoană mai mică şi mai firavă.

— Eşti masochist?

S-a uitat lung la mine, apoi a râs, cu râsul acela profund, care-mi dădea fiori.

— Bună întrebare.

— Nu e amuzant.

Am încercat să-mi retrag mâna, dar mă ţinea de încheietură. Privirile ni s-au întâlnit din nou, iar cuvintele ne-au gâdilat gâtlejurile precum bulele de şampanie.

— Nu-mi place să te văd rănit acum mai mult decât îmi plăcea înainte.

— Dar nu sunt rănit, a răspuns cu voce joasă. Uite, m-ai vindecat.

Am simţit iar o apăsare în piept, însă diferită. Ca un balon care se umfla.

— De-asta ai venit aici?

Nu a răspuns imediat.

— Nu ştiu. Cred că-mi era dor de tine. Nu te-am mai văzut atâta vreme, după ce, timp de *zece ani*$_y$ am fost mereu în preajma ta, şi apoi… apoi te-am pierdut. Dar acum te-ai întors. Mi-a mângâiat

mâna cu a lui. Nu mi se pare real. Era puţin probabil ca drumurile noastre să se intersecteze din nou. Şi totuşi, iată-ne.

Iată-ne.

— Deci, cât timp am la dispoziţie până când... cum îi chema? Cari şi Roşa? Da, aşa. Cât timp mai am până se întorc?

— Nu ştiu. Poate... poate o oră?

Mâinile mele păreau incredibil de mici într-ale lui.

Zâmbetul acela strâmb îi revenise.

— Mă îndoiesc că s-ar bucura să mă găsească aici.

— De ce?

A ridicat din sprâncene.

— Poate mă înşel. Sunt obişnuiţi să ajungă acasă şi să găsească ţipi străini pe canapea?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Asta-i, nu?

Rider m-a apucat de mâini, iar eu m-am ridicat, lăsându-1 să mă tragă pe canapea, lângă el. S-a lăsat pe spate, mi-a înconjurat umerii cu un braţ şi m-a strâns la piept.

— E ceva normal pentru tine, nu?

Nu ştiam ce să fac cu mâinile, de când mi le eliberase, aşa că mi le-am încrucişat în poală.

— Nu a mai fost niciodată... un tip aici.

Rider s-a încordat şi şi-a întors capul ca să mă privească.

Chiar recunoscusem asta cu voce tare? Închizând ochii strâns, am oftat.

Cred că... ar fi mai bine să tac.£1 a chicotit.

— Nu face asta. îmi place să te ascult.

Ghemuiţi unul în altul, cu braţul lui în jurul umerilor mei, era ca şi cum am fi stat cu un picior în trecut şi cu celălalt în prezent. Dar apropierea dintre noi era complet diferită de cea de odinioară. Dacă televizorul ar fi fost deschis, am fi arătat ca atâtea alte cupluri din întreaga lume, stând îmbrăţişaţi în faţa micului ecran.

Doar că nu formam un cuplu.

Trebuia neapărat să-mi scot ideile astea din cap.

— N-ai pierdut prea mult că n-ai fost la cursul de azi. Trebuie să citim exemple de... discursuri informative.

— Interesant.

Privirile ni s-au întâlnit pentru o clipă, apoi eu mi-am ferit-o.

— Unde ai fost, Rider?

A păstrat tăcerea şi şi-a strecurat mâna în sus, pe braţul meu. Degetele lui au atins pielea dezgolită a umărului meu, pe care l-a cuprins cu mâna. Părea o reacţie inconştientă, însă pielea mi se făcuse de găină, căutând mângâierea.

— Eu şi Hector ne-am întâlnit cu nişte oameni.

L-am privit din nou în ochi.

— O întâlnire cu schimb de pumni?

A rânjit ciudat.

— Uneori. A ridicat mâna, atingând cocul prins în creştetul meu. Fratele lui Hector... e mic. Jayden are doar cincisprezece ani, însă uneori pare chiar mai mic. Ştii, mintal vorbind. Se bagă în tot felul de belele.

Uitându-mă lung la el, am fost din nou şocată să constat că unele lucruri nu se schimbă niciodată. Sau poate unele trăsături umane.

— Deci îl ajuţi să iasă din belele?

— încerc, a şoptit el lăsându-şi capul pe pernă.

Ochii lui au devenit apatici şi somnoroşi, iar el a continuat să se joace cu părul meu. Habar n-aveam ce făcea.

— Oricum, am vorbit ieri. Ne-am asigurat că Jayden avea să se ducă azi la ore. Dar azi am vorbit din nou şi întâlnirea nu a decurs chiar fără incidente.

Doamne, voiam să-l îmbrăţişez şi, în acelaşi timp, să-i trag un pumn.

— Rider...

— Te-ai gândit vreodată că vom sta aici? a întrebat el.

— Schimbi subiectul, am remarcat.

— Aşa este. Mi-a aruncat un zâmbet strengar. Dar te-ai gândit?

— Nu, am recunoscut, înghiţindu-mi nodul din gât. Nu m-am gândit niciodată că... o să te revăd. Am sperat doar.

— Speranţa nu prea ne-a ajutat, nu-i aşa?

Am clătinat din cap. Având în vedere copilăria noastră, ne-am dat repede seama ce înseamnă realitatea. Speranţa şi aspiraţiile ni se păruseră vise şi fantezii.

Rider a continuat să-mi atingă părul şi, înainte să-mi dau seama, mi-a desfăcut cocul. Părul mi-a căzut peste umeri, într-o claie de bucle.

— îmi place aşa, desprins, a spus el, iar obrajii i s-au îmbujorat uşor când a lăsat mâna în jos.

Degetele lui mi-au atins braţul. Deşi îmi cam lipseşte culoarea morcovie a părului tău. Era mai uşor să te recunosc în mulţime.

— Mersi.

El a râs.

— Normal că glumesc. încă pot să te recunosc de la o poştă, a adăugat.

— Fiindcă sunt mai scundă... decât toţi ceilalţi, am răspuns sec.

Privirea lui mi-a mângâiat faţa cu expresia aceea stranie şi
concentrată.

— Nu, nici vorbă. Uitându-se la mâinile mele, şi-a coborât sprâncenele. Cum te-ai descurcat în primele trei zile de şcoală?

Numai trei fuseseră? Păruseră mult mai multe. Am dat din
umeri.

— Bine.

— Nu sună foarte convingător.

Ridicându-mi privirea spre a lui, m-am gândit brusc la Paige. M-am retras, lăsând distanţă între noi. Cum de uitasem de ea? Mă luaseră prin surprindere apariţia lui bruscă şi starea în care se afla, însă asta nu era deloc o scuză.

M-am uitat la el, cu o sută de întrebări trecându-mi prin minte, una dintre ele fiind de ce venise la mine şi nu se dusese la Paige.

Inima a început să-mi bată cu putere. Pe de-o parte, nu voiam să vorbesc despre ea, fiindcă, dacă el nu o pomenea, atunci aş fi putut...? Ce aş fi putut? Chiar dacă nu discutam niciodată despre Paige, asta nu schimba situaţia. Iar faptul că avea iubită nu schimba ceea ce eram, adică prieteni.

Am tras adânc aer în piept.

— Ai... o iubită, nu-i aşa?

— Poftim?

Rider m-a privit o clipă, apoi a clătinat din cap.

— Asta chiar că înseamnă să schimbi subiectul.

Corect. Dar, cu toate astea, n-am renunţat.

— Fata aceea... de la ora de comunicare.

Rider s-a uitat lung la mine.

— Ah, vorbeşti despre Paige. Da, ieşim împreună.

încrucişându-mi mâinile în poală, am zâmbit nervos.

— Asta... e bine.

S-a uitat în altă parte, strâmbând din buze.

— Ne cunoaştem de ceva vreme. II ştie pe Hector de la şcoala primară, aşa că a fost mereu în preajmă, înţelegi?

Nu prea înţelegeam, dar îmi imaginam.

— E de treabă. Nu-i flţoasă, a spus el şi m-am întrebat dacă pe mine mă considera aşa. Pot să... mă simt bine cu ea, fără să-mi fac griji de nimic. Am început să ieşim primăvara trecută. S-a oprit şi m-a privit. De unde ştii? Ţi-a spus ea?

Doamne! Nu voiam să afle despre discuţia din acea zi. Mi-am strâns pumnii şi mi-am spus că aceea nu era deloc treaba mea.

— Nu. Doar că... am văzut cum se purta cu tine în prima zi de şcoală.

A ridicat din sprâncene.

— Adică?

Privind într-o parte, mi-am dorit să fi tăcut.

— Era foarte... dornică să te atingă.

— Hm. A făcut o pauză. Şi eu sunt dornic să te ating, dar asta nu înseamnă că suntem iubiţi.

Am simţit o rafală de aer rece lovindu-mi pieptul când cuvintele lui mi-au izbit conştiinţa. Uau! Asta da argument, chiar foarte bun, şi, deşi nu credeam că o spusese cu vreo intenţie, simţeam că mă ardea pieptul.

— Adică, a spus el lovindu-şi umărul de al meu, noi doi mereu ne-am purtat aşa.

— Adevărat, am şoptit, zâmbind din nou când am ridicat privirea spre el.

Ochii noştri s-au întâlnit preţ de câteva secunde, iar ai lui s-au îngustat.

— Sper că nu ţi-a spus nimic supărător...

— De ce... ai crede asta?

A zâmbit cu jumătate de gură.

— Păi... am putea spune că Paige e o fată dură.

Simţeam cum arsura îmi emana din piept. Fiieşte că lui Rider îi plăcea o fată dură. El însuşi era dur, iar Paige nu şovăise să mă pună la punct în acea zi. Dacă aş fi fost în locul ei, aş fi stat acolo, fără să zic nimic.

— Aşa că uneori poate fi cam nemiloasă cu oamenii, a încheiat el.

Am ridicat din umeri.

.Privirea i-a devenit agerii când şi-a aţintit-o asupra mea.

—Ţi-a spus ceva? Pot să vorbesc cu ea, să mă asigur că ştie...

Nu.Am tresărit, speriată de mine însămi. Rostisem cuvântul mai tare decât intenţionasem. Practic, ţipasem.

— Nu-i nevoie să vorbeşti cu ea.

îndoiala i-a străbătut chipul.

— Mallory...

— E în regulă.

Alunecând spre marginea canapelei, am aruncat o bucată de vată curată peste măsuţă.

— Adică... nu mi-a zis nimic. Nu trebuie să discuţi cu ea.

L-am privit peste umăr, încercând să mă conving de spusele
mele. Oricât mi-ar fi plăcut că îşi păstrase acea latură protectoare, nu mă puteam baza că avea să fie mereu prin preajmă ca să-mi apere spatele. In ultimii patru ani, nu-mi fusese alături şi nu puteam să dăm timpul înapoi. Nu puteam să fac asta, oricât de uşor ar fi fost.

— Nu vreau... ca lucrurile să fie aşa.

— Cum ai vrea să fie? a întrebat el.

Apoi şi-a ridicat degetele spre sprânceană şi şi-a frecat rana. Buzele lui au încercat să schiţeze un zâmbet aspru.

— Nu-mi răspunde.

Nu eram sigură că înţelesesem la ce se referea. Nedumerită, m-am uitat lung la el, simţind că ratasem ceva important.

— Ar trebui să plec. Nu vreau să intri în belele din cauza mea.

S-a îndreptat spre marginea canapelei.

înainte să pot protesta — ceea ce n-ar fi fost înţelept, chiar dacă îmi doream să mai rămână —,

şi-a pus mâinile pe obrajii mei. Aerul mi-a rămas blocat undeva între gât şi piept şi n-am mai putut să respir. Aplecându-se, şi-a lipit buzele de fruntea mea, într-un sărut care mi-a topit inima. Am închis ochii cât timp buzele lui mi-au rămas pe piele. Pe deplin înfrântă, nu m-am mişcat când s-a retras şi s-a ridicat.

Probabil că a trecut o eternitate înainte să deschid din nou ochii şi să-l văd cum mă privea cu ochii căprui strălucitori şi cu buzele întredeschise. Mi-am dres glasul.

— Pot să... te duc cu maşina.

Şi-a coborât privirea, apoi a ridicat o sprânceană.

— Nu-i nevoie. Mă descurc.

Ridicându-mă în picioare, l-am urmat până pe hol. S-a apropiat de uşa de la intrare şi s-a întors spre mine.

— Mă bucur că ai deschis uşa.

Am zâmbit şovăitor.

— Iar eu mă bucur... că mi-ai trimis mesajul acela.

Rider a lăsat capul într-o parte.

— Serios?

Am încuviinţat din cap, probabil prea entuziasmată, însă când i-a apărut gropiţa din obrazul drept, am simţit-o ca pe o recompensă. Ochii noştri s-au întâlnit pentru o clipă şi mi-am dorit să nu mai plece. Am simţit acelaşi impuls ca atunci când am luat prânzul împreună şi aproape că am făcut un salt în faţă. Apu- cându-1 de mâini, m-am întins şi l-am sărutat pe obraz. A fost doar un pupic inocent, aşa că n-am crezut să fi depăşit vreo limită. Cu toate acestea, senzaţia pielii lui sub

buzele mele fusese tulburătoare şi neaşteptată.

— Ai grijă de tine, am şoptit dându-mă înapoi.

Zâmbetul a dispărut de pe chipul frumos al lui Rider. A trecut o clipă înainte să spună:

întotdeauna, Şoricel.

Nouti

iArcam pe vârfuri treptele care scârţâiau, tresărind de fiecare dată când scândurile gemeau sub paşii mei. Trebuia să nufac zgomot, altfel domnul Henry avea să mă prindă. Asta arfifost rău, foarte rău.

M-am strecurat pe holul întunecat. Domnişoara Becky se simţea iar rău şi stătea în pat, dar, dacă aşfi putut să o trezesc, Tarfi ajutat pe Rider. Deschizând uşa încetişor, ca să nu fac zgomot, am privit în dormitor. Lampa de pe noptieră era aprinsă, răspândind în încăpere o lumină galbenă, difuză. Sticle maronii, goale acopereau partea de sus a dulapului. In cameră era un miros ciudat, închis. M-am îndreptat spre pat, cu mâinile strânse laolaltă. Domnişoara Becky stătea pe pat, dar nu arăta prea bine. Arăta ca un manechin de la magazin, palidă şi nemişcată.

— Domnişoară Becky, am şoptit, încălcând o regulă.

Nu trebuia niciodată să o trezesc, însă Rider avea nevoie de ajutor. Pe pat, nicio mişcare. M-am apropiat mai mult.

— Domnişoară Becky f

Speriată, am ezitat. Camera s-a înceţoşat. Lacrimi arzătoare mi-au umplut ochii, iar eu mi-am mutat greutatea de pe piciorul stâng pe cel drept. Am încercat să îi rostesc iar numele, însă nu am putut scoate niciun sunet. Breteaua maioului ei îi alunecase până la jumătatea braţului, iar pieptul

nu părea să i se ridice şi să îi coboare.
Am vrut să mă întorc şi să mă ascund, fiindcă ceva nu era în regulă, dar Rider era afară şi era atât de frig încât, mai devreme, pe

terenul de joacă al şcolii, îmi îngheţaseră degetele fără mănuşi. Am ridicat din umerii osoşi şi am fugit iar spre pat. M-am întins şi am apucat-o de braţ pe domnişoara Becky. Pielea ei era rece şi... parcă de plastic. Mi-am retras brusc mâinile şi am fugit din încăpere. Domnişoara Becky... nu putea să mă ajute. Depindea doar de mine$_y$ iar eu nu voiam să-l dezamăgesc pe Rider. M-am strecurat înapoijos pe scări şi m-am apropiat în tăcere de baia cu miros de mucegai.

Domnul Henry a tras o înjurătură din living$_t$ făcându-mă să tresar, dar am continuat să merg, ajungând la uşa din spate. Intinzându-mâ, am descuiat uşa, iar sunetul s-a auzit ca un tunet in bucătărie. Am apăsat pe clanţa uşii.

— Ce dracufaci aici,fatof

Am tresărit, dându-mă înapoi, înlemnită. M-am pregătit pentru o ploaie de pumni, deschizând gura. Strigătele au sfâşiat aerul, casa
şi...

— Mallory! Trezeşte-te!

Mâinile care-mi prinseseră umerii mă scuturau.

— Trezeşte-te!

M-am smuls brusc, eliberându-mă, şi m-am rostogolit pe pat. Mâna mea dreaptă a lovit în gol. Mi-am pierdut echilibrul şi m-am trezit pe marginea patului. Mâna stângă mi s-a încordat, în gât mi s-a format încă un strigăt. Privirea mea rătăcită a înconjurat dormitorul bine luminat. Trecutul s-a îndepărtat încet, ca o pată de smoală şi funingine care se şterge. Nicio sticlă de bere.

Nicio masă acoperită cu ziare. Priveam în ochii întunecaţi ai lui Cari. Pe chipul lui obosit se citea îngrijorarea. Avea părul zbârlit, iar cămaşa lui gri era boţită.

— Eşti bine? a întrebat el în timp ce eu respiram adânc, neregulat. Doamne, Mallory, nu te-am mai auzit ţipând aşa de...

Ani de zile.

Nu trebuia să-şi încheie propoziţia. Cu mâna tremurând, mi-am dat părul la o parte de pe faţă şi am înghiţit în sec. Gâtul mi-era uscat. Mi-am dat seama că Roşa stătea în cadrul uşii, strângându-şi cordonul halatului în jurul taliei. A spus ceva, dar nu am înţeles. Inima îmi bătea cu putere.

— E totul bine. Cari m-a bătut uşurel pe braţ, privind peste umăr, spre uşă. A fost doar un coşmar, *carino*[6]. întoarce-te la somn.

Cum să fie doar un coşmar? Coşmarurile nu erau reale. Acela... era.

*

S-a făcut prea repede dimineaţă şi m-am străduit cât am putut să supravieţuiesc pe parcursul zilei. Când a venit ora de comunicare, m-am îndreptat spre sala de clasă şi am dat imediat ochii cu Paige. Avea părul strâns într-un coc de balerină şi purta cercei rotunzi, mari, aurii. Arăta extraordinar. Totuşi, mutra pe care a facut-o când m-a văzut nu era la fel de minunată.

Tarându-mi piciorul stâng, m-am împiedicat, iar sandala mi-a răsunat puternic. Nu am căzut, dar şoldul mi s-a izbit de o bancă liberă.

6 „Draga mea” (în sp. în orig.)

Buzele lui Paige au schiţat un rânjet şi ea a ridicat o sprânceană.

îngrozită, am rămas nemişcată o secundă, apoi mi-am revenit. Grăbindu-mă spre locul meu, m-am aşezat pe scaun. îmi ardeau obrajii. Felul în care se uitase la mine înainte să mă împiedic ca o idioată m-a făcut să cred că poate-i spusese Rider ceva, aşa cum se oferise seara trecută s-o facă.

N-ar fi făcut asta, mi-am spus deschizând caietul şi cercetând notiţele din ziua anterioară. Mijind ochii, încercam să înţeleg ce însemna singura propoziţie pe care o scrisesem şi...

— Şoricel.

Mi s-a tăiat respiraţia când am ridicat privirea. Probabil Rider era pe jumătate fantomă, fiindcă nu-l auzisem aşezându-se lângă mine sau spunându-i ceva lui Paige — însă era acolo. Purta un tricou uzat, cu o emblemă decolorată, şi îşi încrucişase braţele la pieptul lat. Era întruchiparea aroganţei apatice.

Mă simţeam ciudat să-l văd după seara trecută. Nu le spusesem lui Cari şi Rosei despre vizita lui Rider şi nici nu intenţionam s-o fac.

Şoricel. Pe de-o parte, detestam porecla, din cauza a ceea ce simboliza. Pe de altă parte, o adoram, fiindcă *el* mi-o pusese. Nu eram sigură care din acele două sentimente era mai puternic.

Inima mea a hotărât să se comporte ciudat.

— Rider.

El a rânjit cu jumătate de gură, atrăgându-mi atenţia asupra buzelor lui. Cum era posibil ca un tip să aibă buze atât de perfecte? Nu era corect. Şi de ce mă holbam la gura lui? M-am îmbujorat atât

de tare încât am devenit roşie ca racul la faţă, iar rânjetul i s-a lăţit, ivindu-i-se gropiţa.

—Ţi-a fost dor de mine?

Am netezit cu mâinile caietul deschis, iar privirea mi-a fugit spre Paige. Se uita la ceva ce-i arăta Hector pe telefon, dar nu-mi venea să cred că-mi pusese acea întrebare de faţă cu ea. Sau poate că nu era mare lucru şi doar dădeam eu prea multă importanţă?

M-am forţat să ridic din umeri, uitându-mă în sus şi văzând că tăietura de deasupra ochiului său stâng nu mai era la fel de urâtă.

— Ce-ţi face capul? am întrebat cu voce joasă.

— Am uitat complet de el. Cum ţi-a mers azi?

Am simţit o căldură în interiorul meu şi atunci am auzit sunetul îndepărtat al clopoţelului.

— Azi am luat prânzul cu Keira. E a doua zi la rând, i-am spus, apoi am tresărit, dându-mi seama de cât de prostesc suna.

Rânjetul lui Rider s-a transformat într-un zâmbet, iar chipul lui atrăgător a afişat brusc acea frumuseţe masculină care te loveşte direct în inimă.

Asta-i minunat, Mallory.A coborât vocea şi s-a întins, prinzându-mă de braţ. Atingerea lui mi-a străbătut corpul aproape ca un curent electric.

— Sunt mândru de tine, pe bune.

Inima mi s-a agitat când m-am uitat la mâna lui mare, cu pielea mai închisă la culoare decât a mea. Rider înţelegea că pentru mine acela era un mare pas şi nu m-am mai simţit ca o idi- oată. El ştia. El mă înţelegea. Iar asta însemna totul pentru mine.

O umbră s-a aşternut peste pupitrele noastre. Hector se pregătea să se aşeze, dar s-a oprit brusc, întorcând capul într-o parte, îşi aţintise privirea asupra mâinii lui Rider şi arăta de parcă tocmai văzuse un chupacabra[7].

Rider s-a dat înapoi, încrucişându-şi braţele.

— Eşti bine, fra?

Ochii verzi ai lui Hector s-au îndreptat asupra lui Rider.

— Dar tu?

Rider nu i-a răspuns şi habar n-aveam ce naiba se petrecea, însă, când Hector s-a aşezat, mi-am dat seama că şi Keira ne privea, de la locul ei, cu câteva rânduri mai în faţă. M-am forţat să zâmbesc, rugându-mă să nu mă fi auzit lăudându-mă că luasem prânzul cu Keira. Ar fi fost penibil.

— Iubi, a spus Paige, atrăgându-i atenţia lui Rider. Rămâne stabilit pentru diseară?

7 Chupacabra (din limba spaniolă *chupar* — a suge şi *cabra* — capră) este un presupus animal care ar trăi în America. în general» este descris ca fiind de dimensiunea unui urs mic, cu spini pe spinare, care se întind de la creştetul capului până la baza cozii. Se spune că are un cap oval, cu maxilare proeminente, ochi mari de culoare roşie, gură mică şi colţi ascuţiţi, corp acoperit cu blană păroasă deasă, mâini cu trei degete dotate cu gheare şi picioare robuste, (n. red.)

Mi-am muşcat interiorul obrazului când Rider s-a întins spre ea.

— Diseară?

— Mda.

Zâmbetul ei era strălucitor şi larg, cum fusese prima dată când îi văzusem împreună.

— Vorbiserăm să mergem la petrecerea lui Ramon.

Nu aveam idee cine era Ramon, Insă invidia s-a strecurat în mine. Nu fusesem niciodată la o petrecere, cu excepţia celor organizate de adulţi. Nu ştiam cum era o astfel de petrecere şi nici nu mă gândisem până atunci la asta. Mi-am mutat privirea de la el la Paige şi invers şi mi-am dat seama că, deşi Rider mă înţelegea mai bine decât oricine, lumile noastre nu mai gravitau una în jurul celeilalte.

Acum Rider chiulea ori de câte ori voia.

Acum Rider avea o iubită.

Rider era invitat la petreceri.

Eu? Eram la fel ca întotdeauna şi aşa aveam să rămân.

N-aş fi chiulit niciodată de la şcoală.

Nu aveam iubit.

Nu mergeam la petreceri şi, cu excepţia zilei de naştere a lui Ainsley de anul trecut, nici nu eram invitată la vreuna.

— Nu sunt sigur, a răspuns Rider. Trebuie să trec pe la garaj şi s-ar putea să stau cam toată noaptea.

Garaj? Am vrut să întreb la ce se referea, dar m-

am gândit că nu era momentul potrivit să ies din cochilie şi să încep să vorbesc.

Lui Paige i-a îngheţat zâmbetul pe buze.

— Dar chiar îmi doream să merg.

— Păi du-te, a îndemnat-o el zâmbind.

N-o puteam vedea, dar ştiam că gropiţa lui era la locul ei.

— Dacă pot să plec la timp, ne vedem acolo, bine?

Paige a rămas nemişcată pentru o clipă, apoi a încuviinţat.

— Bine. întinzându-se, a înconjurat cu mâna ceafa lui Rider. Dar îmi va fi dor de tine.

Trebuia să privesc în altă parte.

— Chiar aşa? a întrebat el pe un ton afectuos şi, în acelaşi timp, amuzat.

Nu m-am uitat în altă parte.

Paige şi-a strâns degetele şi... Rider se apleca spre ea? Mi-am îndepărtat privirea... timp de vreo cinci secunde, apoi m-am uitat din nou la ei. El stătea drept, iar Paige se întorsese la locul ei.

A trecut o clipă şi Rider m-a privit, surprinzându-mă cum mă uitam la ei, complet absorbită de conversaţia lor. A zâmbit larg şi atunci i-am văzut gropiţa. Coborând privirea, m-am concentrat din nou asupra pupitrului şi... asupra treburilor mele.

Domnul Santos a apărut în faţa clasei de parcă în tavan ar fi existat un chepeng şi ar fi coborât pe acolo. Era nevoie de talent ca să apari aşa.

— In regulă, puştilor. Vom începe ora cu nişte exerciţii. Şi-a lovit palmele, speriindu-1 pe băiatul de pe primul rând, care deja moţăia. Când vine vorba despre arta oratorică, practica este esenţială. Cu cât veţi vorbi mai des în public, cu atât vă va fi mai uşor. Aveţi încredere în mine.

M-am îndreptat de spate şi am simţit un fior în degete.

— Când eram de vârsta voastră...

— Acum un secol, a mormăit cineva.

Santos i-a aruncat puştiului o privire amuzată.

— Drăguţ. In orice caz, când eram de vârsta voastră, cu câteva decenii în urmă, gândul de a vorbi în faţa oamenilor mă facea să vomit.

— Iac, a murmurat o fată.

Exista o şansă serioasă s-o iau şi eu la fugă.

— A trebuit să lucrez la asta. Cu toţii trebuie. Aşa că vom începe cu o scurtă prezentare.

— La naiba, a mormăit Rider.

Santos a vorbit în continuare, fără să-şi dea seama că mă uitam la el cu ochii larg deschişi, de pleoape parcă nici nu mai aveam

— Fiecare dintre voi se va ridica şi, cu faţa spre clasă, ne va spune numele său, ceva ce-i place, atenţie, păstrând decenţa, şi ceva ce nu-i place, din nou, în limita bunului-simţ.

—

Au urmat râsete, însă mie mi se golea atât de repede sângele din cap, încât am ameţit. Nu. Mai aveam destule săptămâni la dispoziţie să mă pregătesc pentru asta. Vorbitul în faţa clasei nu trebuia să aibă loc în acea zi, sau a doua zi, *sau* săptămâna viitoare.

— Mallory, mi s-a adresat Rider în şoaptă.

Mâinile mele au apucat strâns marginea pupitrului, iar pulsul meu a început să danseze muzică house. Mi s-a pus un nod în gât în timp ce ochii mi s-au îndreptat în direcţia lui. Feţele lui Hector şi lui Paige se estompaseră. Un scaun a scârţâit pe podea şi am urmărit cu privirea acel sunet.

Un tip s-a ridicat, trăgând de pantaloni. Conform instrucţiunilor, s-a uitat spre clasă.

— Sunt Leon Washington. Un rânjet i-a acoperit faţa. Nu-mi place brânza. îmi plac puicuţele din videoclipuri.

Asta a generat chicoteli şi râsete, iar Santos i-a aruncat o privire. Leon s-a aşezat şi apoi s-a ridicat o fată. Respiram neregulat. Paige se afla la capătul primului rând, Rider al celui de-al doilea, iar eu stăteam pe al treilea. în faţa mea se aflau şaptesprezece scaune, dintre care două erau goale.

Doamne!

Privirea mea îngrozită s-a îndreptat spre Rider. înţelegea perfect ce mi se întâmpla, îmi dădeam seama de asta din expresia feţei sale şi din felul cum îi era încordat maxilarul. Ochii lui s-au îndreptat spre fata care stătea în picioare.

— Sunt Laura Kaye. Şi-a dat la o parte de pe faţă părul şaten, lung până la umeri, şi s-a întors spre clasă. îmi place să... conduc cu muzica dată tare. Şi nu-mi place... S-a îmbujorat. Nu-mi plac proastele care bârfesc.

Domnul Santos a oftat.

Clasa a izbucnit în râs.

Laura s-a aşezat la locul ei, cu un zâmbet satisfăcut.

Existau şanse serioase să fac un atac de cord, când un alt tip, roşu la faţă, s-a ridicat.

— Mallory, a şoptit Rider, iar eu l-am privit panicată.

Peste umărul lui, eram conştientă că Paige ne privea.

— Poţi să faci asta, a spus el încet. Poţi.

Privirea lui a susţinut-o pe a mea. Se uita la mine ca şi cum cuvintele lui ar fi avut puterea de a mă convinge, însă se înşela. Nu puteam face asta. Nodul din gât se transformase într-un sigiliu. Doamne, nu exista nicio şansă să pot scoate vreun cuvânt. Am simţit o presiune care-mi apăsa pieptul, tăindu-mi complet respiraţia. Un fior mult prea familiar mi se răspândea de-a lungul cefei.

Nu puteam face asta.

Zece

-mi amintesc cum mi-am luat manualul sau cum mi l-am vârât în geantă. Nu-mi amintesc nici cum mi-am adunat geanta de jos şi cum m-am ridicat. Mă aflam într-un tunel mărginit de întuneric, iar lumina de la capătul său era uşa.

O altă fată se ridicase şi se prezenta, însă nu am auzit nimic din ce spunea, pentru că picioarele mele au început să se mişte. Năucită, am ieşit din clasă, pe holul cufundat în linişte. Simţeam că mă ardea pieptul, însă continuam să merg, aproape alergând, şi nu m-am oprit până când nu am ajuns afară. Am fugit spre maşina mea, sub cerul acoperit de nori groşi, care ameninţau să dezlănţuie ploaia.

Doamne, nu-mi venea să cred.

Oprindu-mă lângă maşină, mi-am lăsat geanta jos şi m-am aplecat, prinzându-mi genunchii.

Tocmai fugisem de la oră.

Respirând greu, am închis strâns ochii, atât de strâns, încât am văzut scântei de lumină. Cât de slabă şi de *proastă* eram! Tot ce trebuia să fi făcut era să mă ridic şi să-mi spun numele. Să vorbesc despre ceva ce-mi plăcea şi despre ceva ce nu-mi plăcea. Nu era greu, dar creierul meu... nu funcţionase cum trebuie. Se blocase şi mă părăsise într-un moment de panică.

— Mallory?

M-am ridicat brusc şi m-am întors pe călcâie, aproape pierzându-mi echilibrul când ochii mei i-au întâlnit pe cei căprui. Rider se afla în faţa mea, ţinând în mâini caietul său deteriorat. Fireşte că plecase de la oră ca să fugă după mine.

Nu se schimbase nimic.

Un nou val de ruşine mi-a inundat obrajii când m-am întors şi am privit terenul de fotbal pustiu. în ochi mi-au apărut lacrimi de frustrare.

— Le-am spus că ţi s-a făcut rău, a zis el după o clipă. Nimănui nu i s-a părut ciudat. Doar ai mâncat de prânz la şcoală, deci e credibil. Santos m-a lăsat să plec ca să văd ce faci. Ar trebui să mă întorc, dar...

Dar nu avea de gând să plece.

închizând ochii, am clătinat din cap. Pielea mă înţepa, de parcă o mie de furnici furioase ar fi început să-mi mărşăluiască pe braţe şi pe spate. Doar patru zile la şcoală şi deja fugisem. Făcusem exact lucrul de care Roşa şi Cari se temeau. Exact ce...

— Şoricel, eşti bine?

A urmat o pauză şi i-am simţit mâna pe braţul meu.

Şoricel.

Nu mai eram şoricelul lui.

M-am retras, privindu-1 la fix ca să remarc expresia surprinsă de pe chipul lui. Şi-a coborât mâna, privirea lui căutând-o pe a mea, iar tot ce-mi doream eu... era să fiu normală.

Doamne, normalitatea chiar *nu era* un concept supraestimat când aveai un creier ca al meu.

— Nu... n-ar fi trebuit să vii după mine, am spus după câteva clipe.

— De ce nu? a întrebat el, de parcă n-ar fi avut habar.

— Paige, în primul rând.

— Ea înţelege.

Mă îndoiam serios de asta, fiindcă, dacă aş fi fost în locul ei, n-aş fi înţeles. Nici într-o mie de ani

— .Atunci… n-ar fi trebuit să vii, fiindcă… nu mai sunt problema ta.

A ridicat bărbia, iar umerii i s-au scuturat din cauza unui oftat prelung.

— Vreau să-ţi arăt ceva.

M-am încruntat.

A întins mâna şi a mişcat din degete.

— îmi dai cheile de la maşina ta?

M-am încruntat şi mai mult. Avea de gând să părăsească şcoala? Mai rămăseseră cam treizeci de minute din ora de comunicare şi… şi stai aşa. Mă îndoiam că îi păsa dacă pleca mai devreme şi nici eu nu aveam de gând să mă întorc la oră.

— Am permis, a continuat el văzând că nu răspundeam. Jur. Ştiu să conduc. N-o să-ţi fur maşina.

Am ridicat din sprâncene.

— Nu… nu cred că ai face asta.

Rider şi-a lăsat capul într-o parte. Chiar credea că aş avea o asemenea părere despre el? Aplecându-mă, mi-am ridicat geanta şi mi-am căutat cheile, apoi i le-am întins. Le-a luat cu degetele sale lungi. Fără să scot o vorbă, m-am îndreptat spre locul copi- lotului şi am urcat în maşină, aruncându-mi geanta pe bancheta din spate.

M-a urmat, înghesuindu-şi trupul lung în spatele volanului. Cu un zâmbet sfios, s-a întins ca să-şi ajusteze scaunul. A răsucit cheia în contact şi a băgat în marşarier. S-a uitat la mine în timp ce conducea Honda printre şirurile de maşini, dar nu a zis nimic.

Eu ţineam strâns pumnii, iar gândurile mi se zbăteau în minte cu viteza curenţilor de aer dintr-un uragan. Să pleci aşa de la şcoală era o nebunie, din mai multe motive. La fel ca atunci când a apărut la uşa mea, cu o seară în urmă; dacă Roşa şi Cari ar fi aflat asta, şi-ar fi ieşit din minţi.

Dar în acel moment nimic din toate astea nu conta.Cum aveam să mă prezint la liceu luni? M-am lăsat pe spate in scaun, simţind cum mă dureau articulaţiile degetelor de atâta cât le strânsesem. Mi-am deschis încet pumnii.

Privind pe geam, habar n-aveam încotro se îndrepta Rider, dar în curând traficul s-a aglomerat şi mi-am dat seama că ieşeam din oraş, pe una dintre şoselele vechi, unde mereu se creau ambuteiaje.

— Dai de belea daca nu te întorci acasă imediat după terminarea orelor? a întrebat.

Păi, dacă Roşa şi Cari ar fi ştiut ce faceam şi unde eram, *cu siguranţă*, însă nu aveau să afle.

— Nu vor ajunge acasă prea devreme.

— Super.

Când m-am uitat la el, l-am văzut concentrat la drum.

— Nu vreau sa ai probleme din cauza mea.

Mi-am adunat părul şi am început sa mi-1 împletesc într-o coada groasă.

— De ce aş avea probleme?

Mi-a aruncat o privire plictisită, pe care n-am înţeles-o. A trecut un moment. Privirea i s-a oprit din nou asupra drumului.

— Oamenii care te-au adoptat... ştiu ca ne-am reîntâlnit?

Am încuviinţat dând din cap.

— Da, le-am spus.

A ridicat din sprâncene şi mi s-a părut din nou surprins.

— Şi ştiu despre mine? De dinainte?

Am început să încuviinţez, însă m-am forţat să vorbesc.

— Da, ştiu.

—Totul? a insistat.

— Aproape tot, am şoptit.

A încuviinţat dând lent din cap.

— Ce părere au despre faptul ca suntem împreună? S-a îmbujorat puţin. Vreau să spun, că mergem la aceeaşi şcoală?

Pe de-o parte, mi se părea o întrebare ciudată, însă apoi mi-am dat seama ce urmărea. Credea că motivul pentru care Roşa şi Cari n-ar fi fost bucuroşi să ştie că se întorsese avea de-a face cu cine era el, dar se înşela. Era vorba despre ce reprezenta. Cel puţin, aşa speram.

— Sunt doar îngrijoraţi că nu o să... mă adaptez, i-am spus; şi aşa şi era. Că nu mă pot descurca... şi, evident, nu pot.

Maxilarul i s-a încordat, însă, înainte să pot spune ceva, a declarat:

— Mă numesc Rider Stark.

Aăă.

— îmi place munca fizică, a continuat el, încetinind şi punând frână la un semafor. Şi nu-mi plac sălile de clasă. S-a uitat la mine, cu genele lăsate. Poate că n-ar fi fost o idee bună să spun că nu-mi plac sălile de clasă, dar aş fi putut să zic că nu-mi plac bananele.

— Bananele?

A încuviinţat, zâmbind uşor.

— Am descoperit, acum vreo trei ani, că detest chestiile alea.

— Dar sunt doar nişte banane.

— Sunt fructul diavolului.

Am izbucnit surprinsă într-un hohot de râs.

— Asta-i ridicol.

A zâmbit larg şi i-a apărut gropiţa.

— **Asta-i adevărul.** Acum **e rândul tău.**

Ştiam ce făcea. încerca să demonstreze că ceea ce ni se ceruse la ora de comunicare fusese ceva de care eram capabilă, însă, evident, nu era cazul. Ce rost avea să fac asta acum? Nu era acelaşi lucru.

— Şoricel? a spus el încet, dar am clătinat din cap.

Nu am răspuns imediat.

— Bine.

Dându-mi drumul la păr, m-am uitat pe fereastră, în timp ce în maşină s-a întunecat. Treceam printr-un pasaj. Câteva clipe mai târziu, Rider a luat-o la dreapta şi s-a oprit într-o parcare mică, în faţa unei clădiri lungi, dreptunghiulare, care avea mai multe geamuri sparte decât întregi.

— Unde suntem?

Rider a oprit motorul şi şi-a desfăcut centura de siguranţă.

— E o fabrică veche. Arată nasol, dar e un loc sigur. Promit.

Am privit clădirea terifiantă, care părea desprinsă din serialele
cu vânătorii de fantome, pe care-mi plăcea să le urmăresc la TV. Vedeţi? Seriale cu fantome. Aş fi putut spune în clasă că-mi plac. Dacă altcineva mi-ar fi spus că fabrica aceea era un loc sigur, n-aş fi ieşit din maşină. Dar în Rider aveam încredere,

chiar dacă trecuseră patru ani de când nu-l mai văzusem. Mi-am scos centura şi am coborât din maşină.

A înconjurat maşina şi mi s-a alăturat, strecurându-şi cheile în buzunar. Pavajul pe care l-am traversat era crăpat, iar prin fisuri ieşeau buruieni. Lipseau bucăţi mari din el. Am privit cerul. In aer plutea un miros puternic de ploaie când ne-am apropiat de nişte uşi duble, de un roşu decolorat.

— Nu intrăm. Nu astăzi.

Avea să existe şi o a doua oară? Am simţit o emoţie ciudată în piept, dar am ignorat-o, gândindu-mă că era un lucru bun că nu intram. Mai ales fiindcă nu voiam să adaug violarea de domiciliu la chiulul de la şcoală în a patra zi.

In plus, eram convinsă că locul acela era bântuit.

Degetele lui calde le-au căutat şi le-au găsit pe ale mele. Uimită, am încercat să nu mă împiedic când m-a luat de mână şi m-a condus în partea cealaltă a clădirii. Pereţii vechi din cărămidă miroseau a mucegai. In timp ce m-a condus de-a lungul clădirii nu a scos un cuvânt. Am trecut pe lângă nişte ghene abandonate şi am cotit-o spre stânga, unde am văzut câteva mese vechi de picnic, din piatră, şi, mai încolo, partea din spate a clădirii.

M-am oprit brusc.

Buzele mele s-au întredeschis. Eram în stare de şoc. Nu ştiam unde să mă uit — era prea multă culoare. Cineva transformase un vechi zid cenuşiu într-un caleidoscop de nuanţe vii de roşu, galben,

verde, albastru, negru şi alb. Lăsându-mi privirea sa rătăcească peste tot, am văzut litere imense — iniţiale aleatorii şi cuvinte care nu păreau scrise în engleză. Apoi mai erau şi picturile. Am desluşit oameni şi maşini, clădiri şi trenuri. Totul fusese pictat cu spray. Majoritatea dintre ele îmi făceau de ruşine sculpturile în săpun. Era nevoie de un talent fantastic pentru a picta literele acelea alambicate şi detaliile acelor chipuri. Şi să fii capabil să faci asta cu vopsea spray? N-aş fi putut s-o fac nici cu o pensulă şi cu Diego Rivera[8] ghidându-mi mâna.

M-am gândit la petele roşii pe care le văzusem pe degetele lui Rider şi m-am întors spre el. Zâmbindu-mi, a dat drumul mâinii mele şi s-a îndreptat spre peretele pictat. Picioarele lui lungi l-au dus imediat la jumătatea lungimii zidului. S-a oprit în faţa unui băiat pictat. M-am apropiat, cuprinzându-mi talia cu braţele, în timp ce el îşi trecea mâna peste umărul copilului cu păr brunet. Detaliile erau fascinante, de la mâinile băgate în buzunare până la blugii uzaţi. Cămaşa era albă şi părea atât de reala, atât de lejeră, încât mă aşteptam să zboare de pe trupul acela fragil. Copilul se uita la pictura în graffiti de deasupra lui, dar expresia de pe chipul său m-a impresionat.

Deznădejde.

8 Diego Rivera (1886—1957) a fost un pictor mexican şi soţul celebrei pictoriţe Frida Kahlo. O parte dintre lucrările sale au fost influenţate de arta şi de cultura aztecă, dar şi de întâlnirea cu Picasso (n. red.)

Asta se citea în ochii lui de un căprui-deschis, bătând spre verde. Linia gurii sugera dezolare. Sprâncenele îi erau încruntate şi ridicate. Tristeţea lui era atât de puternică, încât o puteai atinge, îngreuna aerul. Cunoşteam privirea aceea. O văzusem. O simţisem.Era o privire ce părea sa spună: „Oare viaţa mea va fi mereu aşa? Oare nu există şi alt viitor, diferit de prezent?”

— Am fost prins de câteva ori pictând pe ziduri, a spus Rider îndepărtându-se de perete şi vârându-şi mâinile în buzunarele blugilor uzaţi, întocmai ca puştiul de pe perete. Dar ăsta e unul dintre locurile în care avem voie să facem asta fără să fim prinşi. Mă ajută să-mi limpezesc mintea. Nu mă gândesc la nimic în timp ce pictez.

— Tu ai făcut... asta?

— Da.

Uimită, m-am holbat la băiatul acela pictat. Făcuse asta cu doar câteva tuburi de vopsea spray? Am clătinat din cap, impresionată. Rider fusese dintotdeauna talentat. Desena pe orice bucăţică de hârtie — dar asta era incredibil! Nu mă puteam opri din privit.

Şi nu am putut să evit presiunea care-mi apăsa pieptul, nici usturimea lacrimilor ce mi se opreau în gât. Ştiam că nu aveau să-mi curgă pe obraji; niciodată nu curgeau. Nu *mai* curgeau, dar mi-a venit să plâng când m-am uitat la Rider, fiindcă în adâncul sufletului meu, chiar dacă nu voiam să recunosc, ştiam că băiatul cel trist şi distrus de pe perete era însuşi Rider.

— Ai văzut Graffiti Alley sau celălalt depozit? a întrebat Rider, referindu-se la locurile în care

artiştii de graffiti din Baltimore îşi puteau crea operele fără a fi urmăriţi de autorităţi.

Am încuviinţat.

— Am fost o dată la Alley. Mi-am desprins privirea de le el şi am scrutat peretele. E minunat... la fel ca şi locul acesta. E fantastic ce ai făcut.

Rider a ridicat un umăr.

— Nu e mare lucru.

— E incredibil!

M-am gândit iar la figurinele mele din săpun şi aproape m-a pufnit râsul.

— Eu nu pot... să fac aşa ceva.

Şi-a înclinat capul.

— Te-aş putea învăţa.

Mi-am înăbuşit un hohot de râs. Eram convinsă că ar fi fost ca şi cum i-ar fi dat un creion unui sugar în mijlocul unei crize, spunându-i să respecte marginile când colorează.

Cu faţa spre mine, Rider privea norii groşi şi încărcaţi de ploaie.

— Adică, dacă vrei. Sunt şi alte locuri în care poţi face asta fara sa ai probleme.

Am privit din nou peretele şi am încercat să-mi imaginez cum ar fi fost sa creez ceva atât de plin de inspiraţie. Aş fi reuşit să fac doar o siluetă slabănoagă.

— N-aş vrea sa stric nimic.

A zâmbit cu jumătate de gura.

— N-ai face asta, îţi promit.

Nehotărâtă, n-am răspuns, iar privirea mi s-a îndreptat din nou către copilul pictat. M-am întrebat dacă Rider o adusese acolo pe Paige,

înaintea mea. Mi-am dat imediat seama că era un gând prostesc. Firește ca o adusese. Probabil că pictaseră împreună.

— Paige e... interesată de asta? am întrebat şi mi-am simţit obrajii arzând.

— De asta? De graffiti?

Zâmbetul lui Rider a dispărut când el a clătinat din cap.

— La început, poate ca a fost. Adică, venea şi mă privea pictând, dar nu cred ca i-a plăcut vreodată.

M-am uitat iar la perete.

— Oare n-o va deranja dacă tu... mi-ai arăta cum să fac asta?

— Nu, a răspuns el imediat. De ce să 6 deranjeze?

N-am ştiut ce să-i răspund.

— Ştie ca eşti importantă pentru mine, Şoricel, â zis apropiin- du-se. Şi, ţi-am mai spus, este o fata dura. Nu se ataşează prea uşor de oameni, dar sigur se va apropia de tine. Cu timpul. A făcut o pauza. Nu o va deranja sa ştie ca petrec timp cu tine.

Mi-am întors încet privirea spre el. M-am gândit ca ar trebui sa-i explic că s-ar putea să o deranjeze totuşi pe iubita lui şi că, în cazul acesta, nu o puteam învinui, dar am decis să iau în serios ce-mi spusese el. O cunoştea mult mai bine decât mine, iar Paige nu fusese răutăcioasă cu o zi în urmă, în timpul orei. Doar îşi marcase teritoriul. Iar eu puteam să respect asta. Eu şi Rider puteam fi prieteni — întotdeauna fuseserăm prieteni. Poate că până la urmă Paige avea să mă

simpatizeze.

Cel puţin acest aspect al vieţii mele, viaţa cu noua versiune a lui Rider, ar fi putut funcţiona.

M-am întors spre peretele pictat. N-aveam cum să mă pricep la asta, dar ce pierdeam dacă încercam? Un miniciclon mi s-a format în stomac.

— Bine.

Gropiţa şi-a făcut apariţia, iar ciclonul din stomacul meu a crescut în intensitate. Privirile ni s-au întâlnit, iar eu m-am uitat grăbită în altă parte, fiindu-mi dintr-odată foarte cald. Voiam să trag de gulerul cămăşii, dar era ciudat să fac asta.

— Vrei să ne întoarcem? a întrebat el şi, când am ridicat ochii, era mai aproape, dar eu nici măcar nu-l auzisem mişcându-se. Şoricel?

Ora de comunicare se terminase deja şi ar fi fost cazul să mă îndrept spre casă, însă... nu voiam să plec. Nu încă. Locul acela îmi dădea un sentiment de pace, în ciuda zgomotelor îndepărtate din trafic şi a claxoanelor. Am clătinat din cap.

S-a uitat o clipă la mine, apoi s-a îndreptat spre masa de picnic din piatră, învechită, şi s-a aşezat. După un minut, m-am alăturat lui. Niciunul din noi nu a vorbit o vreme, iar eu am simţit că alunecam printr-un tunel în trecut. De câte ori stătuserăm unul lângă celălalt, exact aşa?

Am reuşit să-mi dezlipesc limba de cerul gurii.

— Ţi se pare ciudat?

— Ce anume? a întrebat, proptindu-şi coatele pe masa din spatele lui.

S-a lăsat pe spate, închizând ochii.

— Totul. Faptul că ne aflăm aici, ca şi cum... n-ar fi trecut timpul. Căldura mi-a cuprins obrajii. £ pur şi simplu straniu.

A rămas din nou tăcut.

— Da, e ciudat, însă într-un sens bun, nu-i aşa?

— Aşa e, am şoptit.

Rider mi-a lovit genunchiul cu al lui.

— Mă bucur că suntem aici să trăim ciudăţenia.

Intensitatea căldurii din obraji a crescut, iar eu am schiţat un
zâmbet.

— Şi eu mă bucur.

S-a uitat în ochii mei pentru o clipă, apoi şi-a îndreptat atenţia către peretele acoperit de graffiti. Am tras repede aer în piept. Era şansa perfectă să îl întreb despre ultimii patru ani. Aveam atât de multe întrebări să-i pun!

— De câtă vreme... eşti la bunica lui Hector?

Şi-a încruntat sprâncenele.

— De vreo trei ani.

— Şi... centrul de plasament de dinainte?

— Nu era rău, a răspuns întinzându-şi picioarele. Nu erau mulţi copii. A râs încetişor, ca pentru sine. Am fost chiar surprins când m-au trimis să locuiesc cu doamna Luna. Aveam aproape cincisprezece ani. Ce rost mai avea?

II înţelegeam, însă avusese noroc, fiindcă nu multă lume e dispusă să primească un adolescent care şi-a petrecut întreaga viaţă prin centre de plasament. Era incredibil că găsise pe cineva.

— Te simţi bine la doamna Luna?

— Mda../

Şi-a dat ochii peste cap în timp ce-şi îndoia şi-şi întindea degetele. O picătură de ploaie a căzut pe masă.

E o persoană bună la suflet.Am aşteptat sa zică şi altceva, sa detalieze, însă el a tăcut, iar asta m-a făcut să mă îndoiesc de ceea ce-mi spusese. Am deschis gura, dar în clipa aceea s-a uitat la mine, iar cuvintele mi-au ars vârful limbii.

Când a vorbit, vocea îi era joasă, aproape o şoaptă.

— Te gândeşti... te gândeşti vreodată la noaptea aceea?

Mi s-a pus un nod în stomac şi am dat din cap că nu — ceea ce era o minciună. Făceam tot ce-mi stătea în puteri să nu mă gândesc la noaptea aceea. Doar că, în urmă cu o seară, creierul meu hotărâse să facă o trecere amănunţită în revistă a acelui episod.

— Dar tu? am şoptit, fără să-l pot privi.

— Uneori. A făcut o pauză şi şi-a trecut mâinile peste blugi. Uneori mă gândesc la alte nopţi, ştii, ca acelea în care ticălosul ăla se îmbăta şi îşi chema prietenii.

Mi s-a încordat tot corpul şi nu am îndrăznit să scot niciun sunet, fiindcă ştiam la ce nopţi se referea.

— Şi uneori îmi doresc să fi murit cu toţii, inclusiv Henry. A râs sec. Asta mă face o persoană rea, nu-i aşa?

— Nu, am spus imediat. Nu te face o persoană rea.

Mi s-a uscat gura amintindu-mi acele nopţi când casa se umplea de prietenii lui Henry. Unii dintre ei se uitau la mine aşa cum niciun bărbat n-ar trebui să privească o fetiţă. Mai erau şi unii

care-1 priveau la fel şi pe Rider... şi care-1 *hărfuiau*. Ceilalţi s-ar fi purtat la fel şi cu mine, dacă n-ar fi fost Rider.

— Au reuşit vreodată...?

Rider a clătinat din cap.

— Nu. Eram mereu foarte rapid, iar ei — prea beţi. Am avut noroc.

Nu eram sigură că fusese într-adevăr norocos.

— Ar trebui să ne întoarcem, a spus el ridicându-se, când o altă picătură de ploaie a căzut pe asfaltul crăpat. O să înceapă să plouă.

Ridicându-mă, l-am urmat spre Honda. Mă mişcăm greu. Când Rider s-a urcat în maşină şi a închis portiera, m-am întors şi m-am uitat lung la zidul din cărămidă pictat. Poate ca acele picturi cu grafliti erau doar litere, o floare strălucitoare, chipul unei femei sau un băieţel care privea cerul fără speranţa unui viitor mai bun, însă fiecare dintre ele spunea o poveste. Fiecare vorbea fSră cuvinte. Şi, cu toate că şi eu încercasem ani de zile să fac asta, nu eram o pictură pe un perete.

— Mă numesc Mallory... Dodge. Am tras adânc aer în piept, vorbind cu mine însămi. îmi place... să citesc. Nu-mi place... cine sunt.

Unsprezece

O âmbătă, n-am ajuns la Harbor să ne întâlnim cu Ainsley decât de-abia la prânz. Cari insistase să pregătească micul dejun şi să mâncăm liniştiţi, aşa cum făceam în fiecare sâmbătă, dacă el sau Roşa nu erau chemaţi la serviciu.

Cari pregătise celebrele lui gofre — celebre pentru el —, care pentru mine chiar erau speciale; speciale fiindcă nu mai mâncasem niciodată aşa ceva. Gofre cu afine şi căpşuni, în fiecare sâmbătă dimineaţa. Speciale, fiindcă ştiam că erau prea mulţi copii care nu aveau niciodată parte de aşa ceva.

Pe la jumătatea micului dejun, discuţia molcomă dintre ei a devenit serioasă şi şi-au îndreptat atenţia spre mine. Roşa a deschis subiectul, după a doua ceaşcă de cafea.

— Ne-au sunat ieri de la şcoală.

Am încremenit, cu furculiţa plină de gofră şi căpşuni la jumătatea drumului către gura mea deschisă. Puteam să-mi iau adio de la promisiunea făcută lui Rider de a nu intra în belele.

Roşa şi-a pus furculiţa pe masă, lângă firimiturile de la gofre. Altminteri, farfuria ei era curată. A mea arăta ca o baltă de sirop.

— De fapt, un anume domn Santos ne-a contactat.

Am închis ochii.

Am discutat amândoi cu el, a adăugat Cari, iar gofra pe care

tocmai mi-o îndesasem pe gât a căpătat un gust amar. Ne-

a

— explicat că ai avut o problemă ieri, în timpul unui exerciţiu de oratorie.

Deschizând ochii, am lăsat furculiţa pe masă. Nu-mi mai era foame. Şi eram atât de... M-am foit în scaun, simţindu-mă stânjenită.

— Ne-a spus că un coleg a intervenit pentru tine, zicând că te-ai simţit rău şi că de aceea ai plecat, a continuat Cari. Ne-a mai spus şi că Rider a fost acel coleg.

Doamne!

îmi venea să mă bag sub masă.

— Discutăm despre asta imediat, a spus Roşa ridicând o mână şi făcându-1 pe Cari să tacă. Nu te-ai simţit rău ieri, nu-i aşa?

Probabil ar fi fost mai bine să mint decât să-mi expun eşecul, dar, cu toate acestea, am clătinat din cap. S-a lăsat tăcerea, iar eu am strâns din buze şi mi-am plecat ochii în farfurie. Probabil erau foarte dezamăgiţi. Doar o săptămână de şcoală şi deja primiseră un apel referitor la mine.

— E în regulă.

Roşa s-a întins şi mi-a pus o mână pe braţ. Am ridicat privirea.

— Eu şi Cari ne aşteptam să nu fie un drum uşor. Ştiam că ora de comunicare nu va fi uşoară. Şi tu ştiai asta.

Avea dreptate. Dar asta nu mă ajuta să-mi recunosc eşecul.

— La şcoală se ştie, a spus Cari, atrăgându-mi atenţia.

— Se ştie... ce se ştie?

Incrucişându-şi braţele pe masă, s-a aplecat în

faţă.

— Am discutat cu toţi cei din consiliul profesoral când te-am înscris şi le-am spus că s-ar putea să ai unele dificultăţi.

Am căscat atât de larg gura, încât era să mă lovesc de masă.

— Ce-aţi făcut?

— N-am intrat în detalii, Mallory, şi ne-am întâlnit doar cu profesorii tăi, cu directorul şi cu doamna Dehaven, una dintre consiliere, a explicat Roşa. Am făcut asta doar ca să fie atenţi la tine, în caz că s-ar întâmpla ceva despre care ar trebui să fim informaţi.

Doamne, asta însemna că vorbiseră cu toată lumea! Simţind că mă mânca pielea, m-am rezemat de spătar. M-am uitat lung la ei, fără să-i văd. Nu-i vedeam decât pe oamenii aceia care ştiuseră despre *dificultăţile* mele întreaga săptămână, când se presupunea că acela era un nou început.

— Trebuiau să ştie, a spus Cari.

Afirmaţia aceea fusese rostită ca un adevăr absolut şi m-am pregătit să-l contrazic. Limba mi s-a dezlipit de cerul gurii.

— Am ajuns ieri la un acord cu domnul Santos, a continuat el, iar limba mi s-a lipit la loc. El înţelege totul, Mallory. Vreau să ştii asta. Înţelege cât va fi de greu pentru tine să te ridici în faţa clasei şi să vorbeşti.

Probabil că am încetat să respir.

— Comunicarea este o materie obligatorie pentru absolvire, însă au mai făcut concesii şi în cazul altor elevi, a spus Roşa încetişor. Iar domnul

Santos a fost foarte dispus să facă o excepţie şi în cazul tău.

Am înţepenit.

— Dar...

— A fost de acord ca, în loc să trebuiască să ţii discursuri în faţa clasei, împreună cu ceilalţi elevi, să le ţii doar de faţă cu el, m-a lămurit Cari, iar eu am simţit cum spiritul îmi părăsea trupul. Aşa vei putea să-ţi respecţi temele, însă în condiţii proprii.

Roşa m-a bătut uşurel pe braţ.

— Sunt veşti bune.

— Dar... am zis clătinând pierdută din cap. Toată lumea... va şti.

Cari s-a încruntat.

— Colegii mei de clasă vor şti... că nu pot să vorbesc în public şi că primesc tratament... diferit. Cu toţii... trebuie să se ridice şi să vorbească, iar eu să nu o fac? Trebuie... să fac asta.

Cari şi-a lăsat capul într-o parte.

— Draga mea, ce trebuie să faci este să treci clasa.

— Dar am mai mare nevoie să... fiu normală şi nu-i acelaşi lucru să ţin discursurile doar în faţa domnului Santos, am protestat, uitându-mă când la unul, când la altul. Pot să fac asta.

— Ştim că poţi. La un moment dat, a spus Roşa şi am sărit de pe scaun.

La un moment dat. De parcă n-ar fi crezut că puteam în acel moment.

— Dar acum s-o luăm încet. Ai făcut deja paşi imenşi în ultimii patru ani. £ normal să procedăm cu grijă după atât de multe schimbări, nu?

Nu eram de acord cu nimic din toate astea, însă

focul disputei se redusese la o scânteie firavă când mi-am lăsat mâinile în poală.

— Nu a fost niciodată necesar... să interveniţi aşa pentru Marquette, nu?

Roşa şi Cari s-au uitat lung la mine.

Nu ştiam cum de îmi ieşiseră acele cuvinte pe gură. Habar n-aveam. Voiam să mi le retrag.

Cari a tras adânc aer în piept.

— Nu.

Mi-am răsucit degetele în poală.

Roşa s-a ridicat şi a strâns farfuria ei şi pe a lui Cari.

— Ai terminat? m-a întrebat şi, când am încuviinţat, a luat-o şi pe a mea.

— A fost drăguţ din partea băiatului ăluia că ţi-a luat apărarea, a spus Cari, iar eu mi-am îndreptat privirea spre el.

— Băiatul ăla? am întrebat.

— Rider, s-a corectat el, iar umerii mi s-au încordat. Domnul Santos a spus că a plecat de la oră ca să vadă ce faci şi că nu s-a mai întors.

Doamne! Puteam oare să încep ziua din nou şi să nu mă dau jos din pat? Mi-am dorit să fiu în camera mea, terminând bufniţa pe care începusem să o sculptez cu o seară în urmă. Nimic nu mă liniştea mai repede decât lucrul cu săpunul. Şi asta mă ajutase, după tot ce se întâmplase la ora de comunicare şi cu Rider. Sculptasem corpul micuţ, gravând pene minuscule şi urechi plate.

Mi-am concentrat din nou atenţia asupra subiectului care ne interesa.

— A venit să... să se asigure că eram bine.

Cari m-a privit lung.

— Petreci mult timp cu el?

— Doar... la ora de comunicare, am zis, simţindu-mă vinovată fiindcă nu le spuneam adevărul. Am mai dres-o adăugând ceva ce era adevărat: Dar... am luat prânzul cu o fată, colegă cu mine la orele de engleză şi de comunicare. O cheamă Keira.

— Ne bucurăm să auzim asta. Roşa era cu spatele, fiindcă arunca firimiturile la gunoi. Rider nu ia prânzul la aceeaşi oră?

— Nu.

Mă îndoiam că ar fi apreciat gestul lui Rider de a chiuli de la o oră ca să ia prânzul cu mine, cum se întâmplase la începutul săptămânii.

Cari se uita încă la mine, încercând parcă să-mi citească gândurile.

— E interesat de tine, Mallory?

— Poftim?

Am clipit o dată şi apoi încă o dată.

Roşa s-a răsucit brusc şi şi-a aţintit privirea asupra lui.

— E interesat de tine mai mult decât de o simplă prietenă? a repetat el.

Oh...

Doamne...

Simţeam că-mi ardea faţa.

— Are iubită!

De data aceasta a clipit Roşa.

— Da? a întrebat Cari răsuflând uşurat. Atunci... S-a lăsat pe spate, zâmbind. Cred că e timpul să ne spălăm şi să plecăm.

M-am holbat la el.

Şi Roşa s-a holbat la el.

Apoi ne-am ridicat, ne-am spălat şi am plecat. N-au mai pomenit nimic de Rider sau de şcoală, însă în clipa în care am văzut-o pe Ainsley, când am ajuns la Harbor, departe de urechile lor, acela a fost subiectul conversaţiei.

Stăteam pe una dintre multele bănci cu vedere spre port, în timp ce Roşa şi Cari se interesau de o strângere de fonduri, la câţiva metri depărtare. Un vânt rece bătea dinspre golf, acope- rindu-i faţa lui Ainsley cu şuviţe de păr blond.

Ainsley era superbă — una dintre acele fete de o frumuseţe universală, pe care nimeni nu ar fi putut-o descrie altfel. Cu ochi albaştri şi pometi sculptaţi, care se potriveau cu nasul în vânt, singurul lucru mai minunat decât fizicul ei era personalitatea sa. Acum, serios, Ainsley putea fi obraznică şi cu gura mare, dar era o dulceaţă de fată. Asta dacă nu o provocai. Atunci situaţia se schimba. La început, când ne-am cunoscut la cursurile pentru elevii care învăţau de acasă, avusese multă răbdare cu mine. Insistase să lege conversaţii cu mine, deşi mulţi alţii renunţaseră cu mult timp în urmă. In fiecare săptămână, când ne strângeam cu toţii ca să învăţăm împreună, ea se străduia să vorbească cu mine.

La început, fusese ciudat să am o prietenă. Multă vreme îl avusesem doar pe Rider, şi apoi... nimeni. Încă -mi era greu să vorbesc, fiindcă o vedeam doar o dată pe săptămână, cel mult de două ori, dar Ainsley fusese, fără îndoială, cel mai mare dar pe care-1 putusem primi, după ce-i cunoscusem pe soţii Rivas.

— In plus, putea să poarte salopetă fără să arate ca un scutec pe ea. In acea zi purta o salopetă de un albastru-deschis, cu un car- digan de o nuanţă mai închisă, şi arăta adorabil. Dacă eu m-aş îmbrăca în aşa ceva, probabil că m-aş încuia în camera mea.Mă bucur că le-ai povestit despre Rider, a spus ea, dar nu i-am înţeles bucuria, fiindcă eu nu o simţeam.

Cu faţa spre mine, cu un picior atârnând de pe bancă şi celălalt îndoit sub ea, vorbea încet, să nu fim auzite.

— Ce-ai fi făcut dacă apăreau la şcoală şi-l vedeau?

Mă îndoiam serios că ei ar fi apărut pe nepusă masă la Lands High, însă, fiindcă sunaseră deja la şcoală ca să se asigure că profesorii erau cu ochii pe mine, exista şansa ca unul dintre spionii lor să le spună despre Rider. Când i-am povestit lui Ainsley despre învoiala pe care o făcuse Cari cu domnul Santos, a înţeles perfect cât de ruşinată mă simţeam.

— Cumva, mi-aş dori... să nu le fi spus, am recunoscut.

Ainsley nu a părut deloc stânjenită de pauza lungă pe care am
facut-o.

— Mai bine că le-ai spus! a şoptit, iar eu am rânjit. Uite, ştii că nu sunt tocmai sinceritatea întruchipată, dar cred c-a fost inteligent din partea ta să fii deschisă cu ei.

Fusese o mişcare inteligentă din multe motive evidente, însă existau diverse tipuri de *inteligenţă*, iar una dintre acestea era c-ar fi

trebuit să ţin secretă întoarcerea lui Rider, cel puţin deocamdată.

Ainsley a făcut o pauză.

— Totuşi, eu nu le-aş spune că Rider a fost la voi acasă.

Mi-am dat ochii peste cap şi am rânjit.

— Dar, dacă le-ai spune, ai putea să-l inviţi Ia tine fără să fii nevoită să-i minţi, a argumentat ea, cu ochii albaştri ascunşi în spatele ochelarilor de soare supradimensionaţi.

Soarele nu era atât de puternic, dar în ultima vreme se plânsese de sensibilitate la lumină. Glumiserăm spunând că se transforma în vampir.

— Şi ştiu că vrei să petreci mai mult timp cu el, a adăugat.

Muşcându-mi buza, mi-am îndreptat privirea spre golf. Apa
se unduia uşor. In depărtare pluteau nişte ambarcaţiuni. Era adevărat că voiam să-l văd pe Rider mai des, mai ales în afara şcolii.
Nu apucaserăm să vorbim despre atâtea lucruri, iar eu... pur şi simplu voiam să fiu în preajma lui.

— Mallory?

Ainsley mi-a atins braţul cu al ei.

M-am uitat la ea, neştiind cum să exprim în cuvinte tot ce simţeam. Ar fi necesitat efort, iar în acel moment sunetul vocii mele era la fel de ascuţit ca al raţelor sălbatice din apă.

Au trecut câteva secunde.

— Nu vrei să ajungi să-l cunoşti din nou?

Să-l cunosc din nou. Ce frază ciudată! Am dat ochii peste cap.

— Ba da.

Şi-a dat la o parte de pe faţă o şuviţă de păr.

— Dar?

— Dar e... ciudat. Mi-am trecut mâinile peste coapse. Adică, între noi lucrurile sunt... la fel, dar diferite. E ca şi cum... el ar fi dat pagina, iar eu...

— Şi tu ai dat pagina, a spus Ainsley încet.

Oare? Uneori, simţeam că străbătusem cale lungă de la viaţa aceea de teamă şi lipsă de speranţă, dar alteori aveam impresia că eram iar în dulap, ascultând cum pumnii loveau un corp lipsit de apărare.

M-am gândit un moment la băiatul pictat pe peretele depozitului şi la ceea ce-mi spusese Rider. Poate că nu eram singura care ducea o asemenea luptă.

Am clătinat din cap, ca să-mi limpezesc gândurile.

— Are... iubită.

Sprâncenele lui Ainsley s-au ridicat pe deasupra ochelarilor.

— Bine. A făcut o pauză. Te rog, nu mi-o lua în nume de rău, dar ce legătură are asta? La urma urmelor, voi doi doar v-aţi regăsit.

— Ştiu, şi nu spun că... iubita lui e o problemă, am explicat — şi nici nu era.

Fireşte, începusem să-l privesc pe Rider cu alţi ochi decât cei ai unei simple prietene, dar cine nu ar fi facut-o? Ştiam însă că el nu mă vedea aşa. Nu o făcuse niciodată şi nu avea s-o facă vreodată, cu sau fără iubită. Nu puteam nici măcar să-mi imaginez că el mi-ar fi împărtăşit câtuşi de puţin sentimentele acelea care depăşeau prietenia.

— Doar că nu cred că e foarte bucuroasă că eu şi Rider... ne-am regăsit..

— Cum aşa?

I-am povestit lui Ainsley despre felul cum îmi vorbise Paige lângă dulăpior şi ce-mi spusese în clasă, a doua zi, când Rider nu apăruse.

— Ups, a zis încruntându-se. Pe de-o parte, înţeleg de ce nu e încântată. Apari de nicăieri, iar el e bucuros să te vadă. Trebuie să fie greu pentru ea.

— Ştiu.

— Dar voi doi sunteţi prieteni din copilărie, aşa că trebuie să înţeleagă. Iar mie mi se pare că Rider vrea să faci parte din viaţa lui. Primul lucru pe care l-a făcut, când a avut ocazia, a fost să te îmbrăţişeze, nu-i aşa?

Am încuviinţat, iar ea a continuat:

— Apoi a apărut la tine acasă, te-a urmat când te-ai panicat şi ai ieşit din clasă.

Ainsley spunea lucrurilor pe nume.

— Pe urmă te-a dus în locul ăla fantastic şi ţi-a arătat opera lui — de altfel, foarte cool, as putea spune. Deci e clar că-şi doreşte să faci parte din viaţa lui. Paige va trebui să se obişnuiască.

Am încuviinţat, dând încet din cap.

După o clipă, Ainsley m-a întrebat în şoaptă:

— Cum te simţi când el e prin apropiere? Ştiu că a jucat un rol important în trecutul tău.

îmi amintea de Roşa când vorbea aşa.

— Mă simt bine.

— Eşti sigură?

Am mai dat o dată din cap. S-a uitat lung la mine, pentru o clipă, apoi a lăsat-o baltă. Eram

prietene de prea multă vreme şi ştia când evitam să vorbesc despre un anumit subiect.

Ainsley respecta asta.

Am privit în direcţia tarabelor, unde soţii Rivas se uitau la cărţile uzate de la un stand. Cari o ţinea pe Roşa de mână, iar în mâna cealaltă avea o carte. Am zâmbit şi mî-am întors din nou privirea către Ainsley.

— Cum merg lucrurile între tine... şi Todd?

Aveau o relaţie serioasă. Sau aşa credeam, fiindcă făcuseră sex. îmi imaginam că sexul însemna, oficial, că lucrurile erau serioase, îmi spusese că fusese puţin ciudat, dar nu rău. Nu era chiar cea mai bună încurajare, însă acum, că mintea-mi fugise la sex, m-am trezit gândindu-mă la Rider.

Uau, de unde o mai fi apărut şi ideea asta?!

Deşi nu aveam nici urmă de experienţă, Ainsley îmi povestise totul, iar eu nu duceam lipsă de imaginaţie. Mai dispuneam şi de o conexiune la internet, deci...

Mi-am imaginat umerii lui laţi, însă fără tricou. Din îmbrăţişările lui îmi dădusem seama că era bine făcut. Un fior mi-a străbătut corpul şi mi-am dorit brusc să fi purtat un maiou şi pantaloni scurţi. îmi era cald şi mă întrebam dacă Rider...

Doamne, chiar trebuia să mă opresc. Obrajii îmi ardeau, dar, din fericire, Ainsley se uita la un tip care trecea alergând. Un tip fără tricou. Şi el bine făcut.

— Totul e bine. Nu ne-am mai văzut atât de des de când a reînceput şcoala. A dat din umeri, dar fără să pară dezamăgită. E obsedat de facultăţi

acum şi numai la asta se gândeşte.

Ştiam că Ainsley plănuia să meargă la universitatea din Maryland, la fel ca mine. Eu fusesem deja acceptată şi ştiam că părinţii lui Ainsley se duseseră să vadă universitatea, însă nu eram sigură în privinţa lui Todd.

— Ce... facultate?

— Ah, vreo câteva mii.

Deşi nu-i puteam vedea ochii, ştiam că şi-i dăduse peste cap.

— Cred că vrea să meargă undeva în nord. Se gândeşte c-o să intre la una dintre universităţile de elită. Ştiu că sună răutăcios, dar nu-i chiar atât de deştept.

îl întâlnisem o dată pe Todd şi, chiar dacă nu eram sigură de nivelul său intelectual, mi se părea un tip de treabă. Probabil el credea despre mine că eram pe treapta cea mai de jos în rândul persoanelor cool.

— Pff, a mormăit ea, întinzându-şi picioarele. Vrea să mergem mâine la film cu prietenii lui.

Ups. O auzisem de multe ori pe Ainsley plângându-se de prietenii lui şi ştiam că nu era a bună.

— Şi habar n-am ce scuză să inventez ca să nu mă duc, fiindcă ştie c-aş profita de orice ocazie ca să ies din casă. A făcut o pauză şi s-a uitat la mine. Ne putem preface că ai vărsat de vânt şi că trebuie să am grijă de tine?

Am râs.

Ainsley a oftat.

— Presupun că nu. îi detest pe prietenii lui. Cu

toţii cred că sunt mai buni şi mai deştepţi decât mine, fiindcă eu învăţ acasă. Fac mereu comentarii despre cât de greu trebuie să-mi fie să socializez cu oameni „normali”. Ştii ceva?

Am ridicat din sprâncene.

— E greu pentru mine să socializez cu ei, fiindcă sunt convinsă că mai toţi cred că Primul Amendament înseamnă, de fapt, că pot spune ce vor, fără nicio consecinţă. Ăăă, nu, asta nu-ţi salvează pielea dacă spui ceva aiurea pe Facebook şi eşti dat afară din echipa de fotbal sau ceva de genul!

îmi tremurau buzele.

— A ridicat braţele, exasperată. Mi-am ascuns un zâmbet.Nu aşa stau lucrurile, ştii? Nu poţi să faci ce vrei. Ştii că săptămâna trecută unul dintre prietenii lui s-a certat cu mine pe tema asta? A făcut pe deşteptul cu mine şi mi-a explicat prost Primul Amendament. După părerea lui, înseamnă că poţi să spui tot ce-ţi trece prin cap, pentru că e părerea ta şi te protejează Constituţia. „Libertatea de exprimare”, striga el. Mda, poate în ceea ce priveşte guvernul, însă nu în restul cazurilor. Mă întrebam: vorbeşte serios?

Măcar nu mă mai gândeam la sex.

— In primul rând, pe lângă faptul că nu orice discurs este protejat de lege, sunt absolut convinsă că părinţii fondatori au exprimat totul destul de clar. A tras aer în piept. Doamne, parcă-s din reclama aia la asigurări. îmi vine să strig: „Nu aşa funcţionează lucrurile! Nimic din toate astea nu merge aşa! Uite ce e, exprimă-ţi părerile în gura mare, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai considera că Primul Amendament te va apăra de pierderea slujbei sau de eliminarea dintr-o frăţie. Sau... de alţi oameni, care au o părere diferită.”

Ainsley îşi dorea o carieră în drept.

— Şi da, pot vorbi *fluent* trei limbi, a continuat ea. Dar ei mă tratează de parcă aş fi vreo idioată, doar fiindcă învăţ acasă. Şi-a lăsat umerii în jos. Detest să spun asta, dar nu-mi... nu-mi place de ei.

— îmi pare rău, am zis.

A clătinat din cap, iar şuviţele lungi de păr i-au fost răvăşite de vânt.

— In fine. Mă descurc.

Sigur că da, Ainsley se descurca întotdeauna.

După câteva clipe, a spus:

— Of, ce mă doare capul! A ridicat o mână şi şi-a frecat fruntea deasupra ochiului stâng. Habar n-am dacă e din cauza stresului de mâine, sau a sinusurilor, sau a ochilor, sau mai ştiu eu ce.

M-am încruntat.

— Te-au cam… supărat ochii… în ultima vreme.

— Asta să fie? S-a bosumflat. Probabil. Doar ştii că văd foarte prost.

Cum $ă nu ştiu? Ainsley ar fi trebuit să poarte mai des ochelari, fiindcă nu-mi dădeam seama cum de putea să vadă ceva fără ei. Ii încercasem şi eu o dată şi e ca şi cum ai vedea lumea prin nişte lupe. Cândva, o întrebasem de ce nu îi purta şi m-a asigurat, ca s-o citez, că vedea ce era de văzut.

Inconjurându-mi umerii cu braţul, Ainsley s-a dat mai aproape de mine şi şi-a sprijinit capul pe umărul meu.

— Să nu te superi pe mine fiindcă aduc din nou vorba despre Rider, dar o fac pur şi simplu din motive egoiste. Sper să ajungeţi să petreceţi mult timp împreună, ca să putem ieşi toţi patru. Nu cum fac cuplurile, dar pe-aproape. Ştii de ce vreau să ieşim toţi patru?

Am zâmbit timid.

— Fiindcă eşti super, a spus ea chicotind. Şi mi-ar prinde bine ca întâlnirile mele cu Todd să fie mai antrenante.

Am avut o revelaţie.

—Ţie chiar… îţi place Todd?

Ainsley a oftat.

— Bună întrebare. Nu ştiu. Cred că-mi place acum, dar nu pentru totdeauna.

I-aş fi putut spune că acel *acum* mi se părea destul şi că nimeni nu ştie ce-i rezervă viitorul. Că „pentru totdeauna” poate dispărea intr-o clipită. Dar nu am făcut asta, ci am zâmbit şi am încercat să nu-mi imaginez „întâlnirile” pe care le plănuia pentru mine şi Rider, „întâlniri” ce nu aveau să aibă loc vreodată.

Aveam de gând să dau şi eu o şansă acelui „acum”.

i. uni dimineaţă am condus tot drumul spre şcoală cu un nod în stomac, strângând de volan cu toate puterile mele. In mare parte nici nu voiam să apar — ce rost avea? înţelegerea pe care o făcuse Cari cu domnul Santos însemna că nu trebuia să mă străduiesc foarte mult.

Dar trebuia să ajung la ore. Chiar dacă aveam să-mi ţin discursurile în faţa unei singure persoane, tot trebuia să înfrunt situaţia. Dacă nu o faceam, aş fi fost aceeaşi fată care nu se putea privi în oglindă, darămite să susţină o conversaţie cu cineva.

M-am gândit la Ainsley şi la cât de greu îmi era încă să discut faţă în faţă chiar şi cu cea mai apropiată prietenă. Detestam timiditatea asta a mea, care mă paraliza. *Timiditate* nici măcar nu era termenul potrivit, aşa considera doctorul Taft. Dar aşa mă etichetaseră mereu oamenii.

Mallory este timidă.

Mallory trebuie doar să iasă din carapace.

Dacă trăiam într-adevăr într-o carapace, era una din titaniu şi andglonţ.

Când am cotit-o spre dulăpiorul meu, am văzut-o pe Paige sprijinindu-se de el şi era să mă împiedic.

Oh, nu!

Mi s-a părut că nu mă aştepta cu aceeaşi atitudine binevoitoare cu care mă aşteptase Jayden.

Instinctul m-a avertizat să mă întorc şi să mă îndrept spre clasă. Nu aveam la mine cărţile pentru cursurile de dimineaţă, însă aş fi putut să trec mai târziu pe la dulăpior şi să le iau. Sau poate că mă nelinişteam fără motiv. Bine-ar fi fost! Voiam ca totul să fie în regulă între mine şi Paige. Ea era importantă pentru Rider.

Paige a întors capul şi m-a observat. Era prea târziu s-o iau la fugă. Sau nu. încă puteam să fug. Buzele ei roşii au schiţat un rânjet.

— Salut, Şoricel.

A rostit cu batjocură porecla pe care mi-o dăduse Rider şi s-a îndepărtat de dulăpior, rămânând totuşi la câţiva paşi de el.

— Sunt destul de surprinsă că eşti aici, după incidentul de vineri.

Mi-am încetinit paşii, de parcă înaintam prin ciment. Bănuiala mea iniţială fusese corectă: discuţia aceea nu avea să se termine cu bine.

Şi-a încrucişat braţele şi m-a privit, fără să-i pese de elevii care se opreau în jurul nostru, să caşte gura. Sau poate că nu-i ignora. Poate că ştia că atrăgea atenţia. Mi s-a uscat gura.

— N-o să te întreb de ce te-ai panicat, a spus ea ridicând o sprânceană de culoarea mierii. Ştiu de ce. Sărmanului Şoricel nu-i place să vorbească.

Cineva a râs — o fotă. Un băiat a chicotit. Am simţit cum mi se adâncea golul din stomac, iar nodul din gât se mărea.

„Fugi”, striga firicelul de voce din capul meu. „Fugi departe.”

— Mi-am încleştat atât de tare maxilarul, încât o durere ascuţită mi-a străbătut obrazul. Cu inima bătându-mi ca o tobă, am început s-o ocolesc. Poate că avea să mă lase să ajung la dulăpior. Dacă voia doar să-mi spună tâmpenii, n-avea decât. Mi se întâmplaseră lucruri mult mai rele. Am trecut pe lângă Paige şi m-am apropiat de dulăpior prin spatele ei. Nu putea să-mi spună nimic din ce nu auzisem deja.Ştiu ce pui la cale, a zis ea întorcându-se din nou spre mine. II vrei pe Rider. Şi e penibil, penibil rău.

Am tresărit chiar când am întins braţul să deschid dulăpiorul. Nu-1 voiam pe Rider — nu aşa cum credea ea. Dacă m-ar fi lăsat în pace, şi-ar fi dat până la urmă seama.

De ce nu pleca şi nu mă lăsa în pace? Chiar ceream atât de mult?

Dar Paige nu avea de gând să plece nicăieri.

M-a apucat de braţ cu degetele ei reci, strângându-mă ferm, dar fără să-mi provoace durere. Mi-am ridicat bărbia şi privirile ni s-au întâlnit. Şi-a lăsat capul în jos.

— Ultimul lucru de care are nevoie Rider sunt rahaturile tale. Ce? Crezi că nu ştiu ce e între voi? Crezi că nu ştiu că pentru el ai rămas şoricelul amărât pe care trebuie să-l protejeze?

Mi-am strâns degetele, iar muşchii spatelui mi s-au încordat.

Expresia răutăcioasă de pe buzele ei a dispărut şi nu m-a mai privit de parcă n-aş fi fost demnă să respir acelaşi aer ca ea. Avea o privire fermă şi serioasă.

— Mi-a povestit despre tine, despre fota care nu vorbea niciodată şi de care îi părea atât de rău. A vorbit mult despre tine. A expirat scurt. La început, când a venit să locuiască la Hector, vorbea mai mult despre tine decât despre el. Mi-a povestit tot ce s-a întâmplat.

[1] „Nemernică” (în sp. în orig.)

Am simtit un gol în stomac când m-am întrebat la ea. Vocea ei denota aversiune. Am simtit o presiune în piept. Îi povestisem multe despre trecutul meu lui Ainsley, însă ea n-ar fi folosit niciodată ce știa împotriva mea. În schimb, fără aceea o putea face. Putea să spună tuturor. Cum putuse Rider să-i povestească asemenea lucruri despre mine? M-am simțit trădată, iar gândurile mele împrăștiate mi-au fost obturate de acest sentiment. Nu o cunosteam pe fata aceea, dar ea știa despre mine lucruri pentru care mi-ar trebui ani întregi să le discut cu Ainsley.

— Nu încerc să te amărăsc, a spus ea, şi m-am gândit că se prefăcea destul de bine, având în vedere că „nu încerca”. Dar Rider trăieşte cu sentimentul de vinovăţie de când îl cunosc şi de-abia de anul trecut părea să-l fi depăşit. Acum te-ai întors. Rahatul ăsta e ultimul lucru de care are nevoie acum.

Sentiment de vinovăţie? Am clipit rar, în timp ce în piept mi se răspândea o senzaţie de gol, urmată de amorţeală, când am început să pricep cu adevărat ce spunea Paige. Rider împărtăşise cu ea lucruri serioase. Lucruri despre noi doi care nu puteau fi spuse; şi se simţea vinovat, se simţea prost pentru ce mi se întâmplase. Mila lui m-a acoperit ca o substanţă lipicioasă pe care nu o puteam curăţa de pe mine.

A mijit ochii, apoi a clătinat din cap şi mi-a eliberat braţul. Atunci mi-am dat seama că aveam spectatori. Nu credeam că ne puteau auzi, dar cu siguranţă ne priveau. Ciudat, dar în acel moment eram prea uimită ca să simt umilinţă.

— Doamne, eşti atât de proastă! mi-a trântit Paige. Te uiţi la mine de parcă habar n-ai avea despre ce vorbesc. Altminteri, de ce...

Cuvintele mi-au ţâşnit, rupând sigiliul care-mi astupase gâtul.

— Nu sunt proastă.

Paige a rămas cu gura căscată. A trecut o clipă, iar zgomotul făcut de elevii din jurul nostru s-a estompat.

— Ai vorbit cumva?

Ne-a întrerupt o voce.

— Nu fi *cabrona*[1]. Ştiu că ţi-e greu şi că aşa-ţi e felul, dar las-o mai moale.

Privirea mi s-a mutat spre Jayden. Am inspirat adânc, bucu- rându-mă de mirosul de pământ care părea să-l însoţească mereu.

Obrajii lui Paige s-au îmbujorat când ea s-a întors spre el.

— Cum mi-ai zis?

— El şi-a lăsat capul într-o parte şi a privit-o.Ştii prea bine. Şi ştii că-i adevărat, doar dacă nu cumva *estupida* eşti tu.

Paige a mijit ochii, însă Jayden a dat-o la o parte, permi- ţându-mi accesul la dulăpior. Fără să mă uit la mulţimea de tineri care se adunaseră în jurul nostru, am deschis uşa dulăpiorului şi mi-am luat repede cărţile, abia dându-mi seama de ceea ce faceam. Mintea mea revenise în trecut, cu mii de ore în urmă, şi, când m-am întors, Paige dispăruse, iar Jayden era lângă mine, cu zâmbetul lui leneş pe chip.

— Te conduc la oră, *muneccR*

Muneca era un cuvânt pe care-1 mai auzisem. Cari îi spunea câteodată aşa Rosei, iar ea zâmbea. Cu mâinile tremurânde, am încuviinţat şi mi-am pus geanta pe umăr.

— Dulăpiorul meu e chiar la capătul holului, mi-a explicat el. Eu am motiv să mă aflu pe coridorul ăsta, Paige nu.

Senzaţia de gol din stomac mi s-a accentuat, fiindcă asta însemna că Paige mă urmărea.

Jayden a început să păşească pe lângă mine, iar eu am rămas cu bărbia în piept, cu ochii în podea, în timp ce ne deplasam pe holul aglomerat. Mă întrebam dacă nu cumva el întârzia la oră, însă mă îndoiam că îi păsa.

— Pot să te întreb ceva?

Am încuviinţat iar dând din cap.

Şi-a trecut o mână peste buclele tăiate scurt.

— De ce nu vorbeşti? Ştiu că poţi. Te-am auzit. De ce nu vorbeşti, ştii tu, tot timpul?

[1] „Păpuşă” (în sp.
în orig.)

Nu scoate un sunet

Cele patru cuvinte îmi răsunau în minte în timp ce mă străduiam să-mi conving limba să funcţioneze. Dacă i-aş fi explicat lui Jayden că era vorba despre o „condiţionare”, ar fi înţeles sau m-ar fi crezut o ciudată? Probabil a doua variantă. Doctorul Taft le explicase Rosei şi lui Cari că evitam să... vorbesc fiindcăsufeream de sindromul şocului posttraumatic şi din cauză că fusesem condiţionată să fac cât mai puţin zgomot posibil. Căutasem informaţii despre condiţionarea psihologică şi aflasem tot despre câinele lui Pavlov. Cel puţin nu salivam când suna un clopoţel. Doar că mi se inculcase, prin repetare negativă, să nu scot un sunet, ca să nu fiu văzută sau auzită.

— Să ştii că e în regulă. Nu-ţi face griji. Cum am mai spus, vorbesc eu şi pentru tine. E specialitatea mea. Ştii ce se spune despre mine, *munecaf* Că pot vinde gheaţă eschimoşilor. Sunt grozav şi fermecător.

După râjetul lui, nu-mi dădeam seama dacă glumea sau nu.

— Cred că asta o să fac când o să scap din iadul ăsta. Mă angajez în vânzări. M-aş descurca perfect. A făcut o pauză. Spre deosebire de Paige. Dacă ar încerca să vândă cuiva ceva, ar reuşi doar să enerveze clientul.

Am inspirat întretăiat.

— Cum poate Rider... să o placă?

El s-a oprit şi m-a privit.

— Pe Paige?

— îmi pare rău, am spus imediat, amintindu-mi

că Rider îmi zisese că Paige îi cunoştea de mici pe Hector şi pe Jayden. E prietena ta şi...

— Da, o fi prietena mea, da' nu se poartă frumos cu tine, aşa că nu-ţi cere scuze. Cu Rider nu e aşa. Şi mă îndoiesc că s-ar purta aşa în prezenţa lui. N-ar îndrăzni.

Jayden a scos un telefon din buzunar — un mobil nou, strălucitor şi mare. A apăsat ecranul şi a citit repede un mesaj. S-a încruntat.

— în orice caz, ignor-o pe Paige. Probabil că deja...

Jayden s-a îndepărtat şi, când am ridicat privirea, am văzut că

eram aproape de clasa mea, însă nu într-acolo se uita el. Spre noi venea un tip uriaş. Probabil era în ultimul an — şi probabil îlrepetase de două-trei ori. Se uita la Jayden aşa cum îl privise celălalt tip când ne întâlniserăm prima dată.

— *Mierda*[7], a mormăit Jayden, începând să dea înapoi. Ne vedem mai târziu, *muneca.*

N-am avut şansa să răspund. S-a răsucit pe călcâie şi a început să fugă pe coridor, ridicându-şi turul pantalonilor cu o mână.

— Bă! Jayden! a strigat celălalt grăbind pasul. Unde-o tuleşti, frate?

întorcând privirea, l-am văzut pe Jayden dispărând după colţ şi, când am ridicat ochii, fratele lui mai mare apăruse ca din pământ, din spatele tipului uriaş. Hector şi-a încleştat maxilarul când l-a bătut pe tip cu palma pe umăr.

— Care-i treaba, Braden? a întrebat Hector.

Braden s-a întors şi a dat la o parte mâna lui Hector de pe umărul lui. A vorbit pe un ton încărcat de furie:

— Ştii foarte bine care-i treaba. Jerome e furios din cauza prostului de ffate-tu şi acum caută vinovaţi. Eu n-am de gând să fiu ţap ispăşitor. Trebuie să...

M-am strecurat în clasă chiar când profesorul meu a apărut pe hol, strigând numele celor doi băieţi. Mi-am muşcat buza de jos, grăbindu-mă spre locul liber din spatele clasei. Aproape de fiecare dată când îl întâlneam pe Jayden, necazurile dădeau târcoale. Asta nu putea fi de bine.

Apoi, pe când îmi ocupam locul şi suna

clopoţelul, o idee m-a lovit cu puterea unui camion în mişcare şi am încetat să mă mai gândesc la Jayden. Mi-am dat seama că tocmai făcusem ceva ce până atunci nu se mai întâmplase niciodată.

O înfruntasem pe Paige.

Fuseseră doar trei cuvinte.

Dar făcusem asta. Mă apărasem.

Treisprezece

JZ ram foarte mândră de reuşita mea — o raza de lumină care a strălucit pe toată durata prânzului şi a orelor de după-a- miază. Am stat din nou la masă cu Keira. Nu am vorbit, însă nimeni nu a părut deranjat de lipsa mea de comunicare.

Faptul că o înfruntasem pe Paige fusese o adevărată ispravă. Ca şi cum aş fi urcat Everestul fără să-mi pierd viaţa. Jayden intervenise deja de două ori, însă, de data asta, şi eu fusesem în stare să mă apăr. N-o fi fost cine ştie ce, dar o înfruntasem singură.

Doar în momentul în care m-am îndreptat spre ultima oră a început să mi se strângă din nou stomacul. Era ora de comunicare. Dimineaţa şi mica mea victorie păreau foarte îndepărtate. Nu doar că trebuia să-mi fac iar apariţia, dar Paige urma să fie şi ea acolo.

Luându-mi manualul, mi l-am băgat în geantă şi m-am ridicat. Dacă în acea dimineaţă avusesem senzaţia că mergeam prin ciment moale, de data asta simţeam că avansam prin nisipuri mişcătoare amestecate *cu* ciment.

Dar, privind în cealaltă parte a coridorului, mi-a tresărit inima. O reacţie cât se poate de greşită, însă nu ştiam cum să mi-o reţin.

Rider aştepta lângă sala de clasă, sprijinit de dulăpioarele de vizavi, cu mâinile în buzunarele blugilor uzaţi, cu manşete roase.

Am simţit un nod ciudat în gât, iar stomacul mi s-a dat peste cap dintr-un motiv complet diferit. Un val de căldură mi s-a răspândit prin vene când el a ridicat genele, iar ochii aceia de un căprui-auriu i-au întâlnit pe ai mei.

Rider arata... Doamne, arăta *bine.*

Nu ştiusem ca un adolescent poate arata atât de „bine”. Aşa cum arătau cei de laTV, interpretaţi de actori de douăzeci şi cinci de ani.

Părul lui şaten-închis era ciufulit, de parcă tocmai se trezise, îl spălase şi îl lăsase să se aranjeze singur. Lumina se reflecta în pometii săi înalţi. Buzele lui pline schiţau o jumătate de zâmbet, care nu lăsa să i se vadă gropiţa. Tricoul lui albastru îi acoperea umerii laţi, iar emblema de pe el era atât de ştearsă, încât nu-mi dădeam seama ce reprezenta.

S-a îndreptat de spate, a ridicat o mână şi şi-a dat la o parte părul de pe frunte. Tăietura de deasupra sprâncenei aproape dispăruse. Asta mă bucura. M-am îndreptat spre el, încercând să nu zâmbesc tâmp.

— Bună, Şoricel, a zis el pe un ton diferit de cel pe care-1 folosise Paige când îmi rostise porecla; un ton blând, profund şi nemărginit. Care-i planul?

Mi-am dat seama atunci, în timp ce înaintam prin mulţimea de elevi, că el stătea şi mă aştepta lângă uşa clasei mele pentru că ştia ce urma. Voia să ştie care era planul: dacă aveam de gând să intru la oră sau să chiulesc şi, în adâncul sufletului, am înţeles că avea să mă susţină, indiferent ce alegeam să fac.

M-am topit pe dinăuntru şi mi-am spus că oricine s-ar fi simţit la fel, dar un strop de vină tot s-a strecurat în mine. Nu aveam voie să mă topesc după Rider. Era teritoriu interzis.

Apoi mi-am mai dat seama de ceva. Paige spusese că Rider mă protejase mereu şi că îl influenţam cumva să o facă în continuare. Credea că umblam după Rider. Conştient, nu făcusem nimic, însă, într-un fel, Paige avea dreptate. Rider mă scuzase în faţa profesorului când ieşisem de la oră, părăsise

clasa, mă urmase afară, şi acum era acolo, gata să facă orice aş fi avut nevoie.

încă mă proteja.

Şi asta mă făcea să par penibilă.

— Intri sau nu? a întrebat, ridicând privirea când cineva s-a izbit uşor de umărul meu.

A mijit ochii.

Mi-am dres vocea. Am simţit dorinţa de a fugi, fiindcă ar fi fost soluţia cea mai uşoară, dar şi doar o scăpare pe termen scurt. Ştiam că, dacă nu intram la oră, nu aveam să mi-o iert niciodată. Indreptându-mi umerii, am spus:

— Intru.

Expresia feţei lui era impasibilă, cu excepţia colţurilor buzelor, care s-au ridicat şi mai mult. A apărut gropiţa, binecuvântând coridorul cu prezenţa sa.

— Haide, atunci.

— Aşteaptă, am zis apucându-1 de braţ.

Mirarea i s-a răspândit pe chip. Nu era obişnuit să îl ating. Am deschis gura, pregătită să-l întreb ce-i spusese lui Paige. Voiam să ştiu ce îi povestise. Voiam să ştiu dacă se comportase aşa din cauză că îi stârneam mila. Am început să vorbesc, dar era multă lume în jurul nostru. Nu eram singuri şi aceea era o conversaţie personală, una care nu putea fi purtată în minutele dintre ore.

— Şoricel?

M-am forţat să zâmbesc şi i-am dat drumul braţului. A ridicat o mână, frecându-şi bărbia.

De data asta avea pete albastre pe degete.

— Ai mai... ai mai pictat? am întrebat, îndreptând conversaţia spre un teren sigur.

Şi-a trecut caietul în cealaltă mână.

— Oarecum.

Am aşteptat un răspuns mai detaliat în timp ce coboram scara. Rider mergea lângă mine, ocupând aproape tot spaţiul. Ca să treacă, ceilalţi elevi trebuiau să se strecoare pe lângă el,

pe lateral, însă Rider nu părea să bage de seamă.

Sau să-i pese.

Nu a detaliat, aşa că, lăsându-mi mâna să alunece pe balustrada metalică, am reuşit să deschid gura.

— Ce... ce vrei să spui prin „oarecum”?

Am traversat palierul.

— Lucrez seara. Uneori.

Am simţit un fior de uimire.

— Lucrezi?

— După şcoală, de câteva ori pe săptămână. S-a uitat la mine, apoi a scos un hohot de râs. Arăţi de parcă ţi-aş fi zis că am de gând să mă alătur unui grup de pescari.

Am clipit de câteva ori în timp ce coboram ultimele trepte.

— Doar că... nu ştiam. Unde lucrezi?

— Nu departe de unde locuiesc, mi-a explicat el.

— De unde locuieşti? am repetat, gândindu-mă că era un mod ciudat de a se referi la casa pe care o împărţea cu bunica lui Hector şi a lui Jayden.

A încuviinţat.

— Intr-un garaj din capătul străzii pe care stă doamna Lima. Proprietarul mi-a dat unele sarcini, vopsire personalizată şi alte chestii.

— Uau, am şoptit, amintindu-mi că vineri îi pomenise lui Paige despre un garaj.

A deschis uşa şi a ţinut-o pentru ca eu să trec pe sub braţul lui.

— E grozav! Vreau să spun că... probabil are multă încredere în tine.

Rider a ridicat un umăr, vrând parcă să spună că nu era mare lucru, însă obrajii i s-au colorat uşor. Nu ştiam prea multe despre vopsirea personalizată a maşinilor, dar îmi dădeam seama că era o muncă grea, care nu prea permitea greşeli. Faptul că i se încredinţase unui adolescent treaba asta era uimitor. Voiam să-l întreb

cum obţinuse slujba, însă în acel moment, aproape fără să-mi dau seama, am intrat în clasă.

Rider a rămas lângă mine şi, când m-am îndreptat spre partea din spate a clasei, Keira a ridicat o mână şi mi-a făcut un semn. l-am întors gestul. în timpul prânzului, Keira şi Jo discutaseră întruna despre o nouă coregrafie pe care o învăţau, spre disperarea Annei.

M-am aşezat imediat şi am deschis manualul. Cuvintele îmi jucau în faţa ochilor când Hector a luat loc pe scaunul din faţa lui Rider şi a întrebat:

— Cum te simţi, *bebita*?

La început, nu mi-am dat seama de ce mă întreba şi m-am gândit la altercaţia cu Braden, apoi însă mi-am amintit cum o luasem la goană vineri şi cum mă scuzase Rider. Am dat din cap şi am privit spre Rider. Stătea sprijinit de spătar, cu braţele încrucişate la piept şi cu picioarele întinse sub masă, privind concentrat spre mine.

Am simţit că mi se uscase şi mai mult gâtul. Voiam să întreb ceva, dar felul în care Rider se uita la mine mă neliniştea. Fără să-mi iau privirea de la el, am reuşit să deschid gura:

— Ce înseamnă... *bebita}*

Rider a clipit, iar buzele i s-au întredeschis. Surprinderea i se putea citi pe chip. Mda, vorbisem cu Hector. Simţeam că ameţesc. Or fi fost ele doar câteva cuvinte, dar fusese prima dată când îi vorbisem. Era prima dată când vorbeam cu cineva de faţă cu Rider, de când ne reîntâlniserăm. El nu se nimerise niciodată prin preajmă în acelaşi timp cu Jayden.

Muşcându-mi buza ca să nu rânjesc, am îndrăznit să-i arunc o privire lui Hector.

Ochii lui de un verde-deschis s-au mărit şi el a zâmbit larg.

— înseamnă... ăăă... fetiţă.

— Ah, am şoptit, simţind că mi se aprindeau obrajii.

Mi s-a părut drăguţ.

— Mai înseamnă şi că n-ar trebui să-ţi spună aşa, a adăugat Rider, iar privirea mi s-a îndreptat din nou spre el.

Hector a chicotit, iar când m-am uitat la el, rânjea. îşi întinsese un braţ peste spătar.

— Greşeala mea, a mormăit el, însă după cum se uita nu părea să fi simţit vreo vină.

Am schiţat un zâmbet.

Rider a lăsat capul într-o parte.

— Aha.

Chiar atunci am văzut-o pe Paige intrând în clasă; picioarele ei lungi înaintau cu paşi repezi. I-a zâmbit lui Hector, înconjurând pupitrul ca să ajungă la scaunul ei. Nu s-a aşezat imediat, ci a pus o mână pe umărul lui Rider, apropiindu-şi faţa de a lui.

— Bună, dragule, a spus ea.

M-am uitat spre partea din faţă a clasei. Nu trebuia să-i văd sărutându-se ca să ştiu că o făceau. Nu m-am uitat nici când am auzit un scaun scârţâind pe podea, semn că Paige se aşezase. O senzaţie stranie mă ardea pe dinăuntru. Am simţit un gust amar în gură.

Hector mă privea.

I-am zâmbit.

S-au ridicat şi colţurile buzelor sale.

Câteva secunde mai târziu, domnul Santos a început ora bătând din palme. M-am încordat şi

mi-am mutat privirea spre el. Aşteptam parcă să se uite şi el la mine, să-mi facă semn din cap sau ceva care să arate că era de acord cu planul lui Cari.

Dar nu a făcut nimic.

Santos şi-a deschis manualul şi a trecut în faţa tablei, vor- bindu-ne despre primul discurs, pe care urma să-l prezentăm peste trei săptămâni. Era un discurs informativ, cu o durată de trei minute. Am simţit că-mi stătea inima-n loc. Trei minute?! Primul discurs avea să fie de trei minute? Dar era o *veşniciei* Chiar dacă eu trebuia să îl prezint doar în faţa domnului Santos, inima a început să-mi bată cu putere, însă am încercat să mă calmez. Aveam trei săptămâni la dispoziţie să mă panichez, aşa că deocamdată trebuia să-mi revin şi să fiu atentă.

Am reuşit să-mi recapăt controlul, ca să pot lua în grabă nişte notiţe. Când am privit în direcţia lui Rider, părea pe jumătate adormit. Cu siguranţă nu lua notiţe. Paige chiar scria câte ceva. Hector se uita la telefonul sprijinit pe coapsă. La un moment dat, mi s-a părut că văd bomboane colorate explodând pe ecran.

Când a sunat clopoţelul, care indica sfârşitul orei, îmi venea să sar de pe scaun şi să agit pumnul prin aer, ca în filmul *Şcoala de sâmbătă*. Din fericire, m-am abţinut şi mi-am strâns lucrurile, parcă sub efectul unui sedativ.

Când m-am ridicat, Hector părăsise deja sala de clasă. Keira era în faţă şi vorbea cu domnul Santos. Rider îşi ţinea caietul cu degetele sale lungi, aşteptând.

Aşteptându-mă pe mine.

Funându-mi geanta pe umăr, am simţit din nou agitaţia din stomac şi atunci mi-am dat seama că şi Paige aştepta.

îl aştepta pe Rider.

— Hei.

Paige a făcut un pas în faţă, luându-1 de mână şi aplecându-se asupra lui.

La fel cum făcusem mai devreme, am zâmbit şi am plecat cu fruntea sus, înainte să poată spune cineva ceva. Sau, cel puţin, asta am încercat.

— Mallory. Domnul Santos era lângă uşă. Putem discuta un moment?

Tensiunea mi-a cuprins umerii când l-am urmat la catedră. L-am văzut cum închidea un caiet.

— Nu te reţin mult. Sunt convins că abia aşteptţi să pleci de aici, a spus el.

— Când a zâmbit, pielea închisă la culoare din jurul ochilor i s-a încreţit.Voiam numai să-ţi spun că sunt sută la sută de acord să prezinţi discursurile doar în faţa mea.

Acela era momentul potrivit sa-i spun că voiam să-mi ţin discursurile în faţa tuturor, precum colegii mei. Dar nu am zis nimic.

Domnul Santos a continuat să vorbească.

— Voiam să ştii şi că înţeleg. Tuturor ne este greu să vorbim în public, dar unora le este aproape imposibil. Nu-mi voi forţa niciodată vreun elev să se ridice şi să facă ceva ce i-ar putea dăuna.

Era foarte... drăguţ din partea lui.

Dar i-aş ii putut spune domnului Santos că eram în stare să ţin discursurile, că nu avea să-mi facă rău. Puteam găsi curajul şi forţa necesare în interiorul meu.

Tot nu am spus nimic.

— în regulă? a întrebat el.

Am încuviinţat dând din cap.

Zâmbetul domnului Santos s-a lăţit şi a încuviinţat şi el.

— Să ai o seară frumoasă, Mallory.

Răsucindu-mă pe călcâie, am ieşit din clasă şi, înainte să pot procesa discuţia cu domnul Santos, l-am văzut pe Rider *sans*[9] prietenă.

M-am uitat în jur.

— Unde e... Paige?

— A plecat. N-a putut să aştepte cu mine, a spus el, de parcă să-l lase să mă aştepte era ceva ce-i convenea de minune lui Paige.

Am deschis gura şi am vrut să-i povestesc ce se

9 „Fără” (în fir. în orig.)

petrecuse de dimineaţă, dar am închis-o la loc.

— Trebuie să treci pe la dulăpior? a întrebat.

Gândindu-mă la ce teme aveam, am clătinat din cap. A făcut
un semn cu bărbia spre capătul coridorului.

—Te conduc la maşină?

Asta a şi făcut.

Ne-am croit drum prin mulţimea din ce în ce mai restrânsă a elevilor care se îndreptau spre ieşire, vociferând entuziasmaţi. Doar când am văzut acoperişul maşinii mele lucind sub soarele după-amiezii, Rider a vorbit din nou:

— Mă bucur că ziua de azi a decurs fără incidente.

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc cu gura până la urechi.

— Şi... şi eu.

Ridicând bărbia, am inspirat uşor. Rider s-a uitat în jos, spre mine, cu un rânjet strâmb. într-o fracţiune de secundă, m-am întors cu zece ani în urmă.

Eram mult mai mică şi stăteam pe marginea unei saltele înguste, cu arcurile ieşite. Aveam burta goală — mi se agita şi chio- răia din cauza foamei. Era mijlocul verii şi nu aveam aer condiţionat, aşa că părul mi se lipea de obraji, iar sudoarea mi se aduna în zone în care nu ar fi trebuit, cu toate că stăteam nemişcată.

Rider lipsise întreaga zi.

Domnişoara Becky, într-unul din rarele ei momente de luciditate, îl luase cu ea la mall — la acel mall drăguţ, cu aer condiţionat. Rider era preferatul ei. îmi amintesc că plânsesem fiindcă voiam să merg şi eu, însă ea mă certase,

spunându-mi să nu mă mai port ca un copil. Stătusem toată ziua în camera sufocantă, fiindcă domnul Henry fusese şi el acasă şi nu vrusesem să îi atrag atenţia. Când ajunsese acasă în seara aceea, Rider îmi adusese păpuşa.

— M-am simţit prost, spusese când mi-o dăduse.

Zâmbise şi atunci la fel ca acum, cu un amestec bizar şi fermecător de nesiguranţă şi încredere.

Mi-am amintit ce îmi spusese Paige mai devreme.

M-am simţit prost.

Spusese că Rider se simţise vinovat în ultimii patru ani, iar în acel moment îmi dădeam şi eu seama de asta. Avea sens. Rider suferise în casa aceea, însă, uneori, fusese mai bine tratat decât mine. Vinovăţia fusese cea care-1 îndemnase, în mod nebunesc şi uneori fatalist, sa se interpună între mine şi pumnii domnului Henry. Faptul ca reapărusem în viaţa lui îl făcuse să preia imediat, din nou, rolul de protector. M-am simţit... dintr-odată, m-am simţit murdară. De parcă aş fi petrecut o zi întreagă afară, într-o căldură înăbuşitoare. Voiam să mă duc acasă, să mă dezbrac, să-mi ard hainele şi apoi să fac duş câteva zile la rând. Mila pe care o simţea, probabil, pentru mine şi vinovăţia care-1 apăsa erau sufocante. Lacrimi idioate mi s-au format în gât.

Doamne, ce umilitor!

Am făcut un pas în spate, strângând mai tare bareta genţii. Venise momentul să purtăm acea conversaţie.

— Te simţi vinovat?

Rider a clipit.

— Poftim?

—Te-ai simţit... vinovat... din cauza mea? am întrebat, făcând un efort să rostesc cuvintele, chiar dacă era dureros pentru mine.

Gura i s-a mişcat o clipă, formând cuvinte pe care nu le-a rostit, apoi a devenit rigid, de parcă i-ar fi turnat cineva oţel în şira spinării.

— De ce întrebi asta?

— De ce nu răspunzi? i-am dat replica.

— Nici măcar nu ştiu ce fel de întrebare e asta, Şoricel. Sau de ce ai crede aşa ceva.

Am ridicat din sprâncene.

— Deci... chiar nu ştii?

A trecut o clipă, iar el a strâns şi mai tare caietul. Nu a răspuns, iar eu am tras adânc aer în piept.

— I-ai... spus lui Paige despre mine.

— Isuse Hristoase!

Privind într-o parte, a lăsat capul în jos. Un muşchi îi pulsa de-a lungul maxilarului.

Ea ţi-a spus lucrurile astea, Şoricel? Pe bune? Am ridicat un umăr. Dar nu m-a văzut, fiindcă nu se uita la mine. Se uita la un Volkswagen de un galben strălucitor, ce dădea cu spatele ca să iasă dintr-un loc de parcare din apropiere.

— Nu, am minţit. Nu tocmai, dar... m-a făcut să mă gândesc la unele lucruri.

— Când? Nu v-am văzut vorbind.

— Am dat peste ea în dimineaţa asta.

Ceea ce, cumva, era adevărat şi suna mai bine decât să-i spun că mă aşteptase la dulăpioare.

— Şoricel...

Am aşteptat.

— I-am povestit câte ceva despre ce ni s-a întâmplat. Acum, că mă gândesc mai bine, probabil nu ar fi trebuit să-i spun. La naiba. Nu m-am aşteptat să te întorci sau să existe vreo şansă ca ea să discute cu tine.

Nu ştiam cum să reacţionez, fiindcă nici eu nu mă aşteptasem să-l mai văd vreodată, însă sentimentul de trădare era încă prezent şi mi se zvârcolea în stomac. Chiar în acea clipă mi-am dat seama că era ceva absurd. Faptul că discutase cu Paige nu îi ştirbea loialitatea lui Rider, fiindcă nu avea de ce să fie loial, însă asta nu schimba durerea pe care o simţeam.

— Nu i-am spus tot.

Am tras brusc aer în piept.

— Ştie... că nu vorbeam prea mult.

— N-am fost eu. Nu eu i-am spus asta. Şi-a întors spre mine privirea apăsătoare. Marţea trecută Paige a petrecut mult timp acasă la Hector, iar el m-a întrebat de tine. Am vorbit cu el şi i-am spus că eşti tăcută şi că nu prea vorbeşti.

Probabil a tras cu urechea, fiindcă nu i-am spus niciodată direct ei. A făcut o pauză. Ţi-a zis Paige că eu i-am spus?

Deşi nu era adevărat, am clătinat din cap.

Umerii i s-au ridicat când a oftat, apoi mi-a îndepărtat de pe chip o şuviţă de păr care mi se desprinsese şi mi-a aranjat-o la loc, după ureche. O senzaţie plăcută mi-a invadat obrazul, răspândindu-mi-se apoi pe şira spinării, când Rider mi-a cuprins ceafa cu palma.

N-am ştiut ce să spun în timp ce ne priveam. In ciuda confuziei mele, eram sigură că, chiar dacă nu mi-ar fi fost greu să vorbesc, tot n-aş fi ştiut ce să spun într-o situaţie ca aceea.

Rider mi-a susţinut privirea pentru o clipă, apoi, folosindu-se de mâna de pe ceafa mea, m-a tras spre el. Cu cealaltă mână mi-a înconjurat spatele şi m-a cuprins într-o îmbrăţişare strânsă şi caldă.

A făcut un pas înapoi, însă mâna i-a rămas pe spatele meu.

— Vorbim mai târziu?

Am zâmbit şi am încuviinţat din cap, dar, deşi atingerea lui fusese plăcută, iar îmbrăţişarea cu atât mai mult, n-am putut să nu remarc că nu îmi răspunsese la întrebare.

Paisprezece

doua săptămână de şcoală a fost foarte asemănătoare cu prima.

Mă rog, aproape la fel, căci de data asta n-am mai fugit de la nicio oră. Bravo mie! Luni seară Rider îmi trimisese un mesaj, unul scurt, în care-mi urase noapte bună şi îmi spusese „şoricel”. Spre deosebire de data trecută, am reuşit să nu mă mai comport prosteşte şi i-am răspuns tot cu „noapte bună”. După ziua de luni, Paige nu mi-a mai făcut vizite-surpriză la dulăpior. Bravo din nou. Se părea că faptul că-i răspunsesem luni îşi făcuse efectul. încă o dată bravo mie. M-a ignorat la ora de comunicare, ocupată să flirteze cu Rider. De luni până joi am luat prânzul la masa Keirei, iar ieri chiar am reuşit să răspund la o întrebare care îmi fusese adresată. De fapt, nu doar la una, ci la două. Explozie de bravo!

întrebarea venise din partea Annei, care ridicase mâna ruptă şi întrebase:

—Ţi-ai rupt vreodată ceva, Mallory?

Spaghetele pe care le vânasem în farfurie îmi căzuseră greu la stomac. Reuşisem să rostesc un „da” răguşit.

— **Ce? întrebase Keira, devenind brusc atentă.**

Următorul cuvânt fusese mai uşor.

— Nasul.

Din fericire, nimeni nu întrebase cum mi-1 rupsesem, probabil fiindcă prietenul lui Jo ne-a povestit cum fratele lui mai mic îşi spărsese nasul cu o bâtă şi o minge de baseball pentru copii, şi m-am gândit că aveai nevoie de talent serios pentru a face asta. Ce spusesem la prânzul de joi nu fusese mare lucru, doar două cuvinte, însă două cuvinte rostite în faţa unei mese pline de oameni. Poate că pare o prostie, dar eram atât de... mândră de mine, încât le-am povestit lui Cari şi Rosei de îndată ce i-am văzut în seara aceea, după ce s-au întors acasă de la serviciu.

Şi ei se simţiseră mândri.

Şi uşuraţi.

Schimbul de priviri rapid, fără cuvinte, dintre ei nu putea fi interpretat altfel. Am încercat să nu mă deranjeze. Nu era ca şi cum nu m-ar fi crezut în stare să fac faţă la liceu, ci îşi făceau griji pentru mine. Ştiam că-i îngrijora faptul că ar fi prea mult pentru mine, însă mergeam înainte şi rezistasem mai mult decât în gimnaziu.

Vineri, Rider aştepta la intrarea în cantină, cu mâinile în buzunare. Se părea că hotărâse să chiulească iar şi, deşi nu voiam să încurajez această practică, m-am bucurat să-l văd acolo. Nu reuşiserăm să vorbim prea mult înainte sau după ora de comunicare şi nici nu-mi făcuse vreo vizită inopinată. Ne-am dus să stăm la coadă, iar el a luat, la fel ca prima dată, pizza şi lapte.

— Vrei să stăm înăuntru sau afară? am întrebat.

Buzele lui au schiţat un zâmbet şi el a privit spre masa Keirei.

— Unde doreşti. Tu eşti şefa.

Am zâmbit auzind asta. M-am gândit că, dacă ne-am fi dus la masă, n-am fi avut şansa să vorbim prea mult. In plus, începuse să se răcorească, de parcă vara se hotărâse să plece grăbită mai devreme.

— Afară?

Nu ne-a oprit nimeni în drumul nostru spre vechile mese de picnic. Câteva erau ocupate, dar am găsit una liberă. Rider s-a

aşezat lângă mine. Nu în faţa mea, aşa cum stăteau alţi elevi. Se aşezase atât de aproape, încât coapsele noastre mai aveau puţin şi se atingeau. Iar asta… îmi plăcea.

Eram foarte conştientă de prezenţa lui când mi-a pus tava în faţă. L-am observat cum respira în timp ce deschidea cutia de lapte şi mi-o aşeza pe tavă şi am simţit cum banca s-a mişcat când Rider şi-a sprijinit cotul stâng de masă.

Am luat o gură de lapte.

— N-o să ai probleme fiindcă chiuleşti?

A ridicat din umeri, iar mâna lui a atins-o pe a mea. Mi-a plăcut asta, dar nu şi răspunsul lui în doi peri.

— Nu contează.

Ridicându-şi felia de pizza, m-a privit.

M-am încruntat.

— De ce nu?

A muşcat şi, în timp ce mesteca, a spus:

— în cele din urmă, o să trec clasa. Aşa că nu contează.

Rider era deştept. Chiar şi Keira spusese asta despre el. Pe
când era copil, prindea lucrurile din zbor, mai repede decât oricine, însă prezenţa la ore conta. Ştiam că gândeam ca o tocilară, dar cum de nu intra în belele? Aşa că l-am întrebat, în timp ce rupeam o bucată de ardei iute din felia mea de pizza.

Nu a răspuns imediat.

— Sincer? Nu le pasă.

— Cui?

Am vrut să îi pun bucata de ardei pe farfurie,

dar a înhăţat-o şi şi-a îndesat-o în gură.

— Profilor?

— Da. Cred că se aşteaptă doar la minimum posibil de la mine. Sorbind din sticla cu apă, mi-a zâmbit. Pare suficient pentru ei să ajung la ore.

Am clătinat încet din cap.

— Nu cred că e aşa.

— Cei de la şcoală nici măcar nu o mai sună pe doamna Luna. Au încetat când... la dracu, când şi-au dat seama că fac parte din sistem.

A pufnit, iar mie nu mi-a venit să cred.

— La fel se întâmplă şi cu Paige, iar ea nu e ca mine. La ea e vorba despre unde locuieşte. Şi în aceeaşi situaţie sunt mulţi alţi elevi. Fiecare adresă este verificată.

Confuză, am clătinat din cap.

— Adresa?

A clătinat şi el din cap.

— Adresa ta e dintr-acelea care-i impresionează. Jumătate din elevii ăştia? Nu prea. Oprindu-se, s-a uitat în farfuria mea. Mănânci sau ce faci?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu sunt copil. Pot mânca... şi singură.

Rider a ridicat o sprânceană şi m-a străbătut cu privirea, din creştet până jos. M-am îmbujorat.

— Crede-mă, a spus cu voce mai aspră, ştiu. încă încerc să mă obişnuiesc cu asta, dar ştiu.

Am căscat gura. De data asta nu ştiam ce să spun.

S-a uitat la felia mea de pizza.

Fie. Am luat-o şi am muşcat din ea. Era mai

bine decât să stau şi să mă uit ca proasta la el.

— In orice caz, n-o să intru în belele, a spus el luând un şerveţel şi ştergându-şi degetele.

M-am gândit la asta, am mai muşcat o dată din bucata de pizza, apoi am pus felia la loc pe farfurie.

— N-o să intri în belele fiindcă…

Am mai desprins un ardei iute şi i l-am dat. De data asta, degetele lui le-au atins pe ale mele, încălzindu-mă.

— Fiindcă nu se aşteaptă nimic de la tine? Asta vrei să spui?

Rider a ridicat din nou un umăr, fără să răspundă.

La naiba, asta voia să spună. Neliniştită, m-am uitat la felia mea de pizza doar pe jumătate mâncată.

— Am dreptate?

M-a privit, coborând genele şi ascunzându-şi ochii.

— Cred că e… un noroc că poţi să întrebi asta.

Mi-am pus mâinile în poală.

— Ce vrei… să spui?

Terminându-şi pizza, s-a răsucit din talie şi s-a întors spre mine. M-am îndreptat de spate, însă între noi tot rămăsese doar o mică distanţă. La cât de aproape eram, puteam să văd petele aurii din ochii lui, când şi-a ridicat genele. Pe buze îi plutea un zâmbet absent.

— Te afli într-un loc bun, a spus el. Ai stat acolo în ultimii patru ani. Ai fost adoptată de oameni buni. Medici. Nu mai duci viaţa aceea.

— Dar... ai spus că doamna Luna e o persoană cumsecade.

M-am îngrijorat. Oare minţise?

S-a apropiat şi mai mult, eliminând mica distanţă dintre noi, şi mi-a atins mâna cu degetul său arătător. De data asta nu avea urme de vopsea.

— Este. E grozavă, dar... uite ce, chiar nu contează.

Degetul lui mi-a urmărit conturul osului, alunecând în palma
mea, către încheietură.

— Nu am probleme. Nu am de gând să intru în belele.

Dar pentru mine conta, fiindcă mă făcea să cred că profesorii considerau că Rider nu merita atenţie. Sau, mai rău, că el considera asta. Şi chiar merita atenţie. Am vrut să-i spun asta, dar mi-a întors mâna şi şi-a strecurat degetele printre ale mele. Mi s-au împrăştiat toate gândurile.

Rider mă ţinea de mână.

Făcuse asta de multe ori, când eram mici, însă acum senzaţia era complet diferită, într-atât încât nu m-am putut abţine să nu mă holbez la mâna lui, care era cu mult mai mare, mai puternică şi mai aspră decât a mea.

Nu mai duci viaţa aceea.

Dar el o ducea, deşi aveam senzaţia că nu era nevoit să o facă.

Ştiind că ar fi trebuit să-mi retrag mâna, m-am certat în sinea mea când nu am facut-o. Faptul că mă ţinea de mână părea un gest inocent. Mă

îndoiam însă că Paige ar fi fost de aceeaşi părere. N-aş fi putut-o învinui dacă credea contrariul.

Rider m-a strâns de mână.

— Cum ţi se pare discursul pe care trebuie să-l ţinem? a întrebat el, schimbând subiectul. Tema ta este despre cele trei direcţii ale guvernului, nu?

Am încuviinţat. Ii spusesem despre înţelegerea dintre Cari şi Santos şi i se păruse o idee minunată. Probabil că toată lumea gândea la fel, fiindcă nimeni nu credea că eram în stare să vorbesc în faţa întregii clase.

Santos nu ne permisese să ne alegem singuri subiectele pentru primul discurs, ceea ce nu era surprinzător. Rider primise stilurile diferite în pictură. M-am uitat la mâinile noastre.

— Tema… ar trebui să fie uşoară.

— Va fi.

Mi-a dat drumul la mână, iar degetele i-au alunecat din nou peste palma mea, lăsând în urmă un val de senzaţii.

— Ai totul sub control.

Ţinând cont că aveam la dispoziţie două săptămâni să mă pregătesc pentru discurs, plus alte câteva zile până când urma să-l susţin pe al meu, fiindcă nu aveam să-l prezint în faţa clasei, şi eu simţeam că aveam totul sub control.

— Vrei să exersăm? m-a întrebat, luându-şi sticla de apă.

— Serios?

Aveam de gând să o rog pe Ainsley să mă ajute, fiindcă, deşi urma să prezint discursul numai în faţa lui Santos, tot avea să fie foarte greu pentru

mine. Simplul gând îmi agita stomacul. Nu o puteam ruga pe Keira, aş fi fost prea stânjenită.

Rider a încuviinţat.

— Da. Când vrei să ne întâlnim, îmi spui.

Inima mi-a tresărit.

— Şi jobul tău?

— Am program flexibil.

S-a uitat la farfuria mea şi ştiam ce urma să spună înainte să deschidă gura.

— Da, am intervenit. Termin de mâncat.

A rânjit şi gropiţa şi-a făcut apariţia.

— Asta-i fata mea.

Mi s-a tăiat respiraţia şi m-am simţit aiurea. Mi-am terminat felia de pizza şi laptele.

— Paige... o să exerseze cu noi? am zis, gândindu-mă că era o întrebare firească având în vedere că şi ea trebuia să se pregătească.

M-a lovit cu braţul şi aproape am scăpat laptele.

— Nu prea cred.

M-am uitat atent la el.

— De ce?

Rider a ridicat din umeri.

— Nu am vorbit... cu ea, am spus încet, nesigură de cuvintele mele, fiindcă nu îi spusesem lui Rider tot ce auzisem de la Paige.

— Ştiu, mi-a răspuns.

— Tu...

Apoi mi-am dat seama. Mi-am mijit ochii. Neîncrederea şi iritarea m-au copleşit.

— I-ai... spus ceva.

Rider a ridicat din sprâncene.

— Nu poţi... să faci asta, am zis lăsându-mă pe spate.

O adiere de vânt mi-a aruncat peste faţă o şuviţă de păr. Ochii lui Rider i-au întâlnit pe ai mei. O înfruntasem pe Paige când mă făcuse proastă şi credeam că de aceea nu mă mai deranjase. Mă înşelasem.

— Ce i-ai spus?

Ochii lui i-au căutat pe ai mei.

— I-am spus doar că eşti importantă pentru mine şi că, fiindcă n-am crezut că vei face iar parte din viaţa mea, nu vreau ca nimeni şi nimic să se interpună între noi. Ea înţelege asta.

— Ce anume? am şoptit.

Privirea lui Rider a susţinut-o din nou pe a mea.

— înţelege că, dacă ar fi să aleg între voi, n-aş alege-o pe ea.

Am simţit furnicături în stomac, care mi s-au extins până în piept. Căci, ei bine, era foarte frumos ceea ce spusese, dar şi puţin nebunesc. Cu toate acestea, nu voiam ca Rider să-mi sară mereu în apărare. Şi nu voiam nici să aleagă între noi două.

— Nici... nici nu ştiu ce să spun. N-ar trebui să alegi între noi şi... nu am nevoie să mă aperi.

— Serios? a murmurat el.

— Da! aproape că am strigat, atrăgând privirile unor elevi de la o masă alăturată.

Am fost surprinsă că am ridicat vocea, dar eram furioasă. Pe bune. Şi eu care crezusem că scăpasem singură de Paige, când, de fapt, nu fusese meritul meu.

— N-am nevoie... de protecţia nimănui, am

adăugat mult mai încet.

A zâmbit larg şi nonşalant, dar nu mi-a păsat. L-am lovit în braţ.

— Nu înţeleg de ce zâmbeşti.

M-am pregătit să-l mai lovesc o dată, dar m-a prins de mână.

— Şoricel! a început el să râdă. M-ai lovit?

Am ignorat întrebarea.

— Nu am nevoie... să mă aperi. Am nevoie...

M-am oprit, fiindcă îmi trăsese mâna strânsă în pumn la pieptul lui. Ii simţeam inima bătându-i cu putere.A închis ochii.

— De ce ai nevoie, Mallory?

îmi era greu să vorbesc, dar dintr-un motiv complet diferit.

— Am nevoie... să mă ocup singură de treburile mele.

Rider s-a încruntat şi m-a privit lung, de parcă aş fi vorbit
într-o altă limbă.

— De ce?

— De ce? am bolborosit. Fiindcă trebuie să mă descurc singură. Nu poţi... interveni de fiecare dată când crezi că s-a întâmplat ceva. Nu mă poţi... proteja mereu.

— Dar vreau s-o fac, a spus cu voce joasă şi blândă.

Inima îmi bătea nebuneşte.

— Nu trebuie.

A schiţat un zâmbet cu jumătate de gură şi mi-a ţinut în continuare mâna lipită de pieptul lui.

— E un obicei vechi şi mi-e greu să renunţ la el.

A ridicat din nou genele şi m-a ţintuit cu privirea.

— Trebuie... să încerci.

— Fie.

A coborât pe genunchiul lui mâna în care o ţinea pe a mea. Cu mâna cealaltă mi-a dat după ureche o şuviţă de păr.

— Pot să încerc.

N-am ştiut ce să mai spun. Ne priveam şi nu ştiam ce credeau cei care se uitau la noi. încă eram supărată pe el. Nu e vorba că nu apreciam grija lui, dar nu eram o domniţă în pericol, pe care trebuia să o salveze.

Sau, cel puţin, încercam să nu fiu.

Fiindcă Mallory care-mi doream să fiu nu era neputincioasă sau vrednică de milă. Nu era genul de fată pe care *iubitul* lui Paige trebuia să o protejeze.

Am inspirat întretăiat.

— Dacă am nevoie de ajutorul tău, o să... ţi-1 cer, bine?

A lăsat capul într-o parte şi... Doamne, gurile noastre s-au aliniat... aproape perfect.

— De acord.

— Bine, am şoptit şi eu.

Rider şi-a coborât încet mâna, dar a continuat să o ţină pe a mea alte câteva secunde. Nu şi-a luat ochii de la mine când mi-a dat drumul.

— Te-ai schimbat, Mallory.

— Da, am zis şi m-am îndreptat de spate.

Bine, a şoptit el.

Cincisprezece

I aige străbătea cu pas sigur coridorul, de parcă era podiumul ei personal. încrederea în sine îi radia la fiecare pas. Mi-a stârnit invidia. Eu nu avusesem niciodată atâta încredere în mine, nici nu ştiam cum era să o simţi. Avea părul prins într-o coadă strânsă şi era însoţită de o fată cu piele măslinie, pe care nu o mai văzusem.

!

M-am îmbujorat. Ştiam că fata nu se referea la Paige, dar nici n-am clipit. Nu m-am uitat în direcţia ei şi nici nu am dat cuiva satisfacţia de a-i fi acordat atenţie. Am continuat să merg cu fhintea sus şi am ajuns la dulăpior.

Mi-am luat cărţile aproape orbeşte şi am sperat să fie cele care-mi trebuiau. Ultimul lucru pe care mi-1 doream era să mă bag între Paige şi Rider, dar, judecând după degetul pe care ea mi-1 arătase, o făcusem deja. Şi orice i-o fi spus el *nu* o încântase.

Dar nu asta mă deranjase.

Cuvântul acela oribil făcuse în mine o gaură cât pumnul când m-am alăturat Keirei la ora prânzului. La centrul de plasament şi în gimnaziu îl auzisem des. Atât de des, încât simţeam că îl aveam lipit pe frunte ca o etichetă şi, pe de-o parte, începusem să cred că era adevărat. Poate că de aceea nu vorbeam. Deja de pe atunci ştiam că nu era un cuvânt frumos sau demn de folosit. Fusese primul lucru pe care i-1 spusesem doctorului Taft. II întrebasem dacă era adevărat că eram o retardată, fiind de faţă şi Cari, care mă însoţea la şedinţa de terapie.

Mai târziu, în aceeaşi seară, Cari şi Roşa s-au aşezat lângă mine şi mi-au explicat că nu era adevărat, dar chiar şi dacă aş fi avut probleme de dezvoltare, pentru ei tot n-ar fi contat. Ei mă iubeau exact aşa cum eram.

Trecuseră mulţi ani de când nimeni nu mă mai făcuse retardată.

Evident, cineva vorbise despre mine. Din ce alt motiv fata aceea, pe care nici nu o cunoşteam, ar fi spus asta? Nu voiam să cred că fusese Paige, fiindcă era foarte ataşată de Rider, însă cine altcineva ar fi putut fi?

Inăbuşindu-mi un oftat, am ciugulit din friptură, privindu-le pe Anna şi pe Keira, care-şi admirau reciproc brăţările — una aurie şi cealaltă argintie, cu accesorii.

Poate din cauza a ceea ce auzisem de dimineaţă, habar n-am, însă mi-am forţat limba să se dezlipească de cerul gurii.

— Ce… drăguţe sunt!Anna i-a aruncat o privire rapidă lui Jo, apoi mi-a zâmbit, ascunzându-şi surprinderea.

— Sunt brăţări marca Alex and Ani. Am câteva acasă, a spus ea. Sunt cele mai super.

Jo a întins braţul şi şi-a scuturat încheietura. Purta trei.

— Vilma ne-a molipsit.

M-am concentrat să tai o bucată de friptură.

— Vilma?

— A absolvit anul trecut, a explicat Keira. A fost căpitan al echipei. Acum e majoretă la universitatea din Virginia de Vest.

Anna a încuviinţat, luând un cartof din farfuria mea.

—Jur c-ar putea să trăiască din vânzarea acestor brăţări.

I-am împins farfuria mai aproape, iar ea a mai luat câţiva cartofi. Subiectul conversaţiei s-a schimbat rapid, iar eu am început să mă gândesc la ora de comunicare. Nu-mi puteam aminti ce

temă avea Keira, dar m-am întrebat dacă avea de gând să exerseze.

Buzele mi s-au depărtat, iar limba a început să mi se dezmorţească, dispusă să rostească vocale şi silabe, dar aş fi fost oare în stare să-mi exersez discursul în faţa ei? Mi-ar fi luat o veşnicie să-mi fac curaj. Keira m-ar fi crezut o ciudată? Probabil. Aş fi sfârşit prin a lua prânzul singură, la bibliotecă. M-am descurajat înainte chiar de a scoate un cuvânt.

Of.

Aproape terminasem de mâncat ceea ce speram să nu fi fost came de cangur, când am simţit că se aşeza cineva pe scaunul gol de lângă mine. Am recunoscut mirosul de pământ şi am ridicat privirea.

Keira a rânjit.

— Salut, Jayden.

— Ce fad? a spus el, aşezându-se într-o parte pe scaun, cu braţul proptit pe masă. Frumoase domnişoare, păreaţi cam singuratice. M-am gândit să vin să vă binecuvântez cu prezenţa mea.

Jo a pufnit.

— Arăţi de parcă tocmai te-ai fi trezit.

— S-ar putea să ai dreptate.

—Jayden a început să-mi mănânce cartofii, ignorând privirea mânioasă a Annei.

— Mersi, păpuşă.

— Vă cunoaşteţi?

Jo a arătat cu furculiţa spre mine şi spre Jayden.

înainte să pot încuviinţa, el mi-a înconjurat umerii cu braţul.

— E *bae* a mea.

Am rânjit.

— *Baef* a întrebat Keira oftând. Urăsc cuvântul ăsta. Ştii ce înseamnă, de fapt?

— Rahat, am răspuns fără să stau pe gânduri. în daneză.

Am căscat ochii. La naiba. Tocmai vorbisem fără să ezit în

timpul prânzului. La naiba! Nimeni nu şi-a dat seama de neliniştea mea interioară, dar mie nu-mi venea să cred. Tocmai vorbisem fără dificultăţi.

Trebuia să-mi ofer o prăjitură.

Anna a chicotit.

— Da, ştiu, ştiu. Dar tot cred că-i un cuvânt drăguţ.

Stând vizavi de ea, Keira şi-a dat ochii peste cap.

— Dar înseamnă rahat.

— Mallory sigur nu-i *de rabat,* a argumentat Jayden, lăsând braţul în jos.

Am ridicat o sprânceană.

— Unde-i frate-tu? a întrebat Jo. Pot să fiu *bae* a lui.

Jayden a râs zgomotos.

— De ce? E un fiaier. Eu, în schimb... sunt proaspăt ca o adiere. El e fumat ca ştirile de alaltăieri.

Râzând, mi-am dat părul pe spate în timp ce Jo strâmba din nas.

— Fumat? a spus ea. Nu-i un cuvânt pe care să-l asociez cu Hector.

— Ar trebui.

Jayden a continuat să se tachineze cu fetele

până s-a terminat prânzul şi a fost... altceva. Amuzant. Ciudat de fermecător. In câţiva ani, puteam să pariez că avea să fure inimile fetelor mai ceva decât Hector. Am zâmbit atât de mult ascultându-1, încât m-am întrebat dacă o să fac riduri înainte de vreme.

Zâmbetul nu a dispărut când am dat peste Rider pe scară, în drum spre ora de comunicare. Era prima dată când îl vedeam în acea zi. Purta alt tricou decolorat şi nişte blugi uzaţi şi avea părul uşor ciufulit, de parcă ar fi dormit în timpul ultimei ore.

Avea un zâmbet indolent pe buze.

— Tocmai veneam să te caut.

Incredibil, am zâmbit şi mai larg când m-am alăturat lui pe palier. S-a răsucit şi a început să meargă pe lângă mine.

— Mă gândeam la ideea de a repeta discursul, a spus el. Mai vrei să te ajut, nu?

Am simţit un tremur în stomac. Voiam să exersez cu Rider, dar, după ceea ce se întâmplase în acea dimineaţă, n-ar fi fost prea înţelept. Am tras adânc aer în piept.

— Nu trebuie să faci asta. Adică, sunt sigură că... ai lucruri mai bune de făcut.

— Dar vreau să te ajut. A împins uşa batantă şi a ţinut-o deschisă, încruntându-se. Dacă nu voiam, nu mă ofeream.

Am ieşit pe uşă, forţând cuvintele să iasă.

— Ştiu, dar...

— Vreau să te ajut să exersezi, a repetat fără ezitare, iar tremurul din stomac mi s-a răspândit în piept când am pornit în jos pe scări. De ce n-ai

vrea să exersezi... A făcut o pauză. Cu mine?

Ridicându-mi privirea spre el, am văzut că era nedumerit. Mi-am muşcat partea din interiorul buzei. La naiba.

— Voiam doar să mă asigur... că nu te simţi obligat.

A zâmbit.

— Sunt liber joi.

Joi? Săptămâna asta? Am căscat ochii. In weekend îmi făcusem o schiţă a discursului, aşa că puteam să-l exersez, dar joi era totuşi prea devreme.

— Aşa cel puţin ai şansa să exersezi înainte să ţii discursul în faţa domnului Santos, săptămâna viitoare. M-a lovit uşor cu braţul. Pot să vin la tine după ore.

Joia era perfect pentru mine, fiindcă şi Roşa, şi Cari erau la spital şi era puţin probabil ca vreunul din ei să treacă pe acasă. Sau aş fi putut să-i întreb dacă erau de acord ca Rider să vină la noi şi să mă ajute. M-am trezit încuviinţând din cap.

Ora a început, iar noi ne-am împărţit în grupuri de câte patru, ca să ne exersăm discursurile. M-a cuprins panica. Din fericire, am nimerit cu Hector şi cu Rider. Din nefericire, şi cu Paige. N-a fost mare uşurare...

Nici prea mult de exersat.

Niciunul din băieţi nu avea discursul pregătit. Eu aveam o schiţă brută, pe care nu simţeam nevoia s-o citesc cu voce tare. Cred că Paige avea pregătit un discurs, însă mai avea şi mobilul într-o mână, ascuns în poală, iar mâna cealaltă o ţinea pe piciorul lui Rider. De fiecare dată când se uita

la mine, zâmbea; o diferenţă enormă faţă de cele petrecute în acea dimineaţă.

Cât timp Hector a mâzgălit ceva ca să poată exersa, m-am uitat la Rider şi la Paige, dar mai ales la Rider, fiindcă... nu mă puteam abţine.

îşi muşca buza de jos în timp ce... *desena*. Nu scria niciun fel de discurs. M-am aplecat. Era concentrat, cu sprâncenele lăsate, încheietura mâinii lui se mişca repede, trasând linii scurte cu creionul. în câteva secunde, desenase o întreagă ramură cu fiori.

— Ar trebui să lucrezi la discursul tău, nu să tragi cu ochiul la mine, a spus Rider, fără să-şi ia ochii de pe foaie.

Ochii închişi la culoare ai lui Paige au zburat spre mine, după care i-a mijit.

Căldura mi-a invadat obrajii.

— Iar tu ar trebui de fapt să lucrezi la... ştiu şi eu... la discursul tău? a zis Hector rânjind şi arătând spre foaia din faţa lui, pe care părea că scrisese ceva. Şi te rog să nu te mai uiţi la el, Mallory. l-a crescut destul egoul cu Paige aici. N-are nevoie de mai mult ajutor.

— *Pendejo*[7], a mormăit Rider ca pentru sine.

Hector a întins un braţ în spate şi i-a arătat degetul mijlociu.

— Ai vrea tu.

Habar n-aveam ce spusese.

Paige şi-a îndepărtat mâna de pe piciorul lui Rider şi şi-a pus cotul pe masă, cu bărbia sprijinită în palmă.

— Deci, Mallory, eşti entuziasmată că vei ţine un discurs în faţa clasei săptămâna viitoare?

Am înţepenit. Bănuiam că nu ştia nimeni că nu aveam să ţin discursul la fel ca toţi ceilalţi colegi şi mă temeam că ar putea afia.

— Cine ar fi entuziasmat de treaba asta? a întrebat Hector.

Paige a ridicat un umăr zvelt, fără să mă slăbească din priviri.

— Deci, eşti?

Lângă ea, Rider a ridicat capul. A deschis gura şi am ştiut că fie avea să spună ceva ca să-i distragă atenţia, fie urma să răspundă la întrebare în locul meu. Nu puteam permite asta, după conversaţia pe care o avuseserăm.

Mi-am obligat limba să se mişte.

— Nu voi ţine... discursul... în clasă.

Am simţit că mă ardeau obrajii, dar m-am străduit să vorbesc în continuare:

— Trebuie să... îl susţin în pauza de prânz.

— Poftim? a râs ea.

Rider s-a uitat la mine surprins.

Tensiunea mi-a cuprins umerii.

[1] „Prost, nerod” (în sp. în orig.)

— Nu trebuie... să fac asta... la fel ca toţi ceilalţi.

— Serios?

A făcut ochii cât cepele şi s-a uitat când la un băiat, când la celălalt.

— Nu mi se pare corect.

Mi-a stat inima-n loc.

— Cui îi pasă? a răspuns Hector ridicând din umeri. Pe mine nu mă afectează.

Paige s-a lăsat pe spate în scaunul ei.

— Dar nu e deloc cool. Noi, ceilalţi, trebuie să facem asta în faţa tuturor, şi ea nu? De ce?

— Motivul nu contează, a spus Rider cu privirea aţintită asupra mea. Iar Hector are dreptate, pe noi nu ne afectează.

Am vrut să răspund, dar Paige şi-a întors încet capul spre el.

— Şi dacă, de exemplu, Laura sau Leon ar fi fost cei care n-ar fi trebuit să ţină discursul ca toţi ceilalţi, ai mai fi considerat că e OK?

Rider şi-a îndepărtat privirea de la mine.

— Da. Pentru că nu m-ar afecta şi nici nu mi-ar păsa.

— Dar în cazul ăsta îţi pasă, a replicat ea şi am vrut să mă bag sub masă, fiindcă tonul ei era cât se poate de clar.

— Paige, a zis Rider oftând şi clătinând din cap. Hai să nu facem asta.

Ea s-a aplecat într-o parte, întinzându-şi gâtul.

— Ce să nu facem, *Rider*?

— Of, Doamne, a mormăit Hector ca pentru sine.

Domnul Santos a apărut ca din senin, reducându-ne la tăcere în timp ce privea ce desenase Rider. M-am încordat, aşteptându-mă să se supere, fiindcă Rider nu lucra la discurs.

Zâmbetul lui absent nu a dispărut când s-a aplecat, mijind puţin ochii din spatele ochelarilor cu ramă metalică.

— Detaliile şi umbrele sunt fantastice. Pare că florile mai au

puţin şi transcend pagina.
îmi căzuse falca

.Obrajii lui Rider s-au îmbujorat uşor când a lăsat pe masă creionul pe care-1 ţinea încă în mână.

— Nu mă surprinde, a adăugat domnul Santos punându-i o mână pe umăr. întotdeauna ai desenat foarte realist.

Am ridicat din sprâncene. Santos mai văzuse desenele lui Rider? Şi de ce nu-1 certa?

Rider nu a zis nimic când Santos l-a strâns de umăr.

— Dar acum încearcă să lucrezi la discurs şi desenezi mai târziu, bine?

— Sigur, a mormăit Rider lăsând creionul pe masă.

Domnul Santos şi-a îndreptat atenţia spre pagina mea şi a
scanat-o cu privirea.

— Interesant, a murmurat el şi m-am făcut mică.

Zâmbetul nu i-a dispărut când s-a apropiat de pupitrul meu. Mi-am umezit agitată buza de jos şi m-am forţat să rostesc
cuvintele pe care le aveam în cap.

— Nu prea mă... pricep la scris discursuri. M-am oprit, inspirând adânc. Nici... să le susţin.

Iată! Am vorbit cu domnul Santos, fără ca nimeni să fi intervenit pentru mine. M-am îndreptat de spate.

— Oratoria seamănă cu arta. Să fii bun e o chestiune subiectivă, Mallory.

Strângând din buze, mi-am ridicat privirea spre el; nu ştiam unde voia să ajungă.

— Dar totul este să încerci.

Santos a făcut semn spre foaia mea şi, dintr-odată, m-am întrebat dacă se referea la faptul că fugisem din clasă în prima săptămână de şcoală şi la discuţia ulterioară cu Roşa şi Cari. Atunci nici măcar nu încercasem.

— Nu e vorba să reuşeşti din prima şi, cu atât mai mult, să faci lucrurile perfect, dar, dacă încerci, reuşeşti. La fel ca în artă. Sau ca în viaţă. M-a bătut uşor pe umăr. Şi, din câte văd, tu încerci.

Am clipit rar.

Santos s-a îndepărtat, întorcându-se în faţa clasei.

— Ce naiba a fost asta? a murmurat Paige.

M-am uitat la Rider şi l-am văzut schiţând un zâmbet, ceea ce a făcut să-i apară gropiţa din obrazul drept.

— Gânduri profunde, a răspuns el.

Am încuviinţat dând la fel de lent din cap.

— Cum de… nu te-a certat?

— Fiindcă sunt talentat.

Am mijit ochii spre el.

— Şi de unde ştie… despre arta ta?

Hector a pufnit, ridicându-şi privirea din foaia lui şi răspunzând înaintea lui Rider:

— Pentru că, în anul doi, Rider a decis să decoreze exteriorul liceului.

Rider şi-a dat ochii peste cap.

— A pictat cu spray intrarea şi a fost prins a doua zi, fiindcă prostănacul purta acelaşi tricou în care lucrase, a intervenit Paige zâmbind superior şi uitându-se în ochii mei.

Ceva din privirea ei îmi spunea că era încântată că ştia toate astea, iar eu nu.

— Domnul Santos a fost, probabil, singurul profesor care a apreciat pictura.

Privirea mi-a zburat din nou la Rider. Obrajii lui se îmbujoraseră şi mai mult.

— N-am prea avut probleme, a spus el fără să mă privească. A fost doar o abatere. A trebuit să ajut la curăţat, ceea ce a fost groaznic.

— O abatere? M-am holbat la el. Şi vrei să spui că asta nu înseamnă necazuri?

Hector a râs, întorcându-şi privirea spre caietul lui.

— O abatere nu-i tocmai o acuzaţie pentru care să-ţi faci griji.

Nu prea înţelegeam acelaşi lucru.

După o clipă, privirea lui Rider a alunecat spre mine. Zâmbea timid.

— Bine. Am avut necazuri, dar n-a fost mare lucru. Santos mi-a luat apărarea, aşa că nu a trebuit să plătesc pagubele. De aceea a trebuit doar să curăţ.

— Pun pariu că nu ştii că Santos a expus una dintre schiţele lui Rider într-o galerie din oraş, nu? a întrebat Hector. Aşa a fost înţelegerea: Santos i-a spus că trebuia să creeze ceva care să poată fi expus. Dar nu pe un zid, se înţelege.

Am rămas din nou cu gura căscată.

— Poftim?

— *Câllate*[1], frate, a zis Rider aplecându-se în faţă şi uitându-se urât la Hector. Pe bune!

Hector şi-a lăsat capul pe spate şi a râs.

— Unde? am întrebat.

Paige a lăsat să-i scape un suspin.

— Nu-i mare lucru. Era doar un grafEti pe o pânză.

— Ba da, e mare lucru, am afirmat fără să fac vreo pauză.

Ea şi-a dat ochii peste cap.

Rider a clătinat din cap, concentrându-se din nou asupra desenului său.

— Nu contează.

Eu credeam că da.

— Mi se pare extraordinar.

Ceva din tonul meu i-a atras privirea spre mine şi a mai trecut un moment înainte să răspundă.

— E la City Arts. Sau era. Nu ştiu dacă mai este expusă.

Voiam să văd dacă mai era acolo, fiindcă era... fantastic.

Rider era, în multe privinţe, acelaşi. Bunătatea, instinctul lui

protector... Dar erau şi multe lucruri pe care nu le ştiam despre acest Rider nou, mai matur. [10]Clătinând din cap, m-am uitat iar la discursul meu, fără să văd cuvintele. M-am gândit la ce spusese Santos. Avea sens. Viaţa era ca discursul acela. Important nu era neapărat rezultatul final, ci încercarea.

Puteam... puteam să înţeleg asta.

*

Când s-a terminat ora, Hector a anunţat:

— Mi-e foame.

— OK, a răspuns Rider în timp ce eu îmi îndesam caietul în geantă. Şi, mai precis, ce vrei să fac eu în privinţa asta?

Hector a rânjit şi s-a uitat la mine, fâcându-mi cu ochiul.

— Vreau să mă scoţi în oraş să mâncăm.

Rider a pufnit.

— Putem merge la Firehouse. Mi-e poftă de cartofii prăjiţi şi de hamburgerii de acolo.

Ridicându-se, Rider s-a întins, cu braţele deasupra capului. Cămaşa i s-a ridicat, lăsând la iveală o parte din abdomen. Mi-am coborât privirea şi mi-am concentrat atenţia asupra lui. Era incredibil de plat. Bine conturat.

Frumos.

Foarte frumos.

Simţind cum îmi ardeau obrajii, m-am uitat în altă parte şi am surprins privirea ageră a lui Hector. Rahat. Trebuia să învăţ să disimulez mai

10 „Taci” (în sp. în orig.)

bine când mă uitam la un băiat. Să privesc pe ascuns. Nici măcar nu m-am uitat în direcţia lui Paige, să văd dacă mă surprinsese şi ea.

— Ar trebui să vii şi tu cu noi, a sugerat Hector.

Am clipit. Cu mine vorbea?

Da, cu mine. Fiindcă Rider a lăsat braţele în jos şi a privit în direcţia mea, adică spre locul unde încă stăteam pe scaun.

— Vrei să mănânci ceva?

— Bineînţeles că vrea, a răspuns Hector. N-ar refuza compania noastră. Cine ar face asta?

Doamne, el şi Jayden chiar semănau mult.

Rider a schiţat un zâmbet apatic.

— Deci, ce părere ai?

Am cântărit în minte opţiunile. In afară de Ainsley şi de familia mea, nu mai ieşisem niciodată să mănânc cu altcineva. In mod cert, nu cu un tip, darămite cu doi. Probabil Cari şi Roşa ar fi luat-o razna.

Bine, sigur ar fi luat-o razna.

Dar voiam să merg.

Cu inima bătându-mi tare în piept, m-am trezit încuviinţând.

Rider a zâmbit larg, iar gropiţa din obrazul său drept a binecuvântat din nou lumea.

— Perfect. Mergi cu noi în maşină? a întrebat el. Dacă tot ştim unde mergem…

— Eu n-am nimic împotrivă, a spus Hector. Pot să te aduc înapoi la şcoală după aceea.

Avea sens, aşa că am dat din nou din cap.

— Bun. Rider a făcut o pauză, iar zâmbetul i s-a reflectat în ochi. Dar mai e ceva ce trebuie să

faci mai întâi.

Am ridicat din sprâncene.

— Va trebui să te ridici.

M-am ridicat.

Paige a vorbit în timp ce se ridica şi ea de pe scaun:

— Nu pot să merg cu voi. Ştii că lunea trebuie să am grijă de Penny.

— La naiba, a zis Rider trecându-şi degetele prin păr, iar eu m-am întrebat cine era Penny. Vrei să iau ceva de mâncare pentru tine şi sora ta? Pot să trec mai târziu pe la tine pe acasă.

Ea a lăsat capul într-o parte.

— Serios? Tot te duci?

Oh, nu.

M-am dat înapoi, punându-mi bareta genţii pe umăr. Nu avea să se termine deloc bine.

Rider s-a uitat la iubita lui şi ne-a zis:

— Ne vedem afară, da?

— Sigur, a mormăit Hector şi, fiindcă nu mă mişcăm, m-a apucat uşor de cot Haide.

L-am lăsat pe Hector să mă conducă afară din clasă. Nu am vorbit tot drumul. Voiam să vorbesc despre ce se petrecuse, dar, ca de obicei, nu am spus nimic în timp ce ne apropiam de parcare. Nu era greu. Puteam vorbi. Mai vorbisem de faţă cu el. O puteam face din nou acum. Era uşor.

Strângând pumnii, m-am concentrat asupra spinărilor oamenilor din faţa noastră şi mi-am imaginat că vorbesc cu Roşa sau Cari. Sau cu Rider. Cuvintele au ieşit încet, cu puţin efort.

— Poate... nu ar trebui să vin.

Poftim.

O spusesem.

Slavă Domnului!

Şi tuturor fiinţelor vii.

Dacă faptul că vorbisem l-a surprins, nu a lăsat să se vadă.

— N-ai niciun motiv să nu vii.

Oprindu-mă lângă maşina lui, m-am uitat la el. Mi s-a pus un nod în stomac. Nu era deloc uşor să stau acolo şi să vorbesc cu el, chiar dacă încercam să mă conving de contrariul.

— îmi trece… prin minte… un motiv întemeiat.

Un zâmbet slab i-a apărut pe buze în timp ce se îndrepta spre partea din spate a maşinii şi-şi lăsa ghiozdanul pe banchetă.

— Paige?

Am încuviinţat.

A chicotit, însă mie nu mi se părea amuzant. Revenind în locul unde stăteam eu, s-a aplecat spre portiera din stânga. Au trecut câteva clipe.

— Nu cred că Rider ştie ce face. Nu cred că ştie vreodată ce face.

— Poftim?

M -am încruntat.

Hector m-a studiat o clipă, apoi a râs ca pentru sine.

— Doar gândeam cu voce tare. S-a oprit să-şi scarpine bărbia. Ştii, într-o astfel de situaţie, în anii anteriori Rider ar fi fost deja exmatriculat de două ori. Până acum a reuşit să evite asta.

Nu mi-a plăcut să aud asta, dar mă bucuram că părea să aparţină trecutului.

— Mai şi ieşea să facă grafRti în fiecare seară în care nu lucra, a continuat el privind în direcţia

din care se aştepta să vină Rider. Nu prea îşi petrecea timpul liber cu Paige, pricepi?

Nu pricepeam nimic.

— E respectuos cu *abuelita* mea, nu mă înţelege greşit, dar Rider a fost mereu...

— A fost... cum? am întrebat, dându-mi la o parte o şuviţă de păr. Ochii lui verzi s-au oprit asupra mea.

— A fost *aici,* dar nu cu adevărat.

Am înţeles ce însemna asta.

Am simţit o apăsare în piept când am privit spre asfaltul pătat de ulei. Să fii aici, dar nu cu adevărat. Să exişti fără să trăieşti. Cunoşteam senzaţia. O experimentasem timp de câţiva ani. Uneori, simţeam că încă o purtam cu mine, ca pe o geacă groasă, care mă strângea. Nu ştiam că şi Rider simţise la fel sau că alţii remarcaseră asta la el.

Şi asta... m-a întristat.

— Uite-l că vine, a zis Hector îndepărtându-se de maşină. Ridicând privirea, l-am văzut pe Rider venind în fugă pe alee.

A încetinit când a ajuns lângă maşină/ Paige nu era cu el. Am căutat pe chipul lui vreun indiciu despre ce se petrecuse în timp ce Hector urca în maşină. Rider avea maxilarul încordat.

Mi s-a uscat gâtul.

— E... e totul în regulă?

Rider s-a încruntat.

— Mda.

— Poate că n-ar trebui...

— Nu. S-a apropiat de mine, cu bărbia în piept. Ştiu ce vrei să spui, dar nu. Ce s-a petrecut mai

devreme n-are nicio legăturii cu tine.

Am înţepenit.

— Ba da... are mare legătură cu mine.

Rider s-a uitat în altă parte în timp ce i se zbătea un muşchi al maxilarului. A trecut o clipă.

— Ai dreptate. Intr-un fel, ai dreptate. Dar asta nu schimbă faptul că Hector te-a invitat sau că eu vreau să vii cu noi.

Hector a lăsat geamul în jos şi a scos capul afară.

— Veniţi azi?

M-am uitat la Rider, încă nehotărâtă.

Te rog.

Nu a rostit cuvintele, ci doar a mişcat buzele.

Da, aveam să merg.

*

Douăzeci de minute mai târziu, m-am trezit într-un restaurant micuţ, la doar câţiva kilometri de şcoală. După cum arăta, cândva fusese într-adevăr un sediu al pompierilor, ceea ce-i explica denumirea. Era vechi, de la fotografiile de epocă atârnate pe pereţi până la separeurile tapiţate cu vinii roşu. Îmi dădea un sentiment plăcut, de parcă, din clipă în clipă, ai fi putut-o auzi pe femeia mai în vârstă din spatele tejghelei ţipând la fiul ei, care pregătea mâncarea. Habar n-aveam dacă se potrivea scenariul, dacă era o afacere de familie sau dacă femeia care părea nemulţumită şi stătea pe scaun avea copii, însă aceea era impresia pe care mi-o lăsa.

Îmi plăcea.

Am comandat cu toţii cam acelaşi lucru —

hamburgeri şi cartofi prăjiţi. Eu şi Rider am vrut şi brânză. Hector a adăugat şi toate condimentele posibile. Mâncarea era delicioasă, mult mai bună decât carnea aceea ciudată pe care mă forţasem să o mănânc la prânz.

Eram bucuroasă că hotărâsem să îi însoţesc.

Aproape că mi se părea că nu existase niciun motiv pentru care să nu fi venit. Mă simţeam bine ascultându-i pe băieţi tachi- nându-se. Din când în când, Hector o dădea pe portoricană, iar Rider îi răspundea în acelaşi dialect. Aveam impresia că făceau schimb de insulte. Am învăţat că acel *câllate* însemna „taci” şi-şi spuneau asta unul altuia destul de des.

îmi ţineam telefonul în geantă. Pe drum spre restaurant, îi trimisesem Rosei un mesaj prin care o anunţam că mă duceam să mănânc ceva cu nişte prieteni şi că apoi aveam să ajung acasă. Mesajul — un mesaj pe care milioane de adolescenţi normali îl trimiteau în fiecare zi, dar care pentru mine era ceva nou — mă tulburase puţin, aşa că îmi dădusem telefonul pe silenţios, ca să nu mă stresez dacă Roşa încerca să mă contacteze. Telefonul îmi vibrase în geantă cam la cincisprezece minute după ce porniserăm spre restaurant. Nu trebuia să verific, ştiam că era ori ea, ori Cari. Când aveam să ajung acasă, aveam să le spun că eram la volan şi că n-am putut să răspund.

Mă simţeam prost pentru că îi minţeam.

Dar recunoşteam că asta nu mă împiedica să mă bucur de situaţie.

Hector s-a rezemat de spătarul canapelei din

separeu şi şi-a mângâiat abdomenul plat.

— Omule, mi-a mers drept la inimă. Aş putea să mă hrănesc doar cu burgerii lor.

Lângă mine, Rider a pufnit.

— Ţinând cont de cât de des mănânci aici, deja te hrăneşti doar cu ei.

— în fine, a răspuns el rânjind în timp ce se apleca în faţă şi sprijinindu-şi braţele pe masă. Aici mănânc tot felul de chestii.

— Cum ar fi?

Şi-a dat ochii peste cap.

— Păi, să văd. Comand şi sandviciul cu came tocată.

Am rânjit.

— Păi e acelaşi lucru cu un hambuiger obişnuit, a spus Rider, rezemat de spătar şi lăsându-şi mâna să atârne peste acesta. Mai încearcă.

Hector a mijit ochii.

— îmi iau şi inele de ceapă.

— Asta nu se pune. Rider mi-a atins umărul cu degetele. Se pune?

Am clătinat din cap.

— Nu mă ajuţi, a zis Hector furând un cartof din farfuria mea.

La fel ca fratele său.

Rider a chicotit, dându-se mai aproape de mine.

— Lucrezi diseară?

Hector a clătinat din cap.

— Nu. Mâine da.

— Unde... lucrezi? am întrebat.

— Intr-un loc super cool, a răspuns el imediat.

M-am uitat la el. Zâmbea.

— La McDonald’s.

—Tocmai de aceea ai crede că ar mânca orice altceva în afară de hamburgeri, a adăugat Rider.

—Hamburgerii de la Firehouse nu sunt ca ăia de la McDonald’s. Nici măcar nu-mi vine să cred că purtăm discuţia asta. Hector s-a uitat la mine. **In** orice caz, am început să lucrez acolo cam în urmă cu un an. A fost locul în care m-am putut angaja cel mai rapid şi mai uşor. Nu ne descurcăm doar cu ajutorul social pe care-1 primeşte *abuelita.*

Am simţit că degetele lui Rider îmi mângâiau parul când a spus:

— Doamna Luna lucrează şi ea, cu normă întreagă.Mă străduiesc să-l conving şi peJayden să aplice. Hector a ridicat o mână, trecându-şi degetele prin păr. Poate lucra acolo la cincisprezece ani, dacă obţine un permis. Oprindu-se, s-a uitat la Rider. Dar nu prea reuşesc să-l conving El vrea totul uşor şi repede, doar că lucrurile uşoare nu-s defel aşa.

Rider a păstrat tăcerea, însă simţeam că exista o mulţime de cuvinte nerostite. Plănuiseră să se vadă cu nişte ţipi să joace baschet, aşa că am plecat la scurt timp după aceea, iar Hector m-a dus cu maşina înapoi la a mea. Mai rămăseseră doar câteva maşini în parcare. Antrenamentele de fotbal şi de majorete erau în plină desfăşurare, auzeam strigătele de la distanţă.

Rider a coborât odată cu mine din maşină, înconjurând-o prin spate ca să mi se alăture. A aşteptat să deschid portiera maşinii mele.

— Mersi că ai venit. A fost... plăcut.

Ridicând privirea, am constatat cu uimire că obrajii lui erau mai... îmbujoraţi. Roşise din nou, însă nu înţelegeam de ce. începusem să-mi dau seama că asta se întâmpla când primea complimente sau când cineva se uita la desenele sale. în acele ocazii nu se simţea confortabil, dar nu pricepeam ce anume îl stânjenea acum.

A apucat cu degetele marginea portierei când eu mi-am aruncat geanta pe scaunul din dreapta.

— Aşa că, mda, mersi.

I-am zâmbit în timp ce Hector bătea darabana în propria portieră.

— Mersi... că m-ai lăsat să vă însoţesc.

A lăsat bărbia în jos.

— Nu te-am lăsat sa ne însoţeşti, ai fost pur şi simplu acolo, cu noi.

Am zâmbit şi mai larg. îmi plăcea cum suna asta, dar apoi mi-am amintit ce spusese Hector mai devreme.

— Şi tu la fel.

Rider a clipit, apoi a spus încet:

— Da, şi eu am fost.

Am privit peste umărul lui.

— îmi pare rău... pentru Paige.

—

— Şi...

Privirile noastre s-au întâlnit şi ni le-am susţinut câteva clipe, apoi el s-a uitat în altă parte.

— Şi mie.

Neştiind ce să răspund, m-am aşezat în spatele volanului.

— Hei, a strigat Hector şi a lovit portiera. O să înceapă meciul fără noi.

Rider a dat să-mi închidă portiera, dar s-a aplecat. Privirile noastre s-au întâlnit iar. S-a scurs o veşnicie, apoi s-a aplecat şi mai mult. Inima mi-a sărit din piept când buzele lui mi-au atins fruntea, rămânând lipite de ea pentru câteva secunde.

Probabil că n-ar fi trebuit să fac asta, a şoptit el atât de încet, încât m-am întrebat dacă chiar rostise acele cuvinte sau fuseseră doar imaginaţia mea. Apoi a adăugat mai tare: Pe mâine, Şoricel.

Şaisprezece

~~

^V/allory, *iy* poţi sa cobori puţin?

Stomacul mi s-a dat peste cap când am auzit vocea lui Cari. Se întorsese de la spital înaintea Rosei şi mă strigase de îndată ce intrase pe uşă, fără să irosească vreo secundă. M-am uitat la noptieră. Era aproape ora nouă. Pe de-o parte, voiam să mă prefac că adormisem, pentru că ştiam că, dacă urca şi credea că dorm, nu avea să mă trezească. Dar era un mod foarte laş să scap de probleme, mai ales că eu luasem decizia să ies în oraş cu Rider şi cu Hector.

Ridicându-mă din pat, mi-am croit drum în jos pe scări, trecându-mi degetele prin păr. In piept, inima îmi bătea îngrozitor de repede. Nu aveam să mint, mi-am spus. t)aca mă întreba cu cine fusesem, aveam să-i spun adevărul. Fiindcă, oricât de ridicol ar suna, meritau să ştie adevărul.

Dar am rămas stană de piatră.

Cari era în bucătărie, scoţând din frigider o sticlă de suc. Purta încă uniforma de spital.

— Nu vreau să mă ascund după deget, Mallory. Am fost surprins când mi-a scris Roşa spunându-mi că ai ieşit să mănânci cu nişte prieteni, după ore.

încrucişându-mi braţele la piept, l-am privit cum scotea un

pahar din dulap.
E chiar atât de ciudat... să fac asta

?

—

M-a privit peste umăr, ridicând o sprânceană.

— Dacă ar fi fost vorba despre Ainsley, nu. Dar, în cei patru ani de când eşti la noi, Ainsley a fost singura persoană cu care te-ai simţit în largul tău. S-a oprit şi şi-a turnat suc de un roşu-în- chis în pahar. Şi nu ai răspuns la telefon când te-am sunat.

— Păi... conduceam.

Eram o mincinoasă.

— Apoi am uitat. Când am ajuns acasă, m-am apucat de teme.

Nu era tocmai o minciună şi, în timp ce punea la loc capacul,
nu i s-a părut nimic suspect.

— Cu cine ai fost? a întrebat.

Pe de-o parte, am vrut să mint, dar, pe de alta, nu. Ciudat. Mi-am muşcat partea din interior a obrazului, facându-mi curaj.

— Am fost... cu Rider.

Cari şi-a întors capul atât de repede spre mine, încât mi-am amintit de *Exorcistul.*

— Cu Rider? a repetat.

M-am crispat şi de-abia am putut să dau din cap, străduindu-mă să respir prin dopul care-mi astupa gâtul.

— Cu Rider şi cu prietenul lui... Hector. Am fost la Firehouse...

— La Firehouse Grill? a întrebat el încruntându-se. Dar asta nu se afiă în cea mai bine famată parte a oraşului, Mallory.

Nu mi se păruse că era *atât* de rău.

— Doar am mâncat burgeri şi... am venit acasă.

A fost... distractiv.

Cari a sorbit din suc şi m-a privit pe deasupra paharului.

— Cine e Hector?

Explicând cine era, am devenit tot mai conştientă de nemulţumirea lui Cari.

— E foarte de treabă. Lucrează la McDonald's şi are un frate mai mic, pe nume Jayden, care e tare amuzant. Bunica lor, doamna Luna, este asistenta matemală a lui Rider, am adăugat, mutându-mi greutatea de pe un picior pe altul. Suntem cu toţii colegi la ora de comunicare. Rider o să mă ajute sa...

— O să te ajute cu discursul?

Cari părea să se îndoiască de asta.

Am încuviinţat, apoi am adăugat:

— Da. Ştie că... am probleme cu astfel de lucruri şi, deşi nu trebuie să-mi prezint discursul în faţa clasei... tot trebuie să exersez. Vom repeta joia asta, după ore.

Mi s-a părut că încetase să mai respire.

— Ţi-ai făcut planuri cu el fără să discuţi cu noi?

Of! M-am foit iar.

— Păi... nu m-am gândit ca ar fi o mare problemă. Am nevoie de ajutor.

— Şi Ainsley nu te poate ajuta?

Of şi iar of.

— Rider e în aceeaşi clasă cu mine, aşa că... e logic să exersez cu el.

— Şi fata aceea, Keira? a răspuns Cari imediat. Nu e şi ea în clasă cu tine?

La naiba.

îşi amintise că menţionasem asta. Fireşte că-şi amintise, dar aveam un motiv întemeiat pentru care n-o întrebasem pe Keira.

— Ar fi... prea stânjenitor să exersez în faţa ei, iar Rider ştie cum... cum sunt eu.

Cari a deschis gura, apoi a închis-o la loc şi a pus paharul pe tejghea. înţelegea asta.

— Nu sunt tocmai încântat de asta. Nu l-ai mai văzut de ani de zile pe băiatul ăsta, dar ieşi să mănânci cu el şi acum te ajută să înveţi.

Am înghiţit cu greu.

— Dar... e prietenul meu... şi e ceva normal.

— Nu şi pentru tine.

Am tresărit şi am făcut un pas în spate. Nu şi pentru mine. Niciodată pentru mine. Uşurarea pe care o simţisem după ce le trimisesem acel mesaj *normal* s-a risipit. Nu era o senzaţie care să dureze, fiindcă lucrurile normale nu erau pentru mine.

— Ştii ce vreau să spun, a adăugat el repede, întinzându-se să-mi pună o mână pe umăr. Şi îmi pare rău că a sunat aşa, dar nu-1 cunoşti, Mallory. Nu-1 mai cunoşti.

— II cunosc, am insistat, ridicând privirea şi întâlnind-o pe a lui, înghiţindu-mi durerea. £ o persoană... bună.

— Nu spun că nu este.

Cari a lăsat mâna în jos şi a oftat, înclinându-se uşor într-o parte şi desprinzându-şi pagerul de la curea.

— Cel puţin, aşa sper. Nu cunoşti niciodată pe cineva cu adevărat, uneori nici măcar pe membrii familiei. Oamenii îţi arată ce vor să veri, nu trebuie

să uiţi asta.

Nu înţelegeam ce voia să spună cu asta. Adică, înţelegeam. La urma urmelor, nici asistenţii sociali nu ştiau cum erau în realitate domnul Henry şi domnişoara Becky. Disimulaseră bine, însă ce ştia Cari în realitate?

— Vreau să ai grijă, Mallory, a continuat.

Am început să schiţez un zâmbet.

— O să am.

Cari m-a cercetat pentru o clipă, apoi a încuviinţat.

— Unde vreţi să studiaţi joi?

Am ridicat un umăr.

— Cred că aici.

A ridicat din nou sprâncenele.

— Nu sunt sigur că-mi face plăcere să te ştiu singură cu el aici, a spus Cari, iar eu m-am felicitat pentru că nu îi spusesem că Rider fusese deja acolo, când nu erau ei acasă. Dar, la urma urmei, nu-mi face plăcere să te ştiu nici altundeva.

— Cu el? am întrebat şi am încremenit.

A clătinat din cap şi a zâmbit vag.

— Cu orice băiat, Mallory.

Obrajii mi s-au încins.

— Dar noi... vrem doar să exersăm, iar el are iubită, îţi aminteşti?

Am simţit că mă ardea pieptul când am rostit acele cuvinte, fiindcă m-am gândit la felul cum mă sărutase Rider mai devreme pe frunte, pentru ca apoi să-mi spună că n-ar fi trebuit s-o facă.

Şi chiar n-ar fi trebuit. Chiar dacă un sărut pe frunte este un gest cât se poate de inocent, tot nu fusese în regulă.

— Ştiu, a zis şi s-a ciupit de nas.

Au trecut câteva clipe şi am început să mă neliniştesc.

— Am de făcut teme, l-am anunţat.

Cari a lăsat mâna în jos.

— Nu sta trează până târziu.

Când m-am întors ca să plec, m-a oprit.

— Mulţumesc că mi-ai spus adevărul despre persoanele cu care ai ieşit.

Am simţit o urmă de vină înţepându-mă, fiindcă minţisem în ceea ce priveşte faptul că nu le răspunsesem la telefon, însă m-am forţat să zâmbesc. Apoi aproape că am fugit spre dormitorul meu. Cari îmi mulţumise, dar era evident că nu-i convenea că-mi petreceam timpul cu Rider. Sau poate era doar fiindcă Rider era băiat.

Speram să fie doar asta, şi nu c-ar fi avut ceva personal cu el. Nu înţelegeam ce ar fi putut avea împotriva lui, dar adevărul era că nu-l cunoşteam prea bine pe Rider, cel *de acum.* Cari avea dreptate în privinţa asta, însă Rider de acum nu putea fi foarte diferit de cel la care ţinusem când eram copii.

De asta eram sigură.

*

A doua zî, după ora de comunicare, Rider m-a condus la maşină. Era tăcut şi nu a spus mai nimic când am deschis portiera din spate ca să-mi arunc geanta pe banchetă. îmi făceam griji că asta ar fi avut legătură cu ce se petrecuse între el şi Paige şi cu sărutul neprihănit pe care mi-l dăduse pe frunte şi pe care ştiam că-l regretase. Sau poate avea legătură cu faptul că Paige nu apăruse în

acea zi la oră.

Cu cheile în mână, am închis portiera şi m-am întors spre el. S-a dat la o parte şi mi-a deschis portiera din dreptul scaunului şoferului. Am murmurat un „mulţumesc” şi apoi m-am strecurat înăuntru.

— Hei, a spus el privind asfaltul pătat. Mă gândeam la ziua de joi.

A ridicat genele, iar eu am rămas, încet-încet, fără aer în plămâni.

— Rămâne stabilit, Şoricel?

Răspunsul meu a venit imediat, deşi mi s-a pus un nod în stomac.

— Da.

A zâmbit.

— Serios?

Părea surprins şi nu am înţeles de ce. Nu voiam să mă gândesc la discuţia pe care o avusesem cu Cari, cu o seară înainte.

— Super. Abia aştept.

La fel şi eu, însă cuvintele au rămas înţepenite între senzaţia de nerăbdare şi cea de entuziasm. Rider voia să petreacă timp cu mine. La naiba, alertă de gradul unu! Trebuia să discut cât mai repede cu Ainsley.

Rider a rânjit şi şi-a vârât o mână în buzunarul blugilor.

— Bine atunci.

— Bine, am reuşit să şoptesc.

A lăsat bărbia în jos şi a vrut să plece, dar s-a răzgândit. La fel ca în ziua precedentă, s-a aplecat şi şi-a lipit buzele de fruntea mea şi, tot la fel ca în ziua precedentă, am simţit atingerea scurtă a buzelor sale până în vârful degetelor de la picioare. Atât inima, cât şi stomacul au început să-mi tresare.Rider s-a îndreptat de spate şi a făcut un pas înapoi, atin- gându-şi blugii cu caietul.

— Ne vedem mâine.

Şi, spre deosebire de ziua anterioară, de data asta nu a mai spus că n-ar fi trebuit să mă fi sărutat pe frunte.

*

Când am ajuns acasă, o aromă plăcută m-a ademenit spre bucătărie. Stomacul îmi chiorăia şi probabil că am început să salivez în clipa în care am văzut *enchiladas*[1] cu brânză pe tejghea.

Erau umplute cu *queso*[11] [12] de casă.

Preferatele mele.

Lăsându-mi geanta pe podea, am ţopăit spre Roşa, care punea farfuriile pe masă. Am înconjurat-o pe la spate cu braţele şi am strâns-o tare.

Roşa s-a întors cu faţa şi a râs.

— Ai văzut *queso*, aşa-i?

încuviinţând, i-am dat drumul şi am făcut un pas în spate. Stomacul mi-a chiorăit iar când Cari a pus tava în mijlocul mesei, îmi venea să mă aplec asupra ei şi să o mănânc pe toată dintr-o

11 Turtă de porumb, umplută cu brânză şi came picantă, (n. red.)

12 „Brânză” (în sp. în orig.)

înghiţitură.

— Salutare, a spus Cari aruncând mănuşa pentru gătit într-un sertar deschis şi ridicând privirea. Cum a fost la şcoală?

— Bine.

M-am spălat pe mâini şi am scos un suc din frigider. Cari a mijit ochii când mi-a remarcat alegerea, dar nu a zis nimic. Mai bine, fiindcă nici moartă nu l-aş fi lăsat să-mi smulgă Cola dintre degetele lipsite de viaţă.

Roşa a zâmbit şi şi-a dat după ureche o şuviţă rătăcită.

— Avem şi salată. Pe care trebuie, de asemenea, să o mănânci.

Salata? Cui îi mai trebuia salată când existau *enchiladas* cu brânză şi came? Serios acuma. Probabil că mi se citea pe chip ce gândeam, fiindcă bolul cu salată a ajuns, ca prin minune, mai aproape de locul unde stăteam eu.

Când m-am aşezat la masă, mi-a trecut prin minte un gând oribil. Oare pe Rider îl aştepta o cină caldă când ajungea acasă de la şcoală sau de la garaj? Hector spusese că bunica lui încă lucra. Oare băieţii trebuiau să-şi poarte singuri de grijă?

Roşa a tăiat două bucăţi de *enchiladas* şi le-a pus pe farfuria mea. Oare Rider mânca astfel de bunătăţi? Ii punea cineva mâncare în farfurie? Nu m-am bucurat de acele *enchiladas* aşa cum aş fi facut-o de obicei, iar discuţiile afectuoase dintre Roşa şi Cari, sentimentul de căldură şi de siguranţă au fost amplificate de ideea că eram incredibil de norocoasă. Nu e vorba că nu mi-aş fi

dat seama de asta în fiecare zi, încă de când Cari intrase în rezerva mea de la spital, însă, în seara aceea, simţeam că... trebuia să o recunosc mai des.

Eram norocoasă.

—Te-ai uitat la hârtiile pe care ţi le-am lăsat de dimineaţă în cameră? a întrebat Cari.

Hârtii? M-am gândit bine, până când mi-am dat seama că se referea la pliantele facultăţilor de bioinginerie şi biologie de la universitatea din Maryland. Nu mă uitasem peste ele, aşa că am clătinat din cap.

Cari a mijit ochii, ridicând paharul.

—Ţi-a fost acceptată solicitarea de înscriere la UM[13], aşa că ai timp, dar e important să-ţi alegi specializarea. Trebuie să începi să te gândeşti serios la asta.

Ţinând cont că mai aveam câţiva ani până la alegerea specializării, eram de părere că luam totul cât se poate de în serios.

—Trebuie să ai o idee clară despre ceea ce vrei să faci, a continuat el. Alegerea specializării potrivite îţi va decide întregul viitor.

Am căscat ochii. Ceea ce spusese suna foarte serios.

— Primii doi ani de facultate sunt foarte importanţi ca să fii admisă la facultatea de medicină sau în programele de cercetare de la George Washington.

Roşa a zâmbit, aşa cum facea de fiecare dată când aborda acest subiect. Atât ea, cât şi Cari erau

13 Universitatea din Maryland (n. red.)

absolvenţi ai Universităţii George Washington. Şi acesta fusese şi planul lui Marquette. Să meargă mai întâi la UM şi apoi să solicite admiterea la George Washington.

— Nu va fi uşor să intri într-un program legat de medicină sau de ştiinţe. Trebuie să începi să planifici totul înainte de primul an de facultate.

M-am foit, concentrându-mă asupra farfuriei. Când încercam să mă imaginez studiind bioingineria sau chimia, simţeam că începeam să dezvolt o alergie. Nu e vorba că n-aş fi fost în stare. Îmi plăcea să cred că eram destul de inteligentă, dar... nu mă încânta.

A urmat o pauză, după care Roşa a spus:.

— Pot să te întreb ceva, draga mea?

Am încuviinţat din nou, dând din cap.

A pus o mână pe masă şi s-a aplecat spre mine.

— Asta e ceea ce-ţi doreşti să faci?

Mi-am simţit inima grea. Era prima dată când mă întreba asta. M-am lăsat pe spate în scaun, neştiind ce să răspund. Dacă nu urmam acel plan, ce-mi rămânea de făcut? Ce voiam să fac? Ştiam că îmi doream să fac ceva care să-i ajute pe ceilalţi oameni. O slujbă care, la sfârşitul zilei, să aibă un scop. Ştiam că asta îmi doream, fiindcă mi se oferise o a doua şansă. Voiam să aibă *un scop*. Dar să-mi petrec viaţa într-un laborator nu era singurul mod prin cârc i-aş fi putut ajuta pe oameni. Mai existau şi poli- ţiştii, psihologii, asistenţii sociali, profesorii şi...

Asistenţă socială.

Am simţit un fel de entuziasm. Asistenţă

socială? Am clipit de câteva ori. Mi se părea o idee bună. Era logic ca eu, care crescusem în sistem, să vreau să-i ajut, la rândul meu, pe alţii. Ar fi fost o slujbă foarte grea, fiindcă asistenţii sociali se confruntau cu tot felul de probleme, dar dacă astfel aş fi putut să împiedic ca alţi copii să treacă prin ce trecuserăm eu şi Rider, să-i ajut să se simtă reali, doriţi şi iubiţi? Ar fi însemnat ceva, la urma urmelor. Ar fi dat sens vieţii mele.

Inspirând adânc, am deschis gura.

— Sigur că asta îşi doreşte, a zis Cari râzând. Doar am vorbit dintotdeauna despre asta.

Roşa a ridicat o sprânceană.

— Dacă asta şi-ar dori, cred că s-ar fi uitat peste acele pliante.

Cari a mijit ochii din nou.

Am început iar să mă foiesc.

— Păi... sunt interesată de asta, dar există şi alte... lucruri care-mi plac.

El a mijit şi mai mult ochii.

— Ca de exemplu, Mallory?

Mi-am încleştat degetele pe furculiţă.

— Poate... asistenţa socială?

— Asistenţa socială? Cari a râs iar. Nu vei putea să-ţi plăteşti taxa universitară necesară pentru această specializare.

Am strâns din buze, iar Roşa i-a aruncat o privire.

— Ce e? a întrebat Cari clătinând din cap. Nici măcar n-a vorbit serios. In orice caz, avem altceva de discutat.

— Am tăiat o bucată imensă de *enchilada*, iar conversaţia a trecut de la facultate la alt subiect, despre care nu eram deloc interesată să discut.Cari mi-a povestit despre planul de mâine, a anunţat Roşa când mă pregăteam să-mi îndes în gură o furculiţă plină de *enchilada.*

Am îngheţat, cu ochii cât cepele. începea runda a doua.

— Cred că e... o idee bună.

Ce?

Mi-am îndreptat privirea spre Cari. îşi tăia *enchilada* cu furculiţa, cu mişcări scurte, de parcă ar fi înjunghiat-o.

— Dar am o rugăminte, a continuat ea lăsându-se pe spate.

Am încremenit, cu furculiţa la jumătatea distanţei până la gură.

— încearcă să stabileşti o întâlnire pentru studiu când suntem şi noi acasă.

Doamne!

Roşa mi-a zâmbit. Cari a continuat să-şi măcelărească mâncarea. Iar eu am dus în sfârşit furculiţa la gură. Bine. Runda a doua nu urma să aibă loc.

După cină, am strâns masa şi am pus în frigider ce mai rămăsese din mâncare. Resturile aveau să fie perfecte a doua zi, când — *Doamne* — urma să-mi petrec timpul cu Rider. Apoi mi-am luat geanta şi am urcat în dormitorul meu. Cari şi Roşa s-au aşezat în living şi am auzit coloana sonoră a emisiunii *Jeopardy.* Ajunsă în camera mea, mi-am deschis laptopul şi apoi chatul. Ainsley era on-line.

Dând clic pe pictograma ei, i-am trimis un mesaj.

Eşti acolo?

Dedesubt a apărut o bulă şi apoi răspunsul ei:

întotdeauna.

Mi-am luat laptopul şi m-am aşezat în pat, poală punându-mi-1 în

Am nevoie de un sfat.

Sunt gurul tău.

Rider vine mâine, după ore, să mă ajute cu discursul, şi nu sunt sigură dacă ar trebui să cumpăr suc şi mâncare.

M-am oprit.

Şi alte chestii.

Bula a apărut imediat.

Stai aşa. Rider vine mâine la tine?

Am rânjit, fiindcă îmi imaginam mutra ei.

Da.

Cari şi Roşa ştiu?

Rânjetul mi-a dispărut şi am simţit un nod în stomac.

Da.

M-am oprit.

Cari n-a fost prea încântat, dar Roşa n-a avut nimic împotrivă.

Mallory Dodge!!! Sunt atât de mândră de tine! Nu mai eşti rebelă. LOL.

Degetele mi-au zburat peste tastatură.

Ar trebui să am suc şi mâncare?

Ai oricum chestii din astea acasă. Deci bănuiesc că da.

Ainsley avea dreptate. Aveam deja tot ce-mi trebuia şi mă purtam prosteşte, dar, uitându-mă la mesajul ei, m-am întrebat dacă era înţelept din partea mea să-l aduc pe Rider la mine acasă. Poate c-ar fi fost prea... intim să învăţăm la mine acasă... şi poate nu era cea mai grozavă idee.

Chiar dacă Paige se purtase foarte urât cu mine, avusese motive. Venirea lui Rider la mine acasă n-ar fi fost decât un motiv în plus ca ea să mă deteste.

Mintea mea studia posibilităţile. Ne-am fi putut duce la bibliotecă. Aveau săli de studiu private. Asta ar fi rezolvat problema gustărilor. Şi nici n-ar mai fi trebuit să-mi retuşez machiajul Ceea ce era,

probabil, un alt lucru bun. Nu prea mă pricepeam la make-up, iar faţa mea nu suporta mult machiaj. In schimb, Ainsley le putea da lecţii vloggerelor pe teme de frumuseţe.

Mulţumită de hotărârea mea, m-am relaxat.

Cred c-o să-l întreb dacă putem merge la bibliotecă.

Au trecut câteva secunde înainte ca ea să-mi răspundă.

Păi, de ce?

Cred că e mai înţelept aşa, i-am răspuns după alte câteva secunde. Iubita lui n-ar fi prea încântată dacă ne-am vedea la mine acasă.

Cui îi pasă de ea?

Ainsley!!!

Glumesc, a răspuns. **Deşi, dacă ar fi fost vreo problemă, Rider n-ar fi acceptat de la bun început să vină la tine.**

Asta aşa era.

E mai simplu să mergem la bibliotecă.

Bula a reapărut.

Eşti ciudată, dar tot te iubesc şi vreau să-ţi pun o întrebare serioasă. Foarte serioasă.

Am ridicat din sprâncene.

OK.

Iţi place de Rider? Adică, îţi place cu adevărat?

Nodul din stomac a reapărut, însă dintr-un motiv complet diferit. îmi plăcea oare, *cu adevărat*, de Rider? Nodul din stomac era un indiciu evident, dar, dacă aş fi spus-o, ar fi devenit ceva real şi n-aş mai fi putut să-mi retrag cuvintele.

Şi nu puteam permite aşa ceva.

îl plăceam pe Rider, *cu adevărat*, într-un fel

foarte diferit de cum îl plăceam când eram copii. Parcă aveam din nou doisprezece ani, însă emoţiile erau mult mai puternice. Şi ştiam că nu era în regulă să simt asta. Avea iubită şi, indiferent cât de mult îl plăceam, situaţia nu avea să se schimbe. Eram de acord cu asta. Trebuia să fiu. Ce începeam să simt pentru el mă privea direct şi personal.

Sentimentele acelea erau doar ale mele şi nimeni nu trebuia să ştie despre ele.

Am oftat uşor.

Nu am răspuns, dar a făcut-o Ainsley:

Aşa mă gândeam şi eu.

Am aşteptat să spună mai multe, dar nu a făcut-o, aşa că am scris:

Mai eşti?

După un minut sau două, a apărut din nou bula.

Scuze. A trecut mama pe aici, să se asigure că nu-mi dau întâlniri cu bărbaţi de treizeci de ani pe Facebook.

Chiar dacă ştiam că nu glumea, am râs.

A apărut un alt mesaj de la Ainsley.

Trimite-mi mesaj mâine să-mi spui cum merg lucrurile. O să am nevoie de ceva care să mă distragă cât aştept la doctor.

M-am încruntat şi am răspuns repede:

Ce doctor?

Mama mă duce la oftalmolog pentru ochelari noi.

Dar nu ai ochelarii de anul trecut? am întrebat.

Ba da, dar nu cred că mai este bună reţeta. Văd foarte prost, în plus, cred că-mi trebuie nişte ochelari de soare cu dioptrii. Soarele e atâât de puternic! în orice caz, o să mă plictisesc aşteptând, aşa că vreau noutăţi.

Mi-am întins picioarele.

Nu sunt sigură că vor fi noutăţi interesante.

Ah, ba ar trebui să fie.

A adăugat o faţă zâmbitoare.

Ai face bine să fie.

Punând laptopul deoparte, când conversaţia a luat sfârşit, m-am dat jos din pat şi m-am îndreptat spre birou, unde-mi lăsasem geanta. Mi-am luat telefonul şi m-am uitat la mesaje. Mi-am muşcat buza când i-am trimis lui Rider un mesaj scurt, ca să-l întreb dacă voia să exersăm la bibliotecă.

După aceea am pus telefonul pe noptieră, mi-am luat manualul de istorie şi m-am apucat să învăţ. De-abia pe la ora nouă mi-a sunat telefonul. L-am luat şi am văzut că era un mesaj de la Rider.

E genial, răspunsese.

Nu știu de ce, dar mă întrebam dacă era într-adevăr genial. Joi oi a devenit, oficial, ziua care nu se mai sfârșea. Orele se scurgeau lent și m-am transformat într-un pachet de nervi când am părăsit sala de clasă, înainte de ora de comunicare, iar Rider nu mă aștepta. Imediat, creierul meu și-a imaginat cele mai urâte scenarii.

Dacă Rider nu era la școală? Dacă nu voia, de fapt, să mă ajute? Dacă se răzgândise? Dacă nu voia să-și pună în pericol relația cu Paige? Toate acestea păreau posibilități reale.

M-am grăbit să intru în clasă și sa mă așez în spate, cu ochii ațintiți spre ușă.

Când Paige a intrat în clasă, aproape nu am recunoscut-o. Purta pantaloni de trening negri, foarte largi, și o bluză supradimensionată. Avea părul prins într-o coadă de cal, însă nu la fel de superbă ca de obicei. Când s-a apropiat, am văzut că avea ochii umflați.

S-a așezat și, lăsându-și geanta pe jos, s-a întors spre mine.

— La ce dracu' te uiți?

Roșind, mi-am mutat privirea spre tablă.

— Vacă proastă, a mormăit ea, iar eu am tresărit.

Mi-au trecut prin minte câteva replici, care au dispărut imediat pe vârful limbii. Mi-am strâns buzele și am tras aer pe nas.

Apoi a intrat Hector, cu pasul său mare, zâmbind la ceva ce-i spunea Keira. Mi s-a strâns inima când am remarcat cu câtă

uşurinţă vorbea şi râdea Keira cu el. Doamne, îmi doream şi eu asta.

Am simţit un nod în gât şi mi-am spus că, dacă Rider nu apărea, nu trebuia să o iau ca pe ceva personal, deşi ştiam că exact aşa aveam să interpretez lucrurile. Tocmai când mă pregăteam să-mi las capul pe pupitru, a apărut Rider, ţinând caietul în mână şi cu un zâmbet apatic pe buze. Fireşte că nu se răzgândise.

încordarea din umeri mi s-a risipit şi mi-am spus că trebuia să-mi revin.

— Salutare.

Hector i-a făcut un semn din cap când Rider a trecut pe lângă banca lui.

Rider a mormăit un răspuns şi s-a aşezat la locul lui. S-a aplecat spre Paige şi i-a spus ceva cu voce joasă, încât n-am putut auzi. Am văzut-o clătinând din cap. Rider şi-a pus o mână pe braţul ei. Am fost surprinsă când ea s-a dat înapoi. Şi-a trântit manualul pe masă şi mi s-a părut că l-am auzit pe Rider oftând.

El s-a uitat la mine.

— Bună, Şoricel.

— Bună, am răspuns încet.

Şi asta a fost tot ce ne-am adresat întreaga oră, ceea ce, probabil, nu era prea bine. La sfârşitul orei, când ne-am strâns lucrurile, am devenit dintr-odată incredibil de agitată, iar Rider mă aştepta.

— Mergem direct? a întrebat.

Am încuviinţat, remarcând că Paige părăsise deja clasa. Rider a ridicat o sprânceană şi nu a spus nimic când am ieşit şi noi, facându-le cu mâna lui Hector şi Keirei. Era un lucru bun că eu eram cea care conducea, fiindcă mă concentram la

asta, şi nu la tumultul din interior.

Ne îndreptam spre bibliotecă. Se afla la vreo douăzeci de minute cu maşina de şcoală, iar încheieturile mi se albiseră când am părăsit parcarea.

Fireşte, Rider a remarcat asta.

— Eşti bine? a întrebat el.

Am încuviinţat şi mi-am dres vocea. Voiam să-l întreb despre Paige, dar aveam un nod în gât. Ce prostie! Nu avusesem niciodată problema asta cu el, şi totuşi iată-mă: mi se blocase mintea. Trebuia să-mi forţez gura să-şi îndeplinească rolul.

— E... totul bine... între tine şi Paige?

Cu greu am reuşit să rostesc cuvintele.

A trecut o clipă.

— Nu tocmai.

— Vrei să... vorbeşti despre asta?

— Nu.

— Bine, am şoptit.

— Vreau să vorbesc despre orice altceva acum, a adăugat el. Bine?

Am strâns volanul mai tare şi m-am uitat la semafor. Era roşu. Puteam să schimb subiectul, deşi eram mai mult decât curioasă de situaţia cu Paige. Dar mai erau şi multe alte lucruri pe care voiam să le ştiu despre el.

— Cum ai...?

Am ridicat privirea spre semafor şi mi-am adresat mintal o serie de injurii, până am reuşit să mi se dezlege limba. Eram la fel de agitată ca în urmă cu doi ani.

— Cum ai început să lucrezi... la garaj?

Nu a răspuns imediat, fiindcă, probabil, îl surprinsese întrebarea mea atât de aleatorie.

M-am înroşit şi am strâns şi mai tare volanul.

— Eram doar... curioasă. Şi m-am gândit să te întreb. Scuze.

— Nu, e în regulă.

Când m-am uitat spre el, privea pe geam.

— Garajul Razorback e la o stradă distanţă de unde locuiesc. Aşa că-l vedeam des pe proprietar, pe Drew. Vorbeam de fiecare dată când ne întâlneam pe stradă, ştii? Uneori, îmi petreceam timpul la garaj, fiindcă lucra acolo un tip care făcea nişte lucruri uimitoare. In orice caz, cu vreun an în urmă, am fost prins făcând graffiti — nu la şcoală.

— Eşti... prins deseori, am spus luând-o la dreapta.

— Da, aşa se pare. în fine, chestia e că Drew a aflat. Aşa că, următoarea dată când ne-am văzut, mi-a cerut să-i arăt ce ştiu să fac. I-am arătat şi i-a plăcut. I s-a părut grozav. Restul e istorie.

Am încetinit la un alt semafor.

— E chiar... grozav.

— Sunt norocos, a răspuns rânjind. Drew mă plăteşte binişor.

— Fiindcă eşti foarte bun la ceea ce faci, i-am spus.

A apărut gropiţa.

— Aş putea să-ţi arăt ce fac la garaj, dacă vrei. Mă rog, nu e cine ştie ce şi probabil ai vrea să faci altceva, dar...

— Mi-ar plăcea mult.

Inima uitase să-mi mai bată.

Gropiţa lui a rămas la locul ei.

— Economiseşti... banii pe care-i primeşti? am

întrebat.

— Nu. Ii cheltuiesc pe alcool şi pe fete.

M-am uitat urât la el.

Rider a chicotit.

— Normal că economisesc. Am optsprezece ani şi termin şcoala în mai. Trebuie să mă gândesc la viitor, să-mi caut o locuinţă. Cecurile nu vor mai sosi şi, chiar dacă ştiu că doamna Luna nu m-ar da afară, nu e corect să mai stau la ea. Va trebui să ia un alt puşti.

Am intrat în parcarea bibliotecii şi am căutat un loc liber.

— Dar facultatea?

— Ah, nu prea văd asta pe lista mea cu planuri de viitor.

— De ce? Nu înţelegeam. Eşti... foarte inteligent. Pentru tine, facultatea ar fi, probabil, floare la ureche.

— S-a foit pe scaun.Nu ştiu. Costa bani, Şoricel, şi eu nu economisesc atâţia bani.

— Dar există burse şi granturi.

După ce am găsit un loc de parcare în spate, am intrat şi am oprit motorul. L-am privit.

— Ce zici de asta?

I s-a contractat un muşchi de-a lungul maxilarului.

— Mda, ştiu, dar... Pur şi simplu nu mă văd făcând asta. Cred că oamenii ar fi şocaţi dacă m-aş duce la facultate.

M-am încruntat.

— Nu şi eu.

M-a privit în timp ce-şi desfăcea centura şi a schiţat un zâmbet.

— Te-ai schimbat mult. Dar în unele privinţe ai rămas la fel. Nu eram sigură dacă era un lucru bun sau rău.

Rider s-a întins şi mi-a desfăcut şi mie centura.

— N-ai văzut niciodată ce vede toată lumea când vine vorba despre mine, a explicat el.

Acum eram nedumerită.

— Ce înseamnă asta?

— Că tu crezi... nici nu ştiu. Că sunt ceva ce nu sunt. Intinzându-se în spate, mi-a luat geanta de pe banchetă.

— Mă vezi ca pe un cavaler pe cal alb.

Ce naiba?

L-am privit deschizând portiera şi ieşind'cu geanta mea în mână. Am rămas paralizată un moment, apoi mi-am revenit, am smuls cheile din contact şi m-am grăbit după el.

— Nu cred că eşti un cavaler pe cal alb.

Rider s-a uitat lung la mine.

— Eşti cam singura persoană care poate să-mi alăture numele de cuvântul „facultate”.

A trebuit să grăbesc pasul ca să nu rămân în urmă.

— Asta-i o prostie.

M-a privit trist, deschizând uşa clădirii.

— Dacă zici tu...

— Ba nu.

M-am oprit în uşa şi l-am privit. S-a oprit şi el brusc când a ajuns la intrarea principală.

— Dacă asta îţi doreşti, poţi merge la facultate. Numele tău şi facultatea... au sens împreună.

Şi-a ridicat privirea spre tavan, strângând buzele. Am simţit că a trecut o veşnicie înainte să spună:

— Îhî.

Asta era tot?

Rider a intrat în bibliotecă şi, după o clipă, l-am urmat. S-a îndreptat direct spre biroul de informaţii şi am avut mare noroc, fiindcă mai era disponibilă o singură sală. în timp ce păşeam printre rafturile înalte, ticsite de cărţi, am tras adânc aer în piept, bucurându-mă de mirosul cărţilor. Brusc, mi-am amintit ceva.

Stăteam ghemuită într-o parte, cu genunchii strânşi la piept Lacrimile mi se uscaseră pe obraji. în seara aceea totul decursese rău. Prietenii domnului Henry veniseră in vizită şi ştiam că nu aveau să plece prea repede. Camera era rece şi întunecoasă, tar pătura jegoasă, foarte subţire. Ghemuită, mi-am vârât mâinile între picioare ca să le încălzesc.

Uşa s-a crăpat puţin şi înăuntru s-a strecurat o siluetă zveltă. îmi ţinusem respiraţia până

atunci, aşa că mi-am permis să expir. Rider s-a îndreptat, in vârful picioarelor, spre pat. M-am dat mai încolo, lipindu-mă de perete. Salteaua s-a zguduit când el s-a aşezat lângă mine. O secundă mai târziu, s-a aprins o lumină de un galben pal. Lanterna micuţă nu avea să atragă atenţia.

Rider şi-a ridicat genunchii la piept, lipindu-i de ai mei şi inspirând adânc.

—A fost odată un iepure de catifea, care, la început, era cu adevărat splendid.

Trăgând adânc aer în piept, am ridicat privirea spre Rider şi, pentru o clipă, l-am văzut exact aşa cum fusese în trecut.SĂ NU SPUI NICIODATĂ *PENTRU TOTDEAUNA* |

— Iţi aminteşti cum îmi citeai?

A încuviinţat zâmbind.

— Fireşte.

Nu am mai spus nimic, fiindcă intraserăm în sală. înăuntru era răcoare şi, imediat, m-am bucurat că purtam o bluză cu mânecă lungă.

Rider a aprins lumina şi mi-a pus geanta pe masă.

— Deci, de ce ai schimbat locul şi ai vrut să venim la bibliotecă? a întrebat el, înainte să reiau subiectul legat de facultate.

Mi-am amintit de întrebarea pe care mi-o pusese Ainsley cu o seară în urmă, dar am îndepărtat-o din mintea mea. I-aş fi putut spune că fusese din cauza lui Paige, însă m-am gândit că nu voia să audă asta în acel moment.

— Mi s-a părut... mai simplu.

Drept răspuns, a dat din cap.

L-am privit o clipă, apoi mi-am luat geanta şi am deschis fermoarul. Zgomotul pe care l-am făcut s-a auzit cu ecou în încăperea răcoroasă, cu pereţi albi. Nu mai era nimic acolo, cu excepţia unei mese rotunde, cu patru scaune. In mijlocul mesei se afla un marker negru.

Rider s-a aşezat pe un scaun, rezemându-se de spătar şi sprijinindu-şi braţul de scaunul alăturat. M-a privit cu un zâmbet vag. Privirile ni s-au întâlnit şi ne-am uitat unul la altul pentru un

moment. Am simţit un tremur în piept; Zâmbetul i s-a lărgit şi tremurul a crescut în intensitate.

— De ce mă priveşti... aşa?

Imediat ce întrebarea mi-a ieşit de pe buze am regretat că o rostisem. Era stupidă.

I-a apărut gropiţa.

— îmi place să te privesc.

Am ridicat din sprâncene.

A sunat cam ciudat, nu? a chicotit el. Am vrut să zic că... mda, îmi place să mă uit la tine. Deci da, chiar e ciudat.Zâmbind, am clătinat din cap.

— Nu e... ciudat. Doar că...

— Ce? a întrebat când m-am oprit.

Ce i-aş fi putut spune? Că nu înţelegeam de ce i-ar fi plăcut să mă privească? Că existau lucruri mult mai interesante la care să se uite? Ar fi sunat oribil. Nu mă consideram cea mai urâtă persoană din lume. Eram... cred eu, destul de drăguţă. Dar eram realistă în privinţa aspectului meu fizic, care nu se compara cu felul în care arătau Paige, Ainsley sau Keira.

Am clătinat din cap, concentrându-mă pe altceva.

— Vrei... să începi tu? i-am propus, scoţându-mi caietul. L-am deschis şi am scos foile îndoite pe care scrisesem
discursul.

— Mi-ar plăcea.

Rider s-a înclinat, cu zâmbetul pe buze.

— Dar nu l-am scris încă.

Am rămas cu gura căscată.

— Poftim?

— II fac eu... A dat din mână, nepăsător. Haide, începe tu.

— Dar, pe bune, nu faci decât să desenezi la ore? Nu lucrezi...

— Am totul sub control, Şoricel. Promit, a zis şi a ridicat mâna, mişcând degetul mic. Jur pe degetul mic.

Am oftat.

— Nu am nevoie... de jurăminte.

Rider pur şi simplu a rânjit când s-a lăsat pe spate şi şi-a încrucişat braţele. Inspirând adânc, m-am uitat la discursul meu. Vedeam cuvintele puţin în ceaţă, de parcă mi se tulburase vederea. Bătăile inimii mi se acceleraseră. Am tras din nou aer în piept.

— Poţi s-o faci, a spus el încet.

Am închis ochii pentru o clipă. Da, puteam.

— Statele Unite ale Americii au... trei direcţii de...

Am reuşit.Cu greu, ce-i drept, şi cu siguranţă prima încercare mi-a luat mai mult de trei minute. Mai precis vreo zece, fiindcă m-am poticnit de un cuvânt şi apoi am început să mă bâlbâi. Ochii mei o luau înainte, vrând să continue lectura, ceea ce nu mă ajuta deloc. La sugestia lui Rider, am încercat stând jos. Apoi m-am ridicat iar. Am repetat discursul de atâtea ori, încât cu siguranţă că mi-1 aminteam deja pe de rost.

Rider a avut multă răbdare, ceea ce-1 ridica practic la rang de sfânt, căci cine naiba ar fi avut chef să mă asculte poticnindu-mă şi bâlbâindu-mă rostind de zeci de ori un discurs informativ? Cineva ar fi trebuit să-l înregistreze, pentru ca Satan să-l poată derula iar şi iar, la infinit, ca să-i tortureze pe păcătoşii din iad.

— Detest... că trebuie să mă gândesc la fiecare cuvânt.

M-am aşezat şi am pus foaia pe masă, lăsând să-mi cadă
mâinile în poală.

— E jenant. Oamenii vor... râde de mine.

— Oamenii sunt nişte imbecili, Şoricel. Doar ştii asta. A făcut o pauză şi mi-a dat nişte şuviţe pe spate, peste umăr. Şi nu ai de ce să te jenezi.

M-am uitat la el. Totul, de la privirea lui hotărâtă până la expresia serioasă de pe chip, părea sincer. Dar se înşela.

— *Este...* jenant.

— Nu şi dacă nu permiţi să fie.

Piciorul lui s-a atins de al meu când s-â răsucit pe scaun, întorcându-se cu faţa spre mine. Ochii ni s-au întâlnit.

— Asta depinde numai de tine. Oamenii n-au decât să spună ce vor. Sunt liberi să gândească ce vor, dar tu controlezi ceea ce simţi în legătură cu asta.

La naiba.

Acele cuvinte chiar fuseseră profunde şi chibzuite.

— Parcă eşti doctorul Taft, am lăsat să-mi scape.

A ridicat din sprâncene.

— Cine mai e şi ăla?

— Era...

Ah, stai aşa. Rider nu ştia că făcusem terapie.

Şi-a lăsat capul intr-o parte şi a aşteptat.

— Cine era?

O, nu. Ar fi trebuit să-mi ţin gura. Ştiam, în adâncul sufletului, că nu trebuia să-mi fie ruşine că făcusem terapie. Sinceră să fiu, cu trecutul meu — al nostru — era de aşteptat. Dar, la fel ca şi în cazul incapacităţii de a vorbi, exista un stigmat urât şi adesea brutal asociat cu terapia.

Dar Rider? Părea să-şi fi revenit aproape complet după perioada copilăriei noastre. Oare aşa şi era? Nu mergea la terapeut. Vorbea normal. Dar nu fusese deloc afectat? M-am gândit la toate orele de la care chiulea şi la faptul că spunea că oricum nu-i pasă nimănui. Rider chiar credea asta, aşa că într-adevăr nu se aştepta la nimic bun pentru sine?

— Şoricel? M-a tras de o şuviţă de păr. Cine-i doctorul Taft?

Am privit în altă parte, concentrându-mă asupra discursului

meu. Ce mai conta? Ştiam că Rider nu avea să mă renege ca prietenă. Am tras aer în piept.

— Doctorul Taft a fost... terapeutul meu. Am avut şedinţe cu el vreo trei ani. Le-am încetat cu ceva timp în urmă, fiindcă... m-am simţit pregătită.

— Ah. Super.

Super? Bine. Câte fete de şaptesprezece ani recunoscuseră în faţa lui că fac terapie, pentru ca singurul lui răspuns să fie „Super"? M-am uitat la el şi am văzut că mă privea, la rândul lui, cu seninătate.

— Serios?

Rider a ridicat un umăr.

— E firesc. Ai trecut prin nişte chestii... dure. Ai avut de-a face cu lucruri aiurea. Adevărul e că mă bucur că ai fost la psiholog.

L-am studiat pentru o clipă.

— Chiar... crezi asta?

A încuviinţat.

— Dar tu? am întrebat şi, când a clipit, a părut confuz. Ai copilărit... cu mine. Ai trăit şi tu lucruri rele.

— Eu sunt bine, a răspuns el, mutându-şi privirea spre cărţi.

I-am văzut profilul.

— Am fost acolo, Rider. îmi amintesc nişte...

— Dar sunt bine, m-a întrerupt, ridicând privirea. Promit. Jur.

Strângând din buze, am clătinat încet din cap.

— Ai spus că te-ai gândit... la noaptea aceea.

Rider s-a crispat şi a răsuflat uşor.

— Uneori, a repetat el, mai încet, şi apoi a adăugat, mai tare: Dar, când îmi aduc aminte, mă

gândesc la ce ţi s-a întâmplat ţie.

Mi s-a strâns stomacul şi am fost recunoscătoare că nu mai mâncasem nimic de la prânz.

— Rider...

— Ar fi trebuit să fiu acolo, a spus el şi i s-a întunecat privirea. Ar fi trebuit să găsesc o cale să intru din nou în casă. Ştiam că ticălosul avea să-i facă, în cele din urmă, ceva păpuşii.

Am deschis gura, dar, la naiba, o iubisem pe Catifea. Pe lângă faptul că Rider mi-o cumpărase în ziua în care domnişoara Becky îl luase cu ea la mall, era singurul lucru care, *ani de zile*, fusese doar al meu. Păpuşa nu era de căpătat. Nu mai aparţinuse nimănui înaintea mea şi nu trebuise s-o împart cu nimeni. Era doar a mea şi era frumoasă.

Fusese frumoasă.

La doisprezece ani nu căram păpuşa cu mine peste tot. Eram prea mare să fac asta, dar domnul Henry şi domnişoara Becky ştiau cât de mult ţineam la ea. Domnul Henry pusese mâna pe ea şi... mda, nu se sfârşise bine.

Rider şi-a trecut mâna prin păr, apucându-se de ceafa.

— Dacă nu i-aş fi dat replică în noaptea aceea, nu s-ar fi întâmplat nimic. N-ai fi rămas singură acolo. N-ai fi văzut ce ai văzut. Lăsând mâna jos, şi-a dat capul pe spate. £ unul dintre cele mai mari regrete ale mele.

— Poftim? am murmurat. Dar nu a fost... vina ta.

Nu avusese nicio vină pentru ce se întâmplase.

— Dar a aruncat păpuşa în nenorocitul de şemineu, a spus el morocănos.

Iar eu, mânată de disperare şi de prostie, încercasem să o salvez. Dacă nu aş fi văzut deja ce văzusem în acea seară, poate că nu aş fi facut-o. Ceea ce s-a întâmplat cu păpuşa m-a terminat. M-am panicat când am văzut dispărând în foc singurul lucru pe care-1 avusesem vreodată: cadoul de la Rider. Trecusem în grabă pe lângă domnul Henry şi băgasem mâna în foc. îmi aminteam vag că domnul Henry râdea, că se auzeau ţipete oribile şi că mirosea îngrozitor.

De fapt, eu ţipam.

Rider nu a spus nimic când s-a întins spre mine şi m-a apucat de braţul stâng. I-am simţit degetele reci pe pielea mea când mi-a suflecat mâneca până la cot. Mi-a întors braţul, la fel cum făcuse în prima zi, în parcare.

—Tot nu-mi vine să cred că nu ţi-au rămas cicatrice.

Mi-a mângâiat cu degetul mare zona de sub încheietură, f&cându-mă să-mi ţin respiraţia. Atingerea aceea mi-a străbătut şira spinării.

— E doar puţin mai rozaliu decât restul braţului. Incredibil.

Mi s-a uscat gura. Rider şi-a mişcat în continuare degetul pe
pielea mea, urcând spre cot.

— Mi-aş fi dorit să nu se fi întâmplat nimic din toate astea. A înghiţit în sec. N-aş fi pierdut...

Renunţând la ce voia să spună, a privit printre gene şi a zâmbit.

— Dar totul a ieşit bine. E ciudat cum a putut

să iasă ceva bun dintr-o asemenea nenorocire.

— N-a fost vina ta, am insistat. Nu puteai să mă supraveghezi non-stop. Nu eram responsabilitatea ta.

Mi-a susţinut privirea şi s-a gândit o clipa la ce voia să-mi spună.

— In orice caz, a spus oftând, nimic din toate astea nu mai contează, nu? N-ai de ce să-ţi fie ruşine. Nu contează că nu poţi să vorbeşti fluent. Iar dacă oamenii sunt de rahat, asta-i problema lor. Problema ta e dacă le dai sau nu importanţă.

— Şi dacă nimic din toate astea nu merge? am întrebat.

Rider a zâmbit cu jumătate de gură.

— O să încep să-i iau pe oameni la bătaie.

Mi-am ridicat sprâncenele.

— Serios.

Lăsându-mi capul pe spate, am râs — am râs mult şi bine — şi, când m-am uitat la el, mă privea intens.

— Ce e? am întrebat, începând să-mi piară zâmbetul.

A clătinat uşor din cap.

— Nimic. A făcut o pauză. Doar că nu te-am mai auzit râzând de... mda, de mult. E plăcut.

Am zâmbit din nou.

— îmi place foarte mult, a repetat, iar privirile ni s-au întâlnit din nou.

Rider continua să mă ţină de braţ şi mă mângâia cu degetul, mişcându-1 în cercuri lente.

Optsprezece

'ytiam că nu se întâmpla asta.

In cele mai ascunse unghere ale minţii mele, ştiam că ceea ce vedeam şi auzeam nu se petrecea în acel moment. Ştiam asta, dar nu mă puteam desprinde. Mai ales când am început să aud vocile. Puternice, înalte, explozive. Detonând o bombă încărcată cu teroare.

Acoperindu-mi urechile cu palmele, m-am dat înapoi, lipindu-mă de perete. Voiam să închid ochii, dar nu puteam. Erau larg deschişi, parcă susţinuţi cu nişte ace. Uitasem de durerea care radia din centrul feţei mele.

Cu obrajii de un roşu aprins şi ochii injectaţi, domnul Henry îl ţâra pe Rider de-a lungul podelei acoperite cu linoleum murdar şi rupt. Rider era deja cam la fel de înalt ca el, însă domnul Henry îl depăşea cu aproape cincizeci de kilograme in greutate. Urla atât de tare, încât nu-mi dădeam seama ce spunea, însă Rider nu se zbătea. îşi acoperise nasul cu o mână. Sângele îi curgea printre degete. Mi se întorsese stomacul pe dos.

Domnul Henry a deschis uşa din spate. A

intrat înăuntru un aer rece, iarfulgi micuţi de zăpadă au căzut pe podeaua de un alb-gălbui. Uşa, stricată, se balansa în vânt.

— M-am săturat de rabaturile tale, băiete. Crezi că-ţi merge rău? Poate o să-ţi dai seama cât de norocos eşti după ce-o să stai câteva ore afară.Intr-o clipită, domnul Henry l-a aruncat pe Rider afară, pe veranda acoperită de zăpadă. Am ţipat, desprinzându-mă de perete. Rider n-avea cum să reziste afară. Purta doar o cămaşă şi nişte blugi. Era preafrig.

Uşa s-a trântit, închizându-se. Prea târziu.

Domnul Henry s-a întors spre mine şi mi-a stat inima-n loc.

S-au auzit bătăi de pumni în uşă$_y$ *de afară, şi am început să dau înapoi. Nimic nu se mai interpunea între mine şi privirea tulbure a domnului Henry.*

— Piei din faţa mea, fato, a strigat el, împroşcând cu salivă. Sau vei regreta foarte repede!

Intorcându-mă pe călcâie, am fugit din bucătărie şi m-am ascuns în camera de zi. M-am lipit de perete şi am ridicat mâna, ducân- du-mi-o la nas. Mă înţepa durerea,, dar nu aveam mult sânge pe mână când am lăsat-o în jos.

Te rog, trezeşte-te. Te rog, trezeşte-te. Te rog, trezeşte-te.

Cu inima bătându-mi rapid\ l-am auzit pe domnul Henry tropăind prin living. O secundă mai târziu, s-a auzit televizorul. Chiar avea de gând să-l lase pe Rider afară. Doamne, nu avea să reziste în frig şi în ninsoare! Trebuia să fac ceva.

Am aşteptat câteva minute, apoi m-am întors

şi m-am strecurat pe lângă perete. M-amfurişat pe scări în sus, atentă să nufac zgomot, şi am traversat bolul.

Nu intra în cameră. Nu intra în cameră.

Am deschis uşa. Camera era slab luminată. Domnişoara Becky era întinsă pe pat. Strigând-o, m-am apropiat de pat şi am atins-o. Pielea ei mi s-apărut ciudată şi atunci mi-am dat seama. Am ştiut că nu era în regulă. îmi venea să ţip.

Nu scoate un sunet.

Strigăte — erau strigăte şi nu puteam să tac, fiindcă erau ale mele. Am ieşit din cameră mergând cu spatele. Domnul Henry a strigat de jos în timp ce eu coboram repede scările. Trebuia să ajung la Rider şi să fugim de acolo. Inima îmi bătea foarte repede şi ştiam ce avea să urmeze, dar nu voiam să văd asta... însă văzusem deja.

Te rog, trezeşte-te. Te rog, trezeşte-te. Te rog, trezeşte-te.

Am ajuns la uşa de la bucătărie şi domnulHenry era acolo, urlând şi scuipând. N-am putut să scot niciun cuvânt. M-a înşfăcat de braţ, trăgându-mă spre living. Flăcările trosneau în şemineu când s-a oprit în faţa fotoliului său. Fără să-mi dea drumul, s-a aplecat să ia ceva din spatele fotoliului.

E doar un vis. Doar un vis. Trezeşte-te.

îndreptându-se de spate, o ţinea pe Catifea în mână. Ştiam că păpuşa era acolo. Domnul Henry o luase din camera mea cu trei luni în urmă, fiindcă nu pusesem bine capacul la cutia de lapte, aşa cum voia el. Ştiam precis unde era

păpuşa, dar ştiam şi că nu trebuia să o ating.

Mi-a aruncat-o în faţă şi mi-a dat drumul braţului. M-am clătinat, iar picioarele mi s-au lovit de marginea măsuţei pentru cafea.

Trezeşte-te. Trezeşte-te.

Domnul Henry a înjurat.

— M-am săturat până peste cap de povestea asta. Să am în grijă un şmecheros şi o retardată.

Strângând păpuşa în pumn, s-a năpustit asupra şemineului.

A deschis larg ochii şi...

— Mallory!

M-am trezit brusc, sărind în capul oaselor şi respirând sacadat. Nu eram singură. Cineva îşi pusese mâinile pe braţele mele. Am strigat iar, răguşită, zbătându-mă să scap.

— E în regulă, s-a auzit iar vocea şi mi-am dat destul de greu seama că era a lui Cari. E totul bine, Mallory. Ai avut un coşmar... din nou.

— întuneric, am reuşit să spun, lipindu-mă de tăblia patului. E...

cârpiţi de somn, iar tricoul alb — boţit. Mi-a pus o mână pe frunte.

Mă durea în piept.

— E în regula, Mallory. Cari şi-a trecut mâna prin părul meu ud. A fost doar un coşmar.Totul e în regulă. Acum eşti în siguranţă.

Siguranţă.

Am închis ochii strâns. Acum eram în siguranţă, dar în trecut... nu fusesem. Nu aveam să fiu niciodată, iar asta avea să mă urmărească întotdeauna.

Cari s-a ridicat de pe pat şi s-a întors după câteva clipe cu o sticlă de apă rece, pe care mi-a dat-o.

— Aş vrea să o bei încet.

Cu degete tremurânde, am desfăcut capacul şi am dus sticla la buze. Am luat o gură şi apoi alta, răcorindu-mi gâtul uscat.

A aşteptat până am terminat de băut şi a spus:

— Suntem îngrijoraţi, Mallory.

Mi s-a tăiat respiraţia. Cari nu o lua pe ocolişuri.

— N-ai mai avut coşmaruri de aproape doi ani, însă ai început să le ai iar de când cu şcoala, a zis el privindu-mă atent. Suntem îngrijoraţi.

— De ce?

Şi-a lăsat capul într-o parte.

— Din cauza ta şi a şcolii, a faptului că Rider a revenit în viaţa ta. Poate că e prea mult pentru tine, Mallory. Tii...

— Nu e prea mult, l-am întrerupt. Doar că...

— Ai din nou coşmaruri, a continuat el, de parcă nu ştiam şi eu asta. Suntem doar îngrijoraţi. Nu vrem să te simţi copleşită.

Copleşită. De parcă aş fi fost o fiinţă fragilă, gata să se destrame sub atâta stres. Furia mi-a clocotit în piept şi era ciudat să o simt faţă de Cari.

— Sunt bine, am spus, străduindu-mă să rostesc acele două cuvinte. Nu sunt copleşită. A fost doar... un coşmar. Nu e mare lucru şi n-are nicio legătură cu şcoala şi cu Rider.Nu sunt de acord în ceea ce-1 priveşte pe Rider. A ridicat o mână când am deschis gura. E firesc ca revederea lui să... A tras adânc aer în piept. Să-ţi trezească sentimente din trecut, multe dintre ele înfiorătoare.

Chiar *avea* sens ce spunea, dar tot am clătinat din cap.

— Sunt bine.

Cari s-a uitat la mine o clipă, apoi a încuviinţat, oftând.

— Fie. A dat să se ridice. Nu uita că, dacă vrei să discuţi cu cineva, suntem aici.

Despre ce să vorbesc? Habar n-aveam, dar am încuviinţat. M-a mai studiat câteva clipe, apoi a ieşit din cameră, închizând încet uşa în urma lui. li spusesem că nu mă simţeam copleşită şi că eram bine, dar ştiam că nu mă crezuse.

Nici măcar nu eram sigură că-i spusesem adevărul.

♦

Rider nu a apărut vineri la ore.

Nici Paige nu a venit şi, închipuindu-mi că erau împreună, am simţit cum mi se strângea stomacul. Cu excepţia primei zile de şcoală, Rider nu lipsise de la ore o zi întreagă.

Când ora s-a terminat, mi-am adunat lucrurile, privind spatele lui Hector. Să-l întreb despre Rider

ar fi fost cel mai inteligent şi mai simplu lucru. In mod evident, ştia unde era. Bareta genţii mi s-a înfipt în palmă când m-am forţat să spun:

— Hector?

El s-a întors spre mine, zâmbind.

— Salutare.

Mi-am ocolit banca.

— Rider... e bine? Adică, n-a venit la oră, am spus. îmi imaginez... că e cu Paige, dar voiam... să mă asigur că e bine.

Zâmbetul i-a pierit de pe buze când şi-a îndreptat privirea spre scaunul gol.

— Nu e cu Paige. Nu azi. Şi-a pironit asupra mea ochii aceia de un verde-deschis. Cel puţin, aşa cred.

— Oh.

Mi-am muşcat interiorul buzei.

A privit peste umăr şi a oftat.

— S-au certat rău de tot aseară, aşa că nu mă surprinde că nici ea n-a venit, dar...

Privind peste umărul lui, l-am văzut pe domnul Santos întor- cându-se spre noi.

— Dar ce?

— Dar s-a făcut mangă aseară. Hector şi-a pus ghiozdanul pe umăr. N-avea cum să se trezească de dimineaţă.

— Mangă? am repetat prosteşte, apoi mi-am dat seama: se îmbătase.

—Trebuie să plec, ca să ajung la job, a spus Hector. Ne vedem mai târziu, *bebe?*

Ameţită, am încuviinţat şi am stat puţin nemişcată, în timp ce Hector ieşea. Rider se certase cu Paige cu o seară în urmă şi apoi se

îmbătase. Cu un nod în stomac, m-am îndreptat şi eu spre ieşire.

— Mallory, putem vorbi o clipă? m-a întrebat domnul Santos.

M-am oprit lângă uşă.

— Ce zici, vrei să-ti susţii miercuri discursul?

Cu mintea la un milion de kilometri distanţă, am dat din cap.

— Minunat. M-a lovit uşor pe braţ. Abia aştept să-l ascult.

Am ieşit din clasă şi am trecut pe la dulăpior, să-mi iau cărţile
de care aveam nevoie în weekend. Pe drumul spre maşină mintea mi-a rătăcit aiurea. Arsura din stomac părea vinovăţie.

Vineri seară am petrecut mult timp holbându-mă la telefon, cu degetele ezitând deasupra ecranului. Discutasem mai devreme cu Ainsley şi îmi spusese să-i scriu lui Rider un mesaj, după care mă făcuse să-i promit că aveam să mă văd cu ea a doua zi.

Să-i scriu lui Rider.

De parcă era atât de uşor.

Era uşor, pe cine păcăleam?

Dar părea şi un pas enorm, fiindcă până atunci nu avusesem niciodată iniţiativa de a-i scrie, nici lui, nici vreunui alt băiat. Şi, ca de obicei, mă gândeam prea mult, fiindcă Rider era prietenul meu şi era normal să văd ce făcea.

Frustrarea mi-a învăluit pielea, f&cându-mă să transpir şi să mă simt incomod. Am mijit ochii spre telefon şi am tastat numele lui Rider, deschizând aplicaţia de mesaje.

Eşti bine?

M-am oprit şi am şters ce scrisesem. Apoi am tastat:

E totul OK?

Părea mai puţin dramatic, aşa că am apăsat pe TRIMITERE. Apoi mi-am aruncat telefonul la picioarele patului.

In jur de ora zece, Rider a răspuns.

Da. Ne vedem luni.

Am respirat uşurată, dar aveam mintea în o mie de părţi şi mi-a fost greu să adorm. Cel puţin, n-am mai avut niciun coşmar, fiindcă ultimul lucru de care aveam nevoie era ca Roşa şi Cari să se panicheze şi să mă retragă de la şcoală.

Căci, dacă ar fi crezut că era cea mai bună decizie, ar fi fost în stare s-o facă.

♦

în weekend au început să apară pe holurile liceului afişe care anunţau balul anual al bobocilor. Erau peste tot. Postere pe pereţi, pe dulăpioare. îndreptându-mă spre a doua oră din acea dimineaţă, am cercetat datele. Avea loc în ultimul weekend din octombrie, peste două săptămâni.

Nu-mi venea să cred că eram la şcoală de aproape două luni. Timpul trecea repede, chiar şi când mi se părea o veşnicie.

Rider s-a întors luni la şcoală, la fel şi Paige. El m-a aşteptat lângă sala de clasă şi m-a însoţit spre ora de comunicare. Nu l-am întrebat despre ce se petrecuse între el şi Paige, nici despre ce-mi povestise Hector. Nici el n-a menţionat nimic. Am remarcat că Paige a apărut la oră cu o secundă

înainte să sune clopoţelul de intrare. S-a uitat o clipă în direcţia lui Rider, însă el a ignorat-o. Nu înţelegeam ce se petrecea.

Totuşi, în timpul orei de comunicare, gândurile mele s-au îndreptat spre ceva mult mai important. Era prima zi când se ţineau discursurile şi de-abia atunci mi-am dat seama cu adevărat de ceea ce se întâmpla. Toţi colegii mei urmau să ţină un discurs, iar miercuri, în pauza de prânz, avea să fie rândul meu.

Panica a crescut în mine ca o buruiană otrăvitoare, inun- dându-mi venele. Toată lumea avea să ştie că... nu-mi puteam susţine discursul la fel ca restul colegilor. In timp ce-i ascultam pe alţi elevi ridicându-se şi ţinându-şi discursurile, m-am concentrat asupra a ceea ce puteam controla şi mi-am amintit ce-mi spusese Rider la bibliotecă.

Oamenii erau nişte ticăloşi, dar asta nu trebuia să mă afecteze.

Tot ce puteam face era să mă asigur că aveam să prezint discursul în faţa domnului Santos, aşa că m-am apucat să repet de fiecare dată când aveam ocazia, de una singură sau cerându-le ajutorul lui Cari şi Rosei. Mi-am dat seama că Rider nu-şi scrisese încă discursul. Totuşi, nu părea deloc îngrijorat, iar de fiecare dată când aduceam vorba, schimba subiectul şi spunea:

— După ce-ţi expui discursul, te iau la garaj.

Mă uitam nedumerită la el, dar eram curioasă în privinţa garajului. Voiam să văd cum lucrează. Şi, oricât de greşit era, voiam să-l văd *pe el*. Dar nu eram un porcuşor de Guineea care aştepta o recompensă.

Asta dacă nu cumva recompensa consta în nişte *enchiladas* cu brânză făcute în casă. Atunci, da, voiam să fiu răsplătită.

Marţi, subiectul conversaţiei de la masa de prânz a fost balul bobocilor. Se părea că jumătate din şcoală era interesată să participe. Celeilalte jumătăţi nu-i prea păsa. Cei de la masa la care stăteam eu făceau parte din prima categorie. Să fiu sinceră, nici măcar nu mă gândisem la bal înainte să văd afişele, de dimineaţă. Nici măcar nu-mi trecuse prin cap. Nu fiindcă mi-ar fi fost indiferent sau fiindcă nu m-ar fi interesat balurile bobocilor. Doar că nu avusesem niciodată ocazia să mă gândesc la aşa ceva, iar acum, că o făceam, consideram, într-un fel, c-ar fi fost amuzant — avea să fie o *experienţă.*

Dar nu aveam rochie.

Nici partener.

— Când trebuie să ţii discursul? m-a întrebat Keira, la prânz.

Ea era programată miercuri, în timpul orei, ca o persoană
normală.

Era prima dată când cineva mă întreba asta. Nu voiam să răspund, dar ar fi fost straniu să nu zic nimic, şi eram deja destul de ciudată.

— Mâine, am spus uitându-mă în farfurie. Mâine... la prânz.

Keira nu a răspuns imediat şi am îndrăznit să-i arunc o privire
rapidă. Sprâncenele ei întunecate erau încruntate.

— Deci, susţii discursul doar în faţa domnului Santos?

Am încuviinţat, sperând că nu avea să gândească la fel ca Paige.

— Ce super, a spus ea ridicându-şi şerveţelul, chiar când Jo şi Anna se aşezau vizavi de noi. Eu mă emoţionez foarte tare când trebuie să vorbesc în public.

— Serios? am zis eu ridicând din sprâncene.

— Da.

— Doamne, sper să nu vomiţi, a spus Jo, proptindu-şi bărbia în palmă. Ai văzut *Pitch Perfect*?

Am încuviinţat.

— Acum doi ani, s-a purtat exact ca Aubrey din serial, când a trebuit să-şi susţină prima prezentare la ora de ştiinţe, a continuat Jo.

— Eu am ajuns totuşi la baie, a bombănit Keira.

—Tot a fost scârbos, a ciripit Jo în timp ce-şi înfigea furculiţa în pastele înecate în sos.Eu nu pricepeam.

— Dar tu… eşti majoretă.

Keira şi-a rotit privirea de jur împrejurul mesei, apoi şi-a aţintit ochii asupra mea.

— Aşa, şi?

Am început să mă îmbujorez.

— Păi… apari mereu în faţa publicului şi… dansezi.

— Da, dar sunt cu un grup de oameni care fac asta împreună cu mine, a spus ea dându-şi buclele peste umăr. E mai uşor când nu eşti singur şi nu-i deloc acelaşi lucru cu a te ridica în faţa clasei şi a vorbi din senin despre ceva ce de-abia înţelegi.

— Asta aşa e, a murmurat Anna, care-şi privea ghipsul.

M-am uitat la Keira, nevenindu-mi să cred. Avea emoţii. Nu
se atinsese de mâncare, la fel ca mine — dar vorbea tot timpul şi nu se bâlbâia. Cu toate acestea, era agitată.

— Chiar ai v-vomitat? am întrebat.

Jo a izbucnit într-un râs molipsitor, care a atras atenţia celor din jur.

— „Vomitat” este puţin spus.

— N-a fost *chiar* atât de rău, a insistat Keira, uitându-se urât la Jo. In orice caz, a continuat ea, întorcându-şi privirea spre mine, şi eu am emoţii, aşa că hai să facem Un pact.

— Un pact? am şoptit.

Dintr-odată, m-am simţit norocoasă că le aveam pe Keira şi pe prietenele ei — prietenele mele. Mă

înşelasem foarte mult în privinţa lor. îmi dădusem deja seama de asta în ultimele săptămâni, dar ar fi *trebuit* să-mi fie ruşine de cât de uşor mă lăsasem influenţată de stereotipurile legate de majorete.

Ea a încuviinţat.

— Dacă ţi se pare că urmează să vomit, o să fii acolo să-mi ţii punga, iar dacă ţi se face rău în timp ce prezinţi discursul în faţa domnului Santos, îmi poţi spune, iar eu promit să nu râd.

Am deschis gura.

— Ne-am înţeles? a întrebat ea.

Am râs fără să vreau, dar nu m-am putut abţine. Era, probabil, cea mai ciudată înţelegere pe care o făcusem vreodată.

— Da.

♦

Miercuri dimineaţă, în ziua cu discursul, m-am trezit cu un nod în stomac, cu o senzaţie de arsură în gât şi cu o durere de cap.

Roşa aştepta în bucătărie, cu un bol de cereale de care nici n-aveam de gând să mă ating. Nu a spus nimic când am luat un pahar cu lapte din frigider. Nu a insistat când a văzut că nu eram în stare să mă ating de cereale. Tot ce a făcut, înainte să plec la şcoală, a fost să mă îmbrăţişeze strâns şi să-mi spună:

— O să te descurci de minune, Mallory.

Am păstrat acele cuvinte în suflet întreaga zi.

Strângându-mi caietul la piept, mi-am croit drum pe coridor
spre ora de comunicare, ignorând felul în care-mi bătea inima. Am luat colţul şi m-am oprit brusc.

Când m-a văzut, Rider s-a îndepărtat de peretele de care se sprijinea. A zâmbit cu jumătate de gură şi şi-a vârât mâinile în buzunarele blugilor.

— Salut, Şoricel.

— Ce… faci aici? am întrebat. Ai oră.

Zâmbetul i s-a lărgit şi a apărut gropiţa.

— Şi ce dacă?

M-am oprit în faţa lui, ridicând o sprânceană.

A lăsat capul într-o parte.

— Trebuia să fiu aici. Trebuia să-ţi spun că te vei descurca de minune.

Inima mi-a crescut atât de repede în piept, încât am crezut că aveam să plutesc spre tavan. Trebuia să fie acolo, pentru mine. Asta nu venea din nevoia de a mă proteja, ci fiindcă era prietenul meu şi îi păsa de mine. Îmi venea să-l îmbrăţişez.

Privirea mi-a căzut pe buzele lui pline.

Ce aş simţi dacă… mi-am întrerupt gândurile. Trebuia să mă concentrez. Cuvintele lui mă îmbărbătaseră. Avea dreptate. Aveam să mă descurc.

I-am zâmbit şi m-am întors ca să deschid uşa. Domnul Santos era la catedră, cu o pungă de hârtie în faţă. Mirosea puternic a supă de roşii. Ştergându-se pe mâini, s-a ridicat, iar eu am închis uşa în urma mea.

— Scuză-mă. Mi-am luat ceva de mâncare. A zâmbit şi şi-a împins scaunul în spate. Sunt convins că şi ţie îţi este foame, aşa că începe de îndată ce eşti pregătită.

Mi-am lăsat geanta pe un scaun liber şi m-am îndreptat spre catedră, ţinându-mi caietul în

mână. Mi s-a strâns stomacul; aveam să sar peste prânz.

Domnul Santos s-a aşezat şî el pe scaun, încrucişându-şi braţele pe catedră.

— Poţi să te pregăteşti oricât simţi nevoia.

Pentru totdeauna?

Cu mâini tremurânde, am deschis caietul în care vârâsem discursul printat. Hârtia era netedă şi imaculată. Cuvintele pluteau în ceaţă. Genunchii îmi tremurau. în faţa mea era doar o persoană; nu o clasă întreagă. Ar fi trebuit să fie o clasă întreagă, dar nu era aşa.

Poţiface asta.

Mi-am încordat umerii şi am tras adânc aer în piept. Nu era greu. Puteam. Trebuia să fac asta. Hârtia foşnea uşor, ca nişte oase uscate.

Pot face asta. Pot face asta.

Am văzut din nou cuvintele în ceaţă, de parcă vederea mi-ar fi jucat iarăşi feste. Inima a început să-mi bată atât de tare şi de repede în piept, încât genunchii mi s-au înmuiat. îmi tremurau mâinile.

Pot face asta. Pot face asta.

— Statele Unite ale Americii... au trei direcţii de guvernare. Prima este...

M-am oprit, dându-mi seama că mă grăbisem şi sărisem un rând. Panicată, am ridicat privirea şi l-am văzut pe domnul Santos aşteptând.

A dat răbdător din cap spre mine.

Am luat-o de la început.

— Statele U-Unite ale Americii au trei direcţii de guvernare: puterea legislativă, executivă şi judecătorească, m-am forţat să spun şi apoi m-am străduit să continui: Puterea legislativă se ocupă

cu…

A fost oribil.

Doamne, discursul a fost absolut oribil.

Cred că mii de oratori se răsuceau în morminte, atât de rău a fost, însă am reuşit. Mi-am terminat discursul cu câteva secunde înainte ca domnul Santos să anunţe că a expirat timpul. Am terminat discursul — primul meu discurs.

Am reuşit.

Fără să vomit.

Keira s-ar fi bucurat să ştie.

Domnul Santos a zâmbit, ridicându-se.

— Te-ai descurcat bine, Mallory. Te-ai poticnit puţin la început, dar ai luat-o de la capăt şi ai continuat. Discursul pare bine documentat.

Cu mâinile încă tremurându-mi, i-am întins foaia.

— Mul… ţumesc.

— îţi vei primi nota împreună cu toţi ceilalţi, mi-a explicat.

Am dat din cap.

— Felicitări! Tocmai ai ţinut primul tău discurs.

Mi-am luat geanta şi mi-am vârât caietul înăuntru. Primul meu discurs. Reuşisem. Ce-i drept, doar în faţa domnului Santos, dar reuşisem.Rider mă aştepta lângă uşa clasei. Se uita la telefon, însă şi l-a pus în buzunar şi s-a întors spre mine.

— Deci?

Am schiţat un zâmbet.

— Am reuşit.

Mi-a răspuns la rândul lui tot printr-un zâmbet, care a luminat întregul coridor.

— Ştiam eu că poţi.

— Aşa este.

Privirile ni s-au întâlnit, iar expresia din ochii lui era blândă. M-am simţit din nou cuprinsă de emoţie şi, de data asta, m-am lăsat în voia ei.

Tocmai făcusem ceva de care nu mă simţisem capabilă până atunci.

Nouăsprezece

~y$_{rei}$ să mănânci ceva rapid? a întrebat Rider în timp ce păşeam pe coridor. Ai timp.

— Isteţ răspuns, domnule Stark. Mare păcat că nu aplici isteţimea asta şi în ceea ce priveşte studiile, dar asta ar însemna să ne aşteptăm la prea mult, nu-i aşa?

Un muşchi din maxilarul lui Rider s-a încordat.

— Presupun că da.

Zâmbetul forţat al directorului s-a risipit.

—Treci la oră, domnule Stark.

Pentru o clipă, n-am crezut că Rider avea să plece. îl privea pe director cu un rânjet provocator pe buze. Apoi, după o secundă, a făcut un pas în spate şi în lateral.

— Ne vedem mai târziu, Şoricel.

— Sper că nu pe coridor, când ar trebui să fii la oră, a intervenit directorul Washington.

Rider a râs ca pentru sine şi a făcut stânga-mprejur.

— Nu ştiu, omule. Asta ar însemna să ai prea mari aşteptări.

Pieptul lat al directorului s-a umflat, apoi a oftat resemnat,
încercând să nu-şi piardă răbdarea; după care m-a privit, dându-şi ochii peste cap.

— Nu e în interesul tău să-ţi petreci timpul cu băieţi ca el, mi-a spus, iar afirmaţia lui m-a făcut să tresar.

Nici măcar nu cred că ştia cine sunt, chiar dacă Roşa şi Cari discutaseră cu el!

— Băiatul ăsta o ia pe un drum greşit şi nu cred că vrei să-l însoţeşti. Mai bine îndreaptă-te spre drumul pe care ar trebui să fii.

înainte să pot răspunde, directorul Washington

s-a îndepărtat, mergând spre birouri. Fericirea pe care o simţeam fiindcă reuşisem să-mi susţin discursul s-a risipit în timp ce-mi repetam în minte cuvintele directorului şi tonul cu care-i vorbise lui Rider, felul cum îl tratase.

Fără speranţă.

Fără respect.

Keira şi-a ţinut discursul în faţa clasei fără să vomite» aşa că mi-a revenit buna dispoziţie, iar întâlnirea de la prânz cu directorul mi se părea deja foarte îndepărtată. Chiar m-am bucurat pentru Paige când s-a aşezat în faţa clasei şi şi-a susţinut fără incidente discursul despre primii cinci preşedinţi ai Statelor Unite.

îşi revenise. Oarecum. Dispăruseră pantalonii largi de trening şi coada răvăşită. Purta din nou nişte blugi albaştri foarte mulaţi şi un pulover, iar părul îi era lucios şi drept. Mă ignorase în ultimele zile, aşa că nu m-a surprins când s-a aşezat fără să se uite la mine.

în ultima vreme nu-mi stătuse mintea la Paige şi la Rider, dar
am remarcat că nu se mai atingeau, nici nu se sărutau. îşi vorbeau,
da. îşi zâmbeau. Adică, Paige îi zâmbea şi nu puteam să văd şi
reacţia lui — dar cam atât.
>

Când a sunat clopoţelul, am auzit-o pe Paige spunându-i lui Rider să-i dea telefon, apoi a ieşit din clasă în timp ce Keira se îndrepta spre banca mea.

— Ce-ai făcut la prânz? N-ai dat la boboci?

— A fost bine... cred. Fără boboci. M-am Oprit,

strângându-mi coapsa cu mâna dreaptă. Te-ai descurcat minunat!

— Ştiu! a exclamat ea. Doamne, sunt aşa de bucuroasă că s-a sfârşit!

Rider s-a ridicat şi s-a apropiat de banca mea, luându-mi caietul şi foile pe care-mi scrisesem discursul. Apoi a ridicat o sprânceană.

— Am scăpat de un discurs. Mai urmează un miliard.

Era groaznic dacă puneam problema aşa.

— Da, dar nici tu, nici eu n-am vomitat! a râs Keira bătând din palme. Bravo nouă!

Am schiţat un zâmbet.

— La un moment dat, am crezut c-o să vomit, a spus ea privind cum Rider se apleca şi-mi ridica geanta. Dar am reuşit să mă controlez.

— Am apreciat cu toţii asta, a tachinat-o Rider în timp ce-mi punea caietul în geantă.

— Sunt sigură de asta, a răspuns ea. Dar discursul tău? Sunt convinsă că va fi grozav.

— Ceva de genul, a spus el.

Ridicându-mă, m-am întins după geantă. Degetele noastre s-au atins, iar acel contact rapid mi-a provocat un fior ciudat prin tot corpul şi mi-am retras mâna. Am ridicat privirea, întâlnind-o pe a lui. Era îmbujorat la faţă şi s-a uitat în altă parte, con- centrându-se asupra sarcinii monumentale de a găsi locul perfect pentru caiet în geanta mea. Mie mi s-a accelerat pulsul.

— Mda... a murmurat Keira uitându-se la Rider. Rânjind, a dat să plece. Ne vedem mâine, dragilor.

Rider a încuviinţat dând scurt din cap în timp ce închidea fermoarul genţii mele.

I-am făcut Keirei cu mâna.

— Eşti gata? a întrebat el.

încuviinţând din nou, l-am urmat spre uşă, dar, înainte să ieşim, a apărut domnul Santos.

— Rider, a spus el scoţându-şi ochelarii. Putem vorbi o clipă?

El s-a uitat mai întâi la mine şi apoi la profesor.

— Mda.

Domnul Santos mi-a zâmbit, apoi şi-a pus o mână pe umărul lui Rider şi l-a condus spre mijlocul tablei. Chiar dacă stăteam lângă uşă şi era zgomot pe hol, tot îi puteam auzi.

— Eşti pregătit pentru discurs? a întrebat domnul Santos.

— Evident, a răspuns Rider.

îndoiala s-a citit pe chipul profesorului.

— Eşti sigur?

Rider a schiţat un zâmbet cu jumătate de gură, dar nu a spus

nimic.

— De cele mai multe ori nu ţi-am atras atenţia în timpul orei. Ştiu că te plictiseşti şi că ai prefera să-ţi foloseşti mâinile, să creezi ceva, dar trebuie să iei în serios materia asta.

Rider nu a răspuns, iar eu m-am foit pe loc, simţindu-mă stânjenită.

— Ştii că sunt aici dacă ai nevoie să vorbeşti cu cineva, a continuat domnul Santos, iar zâmbetul ironic de pe faţa lui Rider a dispărut şi el s-a încordat. Nu-ţi irosi talentul, bine?

Rider nu a răspuns nici de data asta, apoi i s-a permis să plece. Eu îmi aţintisem privirea asupra lui. Ii zvâcnea un muşchi din maxilar când s-a îndreptat spre mine. De ce ar fi trebuit să discute Rider cu domnul Santos? Ce ştia domnul Santos despre Rider şi eu nu?

Ştiam răspunsul fără să mai întreb.

Totul.

Am ieşit pe coridorul aglomerat.

— E... totul în regulă?

— Mda. Da. A privit în jos, spre mine, relaxându-se puţin. Uită-te la tine.

— Să mă uit la mine?

Rider a lăsat o mână în jos şi a apucat-o pe a mea, fâcându-mă să simt un fior prin tot braţul. A început să meargă, ţinându-mă de mână.

— Ai zâmbit toată ora. Aş vrea să mai văd zâmbetul ăla.

— Păi... sunt doar bucuroasă că am reuşit, chiar dacă a fost oribil.

— Sunt convins că n-a fost aşa.

Eram de altă părere şi probabil că la fel gândea şi domnul Santos, însă era prea amabil şi răbdător să-mi spună. Privirea mi-a căzut asupra mâinilor noastre împreunate. Era… ceva nou şi undeva, în adâncul inimii, îmi plăceau acea senzaţie şi greutatea mâinii sale, dar era ceva greşit. Prietenii s-or fi ţinând de mână, însă ştiam destule ca să-mi dau seama ce avea să creadă lumea.Evitându-i privirea, mi-am desprins mâna şi mi-am încrucişat braţele la piept.

— Trebuie să treci pe la dulăpior? a întrebat el după o clipă.

Gândindu-mă la asta, am clătinat din cap. Am ieşit sub cerul
încărcat de nori al după-amiezii.

Doar când ne-am oprit lângă maşina mea mi-am permis să-l privesc.

Expresia lui era greu de descifrat când s-a sprijinit de portiera din spate.

— Mai devreme am vrut să te întreb ceva. Vreau să-ţi arăt garajul Razorback. Ridicând o mână, şi-a dat la o parte părul de pe frunte. M-am gândit că poate vrei să vezi unde lucrez. Ce fad sâmbătă?

Inima a început să-mi bată de parcă aş fi fost urmărită de un ucigaş în serie cu o drujbă.

— Păi…

Am ezitat o secundă, ca să nu strig din toţi rărunchii „nimic”, ceea ce oricum nu era adevărat. Ainsley voia să ne vedem sâmbătă şi, chiar dacă nu ar fi vrut, mai era şi situaţia cu Paige.

Rider a ridicat o sprânceană.

Am simţit că-mi ardeau obrajii. Cine ştie la ce se gândea Rider în timp ce eu stăteam acolo şi mă

holbam la el?

— Păi, ar trebui să mă văd cu Ainsley la prânz şi apoi… să ieşim să ne plimbăm.

A tăcut o clipă, apoi şi-a băgat mâinile în buzunare.

— Super.

Şi-a îndreptat privirea într-un punct dincolo de mine. M-am întors încet şi am văzut maşina lui Hector apropiindu-se pe culoarul central.

— Mi-ar plăcea să o cunosc.

Stai.

Ce?

Voia să o cunoască pe Ainsley?

Rider şi-a muşcat buza de jos.

— Aşa că, ştii ceva? Mă autoinvit.

Chiar voia să-mi cunoască cea mai bună prietenă?

A lăsat capul într-o parte.

— Dar, dacă nu-ţi surâde ideea, atunci o să fie complicat.

Am clipit, dându-mi seama că trebuia să spun ceva. Orice.

Maşina lui Hector s-a oprit la câţiva metri de a mea. Trebuia să-i spun că da? Am căutat în minte nişte formule de răspuns cu care nu eram tocmai familiarizată. Nu ar fi fost prima dată când ne întâlneam în afara şcolii. Mai mâncaserăm împreună şi mersese- răm la bibliotecă. Fusese la mine acasă, dar nu mai puneam asta la socoteală. Prietenii îşi petreceau timpul împreună.

Dar eu nu-l priveam pe Rider şi nu mă gândeam la el ca la un simplu prieten. Totuşi, el nu ştia asta. Insă eu ştiam.

Eram foarte confuză.

— Păi... ar fi o idee bună să petreci timp cu mine? am întrebat.

— Sigur, ar fi super.

Neştiind sigur dacă pricepuse sensul întrebării, am inspirat adânc. Voiam s-o cunoască pe Ainsley. Ea era o persoană foarte importantă pentru mine. M-am hotărât.

— Mi-ar... plăcea.

Rider a reacţionat imediat: mi-a zâmbit şi i-a apărut gropiţa. Mi s-a tăiat respiraţia. Tocmai îl invitasem pe Rider să o cunoască pe Ainsley. Voiam să se cunoască. Chiar îmi doream asta, dar nu ştiam cum să reacţionez în privinţa *asta.*

Şi totuşi, m-a cuprins entuziasmul. Era ceva normal să ies cu Rider şi cu Ainsley, milioane de oameni făceau asta zilnic, pentru că duceau o viaţă normală. Dar, pentru mine, era o noutate, o noutate imensă. Era vorba că eu, cea mai bună prietenă a mea şi tipul... tipul care fusese cel mai bun prieten al meu şi pentru care acum, în ciuda tuturor lucrurilor, simţeam ceva mai profund, mai intens şi mai complicat aveam să ieşim împreună.

Era un mare pas.

— Perfect, a spus el îndepărtându-se de maşina mea. Mă bucur că n-a fost ceva complicat.

— Hei, a strigat Hector, scoţând un braţ pe geam. Vii sau ce faci, omule? Trebuie s-o-ntind.

— Da, vin acum.

Rider mi-a dat geanta şi şi-a înclinat capul spre mine. Am înţepenit, simţind brusc că nu mai aveam aer în plămâni. Buzele lui mi-au atins uşor obrazul, fâcându-mă să simt fiori pe şira spinării.

— Iţi scriu mai târziu să stabilim pentru sâmbătă.

Cred că am spus „OK”. Nu eram foarte sigură. Poate că doar am stat acolo şi m-am holbat la el. Dar Rider a schiţat acel zâmbet care mă atingea până în adâncul sufletului şi îmi învăluia inima. L-am privit urcându-se în maşina lui Hector, i-am făcut cu mâna lui Hector în timp ce părăsea parcarea, apoi m-am aşezat la volanul maşinii mele.

Nu am pornit motorul.

La ce mă gândeam? Ce simţeam?

Nu conta.

Privind parcarea care se golea rapid, mi-am dat seama de ceva foarte important, tulburător de simplu. Luată de valul entuziasmului pentru sâmbătă, uitasem complet de domnul Henry şi de domnişoara Becky, de Cari şi de Roşa care sunaseră la şcoală, de ora de comunicare şi de neputinţa mea de a vorbi. Uitasem *totul.*

Fiindcă nimic din toate astea nu era atât de important.

Altceva era important.

Să -mi trăiesc viaţa.

*

Era o ocazie potrivită pentru îngheţată sau, cel puţin, aşa mi-a spus Roşa când a intrat în dormitorul meu mai târziu în aceeaşi seară, cu două boluri pline.

Ciocolată.

Cu tone de topping de ciocolată.

Pentru a sărbători succesul discursului meu.

Cari rămăsese peste program la spital, aşa că eram doar noi două. Era ciudat să o văd în

pantaloni lejeri şi o bluză din bumbac, fiindcă mai mereu o vedeam în uniforma ei verde.

Roşa s-a aşezat lângă mine şi mi-a dat un bol.

— Sper că mai ai loc în stomac pentru desert.

— întotdeauna… este loc pentru desert, am rânjit.

Ea a zâmbit.

— Eşti sigură că nu suntem totuşi rude de sânge?

Am râs şi am luat o lingură de îngheţată rece, moale şi acoperită de topping. Roşa a aruncat o privire prin încăpere, iar ochii i-au rămas aţintiţi asupra comodei.

— Aceea e ultima ta sculptură?

Am încuviinţat.

— E o… bufniţă.

S-a ridicat, ţinând bolul într-o mână, şi s-a îndreptat spre ea. A luat-o în mână şi m-a privit peste umăr, cu o strălucire în ochi.

— Mallory, dar e minunată!

— Mulţumesc.

— Toate sculpturile tale sunt reuşite, dar detaliile acesteia… a zis punând-o cu grijă înapoi pe comodă. Sunt extraordinare. S-a întors la pat şi s-a aşezat. Chiar îmi doresc să te mai gândeşti şi să încerci lemnul. Cari are încă uneltele în garaj.

Nu prea eram fan al uneltelor electrice.

Ea a înghiţit o lingură de îngheţată.

— Cari vrea să ne scoată la cină sâmbătă seara, ca să sărbătorim.

Dintr-odată, îngheţata mi s-a acrit în stomac.

— Mi-am făcut planuri cu… Ainsley pentru

sâmbătă.

„Entuziasm” nu era un cuvânt care să descrie îndeajuns felul
în care reacţionase Ainsley la vestea că avea să-l întâlnească în sfârşit pe Rider. Telefonul meu începuse să ia foc când îi dădusem vestea, după terminarea orelor, şi, probabil, încă-mi trimitea OMG-uri, în timp ce eu mă îndopam cu îngheţată.

— Ah, aşa este! Roşa a mai luat o lingură de îngheţată. Ce zici de duminică, atunci?

Am încuviinţat, dar încă simţeam un nod în stomac.

— **Aăă,** Rider... Mi s-a uscat gura când Roşa a ridicat bărbia. Rider vrea să o cunoască pe Ainsley sâmbătă.

Lingura ei s-a lovit cu zgomot de bol.

— Serios?

Am încuviinţat.

— Mi-ar plăcea... ca ei să se cunoască.

A strâns din buze. Cum nu răspundea, m-am îngrijorat.

— E în regulă?

A ridicat din umeri.

— Da, cred că da.

Credea?

— Deci, ce aveţi de gând să faceţi sâmbătă? a întrebat.

— Eu şi Ainsley luăm prânzul împreună şi acolo o va... cunoaşte şi Rider. Apoi, pe seară, aveam de gând să merg cu Ainsley... să vedem un film.

— Pare o zi lungă şi plină. A mişcat lingura în interiorul bolului. Nu crezi c-o să ai teme

weekendul ăsta?

Am clătinat din cap, punând bolul pe noptieră. Stomacul meu era cât un bob de mazăre.

— Cari nu va fi foarte încântat că-ţi petreci timpul liber cu Rider, a spus ea, iar eu am încetat să mai respir. La fel se purta şi cu Marquette, a adăugat, zâmbind trist. Eu cred că e o idee bună ca cei doi prieteni ai tăi să se cunoască, fiindcă amândoi sunt importanţi pentru tine, însă e important să îl cunoaştem şi noi.

Oh, nu.

— Aşa că sunt de părere că ar trebui să-l cunoaştem înainte de sâmbătă. Probabil în felul acesta Cari va fi mai liniştit şi, fireşte, şi eu. M-a privit în ochi. Aşa că a$ta-i înţelegerea. Dacă vrei să te vezi cu Ainsley şi cu Rider în weekend, atunci trebuie ca el să vină vineri la cină. Ne vom asigura că vom fi amândoi acasă.

Doamne!

Doamne Dumnezeule!

— De acord? a insistat.

Am încuviinţat şi am spus „De acord”, fiindcă ce altceva puteam spune? Habar n-aveam dacă Rider avea să fie de acord, dar acum că mă gândeam mai bine, chiar n-ar fi trebuit să-i fi spus Rosei despre planurile mele pentru sâmbătă.

Din buzunarul pantalonilor ei s-a auzit un bip. Aplecându-se, şi-a scos pagerul. Doar pe Cari şi pe Roşa îi văzusem folosind acele aparate. Era ciudat să veri nişte medici folosind acele dispozitive demodate. Şi-a scos telefonul mobil din buzunarul de la spate şi a apelat pe cineva.

— *Dios*$_t$* a murmurat ea, ridicându-se imediat

după ce a încheiat apelul. Ne putem continua conversaţia mai târziu? a întrebat încruntându-se. Detest să-ţi spun asta, dar trebuie să plec. A fost împuşcat cineva şi se pare că este un băiat tânăr.

— E... în regulă, am spus dând din cap.

Roşa s-a aplecat şi m-a sărutat pe frunte. A ieşit din dormitor şi apoi din casă în mai puţin de două minute. Speram ca operaţia să reuşească. Nu-i era uşor să piardă pacienţi şi, în oraşul ăsta, se întâmpla mult prea des.

Mi-am luat telefonul când am aurit uşa de la intrare închi- zându-se. Am scris mesajul, ceea ce m-a făcut să mă simt exact ca înainte de a-mi ţine discursul.

Cari şi Roşa vor să te cunoască vineri la cină.

Gata. Nu aveam alt mod de a i-o spune, aşa că am apăsat pe Trimitere.

Ducând bolul în bucătărie, l-am găsit şi pe al Rosei pe masă. Le-am acoperit cu detergent pe amândouă şi le-am pus în maşina [14] de spălat vase. Când m-am întors sus, mă aştepta un mesaj de la Rider.

Sună bine. Să-mi spui la ce oră.

La naiba.

Sună bine? Am schiţat un zâmbet când i-am scris înapoi un „OK" rapid. M-am dus să mă spăl pe faţă şi zâmbetul mi-a dispărut. Când m-am întors, mesajul pe care mi-1 trimisese m-a făcut să tresar.

Abia aştept.

Eu nu eram prea sigură că de-abia aşteptam.

La miezul nopţii am auzit-o pe Roşa întorcându-se acasă. M-am strecurat în capul scărilor şi am auzit-o vorbind cu Cari despre pacientul ei. Avea treisprezece ani. Fusese împuşcat de două ori, o dată în piept şi o dată în spate. Roşa reuşise să se ocupe de rana din piept, însă şira spinării era compromisă. Roşa a dispărut în bibliotecă şi ştiam că avea să rămână acolo, cu o sticlă de vin, până dimineaţă. Nu accepta prea uşor pierderea unui pacient şi, chiar dacă acela nu murise, rezultatul operaţiei o afectase.

14 „Doamne!" (în sp. în oiig.)

Treisprezece ani... şi puştiul nu avea să mai meargă niciodată.

Douăzeci

O ă-1 privesc pe Rider ţinându-şi discursul vineri a fost ca şi cum mi-aş fi urmărit serialul TV preferat. A apărut în ultimul moment la ora de comunicare şi a prezentat un discurs informativ despre diversele tipuri de artă de parcă n-ar fi fost mare lucru. A vorbit relaxat, aproape nepăsător, zâmbind din când în când. Părea vesel în timp ce vorbea. Rider stăpânea subiectul şi se pricepea la asta: să stea în faţa clasei şi să menţină atenţia tuturor fără nici cel mai mic efort.

Mă rog, aproape a tuturor.

Cât timp a vorbit el, degetele lui Paige s-au plimbat neîncetat pe ecranul telefonului pe care-1 ţinea ascuns în poală. In acea zi nu-şi vorbiseră la oră şi mă întrebam dacă ea ştia că Rider urma să vină în seara aceea să ia cina la mine acasă.

A doua zi aveam să aflu.

Trebuia doar să trecem de seara aceea.

Rider nu părea deranjat că urma să ia cina cu Roşa şi Cari. Eu, în schimb, abia am reuşit să supravieţuiesc în timpul zilei şi, de îndată ce m-am întors de la şcoală, am făcut un duş, doar ca să mă răcoresc puţin.

Habar n-aveam cum aveau să decurgă lucrurile în seara aceea.

Dar în casă mirosea excelent

.Roşa pusese la cuptor o tavă cu friptură şi, chiar dacă eram teribil de emoţionată, îmi venea să o mănânc pe toată dintr-o înghiţitură.

Probabil că nu ar fi fost o idee bună.

După ce mi-am uscat părul, nu m-am îmbrăcat la loc cu ce purtasem la şcoală. Nu ştiam dacă era ciudat sau nu, dar mi se părea că seara aceea... era specială. Trei dintre cele mai importante patru persoane din viaţa mea aveau să se cunoască, în sfârşit. Mi-am pus o pereche de blugi şi puloverul crem pe care Ainsley mi-1 făcuse cadou de ziua mea, anul trecut. Era mulat pe piept şi pe talie, lărgindu-se pe şolduri. M-am întors într-o parte, ca să mă uit în oglindă.

Strângând din buze, mi-am trecut mâinile peste coaste şi şolduri. M-a lovit un gând neaşteptat, care m-a făcut să roşesc. Nu era neapărat un gând, ci mai degrabă... o imagine, o senzaţie: mi l-am imaginat pe Rider făcând acelaşi lucru, atingându-mă cu mâinile sale. Am simţit un fior în stomac.

Era un gând greşit. Cât se poate de greşit.

Rider era doar un prieten. Acela era locul pe care-1 ocupa în viaţa mea.

M-am îndepărtat de oglindă şi am lăsat mâinile în jos. Respirând adânc de câteva ori, am ieşit din dormitor şi am coborât scările. M-am uitat la ceasul de pe peretele din hol şi inima mi-a tresărit. Rider urma să ajungă în curând.

Roşa era în bucătărie şi aranja masa pentru patru persoane. Pentru Rider. Doamne! A ridicat privirea şi mi-a zâmbit. Părul ei negru era prins într-o coadă de cal. S-a auzit un temporizator.

— Poţi să scoţi tava din cuptor? Ai grijă. E

fierbinte.

Bucuroasă că aveam ceva de făcut, am luat mănuşa de bucătărie din sertar şi m-am îndreptat spre cuptor, ca să scot tava plină cu legume aburinde.

— Ai emoţii? a întrebat ea îndreptându-se spre dulapuri.

Zâmbind, am încuviinţat.

— Să nu ai, a zis începând să scoată pahare. E un moment emoţionant pentru noi toţi.

Chiar era.

Văzând paharele puse pe masă, mi-am dat seama că eu şi Rider... nu avuseserăm niciodată parte de o cină ca aceea, împreună. Nici măcar o dată. Mâncaserăm împreună. Dar, de obicei, fusese pe podea sau...

— înainte să coboare Cari, aş vrea să te întreb ceva.

Şi-a pus mâinile pe umerii mei. Zâmbea, dar ochii ei negri erau serioşi.

— Ce simţi pentru Rider?

Am făcut ochii cât cepele. Aş fi putut răspunde la acea întrebare în atât de multe moduri... Erau atât de multe lucruri pe care le puteam spune sau gândi, însă primul lucru care mi-a venit în minte a fost ceea ce simţisem în faţa oglinzii.

— Aha, aşa mi s-a părut şi mie.

Am privit-o.

— Eu...

— Nu-i nevoie să spui nimic. Mi-a atins cu mâna obrazul îmbujorat. Se vede pe faţa ta.

— Are iubită, i-am spus.

— Draga mea, asta nu înseamnă că nu poţi avea sentimente pentru cineva, chiar şi când n-ar

trebui.

Oh.

— Te maturizezi. Şi-a ridicat privirea spre tavan. Şi, din nou, nu sunt pregătită pentru asta.

Aăă.

— Dar va trebui să fiu, nu?

Păi.

Privirea ei a căutat-o pe a mea.

— O să...

— Ce puneţi voi la cale? Cari traversa livingul spre noi. Staţi la taclale fără mine?

— Vorbim şi noi ca între fete.

Roşa a lăsat mâna în jos şi mi-a cuprins umerii cu braţul.

Tocmai scăpasem de o situaţie care ar fi putut fi stingheritoare.

— Să nu îndrăzneşti să ridici capacul ăla...

Cari s-a oprit lângă tejghea, unde friptura se răcea pe un platou. A făcut pe neştiutorul.

— N-aş îndrăzni.

— Aha. De parcă nu te-am cunoaşte, nu-i aşa, Mallory?

Am încuviinţat. 11 cunoşteam noi foarte bine.

S-a auzit brusc soneria şi am sărit în sus. M-am uitat la ceas. Era cu cinci minute mai devreme decât trebuia să ajungă Rider.

Cari s-a întors spre uşa de la intrare.

— Răspund eu.

Am ţâşnit pe lângă el.

Oprindu-mă brusc în faţa uşii, aproape am smuls-o, fără să mă uit măcar cine era. Dar era el.

Rider stătea pe verandă şi... îşi schimbase şi el hainele.

M-a cuprins uşurarea, urmată imediat de o

senzaţie de conştientizare, fiindcă arăta... *superb.* N-ar fi trebuit să remarc asta la el, dar am făcut-o. Purta o cămaşă gri şi blugi negri. Privirea mi s-a oprit asupra mâinilor lui.

A zâmbit cu jumătate de gură.

— Pot să intru?

Am clipit.

A zâmbit puţin mai larg.

— Şoricel?

— Ah. Da. M-am dat la o parte. Haide.

Rider a intrat, privirea alunecându-i asupra mea. Am tras aer în piept şi am simţit mirosul de apă de colonie. Privirile ni s-au întâlnit o secundă, apoi el s-a uitat în direcţia livingului. Obrajii lui erau mai închişi la culoare în mijloc.

— Cina miroase excelent.

— E... friptură.

Nu-mi mai era foame. I-am privit gura şi m-am uitat repede în altă parte.

— Roşa... găteşte foarte bine.

Hiperconştientă de prezenţa lui, am început să-l conduc spre bucătărie. Am trecut prin living şi Rider s-a oprit brusc în faţa vitrinei cu porţelanuri.

— Ce-s astea? a întrebat.

M-am întors, urmărindu-i privirea. Am făcut ochii cât cepele. Se uita la sculpturile în săpun, pe care probabil nu le remarcase în ziua în care dăduse pe aici, după ore.

— Păi...

S-a aplecat, înclinând capul într-o parte şi studiind o pisică dormind.

— Au fost calupuri de săpun?

— Da, am şoptit.

— Uau, a murmurat el, privirea oprindu-i-se

asupra inimii şi asupra soarelui pe care le făcusem cu câţiva ani în urmă. Cine le-a făcut? Cari sau Roşa?

Am clătinat din cap.

— Păi... nu. Eu le-am făcut.

— Poftim? S-a îndreptat de spate şi m-a privit surprins. Tu? De ce n-ai spus nimic?

îmi ardeau obrajii.

— Doar... Cari şi Roşa ştiu despre ele.

S-a uitat lung la mine, apoi a privit din nou spre vitrină.

— Mallory, e minunat.

Am ridicat din umeri.

— E doar... săpun.

— E săpun pe care l-ai sculptat în forme foarte uşor de identificat, a spus el. Eu nu pot face asta.

— Dar poţi picta şi desena şi...

— Şi nu pot face asta, a repetat el. Sculpturile acestea necesită tot atâta talent cât îmi trebuie mie să fac graffiti.

Nu eram de acord. Nefiind obişnuită să mi se dea atenţie, am făcut semn spre bucătărie.

— Mergem?

M-a privit încă un moment, apoi a încuviinţat.

Cari şi Roşa aşteptau la masa din bucătărie.

— El... este Rider, am spus împreunându-mi mâinile. Iar ei sunt... Cari şi Roşa.

Roşa a ridicat din sprâncene, iar ochii i s-au mărit puţin.

Cari l-a cercetat pe Rider de la vârfurile ghetelor până în creştet şi s-a încruntat.

în acel moment mi-am dat seama că avea să fie o cină foarte stânjenitoare.

Mai întâi, mâncarea.

Şi apoi întrebările.

Exista o legătură între ele. De îndată ce ne-am aşezat, Cari a început să-l sâcâie pe Rider. Tactica lui m-a luat prin surprindere şi n-am reuşit decât să-mi tai o bucată de friptură şi să mănânc un cartof.

Nici Rider nu s-a atins de mâncare, deoarece Cari părea că-1 interoga. Când Inchiziţia a făcut o pauză, Rider s-a întors spre mine.

— Ai de gând să mănânci?

Am încuviinţat şi am înfipt furculiţa într-un cartof. Rider m-a privit până l-am mâncat pe tot, iar eu am rezistat tentaţiei de a-mi da ochii peste cap doar fiindcă ştiam ce-1 motiva să se poarte aşa. La fel ca la prânz, se asigura mereu că mănânc. îi era greu să renunţe la acel obicei, după ce ani de zile am împărţit resturi de mâncare. Am mai mâncat un cartof, în timp ce Rider a luat câteva linguri de năut.

Tăind friptura, m-am uitat spre partea cealaltă a mesei. Cari şi Roşa se holbau la noi. Dându-mi seama ca, probabil, nu înţelegeau ce se întâmpla, m-am înroşit.

— Deci lucrezi la un fel de atelier?

Cari şi-a dres glasul. Din furculiţă îi atârna o bucată de friptura perfect rumenită.

— Cu jumătate de norma?

Am închis ochii.

— Da, domnule. La garajul Razorback. Proprietarul mă cheamă să fac picturi

personalizate pe maşini, a răspuns Rider îngăduitor.

Suportase cu răbdare tot *chinui* Răspunsese la fiecare întrebare pe care i-o adresase Cari. Cât timp petrecuse la centrul de plasament? In ce cartier locuia? Ce materie şcolară îl interesa cel mai mult? Deloc surprinzător, s-a dovedit a fi vorba despre arta. întrebările au continuat să curgă neîncetat, atât de multe încât Roşa nu a reuşit să strecoare nici măcar un cuvânt printre ele.

Îmi era foarte ruşine.

Şi eram nespus de dezamăgită.

— Cu ce se ocupă părinţii tăi adoptivi? a întrebat Cari.

Degetele mi s-au încleştat pe furculiţă şi am pufnit pe nas.

Lucrurile începeau sa scape de sub control.

Rider nu era deloc tulburat.

— Am doar o mama adoptivă. Soţul doamnei Luna a decedat înainte să ajung eu la ea. Lucrează la compania de telefonie.

— Şi ce ai de gând sa faci după ce termini liceul? a continuat Cari. Nu vei mai fi sub tutela statului şi bănuiesc că n-ai de gând să rămâi la doamna Luna. Vrei să mergi la facultate?

— Deocamdată nu am astfel de planuri, a răspuns Rider învârtind năutul din farfurie. Costă mulţi bani, iar doamna Luna a făcut deja destule pentru mine. Nu mă pot aştepta să-mi plătească şi studiile.

— Există granturi şi burse, a argumentat Cari în timp ce-şi tăia bucata de friptură. Mi se pare că eşti foarte inteligent.Chiar este, am spus. Şi e foarte talentat. Are... are o lucrare de artă expusă în oraş.

Rider mi-a zâmbit.

— Serios? a spus Roşa încet. La o galerie de artă?

In timp ce Rider îi răspundea Rosei la întrebare, m-am rugat să înceteze odată Cari cu interogatoriul.

Rider m-a privit şi a întrebat din nou:

— Nu mănânci?

Jumătate din friptura mea delicioasă rămăsese neatinsă. Eram atât de enervată încât nu puteam să mestec fără să scuip pe masă.

Mi-a înghiontit uşor braţul şi a spus încet:

— Mănâncă.

Oftând, am luat furculiţa şi am înfipt-o în came.

— Mulţumit?

Gropiţa din obrazul lui şi-a făcut apariţia.

— Pe deplin.

Veşnica încruntare a lui Cari s-a destins puţin şi el a părut mai relaxat. Când a întrebat ce planuri aveam pentru a doua zi, am răspuns eu, însă el a continuat să-i adreseze lui Rider întrebările. După o jumătate de oră de la terminarea cinei, deja îmi venea să răstorn masa.

Nu mă mai simţisem de multă vreme aşa.

— Mallory mi-a spus că ai iubită, a zis Cari, iar eu aproape că m-am înecat, deschizând larg ochii. Ce părere are ea despre faptul că ai venit să iei cina la noi?

Roşa s-a uitat la soţul ei, cu sprâncenele

ridicate. Am deschis gura să-i spun lui Cari că nu-l privea absolut deloc ce gândea Paige, însă răspunsul lui Rider m-a şocat.

— Nu am iubită, domnule.

Am sărit de pe scaun, întorcând capul spre el.

— Ce?

— Adică, am avut. Rider a roşit când s-a uitat în ochii mei. Eu şi Paige... ne-am despărţit.

Am simţit un gol adânc în stomac când l-am privit. Eram asaltată de o mie de gânduri. Nu-mi puteam depăşi şocul. Nu pomenise nimic despre asta. Ce-i drept, nu-l întrebasem despre el şi Paige de săptămâna trecută, însă cum de nu menţionase asta?

— la te uită, pare să fie o surpriză pentru toată lumea, a zis Cari pe un ton sec.

A continuat sa vorbească, iar Rider să-i răspundă la întrebări, dar eu nu mai eram atentă la conversaţie. Mă uitam la profilul lui Rider. In ultima vreme existaseră indicii că lucrurile nu mai mergeau bine între ei. De-abia îşi mai vorbeau. Paige nu mă mai căutase. Hector spusese ca se certaseră şi ca de aceea Rider nu venise vineri la ore. Fusese *praf.* Poate că nu băuse. Poate că se simţise distrus în urma despărţirii?

Poate că Paige se săturase de prietenia dintre noi doi. Rider îmi spusese şi înainte ca, daca era sa aleagă între noi două... Oh, Doamne, speram ca despărţirea lor sa nu aibă nimic de-a face cu prietenia noastră. Nu voiam să fiu persoana care apare doar ca sa... le distrugă altora vieţile.

Eram încă şocată când am strâns masa şi Rider s-a pregătit de plecare.

— Va mulţumesc pentru cină, le-a spus el soţilor Rivas, politicos ca întotdeauna. A fost delicioasă.

Revenindu-mi, m-am ridicat odată cu el.

— Vrei... să te duc cu maşina?

A clătinat din cap, împingându-şi scaunul sub masă.

— Ne-a părut bine sa te cunoaştem, a zis Roşa ridicându-se la rândul ei şi punându-şi şervetul pe masă. Te mai aşteptăm pe la noi, a adăugat şi s-a aplecat spre Rider ca să-l îmbrăţişeze uşor.

Cari a făcut un semn din cap în direcţia lui pe când noi ocoleam masa. Rider s-a oprit şi a întins mâna când Cari s-a ridicat.

— Mulţumesc încă o dată, domnule.

Cari a schiţat un zâmbet forţat şi i-a strâns mâna. N-a mai spus nimic, iar eu l-am condus pe Rider afara. Felinarele de pe stradă erau aprinse şi proiectau o lumină albicioasă pe cimentul neted al trotuarelor.

— Eşti sigur că... nu vrei să te duc cu maşina? l-am întrebat.

încuviinţând, s-a oprit pe scări şi m-a privit drept în ochi.

Privirile ni s-au întâlnit şi m-a cuprins din nou valul acela de căldură.

— M-am simţit bine.

Am ridicat o sprânceană.

— Pe bune?

A râs, vârându-şi mâinile în buzunarele blugilor.

— Da. Sunt nişte oameni foarte de treabă.

— Cari nu a fost... foarte prietenos. Ţi-a pus

atâtea întrebări şi nu a fost... foarte politicos. Furia a revenit, înţepându-mi pielea. îmi pare rău pentru asta.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, Şoricel.

Mi-am încrucişat braţele peste talie, dându-mi seama că rolurile noastre se inversaseră puţin în acea seară. în loc să mă protejeze el pe mine, se întâmplase exact invers şi era un sentiment ciudat.

— Dar simt că... e cazul s-o fac.

A ridicat din umeri.

— Cari vrea doar să te protejeze şi mă bucur că ai alături oameni dispuşi să aibă grijă de tine. A făcut o pauză. Nu-ţi face griji pentru mine. Totul e în regulă.

Nimic din purtarea lui Cari nu mi se păruse în regulă.

— Nu mă sperii atât de uşor, a spus Rider după o clipă.

Lăsând la o parte furia faţă de Cari, am întrebat ce-mi doream
cu disperare să ştiu.

— Tu şi Paige chiar v-aţi despărţit?

Rider a încuviinţat dând din cap.

— Da. Săptămâna trecută. Joi seară.

Am clătinat încet din cap.

— Nu mi-ai... spus nimic.

— Nu prea voiam să vorbesc despre asta, a zis el cu privirea aţintită asupra mea. Eu şi Paige am fost prieteni de când m-am mutat la Hector şi Jayden. Nu sunt sigur că... acum mai pot spune asta.

— îmi pare rău.

Vorbeam serios. In ciuda sentimentelor mele

pentru el, a felului cum reacţionam când se afla prin preajmă, îmi părea rău că suferea.

A zâmbit uşor.

— Şi mie. Dar să fiu cu ea… nu mai puteam.

Ei bine, asta lămurea cine se despărţise de cine. Am privit peste umăr, întrebându-mă de ce nu mai putea să fie cu ea. Voiam să-l întreb din ce motiv se despărţiseră, dar n-am avut curajul să rostesc asemenea cuvinte.

— Ai lipsit de la şcoală săptămâna trecută… din cauza asta?

S-a încruntat.

— Despărţirea a fost urâtă, Şoricel. N-am vrut s-o rănesc şi ştiu că am făcut-o. Era ultimul lucru pe care mi-1 doream. Umerii i s-au ridicat când a tras adânc aer în piept. Mai vorbim mâine despre asta, bine?

Mâine.

— Bine, am şoptit.

A rămas nemişcat, privindu-mă. Apoi şi-a îndreptat privirea dincolo de umărul meu şi a părut să ia o decizie, fiindcă, în clipa următoare, a urcat din nou scările. S-a oprit chiar pe treapta de sub cea pe care stăteam eu.

— Sculpturile în săpun sunt grozave şi sper să văd mai multe, a spus el, apoi s-a înclinat şi m-a sărutat pe obraz.

Mi s-a tăiat respiraţia.

Rider s-a retras, cu o faţă serioasă.

Ne vedem mâine, Mallory.Obrazul îmi zvâcnea când l-am văzut răsucindu-se pe treaptă şi coborând pe alee. A privit în urmă, m-a văzut şi mi-a zâmbit, înainte să-şi continue drumul. Am rămas pe loc până a dispărut din câmpul meu vizual şi am profitat ca să-mi amintesc ultimele cuvinte pe care mi le spusese. Apoi mi-am făcut curaj pentru a intra în casă.

Şocul veştii că Rider se despărţise de Paige, precum şi solicitarea lui de a vedea mai multe dintre sculpturile mele în săpun s-au estompat puţin şi am permis furiei şi fhistrării să reapară.

Când am intrat, Cari stătea rezemat de blatul de bucătărie, în timp ce Roşa punea ultimele vase în maşina de spălat. Pentru prima dată în viaţă, nu mă gândeam la miile de cuvinte pe care le-aş fi putut rosti. Ştiam precis ce voiam să spun.

M-am oprit chiar în faţa lui Cari.

— Nu ai fost foarte amabil cu Rider.

S-a uitat la mine, cu chipul lipsit de expresie.

— Poftim?

— Nu ai fost foarte amabil cu Rider, am repetat. L-ai tratat de parcă ar fi fost... suspect de crimă.

Roşa a căscat gura.

El s-a îndreptat de spate şi a deschis larg ochii.

— Mallory...

— Rider nu trăieşte aşa ca noi, am spus, simţind cum îmi ardeau ochii şi gâtul. Mama lui adoptivă nu e medic şi el nu crede că-şi poate permite să meargă la facultate. Nimic din toate astea nu-1 face... o persoană rea.

— Dar nu am spus că este o persoană rea, a zis Roşa trecând pe lângă Cari, cu o expresie sinceră. Iar dacă am lăsat impresia...

— Chiar ai lăsat impresia, m-am adresat direct lui Cari, cu vocea tremurândă. L-ai tot interogat şi, indiferent de răspuns... nu a fost suficient.

în jurul ochilor i s-au format riduri.

— Dacă vrei să vorbim despre Rider, hai să discutăm despre faptul că nu are iubită.

— A avut. S-au despărţit.

— Ce convenabil! a murmurat Cari.

— Vezi! Am ridicat mâinile în aer. Crezi... că e convenabil. De parcă eu sau Rider am ii minţit în privinţa asta. Vreau să facă parte din viaţa mea... din viaţa noastră. Şi eram atât de entuziasmată de seara asta şi că în sfârşit aveaţi să-l cunoaşteţi... îmi tremura buza de jos. £1... mi-a salvat viaţa de multe ori şi... am crezut că-1 veţi respecta pentru asta.

— Mallory, a spus Cari.

Răsucindu-mă pe călcâie, am făcut ceva ce nu mai făcusem niciodată: l-am ignorat pe Cari şi am urcat scările. încheiasem discuţia.

floukzecisi unu

/

X* ampa de birou din bibliotecă fusese lăsată aprinsă, învăluind întreaga încăpere într-o lumină gălbuie. Se simţea un miros vag de piersici. Am trecut pe lângă rafturi, degetele alunecându-mi peste cotoarele cărţilor. M-am oprit la raftul din mijloc şi mâna mi-a căzut pe lângă corp. Nu ştiu cum, dar a doua zi dimineaţă m-am trezit în biblioteca noastră de acasă, după o cină dezastruoasă, urmată de o noapte de insomnie.

Mă trezisem devreme şi rătăcisem neliniştită prin casă, în timp ce Roşa şi Cari dormeau, şi nefiind în stare sa mă întorc în pat. Unul din motive era faptul că aveam să-i văd pe Rider şi pe Ainsley mai târziu. Celălalt motiv — vestea că Paige şi Rider nu mai erau împreună.

Ainsley îmi împărtăşise din bine cunoscuta ei înţelepciune când o informasem despre dezastrul de la cina. îmi spusese că reacţia lui Cari era firească şi ca, prima dată când îl adusese pe Todd acasă, crezuse ca tatăl ei avea să-l dea afara.

Nu eram atât de sigură că aşa se petrecuseră lucrurile.

Apoi se concentrase asupra dramei lui Paige şi Rider, convinsă fiind că despărţirea lor însemna ceva pentru mine. Eu nici nu voiam sa mă gândesc la asta, fiindcă habar n-aveam cum sa

reacţionez.

M-am gândit la cartea pe care mi-o citea Rider când eram mici, o poveste care mă făcea mereu să plâng, dar mă şi umplea de speranţa că, într-o zi, aveam să fim şi noi reali şi iubiţi de cineva.

Fiindcă aşa mă simţisem când eram mică. De parcă eu şi Rider n-am fi fost reali. Nimeni nu se gândea la noi, nimeni nu-şi facea griji pentru noi. Eram uitaţi, lăsaţi în voia sorţii.

Acum aveam doi oameni care se gândeau la mine, care-şi faceau griji pentru mine şi mă protejau. Ar fi trebuit să le fiu recunoscătoare, aşa cum îmi reamintise Rider cu o seară în urmă, însă acum eram supărată.

Cari şi Roşa ştiau despre Rider şi despre tot ce făcuse pentru mine când eram mici. Credeam că pentru asta Cari avea să-l vadă cu ochi buni pe Rider, dar nu, el fusese sceptic şi neîncrezător. Obtuz.

Şi încă nu-mi venea să cred cum îi vorbisem lui Cari, tot ce îi spusesem. Chiar şi acum simţeam cum pulsul mi se accelera şi mă lua ameţeala. Ştiam că era supărat pe mine, poate chiar furios, după tot ce îi spusesem. Voiam să fiu... perfectă pentru el, pentru amândoi, iar seara trecută numai perfectă nu fusesem.

îi evitasem seara trecută şi aveam de gând să fac la fel şi azi.

Oftând, m-am mişcat pe lângă rafturi. Cele două din mijloc erau pline cu fotografii înrămate, începând cu aceea a unui bebeluş care părea fericit şi ajungând până la o adolescentă frumoasă şi strălucitoare, cu păr lung şi negru şi ochi căprui, sclipitori.

M-am uitat lung la pozele cu Marquette şi n-am putut să nu mă gândesc la cât de nedrept era că se stinsese din viaţă. Şi nu era drept nici faptul că puştiul pe care-1 operase Roşa nu avea să mai meargă. Toate lucrurile oribile la care asistase Rider, pe care le trăise nu erau nici ele corecte. Nu era drept nici că eu...

închizând ochii, mi-am retezat firul gândurilor. Dacă o apucam

acum pe calea aceea, în capul meu ar fi fost un haos. Erau lucruri la care nu voiam să mă gândesc.

Când am redeschis ochii, Marquette mă privea dintr-o fotografie făcută cu câteva luni înainte de moartea ei. Era pe plajă,

purtând un costum de baie drăguţ, negru, din două piese, şi m-am îndoit c-aş avea vreodată curajul să port aşa ceva. Nişte ochelari de soare de un roz aprins îi protejau ochii, iar ea zâmbea cu toată gura. Nisipul alb îi lucea la picioare şi în spatele ei sclipea oceanul.

Marquette avusese un iubit, cu care începuse să iasă în primul an de liceu. Nu ştiam cum îl chema, doar că existase, din frânturile de conversaţii pe care le auzisem de-a lungul anilor. Avusese o mulţime de prieteni. Fusese îndrăgită, inteligentă şi, în toate pozele, părea o persoană foarte plăcută. Precum Keira.

M-am gândit la băiatul care nu avea să mai meargă. Cum avea să fie viaţa lui? Nu conta, mi-am dat repede seama, dacă nu era politicos ori îndrăgit sau dacă era cel mai apreciat băiat din şcoală. Tot era nedrept ce i se întâmplase.

Făcând un pas înapoi şi îndepărtându-mă de fotografii, m-am întrebat ceva ce-mi repetasem de un milion de ori. Era ceva greşit, groaznic, însă nu mă puteam abţine. Dacă Marquette ar fi fost încă în viaţă, m-aş mai fi aflat unde eram? S-ar mai fi luptat Cari şi Roşa să mă ia la ei acasă? Mi-ar mai fi dat toate acele şanse de care atâţia alţi copii duceau lipsă?

Nu ştiam răspunsurile şi asta mă supăra, însă ştiam două lucruri.

Că viata ei încetase brusc.

Şi că mie mi se oferise a o doua şansă.

Am continuat să mă uit la poza ei. Primisem o a doua şansă, când atâţia alţii primeau doar una, şi

n-aveam voie s-o irosesc.

Ce spusese Santos la ora de comunicare despre viaţa şi încercări? Că în viaţă totul se rezumă la a încerca, iar eu asta voiam să fac.

Să încerc.

♦

— Oh, Doamne! a chiţăit Ainsley când m-am apropiat de banca pe care stătea.

A sărit în picioare, aranjându-şi ochelarii de soare, care începuseră să-i alunece pe nas.

— Arăţi adorabil!

[9]

Încetinind, am privit în jos, răsuflând uşurată. Alegerea unei ţinute potrivite fusese o sarcină extrem de stresantă. In cele din urmă, alesesem nişte colanţi negri, o rochiţă albă cu dantele şi un cardigan albastru-deschis. Îmi lăsasem părul pe spate şi-l întinsesem cu placa Rosei. Chiar mă miram că reuşisem să nu-mi ard părul. îmi ştersesem machiajul de trei ori înainte să mă opresc la ceea ce trebuia să fie un look „fresh”, pe care-1 învăţasem de pe YouTube şi care durase cam treizeci de minute să mi-1 aplic.

Ainsley m-a luat de mână şi a început să mă tragă spre uşa restaurantului pe care-1 alesese.

— OK. Ai ajuns cu vreo cinci minute mai devreme, iar el urmează să apară în orice clipă, aşa că nu mai pot de emoţii.

Am rânjit. Ea nu mai putea de emoţii? Eu mai aveam puţin şi leşinam.

Am intrat în restaurant. Nu era foarte aglomerat şi ne-am aşezat imediat la o masă pentru patru persoane. Ea s-a aşezat în faţa mea,

lăsând liber scaunul de lângă mine, iar mie mi-a tresărit inima.

Punându-şi ochelarii de soare pe cap, a tresărit când a privit spre stânga, către partea acoperită de geamuri. Lumina puternică a soarelui se revărsa în restaurant. Şi-a mişcat scaunul ca să nu mai stea direct în lumină.

— Tot te mai… supără ochii? am întrebat.

Dându-şi ochii peste cap, a oftat.

— Mda. Nu ştiu ce se întâmplă. Oftalmologul la care m-am dus să-mi dea o reţetă nouă i-a spus mamei că trebuie să consult un specialist.

Am simţit cum îngrijorarea îmi cuprindea stomacul.

— Pentru… ce?

A ridicat din umeri.

— A văzut el ceva ciudat când se uita în ochii mei şi crede că un specialist în retină trebuie să-şi dea cu părerea, dar nu i se pare că-i cine ştie ce.

Un specialist părea totuşi ceva serios.

— Dar crede că e ceva în neregulă?

A clătinat din cap.

— Nu sunt sigură. N-a spus mare lucru.

— Când ai… consultaţia? am întrebat şi m-am oprit puţin când a apărut chelneriţa şi ne-a umplut cele trei pahare cu apă.

— Peste două săptămâni. în orice caz, am vorbit destul despre
mine. Ai emoţii? m-a întrebat însfâcând meniul.

> >

Am încuviinţat, deşi nu eram sigură că Ainsley îmi spusese tot adevărul despre problema pe care o avea cu ochii.

— Da.

— Ştii cu ce seamănă asta, nu? A strâns meniul la piept. Cu o întâlnire.

Mi-a picat faţa. Am clătinat din cap.

— Da, da, a repetat ea. E ca o întâlnire, una de probă.

întâlniri de probă? Exista aşa ceva? Am vrut să o întreb, dar
ea a continuat:

— OK. Hai să aruncăm o privire asupra dovezilor. Din clipa în care v-aţi revăzut, Rider a făcut tot posibilul să se apropie de tine, nu-i aşa? A chiulit de la oră ca să ia prânzul cu tine. Când te-ai panicat în timpul orei, te-a urmat ca să se asigure că erai bine şi apoi ţi-a arătat desenele lui cu graffiti. Te-a ajutat cu discursul şi a venit să-i cunoască pe Cari şi pe Roşa. Asta înseamnă că e interesat.

Mai putea să însemne şi că îşi dorea pur şi simplu să facă parte din viaţa mea, dar, înainte să pot spune asta, l-am văzut. Era acolo. Stătea într-o parte şi cerceta restaurantul.

Am înţepenit. Privirea lui a întâlnit-o pe a mea şi pe chip i-a apărut un zâmbet. Nu arăta la fel ca seara trecută, ci aşa cum venea în fiecare zi la şcoală. Purta blugi decoloraţi, o bluză cu mânecă lungă, neagră, în loc de tricou, şi tenişi uzaţi — dar, Doamne, nu puteam să gândesc.

Bine, nu era adevărat. Puteam să gândesc, dar mă gândeam la lucruri de neconceput. Mă gândeam la buzele acelea pline, uşor curbate, şi la cum le-aş fi simţit în locuri… în alte locuri în afară de frunte şi obraji. Mă gândeam la mâinile lui şi la cât de puternice erau şi la bătăturile ciudat de

plăcute la atingere din palmele lui. Mă gândeam la... multe lucruri, lucruri care nu mai păreau atât de greşite de când ştiam că era singur.

Remarcând poziţia mea aproape ţeapănă, Ainsley a privit peste umăr.

— Doamne Dumnezeule, a murmurat. El e?

— Da, am şoptit.

Era chiar el.

Ainsley s-a întors iar, cu ochii ei albaştri larg deschişi.

— Mallory! Uau!

N-am putut răspunde, fiindcă mă concentram asupra lui. A trecut prin mijlocul restaurantului cu o încredere care-i emana prin toţi porii. O femeie mai în vârstă, care stătea cu soţul ei, a ridicat ochii când Rider a trecut pe lângă masa lor. A zâmbit şi l-a urmărit cu privirea.

Apoi a ajuns la masa noastră. Cred că am uitat să mai respir când a ocolit-o, şi-a tras scaunul de lângă mine şi s-a aşezat.

— Scuze, a spus el privindu-mă. Am întârziat câteva minute.

întârziase?

— M-a adus Hector, a continuat. E pe aici, pe undeva. Nu a vrut să vină neinvitat.

îl invitase Rider? Şi, dacă da, schimba asta faptul că era o întâlnire de probă, aşa cum credea Ainsley? Existau asemenea lucruri? Mai conta?

Ainsley a sărit de pe scaun, zâmbindu-i.

— Eu sunt Ainsley. Salut.

— Rider a lăsat capul într-o parte, rânjind.Eu sunt Rider.

— Ştiu, a spus ea. Cu siguranţă eşti.

Am privit-o dându-mi ochii peste cap.

M-a ignorat.

— Mă bucur mult să te cunosc, în sfârşit. Am auzit multe despre tine.

— Serios? Rider a ridicat din sprâncene şi m-a privit. Ce i-ai spus, Şoricel?

Am deschis gura, dar nu-mi găseam cuvintele. A zâmbit cu jumătate de gură. A apărut gropiţa. O, Doamne!

— Mallory mi-a povestit că eşti extraordinar, a zis Ainsley, deşi eu nu eram sigură că exprimasem vreodată asta în cuvinte. Şi că aţi crescut împreună. Că eraţi cei mai buni prieteni?

— Da, a murmurat el, privindu-mă încă... şi rânjind. Eram cei mai buni prieteni. A făcut o pauză şi s-a uitat în sfârşit la Ainsley. Dar cred c-am fost înlocuit.

— Aşa e, a ciripit ea. Ce bine că-mi place să împart!

— Ce bine, a chicotit el.

Inima îmi bătea tare şi ştiam că trebuia să spun ceva. Orice.

— Ai... ai mai mâncat aici înainte?

A sunat patetic.

Rider a clătinat din cap, ignorând caracterul patetic al întrebării.

— Nu. S-a uitat la meniu. Dar burgerii arată bine.

Brusc, m-am gândit la Firehouse. Restaurantul

acela micuţ era mai degrabă în stilul lui, relaxant şi modest. In schimb, locul în care ne aflam, cu toate geamurile şi mesele albe strălucitoare... era genul de local unde eu şi Ainsley mâneam mereu, dar, înainte să-i cunosc pe Cari şi pe Roşa, eu n-aş fi pus piciorul într-un astfel de loc.

Oare Rider se simţea nelalocul lui? li păsa? Sau doar mi se părea?

Probabil ultima variantă.

— Hamburgerii sunt grozavi, i-a spus Ainsley. La fel şi humusul.

— Humus? Rider a lăsat capul pe spate şi a râs. Nu-i genul meu. Mie dă-mi came.

— Ai încercat vreodată humus... cu came? a întrebat ea.

Am strâmbat din nas.

— Nu, a râs el din nou. Niciodată.

— Ar trebui, a răspuns ea.

— N-ar trebui, am contrazis-o eu.

Când a sosit chelneriţa, Rider a comandat un hamburger fără humus. Eu am cerut la fel şi am adăugat o Cola. Ainsley a ales aperitivul cu humus, pe care urma să-l mănânce singură.

Rider şi Ainsley au început să vorbească relaxat. Ea l-a întrebat despre şcoală. El a întrebat-o despre cum era să înveţe acasă şi, când ne-am terminat prânzul, vorbeau de parcă s-ar fi cunoscut de-o viaţă. Interveneam şi eu din când în când în discuţie, însă mai mult tăceam, ceea ce nu era ceva surprinzător. Mă relaxasem, dar eram foarte atentă la fiecare mişcare a lui şi la fiecare privire pe care mi-o arunca.

— Aveţi vreun plan pentru după prânz? a

întrebat el lăsân- du-şi braţul pe spătarul scaunului meu. Va duceţi la film sau ceva de genul?

— De fapt, nu pot să merg la film. Trebuie să... părinţii mei au plănuit ceva pentru seara asta, aşa că Mallory e disponibilă, a spus Ainsley repede.

Am îngheţat. Poftim? Nu-mi pomenise despre această schimbare.

Rider ne-a privit pe amândouă.

— Credeam că aveţi planuri pentru întreaga zi.

— Nu, a răspuns Ainsley iute. Doar pentru vreo două ore. Este numai a ta pentru tot restul zilei şi, din câte am înţeles, trebuie să fie acasă la unşpe.

Am căscat ochii. Dumnezeule! Ce se petrecea? M-am uitat la Ainsley, iar ea mi-a zâmbit inocent. Drăguţ ar fi fost să mă prevină.

Rider a schițat un zâmbet și a spus, luându-și băutura:

SĂ NU SPUI NICIODATĂ *PENTRU TOTDEAUNA* |

— Sună bine. M-a atins cu degetele pe umăr. Vrei să mergem la garaj?

Vocea lui joasă mi-a făcut inima să tresară. Ainsley se holba la farfuria ei goală. înainte să pot formula un răspuns, un telefon mobil a sunat la masa noastră.

Rider s-a mişcat şi şi-a scos telefonul din buzunar. S-a uitat la el şi s-a ridicat.

— Revin imediat.

In clipa în care Rider nu ne-a mai putut auzi, Ainsley s-a întors spre mine.

— Mal, dar e superb!

M-am înroşit şi am luat paharul în mână. Rider era mai mult decât superb. Nu încăpea îndoială, însă nu era vorba numai despre asta. Dincolo de aspectul fizic se ascundea... un tip extraordinar. Un suflet aparte.

— Nu glumeai când mi l-ai descris. Ainsley a rânjit, reze- mându-se de spătar. Ai de gând să te duci cu el? Vreau să zic, cam trebuie, fiindcă te-am împins de la spate. Dar am făcut asta pentru că e ceea ce-ţi doreşti. *Ai nevoie* de asta.

Clipind, era să-mi scap paharul.

— Dar... noi două stabiliserăm să ne petrecem toată ziua împreună.

— Dar am petrecut ceva timp împreună, chiar dacă nu te-am putut convinge să încerci humusul. Asta e şansa ta să mai petreci timp şi cu altcineva. Cu un tip *superb*.

Mi s-a pus un nod în stomac, un sentiment nu tocmai neplăcut şi foarte familiar.

Roşa şi Cari cred că eşti cu mine. Câtă vreme ajungi acasă la timp, nu vor şti niciodată adevărul. Nu-i ca şi cum vor vorbi cu părinţii mei. A rânjit complice. Mai ales că ai mei sunt ocupaţi acum. Au o întâlnire sau ceva de genul. A strâmbat din nas. Deci, nu-i nicio problemă.Am ridicat privirea spre locul în care se afla Rider şi senzaţia din stomac s-a intensificat. Îmi vâjâia capul. Nu-mi venea să cred că luam în considerare opţiunea aceea. Da, plecasem de la şcoală fără ca Roşa şi Cari să ştie, iar Rider fusese la noi acasă în aceleaşi condiţii, dar de data asta... era foarte diferit. Era ca şi cum aş fi trecut peste o linie invizibilă. Soţii Rivas credeau că aveam să fiu cu Ainsley, ceea ce nu avea să fie adevărat.

Aş fi fost cu Rider.

Intr-o sâmbătă după-amiază şi poate şi seara. întâlnirea de probă se transforma într-o întâlnire adevărată.

Părea un pas important.

Dacă descopereau minciuna, aveau să spună că Rider era de vină şi că era o influenţă negativă, când, de fapt, el nu ştia că nu aveam voie să ies cu el. La naiba, nici măcar eu nu ştiam dacă aveam voie, dar cu siguranţă nu voiam să întreb.

Nici măcar nu eram sigură dacă făceam ceva rău şi nu aveam de gând să întreb, fiindcă părea o întrebare prostească.

Rider a îndepărtat telefonul de la ureche şi l-a strecurat în buzunar. Eram în stare să fac asta? Să ies cu el? Mi-am luat repede băutura şi am dat pe gât o gură imensă. De ce mă pani- cam aşa? Eu şi Rider crescuserăm împreună. Sigur, nu ne văzu-

serăm câţiva ani, dar eram prieteni şi el tocmai terminase o relaţie. Nu era o întâlnire de probă.

Şi eram în stare să fac asta.

— Crezi... că ar trebui să mă duc cu el?

Entuziasmul a facut-o pe Ainsley să deschidă larg ochii.

— Da! Doamne, da! M-a lovit cu palma pe braţ. E momentul perfect ca să fiţi singuri.

M-am încruntat.

— Dar... petrecem mult timp singuri.

S-a uitat la mine o clipă, apoi şi-a dat ochii peste cap.

Mă refer la altceva, Mallory. Să petreceţi timp singuri într-o *sâmbătă*.Am ridicat din sprâncene.

Clătinând din cap, şi-a apucat paharul.

— Crede-mă, e altceva.

Trebuia să am încredere în ea.

— Eşti interesată de el şi te informez că, după părerea mea, şi el e interesat de tine. Adică, sincer acuma, de ce nu ar fi? Doar că băieţii sunt cam prostuţi uneori, aşa că probabil se va purta ca şi cum n-ar fi interesat.

Am deschis gura.

— Aşa a procedat Todd. S-a purtat de parcă n-ar fi fost interesat, până când am rămas singuri şi atunci a făcut mişcarea.

Avea Rîder să facă o mişcare? Inima a început să-mi crească gândindu-mă la acele posibilităţi şi apoi stomacul mi s-a încordat iar.

Ainsley aproape că se legăna pe scaun.

— Ştiu că pentru tine toate astea sunt lucruri noi, dar respiră adânc şi distrează-te. Poate că va face mai mult decât să te ţină de mână.

Doamne, era deja prea mult! N-ar fi trebuit să-i spun că Rîder mă luase de mână. Aveam nevoie să vorbesc cu un adult.

— Uite ce e, a spus ea coborând vocea şi întinzându-se să-mi atingă mâna cu a ei. Du-te numai dacă te simţi în largul tău. Dacă e ceea ce-ţi doreşti. Dacă nu vrei, nu-i nicio problemă. Dar ştiu că-1 placi mai mult decât ca pe un prieten. îmi dau seama din felul cum îl priveşti... S-a oprit, uitându-se peste umăr. Dumnezeule, cine e ăla?

încruntându-mă, i-am urmărit privirea şi am văzut că Rîder nu mai era singur. Hector stătea

lângă el, la intrarea în restaurant. M-am îngrijorat. îşi ţineau capetele aplecate, iar după expresia serioasă a lui Rider mi-am dat seama că nu vorbeau despre ceva plăcut.

M-am uitat pe geamurile din faţă, aşteptându-mă să-l văd pe Jayden afară, însă nu era acolo. Dacă stăteam bine să mă gândesc, nu-l mai văzusem la şcoală de câteva zile.

— Ştii cine e? a întrebat Ainsley.

înghiţind, am lăsat paharul pe masă şi am încuviinţat.

— Da. 11 cheamă Hector şi e prietenul lui Rider.

Buzele ei au schitat un zâmbet.

>

— îţi vine să-l mănânci.

Chiar atunci Hector a râs de ceva ce-i spusese, probabil, Rider. Sunetul acela intens a răsunat în restaurant, iar câteva persoane au întors capetele. Hector era fermecător, fără nicio îndoială, dar privirea mi s-a oprit asupra lui Rider. Zâmbea uşor, iar gropiţa din obrazul lui drept apărea şi dispărea. Buzele lui Rider s-au mişcat şi Hector s-a uitat spre masa noastră.

Pe chip i s-a citit surprinderea, apoi, văzând-o pe Ainsley, a schiţat un zâmbet.

— îmi place, a şoptit ea. Are prietenă?

Am ridicat din umeri, întrebându-mă dacă ea mai avea prieten. Nu eram sigură dacă Hector avea vreo relaţie serioasă. îl văzusem cu vreo două fete la şcoală, dar nu credeam că ieşea cu vreuna din ele.

Rider şi Hector şi-au croit drum spre masa noastră. Rider şi-a reluat locul lângă mine, iar

Hector s-a aşezat lângă Ainsley.

— *Esa chica está bien caliente*| a râs Hector văzând că Rider clătina din cap.

în faţa mea, Ainsley a înlemnit. Vorbea spaniola destul de fluent şi, deşi Hector era portorican, aveam senzaţia că înţelesese ce spusese el şi că nu era prea încântată.

— *Me gustarta a llevarla a mi casay comermela.*[2]

Ainsley şi-a lăsat capul într-o parte şi şi-a dat părul lung şi blond peste umeri.

— *Gradaşi Pero no bay ningunaparte de mi que tu te vas a corner?* Hector a făcut ochii cât cepele. [15] [16] [17]

Rider şi-a lăsat capul pe spate şi a izbucnit în râs.

— La naiba! N-am cuvinte!

— Ce?

Ainsley a clipit cu ochii ei mari, privindu-1 pe Hector, care rămăsese fără replică.

— Crezi că o gagică albă nu înţelege nicio altă limbă, aşa că te aşezi în faţa mea şi vorbeşti despre mine de parcă n-aş fi aici? Zâmbetul ei era cât se poate de fals. Amice, te rog.

— Măi să fie... Hector s-a rezemat de spătar, clătinând din cap şi uitându-se la ea. Eşti... nemiloasă.

— Exact, a răspuns ea, cu ochii ei albaştri împrăştiind scântei.

15 „Fata asta este înfierbântată rău.” (în sp. în orig.)

16 „Mi-ar plăcea s-o iau acasă şi să mă înfrupt din ea.” (în sp. în orig.)

17 „Mulţumesc. Dar nu există nido parte din mine cu care tu să te înfrupţi.” (în sp. în orig.)

Orice ar fi văzut atrăgător la Hector dispăruse complet.

— Şi tu eşti un *malcriadd*[1].

Hector â mijit ochii.

— îmi place de prietena ta, Şoricel. Chicotind încă, Rider mi-a făcut cu ochiul. Practic, i-a spus că-i un neghiob fără maniere, ceea ce-i perfect adevărat.

Oh, Doamne!

Ainsley şi-a arcuit o sprânceană, uitându-se la cămaşa uzată a lui Hector.

— Dacă ţi se potriveşte...

— *Que carajo*[2]... a mormăit Hector. *Nena*[3], nu mă cunoşti.

Ea a ridicat din umeri.

— Şi nici nu vreau.

Oh. Oh, uau. Lucrurile luau o întorsătură urâtă foarte repede şi, cu toate acestea, lui Rider părea să-i placă spectacolul acela.

Ainsley s-a răsucit în scaun şi s-a întors spre mine, cu obrajii îmbujoraţi.

—Te dud cu Rider? a întrebat cu glas scăzut, dar dar. [18] [19] [20]

— Unde vă duceţi? a vrut să ştie Hector, cu privirea încă aţintită asupra ei.

Ea l-a ignorat, iar stomacul meu era din nou agitat.

— Voiam s-o duc la garaj, a spus Rider.

Hector a zâmbit.

— Ce distractiv, a zis şi a rânjit când Rider a

18 „Prost crescut” (în sp. în orig.)
19 „Ce naiba” (în $p. în orig.)
20 „Fato” (în sp. în orig.)

ridicat mâna şi i-a arătat degetul mijlociu. Nu vii la Ramon diseară? O să fie o megapetrecere.

Rider mi-a întâlnit privirea şi mi s-a pus un nod în gât.

— Nu, daca Mallory merge cu mine la garaj.

— Poţi să vii cu ea, a spus Hector şi apoi s-a uitat rânjind la Ainsley.Te-aş invita, *mami*, dar probabil ca nu-i suficient de elegant pentru tine.

— Dacă eşti şi tu acolo, probabil că nu, a răspuns ea sec. Dar oricum nu mă interesează.

Abia dacă mi-am dat seama că Hector şi Ainsley începuseră să se certe, mai mult în spaniolă. O petrecere? Oricât de patetic ar fi sunat, nu mai fusesem niciodată la o petrecere. Nici măcar nu mă apropiasem de una. Pulsul îmi zvâcnea în gât ca fâlfâirea necontrolată a aripilor unui colibri. Mi-am pus mâinile pe picioare şi mi-am trecut palmele peste coapse.

Ce să caut eu acolo? M-aş agăţa de Rider ca o caracatiţă. Ar trebui să vorbesc, să socializez. Să beau. Singura dată când pusesem gura pe alcool fusese la vârsta de nouă ani şi scuipasem tot. Daca de-abia puteam vorbi în faţa mai multor oameni, cum era să merg la o petrecere?

Rider s-a uitat la mine şi mi-am dat seama că păream panicată. Simţeam cum mi se scurgea sângele din obraji.

— Nu, nu prea am chef de petrecere ari, a spus el când ceilalţi doi s-au oprit din schimbul aprins de replici. Tu ce părere ai, Mallory?

Pe de-o parte, ştiam că spunea asta doar de dragul meu, fiindcă eram sigură că ar fi fost mai distractiv pentru el să se ducă la o petrecere decât să încerce să mă înveţe cum să pictez cu spray. Dar nu pot să neg că am simţit cum mi se răspândea prin vene o senzaţie de uşurare.

Făceam progrese — paşi mici, ce-i drept —, dar să merg la o petrecere era ca şi cum m-aş fi aruncat într-o prăpastie fără corzi de susţinere. înghiţind în sec, am spus:

— Da, e bine.

— OK, a murmurat el lăsându-se pe spate. Atunci mergem la garaj.

încercând să par liniştită, mi-am coborât privirea, dar nu m-am putut abţine să nu schiţez un zâmbet. Era cu siguranţă unul stângaci, prea larg şi necontrolat, dar eram entuziasmată. Şi emoţionată. Dar mai mult entuziasmată.

Indiferent ce s-ar fi întâmplat în acea seară, pentru mine avea să fie ceva nou.

Douăzeci și doi

der se afla la volanul mașinii mele, în drum spre garajul Razorback. Era logic, fiindcă știa unde mergeam, iar eu eram un car de nervi. La început, în timp ce ieșeam din parcare, nu am vorbit.

Am profitat de acele clipe ca să găsesc ceva de spus.

— Ți-a plăcut... restaurantul? am întrebat. Știu că a fost... diferit.

După ce am rostit acele cuvinte, am tresărit. Aș fi putut oare să spun ceva mai jalnic? De exemplu, cum e vremea?

Bleah.

Rider și-a mușcat buza de jos și mi-a aruncat o privire.

— A fost OK. Cum adică, diferit?

— Mă gândeam doar că înainte... n-aș fi pus piciorul într-un astfel de loc. M-am oprit, întrebându-mă unde voiam să ajung spunând asta. Adică, niciunul din noi n-ar fi făcut asta.

Manevra volanul, luând curbele cu ușurință.

— Cu alte cuvinte, vrei să știi dacă mă simt confortabil în astfel de locuri?

Am deschis gura, însă iar rămăsesem fără cuvinte. Ca de obicei. Mi s-au încins obrajii. Asta întrebasem, nu?

— Șoricel?

Clătinând din cap, am început să mă joc cu centura.

N-am vrut să spun asta

— .Nu?

Nu ştiam ce să zic.

— Dar pare o întrebare evidentă. Adică, nu mai avem aceleaşi vieri, nu? a întrebat el.

M-am uitat la el. Privea drept înainte, cu o mână pe volan şi cu cealaltă pe coapsă. Reacţia mea firească ar fi fost să păstrez tăcerea. Dacă făceam asta, ştiam că Rider avea să treacă la alt subiect, dar eu deschisesem discuţia aceea. Trebuia să-mi asum asta. Nu puteam să rămân tăcută pentru totdeauna.

Oftând uşor, m-am concentrat la camioneta roşie din faţa noastră.

— Nu, însă... chiar nu mă gândesc la asta. De aceea nu m-am gândit mai bine... la acel restaurant.

— Mă simt la fel de în largul meu în orice loc, a răspuns el după câteva clipe, cu o voce calmă, dar lipsită de emoţie.

Uitându-mă la el, m-am simţit complet idioată.

— Cred că te-am... jignit. Îmi pare rău.

— Deloc, a răspuns el. Sincer.

Am încuviinţat, strângând din buze. Împărtăşisem multe lucruri cu Rider în trecut, dar uneori aveam senzaţia că între noi se căsca o prăpastie. Mă puteam gândi mult şi bine la asta sau puteam încerca să construiesc un pod peste prăpastie.

Mi-am desprins degetele de pe centură şi mi-am pus mâinile în poală.

— Ieri... în clasă, mi s-a părut că... tu şi domnul

Santos vă cunoaşteţi.

— M-a ajutat când am fost prins făcând graffiti, a răspuns el. Cred că ţi-am povestit.

— Părea... mai mult de atât. M-am uitat la el. Ţi-a expus... lucrarea într-o galerie.

Rider nu a răspuns imediat.

— A cam fost cu ochii pe mine de când cu incidentul de la şcoală. Aşa e el, ştii? Atent. A ridicat din umeri. Mereu verifică. Nu vede ce văd ceilalţi.

— Cum... adică?

A bătut darabana pe volan.

— Nu vede doar cartiere, adrese şi alte asemenea. Oprindu-se, m-a privit, fiindcă ajunseserăm la un semafor pe roşu. Tot insistă să urmez o carieră artistică. Mi-a spus să mă interesez de MICA, a râs el clătinând din cap. Are ţeluri înalte.

MICA, Facultatea de Arte a Institutului Maryland, era binecunoscută în oraş. Era una dintre cele mai bune facultăţi de artă.

— Dacă Santos crede că ai... tot ce-ţi trebuie ca să mergi acolo, de ce n-ai încerca?

Rider a ridicat din sprâncene.

— Sunt convins că un semestru acolo costă mai mult decât o maşină nou-nouţă.

— Ce-ar fi să ceri un ajutor financiar?

Nu a răspuns.

Iar eu nu am renunţat. Nu din aceleaşi motive pentru care Cari îl sâcâise seara trecută, ci fiindcă Rider chiar avea talent.

— Dacă nu MICA, atunci sunt şi facultăţi... mai

ieftine. Unele la care e mai uşor să intri.

— Ştiu, a răspuns el, fără să adauge şi altceva.

M-am încruntat, studiindu-1.

— Când eram mici, vorbeai despre facultate. Tu da... iar eu nu.

Mâna i s-a încleştat pe volan.

— Eram copil pe atunci, Şoricel.

— Aşa, şi?

— Lucrurile stau altfel acum.

— Lucrurile stau mai bine acum, am răspuns. Nu?

A încetinit, ca să o ia pe un drum lateral îngust.

— Ai remarcat că, dacă eşti implicată în ceea ce spui, nu faci pauze în vorbire?

Remarcasem şi, pe de-o parte, eram entuziasmată fiindcă fusese suficient de atent încât să-şi dea seama. Dar, serios, nu despre asta vorbeam.

— Lucrurile stau mai bine acum, nu?

— Da, Şoricel, a spus el oftând.

Am mijit ochii.

— Când o spui aşa, nu-s prea sigură că te cred. L-am privit şi m-am hotărât să-i pun şi alte întrebări. Ce s-a întâmplat... între tine şi Paige?

— Ce-i cu interogatoriul ăsta? a răspuns el, oprind într-un loc de parcare din faţa garajului.

— Fiindcă îmi pasă, am izbucnit.

Avea dreptate în privinţa interogatoriului. Făceam cam ceea ce făcuse Cari cu o seară înainte, dar măcar eu aveam intenţii bune.

Rider a întors capul spre mine, iar ochii ni s-au întâlnit. N-am regretat ceea ce spusesem, fiindcă acela era adevărul. îmi păsa de el. *întotdeauna*

îmi păsase de el. Fără să-şi îndepărteze privirea, a oprit motorul şi a scos cheia din contact. Şi-a pus mâinile în poală în timp ce mă studia.

— Nu era corect faţă de Paige, a spus el. Relaţia noastră.

— Cum aşa? am întrebat.

S-a uitat o clipă la mine, apoi a schiţat un zâmbet.

— Nici măcar nu cred c-ar fi trebuit să fim împreună. Ne era mai bine ca prieteni, iar eu... Privirea i-a alunecat spre clădirea scundă, cenuşie. Adică, îmi era dragă. îmi e dragă în continuare. Şi poate că, pe de-o parte, am crezut la început că era... ceva mai mult, înţelegi? Dar nu e aşa. Umerii i s-au ridicat când a tras adânc aer în piept. Cred că ştiam asta de ceva vreme şi că m-am convins singur că şi pentru Paige lucrurile stăteau la fel. Nu-mi pare rău că am ieşit cu ea, dar regret că n-am terminat relaţia mai devreme. Am rănit-o din cauza asta şi a fost naşpa. E o persoană importantă pentru mine... A clătinat din cap. După ce am fost cu tine la bibliotecă, m-am dus să o văd. Am terminat totul, aşa cum ar fi trebuit să fac mai de mult. Aşa că joia trecută am băut... puţin cam mult.

Oprindu-se, s-a întins, iar degetele lui m-au atins în treacăt, când mi-a desfăcut centura.

— Nu mai puteam să continui cu ea, pricepi?

Mi-a desprins centura, trecându-mi-o peste umăr.

— Mă simţeam ca şi cum o duceam cu zăhărelul. Mai ales acum.

— Acum?

— Mda. Privirea lui a căutat-o pe a mea. Mai ales acum.

Am întredeschis buzele, ca să trag uşor aer în piept.

Au trecut câteva clipe, apoi el a întrebat:

— Vrei să intrăm?

Strângând din buze, am încuviinţat. Am deschis uşa şi am aşteptat să iasă şi Rider pe partea cealaltă. Un camion a trecut pe lângă noi, iar muzica puternică a răsunat din interior când a luat colţul. Am privit în jur în timp ce traversam strada. Cartierul nu arăta rău. Multe magazine şi, mai jos, am văzut un şir de case din cărămidă.

— Locuieşti în zonă? am întrebat.

Rider a încuviinţat, oprindu-se în faţa unei uşi cenuşii, fără ferestre.

— Mda, cam la vreo trei străzi distanţă. A scos o cheie şi a descuiat uşa. E cam dezordine aici. Scuze.

— Nu-i nimic. Este un atelier mecanic, mă aşteptam să fie dezordine.

A deschis uşa şi a păşit în interior, ţinându-mi-o să intru şi eu. L-am urmat. M-a izbit imediat un miros puternic, o combinaţie de vopsea şi de ulei amestecat cu benzină. Mirosea a muncă grea.A apăsat pe un întrerupător din perete şi s-a auzit un zumzet în întreaga clădire. Becuri care atârnau de tavan au început să clipească peste tot— se aflau la distanţă de câţiva metri. Lumina, slabă la început, a devenit tot mai puternică.

Rider a înaintat, cu mâinile în buzunare.

— Vii?

Cuprinzându-mi talia cu braţele, l-am urmat, în timp ce-şi croia drum în jurul unei maşini ridicate pe cric. Ii lipseau cauciucurile şi i se vedeau spiţele.

Bancuri de lucru şi lăzi cu unelte erau răspândite peste tot. Podeaua din ciment era acoperită cu pete de ulei şi grăsime. Cu cât înaintam mai mult în clădirea largă, cu atât vedeam mai multe maşini acoperite cu prelate groase, iar mirosul de vopsea se intensifica. In partea din spate era mai întuneric.

O lumină gălbuie, slabă s-a reflectat în obrajii lui Rider când a privit peste umăr. S-a oprit lângă o maşină acoperită.

— Nu am ore fixe aici. Drew mă sună când are de lucru. Am avut noroc în ultimele luni, fiindcă am fost mereu ocupat.

Intinzându-se, a apucat un lanţ. Muşchii de pe spate i s-au încordat, iar bluza i s-a întins peste umeri şi bicepşi când a tras de lanţ. Căldura aceea familiară mi s-a infiltrat în vene.

Lumina a inundat încăperea. Primul lucru pe care l-am remarcat a fost o prelată mare, care

atârna de-a lungul peretelui. Era acoperită cu vopsea. De parcă fuseseră aruncate sute de culori diferite pe ea, fără vreun model anume.

Rider mi-a urmărit privirea.

— Aici testez culorile. Uneori, trebuie să le amestec, înainte să le pun în pulverizator.

— Pulverizator?

Dând din cap, s-a întors spre un banc. Câteva canistre argintii erau aşezate pe el. S-a îndreptat spre ele şi a ridicat una.

— Vopseaua intră aici. Şi-a trecut un deget peste canistra aşezată în vârful pulverizatorului. Iar partea de jos se conectează cu furtunul care duce la compresorul de aer. A râs, aşezând pulverizatorul înapoi pe bancul de lucru. Ştiu că nu mi-ai cerut să-ţi explic cum funcţionează pulverizatoarele.

— E în regulă. M-am apropiat. E interesant.

Rider a râs iar, îndepărtându-se de bancul de lucru. A trecut pe lângă mine, oprindu-se în faţa unei maşini acoperite.

— Am lucrat la maşina asta în ultima săptămână. A ridicat prelata dinspre capotă şi a tras-o la o parte. E aproape gata.

Am căscat gura.

Nu ştiu ce fel de maşină era. Avea două locuri şi era albă. Probabil un model decapotabil. Nu conta. Ceea ce pictase pe capotă mi-a atras cu adevărat atenţia.

Era steagul Americii. Ştiu că nu pare mare lucru, dar detaliile cu care fusese pictat faceau diferenţa. Nici măcar o singură dungă roşie nu cursese peste cele albe. Stelele erau pete perfecte de alb pe un fond albastru profund, ultramarin.

Steagul nu era un pătrat static. Se unduia de parcă materialul ar fi fost viu, acoperind capota, iar vântul ar fi bătut cu putere. îmi dădea impresia că maşina se mişca.

Cum putea obţine acel efect doar cu vopsea spray?

— Proprietarul maşinii a vrut ceva american, a zis Rider făcând un pas în faţă şi atingând cu mâna capota, pentru a şterge un fir de praf imaginar. în cele din urmă, ne-am decis să fie steagul.

Uimită, am clătinat din cap şi mi-am dus mâna la piept. Nu-mi venea să cred. Văzusem ce pictase la depozit, şi era ceva fabulos, însă asta era altceva.

— E fantastic.

— Serios?

— Da. L-am privit cu ochii mari. Cum de nu-ţi dai seama?

Rider a ridicat din umeri, concentrându-se iar asupra maşinii.

— E doar un steag.

— Pare real!

Vocea îmi tremura, dar nu-mi păsa.

Rider venea de nicăieri. De *nicăieri.* Crescuse într-un mediu obscur, plin de violenţă, dar mereu avusese acele abilităţi. Suferinţele îndurate nu-i ştirbiseră talentul.

— De parcă aş putea să mă duc şi... să-l ridic.

— Ha. A urmat o pauză. Mulţumesc.

— Tii evidenta... muncii tale?

— ⁹ ⁹ Nu tocmai, a clătinat el din cap.

— Ar trebui să faci fotografii, am insistat. Cu tot ce lucrezi.

A lăsat bărbia în jos.

— Am câteva acasă. Nu sunt ordonate în vreun fel. Drew face de obicei poze şi le pune pe site.

— Un portofoliu! încântată, m-am dat înapoi. Asta trebuie să faci!

A schiţat un zâmbet şi s-a aplecat să ridice prelata. L-am văzut acoperind din nou maşina cu ea şi netezind-o, în timp ce dădea roată vehiculului.

Am tras încet aer în piept.

— Mi-ar... plăcea să văd şi alte lucrări de-ale tale.

— Pot să-ţi arăt mai târziu. După ce adun pozele, a spus el trăgând materialul peste portbagaj.

Zâmbind, mi-am lăsat braţele pe lângă corp. Mi-a venit o idee în timp ce-1 urmăream cum aranja cealaltă parte a prelatei, apoi el s-a întors spre mine. Rider nu şi-ar fi făcut un portofoliu. Nu ştiu de ce nu-şi recunoştea propriul talent, dar asta nu însemna că nu-1 puteam ajuta.

— Vrei să încerci? a întrebat.

Am căscat ochii.

— Să vopsesc o maşină?

Ochii lui căprui au sclipit când a râs.

— Nu. Nu să vopseşti o maşină, Şoricel. îndreptându-se spre mine, a făcut un semn către prelata agăţată de perete. Să pictezi acolo.

întorcându-mă, am privit pânza. Erau locuri neatinse de vopsea, mai ales în partea de jos.

Rider s-a îndreptat spre bancul de lucru şi a deschis sertarul, scoţând două măşti albe.

— Vaporii pot fi puţin deranjanţi. S-a îndreptat din nou spre mine. Deci, ce zici?

Zâmbind, am încuviinţat.

A zâmbit mai larg şi mi-a băgat masca pe cap, lăsând-o să-mi atârne sub bărbie. Ochii noştri s-au întâlnit când mi-a scos uşor părul de sub banda elastică. A ezitat, uitându-se în jos, spre mine. A deschis gura, vrând parcă să spună ceva, dar s-a răzgândit. Şi-a pus şi el masca, lăsând-o să atârne, şi s-a răsucit pe călcâie, apro- piindu-se de un dulap înalt, din plastic, de lângă bancul de lucru. L-a deschis şi a scos nişte doze de vopsea obişnuite.

— M-am gândit să începem cu astea, înainte să trecem la celelalte, a explicat el pe un ton relaxat, dându-mi o doză cu capac roşu. Culoarea asta ţi se potriveşte.

Am simţit cum mă îmbujoram în timp ce am luam doza în mână. Rider m-a condus către prelată, scuturând doza. Am făcut şi eu la fel, deşi probabil păream uşor dezechilibrată psihic.

— Hai să începem cu o literă... litera M. Şi-a tras masca pe gură şi vocea lui a sunat înfundată când a adăugat: Aici.

Punându-şi doza de spray sub braţ, s-a întors spre mine şi mi-a tras masca pe gură. Simţindu-i atingerea mâinilor, m-a străbătut un fior pe şira spinării.

— Gata.

A scos capacul dozei, care a lovit podeaua cu zgomot. Cu ochii strălucind, a îngenuncheat şi, dintr-o serie de mişcări rapide, a pictat cu negru

un R mare.

— E rândul tău.

La început, am rămas pe loc, încremenită. Nu ştiam ce făceam. Adică, să pictezi cu spray o literă nu era ceva greu, dar ideea de a încerca mă speria, fiindcă... De ce? îmi era teamă de eşec? Cum puteam să nu reuşesc să pictez o literă? Haida de! Iar dacă mă făceam cumva de râs, lui Rider nu-i păsa. Nici mie n-ar fi trebuit să-mi pese.

Dar îmi era teamă chiar şi să încerc.

Un tremur mi-a cuprins braţul şi nu m-am mai gândit la nimic, nu m-am mai stresat. Am scos capacul şi am înaintat. Am îngenuncheat şi am pictat cu roşu o literă M gigantică.

Gata.

Nu era mare lucru.

Nimeni nu fusese rănit sau ucis de M-ul meu patetic. M-am uitat la Rider şi, deşi nu-i puteam vedea gura, mi s-a părut că zâmbea.

— Deci... A adăugat un *J”* lângă „R”. Vrei să mergi la facultate, aşa-i?

Am început să încuviinţez, desenând un A, dar m-am forţat să vorbesc:

— Da. Vreau să merg la College Park, dar...

— Dar?

M-am încruntat în timp ce mă concentram pe ceea ce făceam.

— Cari şi Roşa vor să studiez... ceva legat de medicină, să mă concentrez pe cercetare. Marquette, fiica lor, urma să devină medic, la fel ca ei.

Rider a tăcut o clipă, pictând în continuare, în stânga mea.

— Asta e ceea ce vrei *tu* să faci?

— Eu…

M-am oprit, lăsând în jos doza şi uitându-mă la primele trei litere din numele meu. Ştiam deja răspunsul, însă m-am gândit la felul în care Cari râsese de ideea mea referitoare la asistenţa socială. Nu voiam ca Rider să facă la fel.

— Nu… ştiu. M-am uitat la el. Crezi că nu e ceea ce vreau?

— Nu cunosc răspunsul, Şoricel, a spus el după o pauză, pri- vindu-mă în ochi. Nu mai eşti aceeaşi fată de acum patru ani.

Uneori, mă simţeam aceeaşi fată din urmă cu patru ani.A început din nou să picteze, iar mirosul greu de vopsea a umplut aerul.

— Dacă asta e ceea ce te pasionează, încearcă.

Nu eram deloc interesată de cercetare, dar simţeam că ar fi putut să-mi placă asistenţa socială. Doar că nu voiam să îi dezamăgesc pe Cari şi pe Roşa şi ştiam că, dacă mă hotărâm să studiez o astfel de specializare, aveam să-i decepţionez. Dar ce altceva mă mai interesa?

Rider a început să vorbească despre diverse comenzi pe care le făcuse, despre forme pe care trebuise să le picteze. Am râs când mi-a spus că o dată pictase un clovn pe o dubiţă. Era de-a dreptul înfiorător. Am umplut conturul literelor. Rider a executat în jurul literelor sale nişte modele complicate, în zigzag. Am încercat şi eu, dar ale mele semănau cu nişte picături de sânge.

M-am tot gândit la ce mă pasiona, la ce mă atrăgea şi mi-am dat seama, finalizându-mi „Y”-ul, că nu aveam niciun răspuns. Totul la mine era superficial şi abia dacă atingea suprafaţa. îmi plăcea să citesc, să sculptez în săpun, să mă uit la emisiunea *Project Runway.* Dar nimic din toate astea nu mă pasiona.

Nu voiam să scriu, aşa cum făcea Ainsley. Sculptura în săpun era mai degrabă un hobby ciudat — modul meu de a medita. Şi n-aş fi putut să-mi confecţionez nici măcar un tricou alb din bumbac.

Doamne, eram... lipsită de conţinut. La fel ca locurile de pe prelată unde nu existau decât nişte stropi minusculi de vopsea. Existau lucruri care-mi plăceau, lucruri care-mi atrăseseră atenţia de-a

lungul anilor, dar, în mare parte, eram doar o carcasă.

în ultimii câţiva ani, lăsasem încetul cu încetul în urmă tot bagajul emoţional din trecut, toate traumele şi fricile, dar iadul copilăriei mele nu mă condamnase doar la tăcere, la o existenţă obscură. Mă împiedicase şi... *să trăiesc*. Nu despre asta era vorba când erai pasionat de ceva? Despre viaţă? Doar că frica era încă acolo şi, din cauza ei, eram în continuare doar o carcasă goală.

In mod ciudat, încordarea din umeri a dispărut. Nu mă simţeam rău din cauza asta când m-am ridicat. Eram, în esenţă, o pânză goală, iar asta nu era un lucru rău, am decis, fiindcă însemna că... puteam fi orice.

Puteam să devin *orice.*

Trebuia doar s-o fac.

Dar numele meu arăta ca o nalbă însângerată.

Am rânjit în spatele măştii.

— îmi place.

Rider şi-a scos masca, apoi s-a îndreptat spre banc, unde a lăsat-o, împreună cu doza.

-— Cum ţi se pare?

Trăgându-mi masca peste cap, i-am zâmbit.

— îmi place. M-am uitat la numele noastre. Mulţumesc că m-ai adus aici. Sunt convinsă că petrecerea... era mai interesantă.

— Deloc. Nu mi-aş dori să mă aflu altundeva acum, a spus el răsucindu-şi trupul înalt şi zvelt spre mine. Sincer.

Am ridicat din sprâncene. Nu eram sigură dacă să-l cred sau nu.

A luat o cârpă.

— Arată-mi mâinile.

Am făcut-o. Două dintre degetele mele erau pătate de roşu, aşa cum obişnuiau să fie mai mereu ale lui. Luându-mi mâna într-ale lui, a curăţat cu blândeţe vopseaua.

— Vorbesc foarte serios, Mallory. Mă bucur foarte mult că eşti aici. Nu-mi pasă de petrecere.

L-am privit cu atenţie în timp ce-mi curăţa mâna şi m-am convins să cred ce-mi spunea. Să iau de bune cuvintele lui. îndepărtând cârpa, mi-a cercetat mâna.

— Tu nu vezi ce văd eu.

— Poftim?

S-a încruntat în timp ce-mi ştergea din nou degetul arătător. Apoi a aruncat cârpa în spatele lui şi a luat doza de vopsea roşie.

— Aş vrea să lămurim faptul că ţii la mine, a spus în timp ce se îndrepta din nou spre prelată, iar eu am rămas uimită. Ştiu că ţii la mine, Mallory.

Inima a început să-mi bată mai repede în timp ce el agita doza.

— Şi eu ţin la tine.

A îngenuncheat puţin. După o secundă, a început să-şi mişte braţul şi să picteze.

— Cred că aici lipseşte ceva.

Neştiind ce făcea sau ce urmărea, am aşteptat până când s-a ridicat şi s-a dat la o parte. Am deschis gura, icnind uşor. Rider pictase o inimă între numele noastre. Am văzut-o cu ochii mei:

*

S-a întors spre mine zâmbind timid. Ca un băieţel.

— Este cam siropos, aşa-i?

Inima îmi sărise din piept, bătând atât de repede, încât am crezut c-o să fac infarct.

— Sau e prea mult?

A aruncat doza într-un coş din preajmă şi s-a apropiat încet de mine. Avea obrajii îmbujoraţi.

— Da, cred că am întrecut măsura.

Nu ştiam ce să spun, nici ce să fac.

Rider nu facea nimic din ce spusese Ainsley că ar putea face. Nu încerca să pară relaxat sau greu de cucerit. Punea problema cât se poate de deschis, iar eu... eram...

Te plac, Mallory. Şi să ştii că meriţi pe cineva mult mai bun decât mine. A lăsat bărbia în piept, râzând şi trecându-şi mâna prin păr. Doamne! Nu mă pricep la de-astea. Putem să uităm...?Mi -am revenit.

— Mă placi?

M-a ţintuit cu privirea.

— Da. Ştiu că am fost cu Paige şi n-am să pretind că n-a însemnat nimic, dar pentru tine simt ceva diferit. Cu totul diferit. Şi nu se datorează faptului că noi doi avem un trecut, că am stat împreună atâta vreme, a spus el, iar cuvintele au continuat să curgă. La început, am crezut că acesta este motivul pentru... atracţia pe care o simt pentru tine. Am crezut că se datorează faptului că am împărtăşit cu tine toate lucrurile acelea. Apoi, în seara în care am venit la tine, iar tu m-ai pansat, m-am gândit că e doar atracţie fizică. Obrajii i s-au îmbujorat şi mai mult. Desigur că e vorba şi de o atracţie fizică, dar nu e doar atât. Cred că am ştiut asta de când mi-ai rostit numele pentru prima oară.

Pulsul mi-o luase razna. Mă *plăcea* — cu adevărat. Doamne, mă luase prin surprindere. Era ceva cu totul neaşteptat. Era o mare infinită de enigme.

— Ştiu că meriţi ceva mai bun, dar eu vreau să fiu mai bun. Pentru *tine*. Vocea i-a scăzut în intensitate când s-a oprit în faţa mea. De aceea vreau să te întreb ceva.

Am simţit fluturi în piept şi în stomac. L-am privit în ochi, aproape nemaiputând să respir.

— Ce vrei să mă întrebi?

Un muşchi al maxilarului i-a zvâcnit, iar pieptul

i s-a umflat brusc.

— Pot să te sărut?

Uouazeci şi trei

y\u a existat niciun moment de pauză, în care mintea mea să înceapă să gândească repede, analizând fiecare detaliu cu privire la ce se întâmpla, înainte de a lua o decizie.

N-am stat pe gânduri.

Am acţionat.

— Da, am şoptit.

Rider a scos un sunet înfundat, din adâncul gâtului. Un sunet profund şi masculin, o combinaţie între mârâit şi icnet, care m-a făcut să tresar. A pus palma pe obrazul meu şi şi-a aplecat capul spre mine, dar nu m-a sărutat.

Nu.

Răsuflarea lui caldă mi-a atins fruntea In timp ce palma îi aluneca pe obrazul meu, iar degetele i se deschideau ca să mă apuce de ceafa. Cealaltă mână şi-a pus-o pe spatele meu, iar greutatea ei m-a făcut să simt că mă topesc. M-a mângâiat pe spate, lăsând în urmă o senzaţie ca de foc. Ochii mi s-au închis când buzele lui mi-au atins curbura obrazului. Era un adevărat supliciu. întregul meu corp s-a încordat, pregătit pentru clipa în care buzele lui aveau să le întâlnească pe ale mele.

A fost cea mai dulce apăsare, atingerea uşoară ca o pană a buzelor lui peste ale mele. O dată. De două ori. I-am simţit mângâierea peste tot, ca un fior care mi-a străbătut venele, apoi tensiunea a crescut.Apoi Rider m-a sărutat

A fost un sărut adevărat, blând şi minunat, dar, când s-a intensificat, nu a mai fost deloc timid. Rider ştia ce facea şi, chiar dacă eu nu ştiam, am simţit că nu conta. Buzele lui le-au condus pe ale mele, iar mie mi s-a strâns stomacul.

Era fantastic să săruţi. Minunat. Extraordinar. Cu siguranţă mai puteam găsi şi alte adjective care să descrie acea senzaţie. Sărutul m-a dat pe spate şi, când şi-a îndepărtat gura, amândoi respiram sacadat. Şi-a sprijinit fruntea de a mea. Au trecut câteva clipe fără ca niciunul din noi să scoată vreun cuvânt.

Încă nu eram în stare să gândesc. Habar n-aveam cum de mâinile mele ajunseseră pe pieptul lui Rider, dar inima lui bătea la fel de repede ca a mea. Mintea mi se golise şi i-am inhalat parfumul, un amestec de apă de toaletă cu miros de citrice şi urmă de vopsea.

— Ţi-a plăcut? a întrebat retrăgându-şi degetele din părul meu şi mângâindu-mi linia maxilarului.

Să încep să strig „Da, Doamne, da!” ar fi fost probabil puţin cam exagerat, aşa că am reuşit să mă stăpânesc şi să rostesc un „Da” mai potolit.

Rider a zâmbit, iar buzele lui le-au atins pe ale mele.

— Bine. Fiindcă şi mie mi-a plăcut mult.

Mi-am mişcat obrazul în palma lui. Nimic din toate astea nu părea real, era ca un vis din care m-

aş fi putut trezi în orice moment, ca să dau din nou piept cu realitatea, cu o lume în care existau doar trecutul şi un prezent din care de-abia dacă simţeam că fac parte. Nu realitatea asta, în care tocmai fusesem sărutată pentru prima dată. Nu o realitate în care chiar trăiam fiecare secundă în momentul în care avea loc, fără să mă grăbesc şi apoi să fiu nevoită să analizez ce se întâmplase.

— Ar trebui să vorbim despre ce-o să facem, dar vreau... Rider a inspirat adânc şi vocea i-a scăzut iar, devenind mai dură. Vreau să fac asta din nou.

Pieptul mi s-a umflat iar şi puteam să jur că aveam să zbor până la tavan. Cel mai înţelept ar fl fost să vorbim, dar mă săturasem să flu înţeleaptă.

— Şi... eu... vreau.

Rider nu a ezitat.

Şi-a înclinat uşor capul, iar buzele lui le-au apăsat încet pe ale mele. Al doilea sărut a fost la fel de minunat ca primul, dar, după câteva secunde, a devenit diferit. Rider a prelungit momentul, urmărind parcă linia buzelor mele, învăţând-o şi memorând-o. Voiam să fac acelaşi lucru.

M-am înclinat spre el, strecurându-mi o mână pe umărul lui. Mâna pe care el o ţinea pe spatele meu s-a mişcat şi mi-a înconjurat talia. M-a tras mai aproape de el, până când piepturile ni s-au lipit. Un val de senzaţii m-a izbit şi, chiar dacă trupurile noastre deja se atingeau, îmi doream mai mult. Simţeam nevoia să flu şi mai aproape de el. l-am simţit vârful limbii. Ghidată de instinct, mi-am depărtat buzele şi...

Ne-am separat brusc când un zgomot puternic,

metalic s-a auzit dinspre intrarea în garaj. Rider a ridicat privirea şi s-a încruntat.

— Ce mama naibii?

Buzele încă-mi tremurau când şi-a retras braţul din jurul taliei mele.

— O să... avem probleme?

— Nu. Dar n-ar trebui să vină nimeni aici. S-a uitat la mine strângând din dinţi. Vreau să rămâi aici, bine?

— Dar...

— Sunt sigur că nu-i nimic, dar vreau să verific. A dat drumul mâinii mele. Rămâi aici, bine?

Mi-am încrucişat braţele pe talie şi am încuviinţat. S-a uitat la mine o clipă, neştiind parcă dacă să mă creadă sau nu, apoi s-a răsucit pe călcâie. S-a apropiat de bancul de lucru şi a luat o bară din metal lungă şi subţire.

Faptul că luase în mână un levier nu era semn bun.

Rider a început să păşească printre maşinile acoperite, iar eu n-aveam de gând să rămân acolo. Situaţia aceea nu-mi mirosea a bine. Am început să înaintez chiar când s-a auzit o voce dinspre intrarea în garaj.

— Bă! Rider! Eşti înăuntru?

— Doamne, a mormăit Rider şi apoi a adăugat mai tare: Jayden, tu eşti?

Pentru o clipă, s-a aşternut tăcerea.

— Da. Unde eşti?

Rider mi-a aruncat o privire, iar eu m-am grăbit spre el.

— Are... o voce ciudată, am spus.

Şi chiar aşa era, de parcă ar fi rostit cuvintele îngrămădindu-le unele în celelalte.

Rider a încuviinţat dând din cap, apoi a întins mâna liberă şi a apucat-o pe a mea. Nu a lăsat din mână bara de fier în timp ce ne îndreptam spre intrarea garajului.

— Pe unde naiba ai umblat, Jayden? a strigat Rider în timp ce mă conducea pe lângă o maşină care părea făcută praf. Hector şi bunica ta au înnebunit căutându-te. De ce…?

Icnind, mi-am dus repede o mână la gură.

Jayden era chiar în faţa intrării, stând cu spatele la noi. Nu avea tricou. Pe spate, într-o parte, avea o vânătaie, un amestec oribil de roşu şi albastru. S-a întors cu faţa.

Rider s-a încordat şi mi-a dat drumul la mână.

— La dracu!

Jayden a ridicat bărbia şi situaţia s-a înrăutăţit. Avea un ochi atât de învineţit şi de umflat, încât nu-l putea ţine deschis. O tăietură de un roşu aprins îi despicase buza de jos.

Sunt într-o mare belea, omule.

“Douăzeci şi hâtru

jder l-a condus pe Jayden într-o cameră de odihnă ailată în partea din spate a garajului. Era o încăpere mică, slab luminată, cu o masă zgâriată şi un frigider care bâzâia şi zăngănea de parcă îşi dădea ultima suflare. Rider a luat gheaţă din congelator şi a înfăşurat-o în cea mai curată cârpă pe care a găsit-o.

— îmi pare rău, frate, a mormăit Jayden apăsându-şi gheaţa pe ochi. Nu ştiam că eşti aici cu ea. Am crezut că eşti doar tu şi că pot să mă spăl puţin.

Oprindu-se, a întors încet capul spre mine, iar eu am încercat să nu mă las impresionată de felul cum arăta. Am profitat de anii petrecuţi cu Rider, după ce domnul Henry îl prindea şi-l bătea.

— Serios, *bebi.* Nu te-aş băga în beleaua asta intenţionat.

— Ştiu, am şoptit.

— Dar ai făcut-o, i-a răspuns Rider, uimindu-mă. Ne-ai băgat în beleaua asta şi pe mine şi pe ea. Ceea ce nu mă încântă deloc, omule.

Am căscat ochii spre Rider.

Muşchiul maxilarului i-a zvâcnit când a lăsat telefonul jos.

— Hector e pe drum. Te avertizez: e furios.

M-am aşezat lângă Jayden, neştiind cum să ajut altfel decât stând liniştită şi încercând să mă feresc din calea lor.

— Nu trebuia să-l suni. Jayden a lăsat în jos

cârpa cu gheaţă. N-are nicio legătură cu el. *No tepreocupes.*

— Să nu-mi fac griji? Ai înnebunit sau ce? Te-ai văzut în oglindă? Şi pune nenorocita de gheaţă înapoi! Rider a clătinat din cap. Braden a fost, aşa-i?

Am recunoscut numele. Era al tipului pe care-l văzusem la şcoală.

Jayden nu a spus nimic.

— Ţi-am zis să nu te mai apropii de el. Ţi-a zis şi Hector. Ai dispărut în ultimele două zile, făcând naiba ştie ce pentru gunoiul ăla, şi acum, uită-te la tine.

Băiatul a lăsat bărbia în piept şi şi-a pus cârpa înapoi pe ochi.

— Am crezut că pot recupera ce pierdusem.

Am ridicat privirea spre Rider, iar el a citit întrebarea din ochii mei. Nu m-am aşteptat sa-mi răspundă, dar a făcut-o.

—Jayden, aici de faţă, deştept cum e...

— Frate, a mormăit Jayden.

— A crezut că poate să vândă marfă pentru Braden. Să-i facă reclamă, a continuat Rider şi nu era nevoie de prea multă imaginaţie pentru a înţelege despre ce fel de „marfă" vorbea. Doar că a vândut marfa şi n-a înapoiat chiar toţi banii.

— Toată lumea face asta, a argumentat Jayden. Şi tu ai făcut la fel!

„Şi tu ai făcut la feL "

Am încremenit şi mi s-a tăiat respiraţia. Mi-am mutat privirea spre Rider. Ştiam ce însemna asta: să vinzi marfa care-ţi era încredinţată şi să

înapoiezi banii, indiferent de ce vindeai. Ştiam că nu vorbeau tocmai despre ochelari de soare.

Vorbeau despre droguri.

Mi s-a făcut greaţă.

Ochii lui Rider au rămas fixaţi asupra lui Jayden.

— Am făcut asta. *Cândva, Jayden.* Apoi am decis să adun doi cu doi şi mi-am dat seama că nu vreau să sfârşesc mort pe o străduţă, doar ca să fac o sută de parai.

Rider vânduse droguri. Cândva. Nu eram sigură dacă trebuia să mă simt sau nu uşurată când i-am privit. Tot ce simţeam era o groază crescândă.

— N-o să sfârşesc mort.

Rider părea că voia să-i mai facă o vânătaie lui Jayden.

— Serios? Ce s-a întâmplat cu vărul tău? Dacă-mi aduc bine aminte, a mierlit-o.

— Frate, a spus Jayden din nou, lăsând bărbia în piept.

Rider şi-a încrucişat braţele.

— De ce faci asta? Hector a spus că-ţi poate face rost de o slujbă…

— La McDonald’s? Să câştig salariul minim doar ca să miros a grăsime? Jayden a tresărit, clătinând din cap. Ştii că din banii ăia o ajut pe *abuelita*, ca să nu fie nevoită să muncească atât de mult peste program. A ridicat cârpa cu gheaţă. Ea nu face faţă cu toate. Ştii asta, iar statul nu va mai plăti pentru tine.

— Ştiu toate astea, Jayden.

— Nu vreau să mai ia copii în grijă doar ca să

poată plăti factura la lumină. Nu toţi au fost aşa ca tine, a spus Jayden.

Rider a închis ochii.

— Ştiu şi asta, dar, la naiba... o să fii ucis.

Senzaţia de greaţă s-a intensificat. Un fior rece mi-a străbătut spatele în timp ce-i ascultam. Situaţia era... serioasă. Mult mai serioasă decât tot ce se petrecea în viaţa mea.

— Nu, omule. Exagerezi, a răspuns Jayden, dând să lase din nou jos cârpa cu gheaţă, dar Rider i-a aruncat o privire care l-a făcut să se oprească. Am totul sub control.

Rider a pufnit.

— Da, văd.

Jayden s-a uitat în altă parte, fixându-şi atenţia asupra frigiderului.

După o clipă, Rider a vorbit iar, cu voce joasă:

— îmi eşti ca un frate, Jayden. Tu şi Hector m-aţi ajutat mereu. Mi-aţi deschis uşa casei voastre. Nu vreau să ţi se întâmple nimic.

— Nu mi se va întâmpla nimic, a mormăit Jayden.

— Crezi că bunica ta ar vrea să te vadă aşa? a continuat Rider. Cum crezi că ar reacţiona? Crezi că vrea banii pentru care tu
sângerezi?

In timp ce-i ascultam am început să pun lucrurile cap la cap şi totul a căpătat sens, deşi nu mi-a plăcut rezultatul. M-am gândit la ziua în care Rider şi Hector îi urmaseră pe tipii mai mari afară din parcare. La noaptea când el apăruse cu tăietura de pe frunte. La conversaţiile în şoaptă dintre el şi Hector. Indiferent ce făcuse Jayden,

Rider era implicat.

— Sunt bine, a spus Jayden cu voce aspră. Nu mi se va întâmpla nimic. Mă simt minunat.

♦

Când a apărut Hector, pentru o clipă am crezut că Braden nu va fi cea mai gravă problemă a lui Jayden. Hector arăta de parcă ar fi vrut să-l ucidă pe Jayden. A urlat la fratele lui, alternând cuvinte în engleză şi în portoricană. Mie nu mi-a aruncat nici măcar o privire, dar nu m-a deranjat asta. L-a scos în brânci pe fratele lui din garaj, lăsându-ne din nou singuri pe mine şi pe Rider.

Rider a închis uşa în urma lor şi nu s-a întors imediat spre mine. A tras adânc aer în piept, ridicând umerii, apoi s-a uitat la mine.

— îmi pare rău.

— Nu e... vina ta, i-am spus.

Cu maxilarul încleştat, şi-a lăsat bărbia în jos.

— Mda, dar asta...

— Care asta? am întrebat.

A ridicat o mână şi şi-a trecut-o peste bărbie.

— Genul ăsta de lucruri n-ar trebui să te privească. N-ar trebui să fii prin preajmă când se întâmplă.

— Nu e ca şi cum... ai fi ştiut că se va întâmpla asta, am argumentat.

Pe de-o parte, voiam să mă apropii de el şi să-l ating, dar m-am abţinut.

— Sper că... Jayden va fi bine.

Nu a răspuns imediat.

— Va fi, dacă începe să-şi folosească mintea.

— Cât de...grave?

A urmat o altă pauză.

— E grav. întotdeauna e grav, Şoricel. S-a înhăitat cu nişte oameni periculoşi şi, dacă a luat-o pe panta asta, nu-i va fi uşor să scape.

Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Şi tu... făceai cândva ce face el?

S-a încordat şi a ridicat privirea.

— Nu voiam să afli.

Am simţit o presiune în piept.

— Acum ştiu, am zis încet.

— Am fost un prost. Foarte prost. Părea uşor, ştii? Faci câteva comisioane, câştigi câţiva dolari.

Rider s-a sprijinit de uşă şi a închis ochii. Deodată, o expresie de vulnerabilitate i-a învăluit chipul.

— N-am ajuns prea departe, ca Jayden. Am reuşit să scap.

Am simţit nevoia să stau jos.

— Cum... ai reuşit să scapi?

— Vărul lor a sfârşit mort, împuşcat în ceafa, a spus Rider sec, iar eu am tresărit. Când s-a întâmplat asta, am renunţat. Am avut noroc. Am noroc. Nu m-am înhăitat cu oameni cărora să le pese ce fac. Asta-i tot.

— Dar... Hector?E şi mai deştept. Nu s-a băgat niciodată în asta. De-aia munceşte. Economiseşte fiecare bănuţ. Vrea să urmeze o facultate tehnică, să găsească o slujbă la care să nu facă hamburgeri. Jayden e doar un copil, a adăugat Rider, de parcă el ar fi fost bătrân în comparaţie cu prietenul lui.

— Se pare ca vrea să o ajute pe doamna Luna.

— Da, dar asta înrăutăţeşte şi mai mult lucrurile. Să nu mă înţelegi greşit. O parte din bani îi cheltuieşte el. De-aia a şi intrat în bucluc de data asta, însă face şi cumpărături pentru casă şi îi strecoară bani bunicii lui în geantă. Rider a oftat iar. Toţi facem asta.

In clipa aceea am înţeles că nu puteam să fiu supărată pe Rider pentru ce făcuse. Rider... Jayden... atâţia alţii erau victime ale mediului lor. Unii reuşeau să scape. Alţii nu. Rider avea dreptate. Ţinea mult de noroc. Uneori, şi de hotărâre. Dar, în general, era vorba de noroc, iar eu eram cea mai norocoasă.

M-am străduit să mă apropii de el şi mi-am relaxat braţele.

— Eşti implicat... în asta, totuşi. Văzând că deschidea gura, am continuat repede: In ziua în care tu şi Hector aţi plecat de la şcoală, după Jayden. Ai apărut... cu o tăietură pe frunte. De ce?

Rider s-a dat la o parte de lângă uşă şi a* ridicat o mână. Mi-a îndepărtat părul de pe faţă, aranjându-mi şuviţele pe după ureche.

—Jayden a avut o problemă.

Am aşteptat.

Degetele lui au alunecat pe obrazul meu, de-a lungul maxilarului. Mi-a cuprins ceafa cu mâna.

— Se ducea să se vadă cu Braden. Noi l-am oprit.

Mi-a mângâiat cu degetul lui mare vena care-mi zvâcnea pe gât şi atunci am simţit atingerea în tot corpul. Dar n-aveam de gând să mă las distrasă.

— L-ai oprit cu faţa?

A schiţat un zâmbet.

— Băieţii lui Braden n-au fost prea încântaţi că ne-am dus să-l recuperăm pe Jayden.

Inima mi-a tresărit.

— Cine e Braden?

— Nimeni pentru care să-ţi faci griji, a răspuns el imediat, iar eu l-am ţintuit cu privirea. Serios. N-ai niciun motiv să-l întâlneşti vreodată.

— Dar tu?

A ridicat o sprânceană.

— Nu şi dacă pot evita asta. Sper că Jayden va învăţa ceva din ce s-a petrecut în seara asta.

— Şi dacă nu? încă simţeam un nod în stomac. Vreau să ştiu cine e.

Pentru o clipă, am crezut că nu va răspunde. Apoi a oftat.

— Braden e coleg cu noi. Vinde marfa pentru Jerome, care e mult mai mare. Când Jayden nu are banii, Braden şi gaşca lui trebuie să-i dea socoteală lui Jerome pentru asta, fiindcă Braden l-a recrutat pe Jayden. Fireşte că au fost supăraţi pe Jayden şi, când se supără, nu stau la poveşti.

Recurgeau direct la violenţă.

— Tu şi Hector i-aţi luat locul lui Jayden? Aşa ai fost rănit?

— Nu. I-am convins să-i mai acorde puţin timp lui Jayden, a explicat el. Negocierile au durat o vreme, fiindcă, în parte, a trebuit să recurgem şi la alte metode în afară de simpla conversaţie.

Doamne! Nici măcar nu-mi puteam imagina cum era să fii într-o *astfel* de situaţie.

— Ai de gând să te implici... iar? Oamenii ăia par periculoşi. Eu nu... Am inspirat adânc şi am spus, probabil, cel mai egoist lucru: Nu vreau să te mai implici în aşa ceva.

— Fiindcă ţii la mine?

— Evident. Am dat ochii peste cap. Nu vreau să-mi fac griji că ai putea fi rănit.

A făcut un pas în faţă şi şi-a pus cealaltă mână pe şoldul meu.

— Fiindcă vrei să fim împreună?

— Da.

A fost foarte uşor să rostesc asta.

Rider a zâmbit şi a apărut gropiţa.

— Vrei să fii iubita mea.

Am deschis gura şi am început sa râd. A sunat ciudat, după o
conversaţie atât de serioasă, însă afirmaţia fusese adorabilă.

S-a înroşit la faţă.

— Nu ştiu cum să interpretez râsul ăsta, m-a tachinat el. Dar ador sunetul lui.

Mi s-a tăiat respiraţia la auzul cuvântului „ador”. Of, Doamne, ce se întâmpla?

— Deci, vrei să fii iubita mea? m-a întrebat, apoi a chicotit. Probabil ar fi trebuit să te întreb asta înainte să te sărut, dar... vreau să văd încotro ne va duce toată povestea asta, Mallory. Simt că ni s-a oferit o a doua şansă, înţelegi? Mă gândesc la

asta de când am intrat la ora de comunicare şi te-am văzut. Avem o a doua şansă. Şi cine mai primeşte o a doua şansă?

l-am căutat privirea, simţind în adâncul inimii că avea dreptate. Şi eu credeam acelaşi lucru despre a doua şansă.

— Nu vreau să ratez şansa, a zis.

— Nici eu.

încet, mi-am pus din nou palma pe pieptul lui. Cari şi Roşa nu aveau să fie deloc încântaţi. Nici Paige. Poate că totul era puţin nebunesc, dar îmi doream asta — îl voiam pe el.

— Da.

A zâmbit larg şi a vrut să vorbească, dar s-a răzgândit. Fără să spună un cuvânt, s-a aplecat şi m-a sărutat — pentru *a treia oară* —, iar mie mi s-a părut la fel de perfect şi de desăvârşit ca şi primele două dăţi.

Când şi-a dezlipit buzele de ale mele, m-a tras la pieptul lui şi m-a înconjurat cu braţele, iar eu l-am îmbrăţişat la fel de strâns. Mi-am pus obrazul în dreptul inimii lui şi, pentru moment, am uitat de Jayden şi de situaţia lui. M-am concentrat asupra noastră, a mea şi a lui Rider, şi a ceea ce se întâmpla între noi şi ce însemna asta.

Fiindcă acela... era un început.

Douăzeci si cinci-

*A*insley strângea la piept castronul cu popcom în timp ce se uita la mine de la picioarele patului. Mai rămăseseră doar boabele necoapte, însă lui Ainsley îi plăcea să le caute pe cele pe jumătate făcute. Nu înţelegeam cum de nu-şi rupea dinţii ronţăindu-le.

Era duminică seara, la mai puţin de douăzeci şi patru de ore după ce eu şi Rider ne sărutaserăm, după ce apăruse Jayden şi după ce, din prieteni care tocmai s-au regăsit, deveniserăm... mai mult decât prieteni.

Iubit.

Iubită.

Deşi fusesem prezentă, habar n-aveam cum se întâmplaseră toate astea. Un ţipăt ca de hienă mi s-a format în gât şi am rezistat tentaţiei de a-mi îngropa faţa în perna din poala mea.

— Să derulăm, a spus Ainsley cu ochii albaştri strălucind. Mi-ai zis multe. Totul. Dar trebuie să revin la ceva. A desenat o inimioară între numele voastre?

Am încuviinţat dând din cap.

— Serios? Doamne, Mal! Ce siropos! Dar în acelaşi timp adorabil, aşa că nu mi se mai pare siropos şi mă ia cu leşin.

Şi pe mine.

— Ţi-am spus eu că te place! Şi nici măcar n-a făcut aşa ca

alţii, să pretindă că nu e interesat. A vorbit deschis, a continuat ea, pescuind un grăunte pe jumătate copt şi începând să-l molfăie. £ ca în basme.

Am ridicat din sprâncene.

— Chiar aşa este! a insistat ea oprindu-se să mestece bobul. Aţi crescut împreună şi a fost prinţul tău pe cal alb. Apoi aţi fost despărţiţi şi acum sunteţi din nou împreună. Nici măcar nu pare real.

— Nu pare. Am tras perna la piept. Aproape că nu ştiu... ce să cred despre asta.

— Doar că e minunat, fiindcă aşa e. Şi-a dat părul după ureche. Doar la asta trebuie să te gândeşti.

O fărâmă de realitate s-a strecurat în mintea mea.

— Dar Paige...

— S-au despărţit, de o săptămână se pare, aşa că nu-i ca şi cum i-ai fi despărţit tu. S-a oprit, strâmbând din nas. De fapt, i-ai despărţit, dar nu asta a fost intenţia ta. Mă îndoiesc că tipa aia, Paige, va vedea aşa lucrurile, dar mă rog, nu e problema ta.

Mi-era groază de momentul în care Paige avea să afle că eu şi Rider eram împreună.

— I-am zis Rosei în dimineaţa asta că eu şi Rider... ieşim, că suntem iubiţi. M-am înroşit. Nu cred că s-a supărat, dar nici încântată n-a fost. Cari n-a zis nimic, dar...

— Dar probabil o va face şi probabil va fi foarte neplăcut. Trebuie să le dai timp, a răspuns ea cu înţelepciune. £ prima ta relaţie.

— Doar că... nu ştiu. Simt că e ceva... mai mult, am spus.

Ainsley m-a studiat o clipă.

— Nu-ţi face griji pentru Cari şi Roşa.

— Eu...

— Să nu spui că n-aveai de gând. Te stresezi din orice. A zâmbit când am închis gura. Uneori, eşti atât de cufundată în propriile gânduri, încât uiţi să... trăieşti.

Am ridicat din sprâncene.

S-a uitat la castronul de popcorn.

— Te rog, nu mă înţelege greşit. Doar că eu cred că uneori ratezi ce se petrece în jurul tău, fiindcă te preocupă prea mult ce cred alţii despre tine şi despre alegerile tale.

Am vrut s-o contrazic, dar n-am putut.

— Ai dreptate.

Avea foarte mare dreptate, fiindcă mereu îmi făceam griji cu privire la ce credeau Cari şi Roşa, ce credeau până şi Ainsley, Rider, Keira, Jo, domnul Santos... şi lista continua.

— Ştiu, a ciripit ea, apoi a devenit serioasă. E foarte trist ce i se întâmplă lui Jayden.

Tipic pentru Ainsley, să treacă aşa de la un subiect la altul. M-am jucat cu tivul pantalonilor.

— Era atât de... demoralizat.

— Rider nu pare foarte implicat în povestea asta.

A pus castronul deoparte, lângă geanta ei cu cărţi. Venea, de obicei, duminica după-amiaza, cu pretextul de a învăţa împreună. Nu deschideam niciodată o carte.

— Dar tot e ceva trist şi înfricoşător.

Eu nu eram sigură că Rider nu era implicat. Da, asta nu era treaba mea, însă Rider fusese implicat şi mă îndoiam că n-avea să intervină dacă lucrurile continuau să meargă prost pentru Jayden. Nu-i stătea în fire. Avea complexul eroului aproape sinucigaş.

Mi s-a strâns stomacul.

în plus, Jayden îmi era simpatic. Fusese mereu amabil cu mine, chiar şi când habar n-avea cine eram. Nu eram sigură cum l-aş fi putut ajuta sau dacă acest lucru stătea în puterea mea.

— Vorbeşte-mi despre Hector. Vreau să ştiu totul despre el.

Am lăsat capul într-o parte.

— Credeam că nu-ţi place.

— Nu trebuie să-mi placă pentru a-1 observa de la distanţă, a zis Ainsley rânjind.

Am zâmbit.

— Nu ştiu multe despre el. Lucrează cu jumătate de normă la McDonald’s şi e... drăguţ.

— Drăguţ? A râs, dându-şi părul pe spate. Trebuia să fi auzit ce a spus despre mine, în faţa mea. E un nesimţit cu minte perversă!

M-am uitat lung la ea.

— Dar, ce-i drept, arată superb, a adăugat cu un rânjet.

Am încuviinţat.

— Ce mai face Todd?

Şi-a dat ochii peste cap.

— Plicticos şi snob. N-am chef să vorbesc despre el, fiindcă avem altceva de discutat.

Ainsley a aruncat o privire spre uşa închisă a dormitorului. Cari şi Roşa erau pe undeva, la parter.

— Acum că ieşi cu Rider, ca eşti iubita lui, nu aştepţi balul în curând? Primul tău bal!

Am tresărit.

— Noi... nu am vorbit despre asta.

— Putem vorbi noi două acum.

— Nu ştiu, am răspuns.

A ridicat o sprânceană.

— Ar trebui măcar să-l întrebi dacă vrea sa meargă. E ceva normal, a spus ea coborând vocea.

Am încuviinţat, fiindcă îmi plăcea cum suna asta.

— Vreau să fiu normală.

A deschis gura, strâmbând din nas.

— Bine, stai aşa. Normalitatea e subiectivă, iar tu eşti normală, Mal.

M-am strâmbat.

Ce-i? Nu vorbeşti mult şi uneori te panichezi. Crezi că asta te face anormală? Există mii de oameni care se poartă la fel. A ridicat braţele. Şi ce dacă provii dintr-un centru de plasament? Nici asta, din păcate, nu e ceva neobişnuit. Nu te face o ciudată

Am început să-i explic că eram într-adevăr o ciudată, dar m-am oprit. Ainsley avea dreptate. Nu avusesem o copilărie obişnuită şi nu prea vorbeam, dar asta nu mă făcea o fiinţă ciudată, necunoscută.

Ainsley ştia multe despre copilăria mea. Ştia că fusese greu pentru mine şi pentru Rider şi că mă arsesem, însă existau lucruri pe care nu i le spusesem. Lucruri pe care le discutasem doar cu doctorul Taft şi pe care Cari şi Roşa le ştiau, fiindcă văzuseră rapoartele poliţiei şi dosarul meu.

Mi-am plimbat privirea prin cameră, oprindu-mă la bufniţa sculptată de deasupra biroului meu ordonat şi a scaunului cu multe perne. Dormitorul ăsta era foarte diferit de cele din casa aia. Era curat, luminos şi aerisit. Primitor.

Mi s-a uscat gâtul când m-am uitat la Ainsley. Până acum n-am vrut să-i spun lucruri despre care nu vorbeam niciodată, dar am simţit dintr-odată nevoia asta arzându-mi stomacul şi pieptul.

Mi-am forţat limba să se dezlipească de cerul gurii.

— Am... o problemă cu zgomotul şi cu vorbitul.

Căldura mi-a inundat obrajii şi mi-am aţintit privirea asupra pernei pe care o ţineam în braţe. Era greu de explicat de ce un bal putea fi prea mult pentru mine.

— Trebuia să fac linişte, fiindcă domnului Henry... nu îi plăcea zgomotul. Nu-i plăceau multe, însă, de obicei... dacă păstram tăcerea, eram ferită de necazuri.

Ainsley a rămas tăcută.

Inspirând adânc, am continuat:

— Rider îmi spunea mereu... *nu scoate un*

sunet... pentru ca domnul Henry să nu mă găsească atunci când... era beat sau când... făceam eu vreo prostie. Uneori se enerva dacă mâneam biscuiţi sau... dacă urcam scările făcând prea mult zgomot. Nu îi plăcea niciodată dacă vorbeam. Şi cred... ştiu că de aceea nu-mi place să vorbesc şi detest zgomotul. Terapeutul pe care l-am consultat spunea că sufăr de sindromul stresului posttraumatic...
şi de condiţionare. Am simţit că se mai diminuase căldura din obraji când am continuat: Oricum, în noaptea... în care m-am ars, s-a mai întâmplat ceva.

Nu ştia cum mă arsesem, aşa că i-am povestit. A fost greu şi dureros să vorbesc despre asta. In cameră era atâta linişte, încât, chiar şi cu zgomotul televizorului în fundal, tot aş fi putut auzi un greier strănutând. I-am povestit despre Catifea, păpuşa pe care Rider o furase pentru mine când eram mai mică, şi despre cât de mult ţineam la ea, chiar dacă crescusem. I-am explicat cum, cu câteva săptămâni înainte, domnul Henry se enervase dintr-o prostie şi-mi luase păpuşa, punând-o la vedere, doar ca să mă necăjească. I-am spus cum domnul Henry îl dăduse pe Rider afară, după ce Rider îl întrebase dacă urma să mâncăm în seara aceea.

— A... aruncat păpuşa în şemineu, am explicat, trecându-mi mâinile peste pernă. N-am stat pe gânduri, pur şi simplu am reacţionat şi... am încercat să o scot din flăcări. Aşa mi-am ars... braţele.

— Doamne, a şoptit ea.

— Ştiu că sună prostesc, dar Catifea era... tot ce

aveam. Nu aparţinuse nimănui altcuiva… doar mie. M-am panicat, am zis clătinând din cap. Dar, înainte de asta, am… încercat să o trezesc pe domnişoara Becky. întotdeauna… îl plăcuse pe Rider. Am crezut că… va interveni.

— Nu a făcut-o? a întrebat Ainsley cu voce joasă.

Am înghiţit arsura din gât, care apăruse pe neaşteptate.

— Am intrat… în dormitorul ei, deşi nu aveam voie. Domnişoara Becky bea foarte mult. Când eram mică, credeam că o făcea fiindcă era bolnavă. Am… intrat în cameră, iar ea era întinsă pe pat şi…

Mi s-a oprit respiraţia când am revăzut în mintea mea încăperea aceea. *Sticle goale. Podea murdară. Domnişoara Becky pe pat, cu pieptul ei slab nemişcat şi cu pielea de o culoare ciudată, ca de ceară.*

— Am crezut… că dormea. Obişnuia să doarmă mult. Am strigat-o pe nume şi, văzând că nu se trezeşte, m-am apropiat de pat. Am încercat să o zgâlţâi.

Am tresărit amintindu-mi asta şi de-abia am auzit când Ainsley a tras repede aer în piept.

— Nu dormea. Murise… cândva, în timpul acelei zile. Mai târziu, am înţeles că fusese o supradoză. Pastile şi alcool. Domnul Henry nici nu ştia. Presupun că i se întâmpla destul de des… să-şi piardă cunoştinţa, încât… el nici măcar nu s-a dus să vadă ce păţise.

— Dumnezeule! a repetat Ainsley.

— Visez mereu noaptea aceea, felul cum am atins-o. Nu ştiu de ce. Pentru o vreme, nu m-am

gândit la ea, dar... m-a afectat.

— Ar afecta pe oricine, Mal. Doamne, aş fi traumatizată dacă aş vedea pe cineva mort de la distanţă, darămite să fiu aproape de el. Şi-a dat după ureche şuviţele lungi de păr blond. Ce s-a întâmplat după ce te-ai ars?

— Păi... am început să strig. Cred. Nu-mi amintesc exact. Am pus totul cap la cap din ce mi s-a povestit mai târziu, dar Rider mi-a auzit strigătele şi... s-a dus la vecini. A mers din casă în casa... până când a răspuns cineva la uşă. Au chemat poliţia. M-am forţat sa continui: Când a sosit poliţia, domnul Henry a deschis uşa de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. O adevărată nebunie. A sfârşit la închisoare pentru ce ne-a făcut mie şi lui Ridei*. Mă îndoiesc... că e încă acolo. Nu mă gândesc la asta, am spus şi era parţial adevărat. Nu ştiu de ce nu mă gândesc la asta, dar... nu o fac.

Am ridicat privirea chiar la timp să o văd pe Ainsley încli- nându-se brusc spre mine. M-a înconjurat cu braţele, aproape doborându-mă. Am înlemnit, nefiind obişnuită cu astfel de gesturi. Nu prea îmbrăţişam pe nimeni. în general, nu-mi plăcea să fiu atinsă, dar am trecut repede peste, fiindcă îmbrăţişarea aceea era tandră şi plăcută. Diferită de ale lui Cari şi ale Rosei. Diferită de ale lui Rider, dar la fel de plăcută.

Am înconjurat-o şi eu cu braţele şi am îmbrăţişat-o. Nici măcar nu ştiam de ce îi povestisem totul, dar mă bucuram c-o făcusem. Lacrimile îmi înţepau ochii. Nu erau de tristeţe, ci de uşurare. După ce-i spusesem totul lui Ainsley, mă simţeam de parcă aş fi dat jos un strat de haine

groase.

Ainsley s-a desprins din îmbrăţişare, cu ochii strălucindu-i.

— Mulţumesc că mi-ai povestit toate astea.

Nu ştiam ce să-i răspund, dar nu mi-a păsat. în acel moment nu era nimic de spus, iar mie-mi convenea situaţia.

♦

Luni dimineaţă, inima îmi bătea atât de- repede, încât m-am întrebat dacă nu cumva avea să-mi sară din piept şi să alerge în jurul meu. Părea o zi de luni ca oricare alta, însă avea să fie diferită. Era prima zi de şcoală după ce eu şi Rider deveniserăm iubiţi şi nu ştiam la ce să mă aştept. Mă îndoiam că lucrurile aveau să se schimbe în mod semnificativ. Nu era ca şi cum aş fi purtat un ecuson pe care să fi scris „Iubita lui Rider Stark”, dar când m-am dus la dulăpior m-am simţit diferit, şi nu fiindcă Jayden nu era pe acolo.

La prânz am început să-mi fac griji pentru el. Fusese învineţit şi rănit, dar ştiam, din proprie experienţă, că uneori oasele sunt greu de rupt, de parcă ar fi făcute din titaniu. Alteori, oasele sunt atât de fragile, încât se rup ca nişte crenguţe. Oare Jayden îşi rupsese vreodată vreun os? Nasul lui nu arăta prea bine.

Mi-am mâncat cu greu salata, până când s-a terminat prânzul. Nici măcar nu-mi plăceau salatele, dar habar n-aveam ce reprezenta celălalt fel de mâncare din meniu.

Când s-a terminat prânzul, Keira a rămas lângă mine, în timp ce Jo şi Anna au luat-o înainte.

Deci... Săptămâna asta Peter dă o petrecere la el acasă. O să fie
vreo chestie de Halloween sau ceva de genul. Voiam doar să mă asigur că ştii că eşti invitată şi sper să vii.

Mi-am târât piciorul drept şi m-am clătinat puţin.

Anna a privit peste umăr.

— Bineînţeles că vine, nu-i aşa, Mallory?

Am încuviinţat, aproape temându-mă că, dacă vorbeam, aveam
să stric momentul, şi era ceva important, fiindcă fusesem invitată la o petrecere. La o petrecere adevărată.

— Super! a zis Keira lovindu-mă uşor cu şoldul. Poţi să aduci pe cine vrei cu tine. Nu există limite.

Am observat că încuviinţam din cap. In mod normal, invitaţia m-ar fi făcut să mă stresez, dar stomacul începuse să mi se strângă din cu totul alte motive, iar ameţeala a continuat şi în timpul orei de matematică. Habar n-aveam despre ce se discutase în clasă şi, când a sunat clopoţelul, mi-am muşcat buza de jos ca să nu rânjesc ca bleaga. Vârându-mi manualul în geantă, am ieşit din clasă şi atunci am putut să zâmbesc liniştită.

Rider mă aştepta.

S-a îndepărtat de dulăpioarele din faţa sălii de clasă. Făcându-şi loc prin mulţimea de elevi, şi-a vârât caietul uzat sub braţul stâng şi s-a apropiat de mine. M-am oprit şi am zâmbit larg când am ridicat primea spre el. Avea părul ondulat, de parcă şi-ar fi trecut degetele prin el de zeci de ori, şi îi cădea dezordonat pe frunte.

— Bună, am spus, vorbind prima.

I-a apărut gropiţa în obrazul drept şi şi-a pus braţul în jurul umerilor mei, aplecând capul. Eram înconjuraţi de oameni, dar, în clipa aceea, când şi-a apropiat gura de obrazul meu şi m-a sărutat, mi s-a părut că ne aflam pe propria insulă. Senzaţia era plăcută şi familiară.

M-a strâns de umeri.

— Salut.

Am zâmbit şi mai larg.

— Eşti gata? a murmurat el.

Da, eram.

Şi-a îndepărtat braţul din jurul umerilor mei şi m-a luat de mână. Nu era prima oara când mă ţinea de mână, dar de data asta părea un gest mai intim. Un fior mi-a străbătut şira spinării când şi-a mişcat degetul mare în palma mea, în timp ce ne îndreptam spre sala de clasă.

Aşa ceva *nu* mai făcuse.

Rider mi-a dat drumul la mână când am intrat la ora de comunicare, iar eu am păşit în faţa lui, mergând spre locul meu. Mi-am lăsat geanta pe podea şi am vrut să mă aşez, când Rider s-a aplecat şi m-a mai sărutat o dată pe obraz.

M-am înroşit când l-am privit.

Când s-a aşezat, el rânjea.

— Nu m-am putut abţine. Obrazului tău părea să-i fi fost dor de sărutul meu.

Un zâmbet larg mi-a cuprins faţa când m-am aşezat. Am vrut să-i mulţumesc, dar părea ciudat. Am vrut să spun orice, dar n-am prins niciun cuvânt dintre cele care-mi zburdau prin minte.

Şi Rider a zâmbit din ce în ce mai larg, până i-a apărut gropiţa.

Mi-am dat seama că... nu conta că nu spusesem nimic. In acel moment, era în regulă. Chiar mai mult decât în regulă.

Clopoţelul a sunat, atrăgându-mi atenţia spre partea din faţă a clasei, şi am văzut-o intrând pe Paige. Zâmbetul mi-a pierit. Picioarele ei lungi au dus-o spre partea din spate a clasei.

— Salut, i-a zis lui Rider.

Rider a făcut un semn din cap spre ea.

— Salut.

Mie nu mi-a spus nimic, ceea ce era normal, şi, când a început ora, m-am întrebat dacă ştia ca eu şi Rider eram împreună. Mi s-a strâns stomacul. Chiar daca Paige nu-mi era dragă, tot mă simţeam prost... pentru ea, fiindcă ştiam că-l plăcea cu adevărat pe Rider şi probabil că suferea. Oamenii se mai şi despărţeau, dar asta nu însemna că era uşor. Nu ştiam ce sa fac cu

sentimentele acelea.

Domnul Santos a anuntat că următorul nostru discurs avea să fie unul persuasiv. Mă aşteptam să spună cineva că eu nu-mi ţinusem încă primul discurs. Fie nu remarcase nimeni, fie nu-i păsa nimănui. Speram ca lucrurile să rămână aşa.

Când ora s-a terminat, mi-am adunat repede lucrurile, iar Hector s-a ridicat şi s-a întors spre noi. A dat să vorbească în timp ce Keira se îndrepta spre noi, însă Paige i-a luat-o înainte:

— Putem să vorbim?

Nici măcar nu era nevoie să mă uit ca să ştiu că întrebarea îi fusese adresată lui Rider. Strângând din buze, m-am concentrat să-mi închid fermoarul genţii, în timp ce inima îmi bătea puternic în piept. Rider avea să discute cu ea? Era în regulă? Ar fi trebuit să mă deranjeze?

— Care-i treaba? a răspuns Rider după o clipă, iar eu am ridicat privirea.

El stătea lângă masa mea.

Paige s-a apropiat în timp ce Hector a făcut stânga-mprejur şi am observat că el se uita cu ochi mari în direcţia Keirei. Ea s-a oprit brusc, dându-şi parcă seama că nu era cazul să înainteze.

— Mă gândeam c-am putea vorbi într-un loc mai intim. Ce zici, ne vedem în seara asta, mai târziu? a întrebat Paige.

— Lucrez, a răspuns Rider, iar eu m-am ridicat, punându-mi geanta pe umăr.

Paige şi-a mişcat limba în gură.

— Şi mai târziu?

Rider s-a uitat în altă parte, frecându-şi pieptul cu mâna.

— Paige...

— Ce? Acum nu mai vorbeşti cu mine? Credeam că am rămas prieteni... Şi-a încrucişat braţele la piept. Prietenii vorbesc.

El a deschis gura şi a închis-o la loc. Au trecut câteva clipe.

— Suntem prieteni, Paige. Ştii asta.

— Hei, a intervenit Hector făcând un pas spre ea. Vii cu mine?

Ea a pufnit.

— **Aăă, nu.**

— Cred c-ar trebui să vii, a insistat Hector. Doar nu vrei să faci asta acum.

— Să fac ce? a răspuns ea. Tot ce vreau e să vorbesc cu Rider.

— E în regulă.

Acele cuvinte au ţâşnit din gura mea şi cu toţii şi-au îndreptat privirile spre mine. Am înghiţit cu greu.

— Adică... e în regulă dacă trebuie să vorbiţi. Eu o să... mă duc la maşină.

— Nu.

Rider s-a întins şi m-a apucat de mână. Şi-a împletit degetele cu ale mele.

Paige şi-a aţintit privirea asupra mea, apoi i-a alunecat asupra mâinilor noastre. Buzele ei date cu luciu roz s-au întredeschis când a început să înţeleagă. A ridicat bărbia şi sprâncenele în acelaşi timp.

— Serios? întrebarea îi era adresată lui Rider.Te-ai despărţit... de mine ca să te cuplezi cu ea?

Doamne!

Keira a strâmbat din buze şi a început să dea înapoi. Hector a închis ochii.

— Nu am spus niciodată că nu o voi face, a zis Rider atât de încet, încât aproape că nu l-am auzit.

M-a strâns de mână.

Paige şi-a relaxat braţele, iar eu m-am încordat, fiindcă, pentru o clipă, am crezut că o să sară peste masă şi o să sugrume pe vreunul din noi sau pe amândoi. Dar apoi buzele sale au schiţat un rânjet dispreţuitor şi a început să râdă tare.

— Mda. In fine. De parcă nu mi-am dat seama ce avea să urmeze din clipa în care a apărut.

Voiam să mă ascund, dar făcând asta n-aş fi fost decât o laşă de cea mai joasă speţă, aşa că m-am străduit să rămân pe loc

— .Nu ştiu ce să spun, a recunoscut Rider, iar mâna lui a strâns-o din nou pe a mea. Chiar nu ştiu.

— E în regulă. Ştiu eu. Paige a ridicat bărbia din nou. Să nu vii în genunchi înapoi la mine când ea te va dezamăgi. Fiindcă asta se va întâmpla.

Am mijit ochii şi am zis dintr-odată:

— Nu se va întâmpla aşa ceva.

Paige m-a privit şi a râs iar.

— Mă rog. Ştim amândouă foarte bine cum se va termina asta. Ne-a făcut cu mâna, răsucindu-se pe călcâie. Pace vouă.

Am urmărit-o pe Paige ieşind din clasă, în timp ce Hector se întorcea spre noi.

— La naiba, asta a fost greu de urmărit.

— Chiar aşa, a murmurat Keira.

— încercaţi să vă puneţi în locul meu, a spus Rider oftând. M-a tras lângă el. Eşti bine?

— Mda. Am clipit. De ce... n-aş fi?

Drept răspuns, Rider a ridicat un umăr. Am vrut să-l întreb dacă el era bine, dar-certitudinea cu care îmi vorbise Paige mă îngheţase pe dinăuntru.

De parcă ar fi ştiut că relaţia mea cu Rider nu avea să dureze.

Că nu avea să fie pentru totdeauna.

^Douăzeci si sase

t t

~ Salut, *bebé.*

Vocea a venit din spatele meu, în timp ce scotoceam în dulăpior, marţi dimineaţă. Recunoscând-o, m-am uitat peste umăr.

Jayden era în spatele meu, cu o vânătaie sub ochi şi cu obrazul umflat. Mi-am îndesat în geantă manualul de istorie, alături de caiet.

— Cum... te simţi?

— In plină formă. A râs văzând îndoiala de pe chipul meu. OK. Mă simt groaznic, sunt făcut praf.

Am schiţat un zâmbet în timp ce închideam uşa dulăpiorului.

— Voiam să-ţi mai spun o dată că-mi pare rău pentru ce s-a întâmplat sâmbătă. Şi-a îndepărtat ochii injectaţi de la mine şi a ţintuit podeaua. Nu ştiam că erai cu Rider.

— E... în regulă. M-am îndepărtat de dulăpior. E totul bine?

— Da. Da. Şi-a vârât mâinile în buzunarele blugilor largi. Deci, tu şi Rider sunteţi împreună acum, nu?

Muşcându-mi buza de jos, am încuviinţat. Rider lucrase cu o seară în urmă la garaj, terminând treaba la maşina pe care mi-o arătase.

— Ne întâlnim... azi, după ore.

— Asta-i foarte bine. A zâmbit, ridicând obrazul umflat, care părea că-1 durea. Rider e de treabă.

Am mers împreună pe coridor

— .Îşi face griji pentru tine.

— Aşa a fost mereu. A făcut o pauză. Eu... îi priveam cu admiraţie, ştii? Pe Hector şi pe Rider. Ei cred că nu-mi pasă de ce-mi spun, însă eu chiar îi ascult. Am planuri noi.

Când am ajuns la uşa de la intrare, a ridicat privirea. Era uşor distantă.

—Trebuie de fapt s-o iau în cealaltă direcţie. Am vrut doar să te salut. Ne vedem mai târziu, *carino.*

Jayden s-a pierdut printre băieţii mai înalţi, pe care i-a evitat cu graţie, înainte să apuc să mai spun ceva. M-am uitat după el o clipă, apoi m-am strecurat pe uşă, sperând că nu doar îi asculta pe Hector şi pe Rider, ci îi şi *auzea.*

*

— Cheile? a cerut Rider în timp ce ne îndreptam spre maşină, după încheierea orelor.

Curioasă, le-am scos din geantă şi i le-am dat.

Mi-am aruncat geanta pe bancheta din spate, iar Rider şi-a pus caietul alături.

— Unde mergem?

— E surpriză, a zis deschizând portiera şoferului.

Un zâmbet şovăitor, probabil tâmp, mi-a apărut pe chip în timp ce mă îndreptam spre cealaltă parte a maşinii. Chestia asta cu relaţia era ceva complet nou pentru mine şi chiar habar n-aveam la ce să mă aştept, dar ştiam, în orice caz, că surprizele erau ceva bun.

După ce am urcat în maşină, Rider a răsucit cheia în contact şi m-a privit. Părul îi atingea sprâncenele când a zâmbit.

— La ce oră trebuie să ajungi acasă diseară?

— La opt, am spus, fiindcă atât Cari, cât şi Roşa erau la spital în seara aceea.

— Perfect, a comentat el băgând în marşarier.

A mângâiat volanul cu degetele. Am ieşit din parcare.

— Economisesc bani să-mi cumpăr o maşină. îmi place asta. Deşi nu cred că bugetul meu se încadrează.

întinzându-mi picioarele, m-am uitat la el şi, pentru o clipă, am fost absolut uimită de faptul că ne aflam acolo şi că era aievea ce se întâmpla. Apoi mi-am revenit. Cu greu.

— Ce... vrei să-ţi iei?

A ridicat un umăr în timp ce părăsea parcarea.

— Nu sunt sigur. Cred că o camionetă. Nu una mare, dar Drew e pe fază în caz că vede ceva ce m-ar putea interesa şi, fără îndoială, cele vechi se încadrează în bugetul meu.

Am rămas o clipă pe gânduri.

— îmi place ideea asta.

— Care? Camionetele?

— Da. Dar cel mai mult îmi place ideea că faci planuri de viitor, am explicat privindu-1.

A ridicat o sprânceană, apoi a chicotit.

— Nu sunt sigur cum să interpretez asta.

Am zâmbit uşor. Era greu de explicat, dar pe Rider nu prea-1 preocupa propria persoană. Avea foarte puţine aşteptări, aproape deloc, însă făcea planuri de viitor. N-o fi fost mare lucru să-şi cumpere o camionetă, dar ceva tot era.

Nu prea mi-am îndepărtat privirea de la el în timp ce conducea şi vorbeam. De fapt, mai mult Rider a vorbit, iar eu am ascultat. Era ciudat.

Lucrurile erau la fel ca în urmă cu o săptămână şi totuşi diferite. De fiecare dată când se uita la mine, chiar şi pentru o clipă, privirea lui era mult mai intensă. Era copleşitoare şi caldă.

— Keira m-a invitat... la o petrecere sâmbăta asta, i-am spus, amintindu-mi discuţia din urmă cu o zi.

— La Peter?

— Da. Ai mai fost?

A clătinat din cap.

— Ai vrea să mergi?

— Nu ştiu, am răspuns sincer.

îi povestisem lui Ainsley cu o seară în urmă, pe messenger, şi ei i se păruse o idee fantastică să mă duc. Apoi se autoinvitase.

— Ai vrea... să mergi?

— Dacă vrei, da. Mi-a adresat un zâmbet rapid. La petrecerile lui vin de obicei o grămadă de oameni.

Am simţit un gol în stomac.

— Cred... că poate fi amuzant.

— Posibil. A făcut o pauză. Cum or să reacţioneze Cari şi Roşa?

Aproape că am râs gândindu-mă la asta.

— Nu... ştiu. Nu cred c-ar fi complet împotrivă. Adică, vor să fiu mai... sociabilă.

— Aha.

Asta a fost tot ce a spus şi nu înţelegeam ce insinua. Dar apoi a început să vorbească din nou:

— Că tot veni vorba de socializare, te-ai gândit la bal?

— Eu...

Limba mi s-a împleticit. Au trecut câteva

secunde înainte de a o convinge să-mi asculte creierul.

— Nu m-am gândit la asta până n-am* văzut afişul, săptămâna trecută. Nu ştiu. Pe de-o parte, aş vrea să merg, dar...

Dar era un eveniment important şi se schimbaseră multe. Pentru unii, era doar un bal, însă un bal cu mulţi oameni la un loc şi muzică tare. M-am încruntat. Şi o petrecere trebuia să fie la fel, doar cu ceva mai puţini oameni. Brusc, palmele au început să-mi transpire şi mi le-am şters pe pantaloni.

Pe de-o parte, mă entuziasma gândul de a-mi căuta o rochie şi de a-1 vedea pe Rider îmbrăcat la patru ace, deoarece chiar şi numai asta ar fi fost extraordinar; însă şcoala era ceva nou pentru mine, relaţia cu Rider, de asemenea, şi una era să merg la o petrecere... dar la un bal?

— Nu... ştiu. N-am fost niciodată la un bal. Unele... programe de şcolarizare acasă organizează baluri, însă eu nu m-am dus niciodată.

Rider m-a ascultat cu răbdare în timp ce mă străduiam să vorbesc.

— Atunci ce-ai spune dacă sărim peste balul bobocilor şi facem planuri pentru balul de absolvire?

Balul de absolvire?

La naiba, dar mai era o veşnicie până atunci, iar asta însemna că Rider avea de gând să rămână cu mine pentru totdeauna, în ciuda îndoielilor pe care Paige le semănase în mintea mea. Nu mi-am putut reprima zâmbetul.

— Asta... pot să fac, am spus.

S-a întins, mi-a găsit mâna şi mi-a strâns-o.

— Bine.

Zâmbind prosteşte, m-am uitat pe geam şi am clipit. Am recunoscut strada pe care merseserăm în weekend, cea îngustă, unde se afla garajul, dar Rider a condus mai departe şi inima a început să-mi bată foarte tare.

— Mă duci... la tine acasă?

M-a privit cu coada ochiului, cu un aer ştrengar.

— înseamnă că nu mai e surpriză.

Zvâcnirea din piept mi s-a mutat în gât.

— Deşi probabil nu e cine ştie ce surpriză. Adică, e doar... doar o casă. Nimic nemaipomenit, a adăugat el privind înainte şi oprindu-se la semafor. Nu-i nimeni acasă. Hector lucrează, iar doamna Luna soseşte de-abia pe la şapte. Habar n-am unde e Jayden, probabil pe-afară, făcând ceva pentru care o să-mi vină să-l pocnesc mai târziu.

Am început să mă emoţionez gândindu-mă la ceea ce urma. Aveam să-i văd casa, poate chiar şi dormitorul, ceea ce era ceva foarte intim. In plus, puteam în sfârşit să confirm că avea o casă primitoare. In adâncul sufletului, ştiam că îi era bine la bunica lui
Hector şi Jayden, dar una e să intuieşti şi alta să vezi cu propriii ochi că, atunci când pleca de la şcoală şi nu mai era chiar în faţa mea, se ducea într-un loc sigur.

Existau mulţi oameni care nu-şi faceau griji pentru astfel de lucruri, însă eu îmi faceam — *noi* ne faceam —, fiindcă ştiam amândoi că un acoperiş deasupra capului şi nişte pereţi în jurul

tău nu garantau siguranţa.

Uneori, acesta putea fi cel mai periculos loc dintre toate.

Parcarea pe strada unde locuia era rezervată pentru rezidenţi, aşa că a găsit un loc destul de repede şi nici măcar nu a trebuit să facă prea multe manevre. Când ne-am dat jos din maşină, afară era răcoare şi mi-am tras în jos mânecile puloverului. In curând avea să vină vremea de geacă.

Rider mi-a luat geanta de pe bancheta din spate şi şi-a pus-o pe umăr.

— Pe acolo.

Mi-a luat mâna într-a lui, iar inima mi-a tresărit. Am pornit pe stradă, în timp ce vântul mi se juca în păr, aruncându-mi şuviţe peste faţă. Era o stradă frumoasă, străjuită de copaci desfrunziţi. Nu mirosea urât, ca în împrejurimile centrului de plasament sau ale casei domnului Henry. Mirosea normal, nu a amestec de urină, canalizare şi gunoaie.

M-a condus pe treptele crăpate din ciment ale unei case mai vechi şi înguste. Cărămida roşie şi obloanele verzi erau tipice acelui stil de case, la fel ca şi fereastra cu arcadă. Pe uşă atârna o ghirlandă de toamnă, de un roşu-portocaliu, cu dovleci mici din plastic.

M-a cuprins speranţa în timp ce-şi căuta cheile. Era bine, era foarte bine. Ornamentele de toamnă nu garantau siguranţa, dar toate geamurile erau intacte şi cineva, bănuiam că doamna Luna, avea grijă să pună pe uşă decoraţiuni de sezon.

Rider mi-a dat drumul la mână ca să deschidă uşa şi să pot intra. Am tras aer în piept şi am simţit imediat o aromă de mereşi scorţişoară. Am cuprins totul cu privirea în timp ce el închidea uşa în urma noastră.

Casa din cărămidă semăna mult cu a lui Cari şi a Rosei, doar că era mai mică şi mai veche. în faţa uşii de la intrare erau nişte scări care duceau spre etaj. Pe cele două trepte de jos, sprijinite de perete, erau mai multe perechi de tenişi. Lângă uşă era o masă veche, pe care stătea corespondenţa nedesfacută.

Rider a trecut pe lângă mine.

— Vrei ceva de băut?

Am încuviinţat şi l-am urmat, trecând pe sub o arcadă şi intrând intr-un living. O măsuţă pentru cafea era acoperită de reviste. Pe o comodă se afla un televizor destul de mare, iar vizavi erau o canapea şi un fotoliu confortabile. Peretele din spatele canapelei era plin de fotografii cu Jayden şi Hector. Mai erau câteva fotografii şi cu un bărbat mai în vârstă, care-mi amintea mult de Hector. Am presupus că era domnul Luna.

Următoarea cameră era un spaţiu mic de luat masa, după care am intrat într-o bucătărie surprinzător de mare, care părea utilată ca pe vremea când fusese construită. Dulapurile erau foarte pătate, iar blatul de bucătărie avea o suprafaţă netedă, de culoare maronie.

— Cred că avem nişte Cola. E în regulă? a întrebat Rider privind peste umăr. Cred că laptele a expirat.

— Cola e bine.

L-am privit cum deschidea frigiderul şi jur că mi-a venit să plâng. Era plin de mâncare — oale cu mâncare, ouă, doze de suc, pachete de came şi chiar şi câteva legume.

Aparenţele pot înşela. Eram suficient de deşteaptă să-mi dau seama de asta. Uneori, podelele curate şi un frigider plin erau doar o faţadă.

Dar speranţa continua să crească.

— Rider a scos două sucuri din frigider.E OK dacă mergem sus, în camera mea? Obrajii i s-au îmbujorat. Dacă nu, mansarda a fost transformată în spaţiu de recreere.

Fusese drăguţ din partea lui că mă întrebase şi chiar mai drăguţ că roşise.

— Dormitorul... e OK.

Buzele i-au tresărit când mi-a dat doza de Cola.

La etaj era la fel de primitor şi de cald ca la parter. Am trecut pe lângă două uşi închise şi o baie. Camera lui Rider era penultima şi el a aprins lumina când a deschis uşa.

Doar o fereastră mică răspândea lumină în jur — într-o cameră surprinzător de curată. Extraordinar de ordonată. Am căscat ochii, privind înjur. Un pat îngust fie era aranjat, fie nu se dormea niciodată în el. Un birou ordonat, micuţ, era lipit de o comodă.

Trecând pe lângă mine, Rider a pus sucul pe noptieră şi geanta mea la picioarele patului, iar eu m-am întors de jur împrejur, încet. Pe pereţi nu era nimic, nici postere, nici fotografii. In colţul camerei se afla un raft. M-am îndreptat spre el, jucându-mă cu doza de suc. Am îngenuncheat şi am început să citesc cotoarele. Erau colecţia completă *Harry Potter*, toate cu copertă tare, şi câteva thrillere de autori pe care i-am recunoscut.

— Sunt ale tale?

Rider s-a aşezat pe pat.

— Majoritatea. *Harry Potter* erau aici când am venit. A zâmbit cu jumătate de gură. Dar le-am citit.

Zâmbind, am revenit la cărţi. Câteva de Stephen King; pe unele nu le citisem. De fapt, nu citisem niciuna dintre cărţile sale. Nu eram mare fan horror. Unul dintre titluri, o carte subţire, mi-a atras atenţia. Era mai mică, pătrată. Mâna mi-a tresărit când am recunoscut-o.

Dumnezeule!

Am scos-o din raft şi m-am ridicat, punând doza de Cola pe birou şi uitându-mă spre pat.

Rider a văzut ce ţineam în mână şi a început să zâmbească, dar zâmbetul i-a încremenit pe buze. Faţa i s-a umbrit puţin, iar eu am clipit repede.

— Rahat, a spus el morocănos, vrând să se ridice. încă plângi când vezi cartea aia.

Am râs, cu lacrimi în ochi şi înecându-mă.

— Nu. Nu chiar.

M-am uitat la copertă. Era un exemplar vechi. Doamne, arăta exact ca acela! Coperta gălbuie era mată, iar ilustraţia cu un băieţel care strângea în braţe un iepure de pluş, ştearsă. Cartea mirosea a carte — mirosul acela de vechi şi prăfuit, care se impregnează în paginile decolorate.

— Este...?

A tras adânc aer în piept.

— Da. Este.

încet, mi-am ridicat privirea şi ochii ni s-au întâlnit.

— Era cartea ta preferată, a spus el după o clipă. N-am idee de ce, fiindcă mereu te facea să plângi.

Buza de jos a început să-mi tremure.

— Era tristă.

— Iepurele devine real, în cele din urmă. A râs, dar aspru şi răguşit. Nici nu mai ştiu de câte ori ţi-am explicat asta.

— Dar era bătrân şi jigărit şi…

Am înghiţit nodul din gât, pornind spre pat şi aşezându-mă lângă el. M-am uitat la coperta învechită.

— Tot ce voia iepurele… era să fie real şi iubit.

Am spus ultimul cuvânt în şoaptă, apoi mi-am ridicat iar privirea spre Rider.

Empatizasem cu sărmanul iepure. Pe atunci eram prea mică să-mi dau seama, însă şi eu vrusesem să fiu iubită şi reală, fiindcă în copilărie, crescând în casa aceea, nu mă simţisem în niciunul din cele două feluri.

— Am luat-o cu mine când am plecat din casa laia şi… am păstrat-o.

Mi s-a tăiat respiraţia.

— Dar asta e… Nici nu ştiu ce să zic.

— Nu am încetat niciodată să mă gândesc la tine, a spus el încet. Nici măcar o zi, Mallory. Cartea aia… nu ştiu, era ceva ce mă ţinea legat de tine.

Doamne! Am simţit o apăsare în piept şi m-a străbătut din nou un fior. Cartea mi-a alunecat printre degete, aterizând pe covor. Ne-am aplecat după ea amândoi în acelaşi timp şi am încremenit, cu fetele la o distantă de câţiva centimetri. Rider a luat cartea înaintea mea. Ne-am îndreptat de spate, continuând să ne privim.

Păstrase o carte pe care eram convinsă că detestase să o citească, fiindcă îi amintea de mine.

Practic, inima mi-a explodat în piept şi s-a făcut ţăndări. Să picteze o inimă între numele noastre fusese adorabil de siropos, dar faptul că păstrase cartea? Asta însemna totul pentru mine.

— După ce ai plecat, a spus el înghiţind cu greu în timp ce punea cartea deoparte, doar asta mi-a mai rămas de la tine.

Am deschis gura, dar nici n-am mai stat pe gânduri. M-am năpustit asupra lui. A fost jenant şi probabil cel mai neplăcut lucru din lume, însă nu-mi păsa. Braţele lui m-au cuprins în secunda în care eu mi-am pus mâinile în jurul gâtului său. N-am spus nimic. Nu era nevoie. Mi-am lăsat capul pe umărul lui şi ne-am tinut în braţe.

Fuseserăm separaţi, dar niciodată despărţiţi.

Nu ştiu câtă vreme am rămas aşa, însă, într-un târziu, îmbrăţişarea s-a schimbat şi am ajuns să stăm întinşi pe patul acela atât de frumos aranjat. Rider stătea pe spate, iar eu, pe o parte, cu capul pe umărul lui. Corpurile noastre nu se atingeau, dar faptul că stăteam întinşi în felul acela îmi accelera pulsul.

Rider era chiar acolo. II puteam atinge dacă mă întindeam. Şi-mi doream să-l ating. Dar mi-am ţinut mâinile cuminţi, în spaţiul dintre noi, iar el şi-a pus o mână pe talia mea şi cealaltă pe propriul abdomen.

Exemplarul vechi din *Iepuraşul de catifea* se odihnea între noi.

Am vorbit şi ne-am ascultat. I-am spus că îi mărturisisem unele lucruri lui Ainsley, duminică seara.

— Nu cred că ţi-a fost uşor. Şi-a mişcat degetul

mare pe talia mea. Sunt mândru de tine.

Zâmbind, m-am apropiat mai mult de Rider şi i-am spus că, după părerea mea, Jayden avea să-i asculte, în sfârşit, pe el şi pe Hector. Mă apropiam tot mai mult de el, până când doar cartea a mai rămas între noi. Mâinile lui au rămas la locul lor, deşi îmi doream să mă atingă.

Dar, în acelaşi timp, nu voiam să mă atingă.

Nu avea sens, dar nu ştiam cum să mă descurc cu... toate astea. Voiam să învăţ, chiar îmi doream, însă nu ştiam cum să fac. Ridicând bărbia, i-am văzut buzele mişcându-se în timp ce-mi povestea în şoaptă cum intrase în belele pentru că pictase cu graffiti faţada şcolii. O făcuse mânat de un pariu.

Il ascultam, dar, în acelaşi timp, eram fascinată şi de felul în care buzele sale articulau fiecare cuvânt. Mi-am amintit senzaţia pe care mi-o provocau când le atingeau pe ale mele. Noaptea, întinsă în pat, mă gândeam numai la asta. Amintirile acelea îmi stârneau un val de căldură.

Voiam să simt din nou asta.

Era prea curând să ne sărutăm iar? Nu ne mai sărutaserăm aşa de sâmbătă. Ce-i drept, în ultimele două zile ne văzuserăm doar la şcoală şi mă sărutase pe obraz de nenumărate ori, dar eu voiam mai mult.

Se oprise din vorbit şi închisese ochii.

Trăgând adânc aer în piept, m-am ridicat şi m-am sprijinit în cot. A deschis brusc ochii, iar părul mi-a căzut peste umeri, înca- drându-mi faţa.

S-a uitat la mine, îndepărtându-şi mâna de pe abdomen. Degetele lui au zăbovit pe obrazul meu, apoi mi-a dat părul înapoi după ureche.

— Şoricel? a şoptit el.

Exista riscul să încep să smiorcăi, ceea ce n-ar ii fost prea plăcut.

— Vreau... Mi-am umezit buzele şi am văzut că el lăsa privirea în jos. Vreau să...

S-a aşternut tăcerea.

— Vrei să mă săruţi? a întrebat el, cu genele dese umbrindu-i ochii. Asta viei?

în acel moment îmi venea să-mi îngrop faţa. Simţeam că *mor*, dar am reuşit să înlătur stânjeneala. Rider probabil că ştia deja că nu aveam experienţă în privinţa asta, dar puteam să pun pariu că el avea o grămadă.

— Da, abia am putut să şoptesc.

— Dacă asta vrei, asta primeşti. Oricând.

Vocea lui devenise mai profundă, mai aspră.

— Nici măcar nu e nevoie să întrebi. Niciodată.

Era bine de ştiut.

— OK.

Nu m-am mişcat.

— Nu ştiu... ce să fac.

M-a privit în ochi şi apoi şi-a mişcat mâna, înconjurându-mi ceafa cu degetele.

— Iti arăt eu.

Inima mi-a tresărit şi am încuviinţat.

Impingându-mă uşor, m-a făcut să-mi las capul pe spate. Buzele noastre s-au atins şi am simţit scântei prin vene. Şi-a mişcat încet buzele peste ale mele şi l-am imitat.

După câteva clipe, mi-am dat seama că, dacă-mi înclinam capul, presiunea creştea şi-mi plăcea

asta. Şi lui Rider părea să-i placă, pentru că şi-a înfipt puţin degetele în pielea mea. M-a tras mai aproape de el, iar eu i-am pus o mână pe piept, ca să-mi capăt echilibrul.

Şi-a deschis buzele peste ale mele şi i-am simţit vârful limbii. Sângele zvâcnea în mine neîncetat şi, când limbile ni s-au atins, m-a cuprins o senzaţie de plăcere. Sărutul a căpătat un gust de suc şi de ceva bun, ceva ce nu puteam să denumesc, dar ştiam că voiam mai mult.

Nu ştiu cât timp ne-am sărutat aşa. Secunde? Minute? Când ne-am oprit, în sfârşit, îmi simţeam pielea înfierbântată şi muşchii din partea de jos a abdomenului mi se încordaseră.

Doamne!

Am deschis ochii clipind. Ce erau oare acea căldură ameţitoare pe care o simţeam în muşchi şi zvâcnirea dulce din anumite părţi ale corpului? Era ceva uimitor şi, în acelaşi timp, înspăimântător. Era frumos şi ciudat.

Rider a răsuflat uşor. Mi-am sprijinit din nou obrazul de umărul lui. Pieptul său se ridica şi cobora lent, de parcă ar fi fost foarte obosit. La fel se mişca şi pieptul meu. Am rămas lungiţi pe pat, în tăcere, cu mâinile împreunate şi aşezate pe abdomenul lui.

— Da, a zis diegându-şi vocea. Vrei să faci asta oricând? Chiar te rog.

închizând ochii, am chicotit. „Probabil chiar aşa am să fac”, m-am gândit.

Am mai stat aşa o vreme şi, când a sosit momentul să mă întorc acasă, Rider mi-a atins uşor şoldul. Mi-am luat geanta şi, înainte să ies din camera lui, am aruncat o ultimă privire spre

Iepuraşul de catifea.

Mi s-a topit inima.

— Pot să vin cu tine, a spus el când am ajuns la parter. Apoi pot să iau...Nu-i nevoie.

Drăguţ din partea lui că se oferise, dar ar fi însemnat să se
abată prea mult din drumul lui. Am întins mâna după. chei.

— Ştiu drumul înapoi.

A schiţat un zâmbet.

— Ştiu.

M-am uitat lung la el când a lăsat cheile să-mi cadă în palmă. Apoi s-a aplecat şi m-a sărutat uşor şi mult prea repede.

— Te conduc la maşină? s-a oferit.

Am încuviinţat şi ne-am îndreptat amândoi spre living, chiar când s-a deschis uşa de la intrare. O femeie mai în vârstă a intrat, cu o plasă albastră pentru mâncare într-o mână şi o sacoşă din pânză neagră atârnându-i de încheietură. Avea părul negru şi înspicat, prins într-o coadă de cal la baza capului. Am bănuit că era doamna Luna, deşi nu părea atât de bătrână. Am înţepenit când uşa s-a închis în spatele ei, iar ea s-a întors spre noi.

S-a oprit brusc, căscând ochii. M-a străbătut un fior când privirea ei a trecut de la mine la Rider.

— Bună seara, doamnă Luna. Rider a făcut un pas în faţă. Ea este Mallory. A trecut pe la noi după ore.

Doamna Luna a clipit o dată şi apoi încă o dată.

— Mallory? a repetat şi şi-a aţintit privirea strălucitoare asupra mea. *Ea* este Mallory.

Dumnezeule!

— Da, ea este, a răspuns Rider.

— Oh. Femeia a clătinat din cap şi a intrat în living. E o plăcere să te cunosc. Nu ştiam că vii pe

la noi, altfel m-aş fi întors mai devreme acasă.

Pielea din jurul ochilor i s-a încreţit când s-a uitat la Rider.

— Tânărul aici de faţă ar fi trebuit să-mi spună. Aş fi putut să fac...

— Nu e nevoie să faci nimic, a răspuns Rider. Oricum, Mallory trebuie să plece acasă.

Doamna Luna a intrat în living, lăsând sacoşa pe fotoliu. S-a uitat la Rider, iar eu m-am uitat la ea. Cuvintele îmi zburau prin minte şi am reuşit să le prind. Apoi mi-au alunecat printre degete, în timp ce tăcerea ne învăluia.

Şi-a scos geaca subţire şi a aşezat-o pe spătarul unui scaun.

— Sper să te revăd, atunci. La cină, data viitoare. Sunt celebră pentru *arroz con gandules.* Mi-a zâmbit afectuos. O să-ţi placă.

— Practic, este un fel de mâncare din şuncă, orez galben şi mazăre de Angola, mi-a explicat Rider rânjind. E foarte gustos.

Am dat din cap.

— Şi o s-o revezi. Rider mi-a atins umărul. Nu-i aşa?

Am mai dat o dată din cap.

Rider şi-a pus o mână pe spatele meu.

— Mallory trebuie să plece.

Obrajii îmi ardeau, iar iritarea s-a manifestat rapid în interiorul meu. De data asta, a avut un efect diferit. M-a făcut să-mi iasă cuvintele din gură.

— Mă bucur... să vă cunosc.

Faţa îmi ardea şi mai tare pentru că mă bâlbâisem, totuşi am reuşit să rostesc cuvintele.

Doamna Luna a încuviinţat, dându-se la o parte. Uşa de la intrare s-a deschis şi, o secundă mai târziu, a intrat Jayden. A schiţat un zâmbet leneş când ne-a văzut în living. Vânătaia pe care o avea în jurul ochiului se estompase puţin şi m-am întrebat ce crezuse doamna Luna în prima clipă când îl văzuse aşa.

— Hei, nu te poţi sătura de mine? Acum mă urmăreşti şi acasă? Jayden şi-a scos tenişii, aşezându-i lângă uşă şi zâmbindu-mi. Rămâi la cină?

— Nu, Mallory trebuie să plece, a răspuns Rider.

— Păcat. Jayden s-a îndreptat spre bunica lui. Duc eu asta, a spus luând plasa din mâinile ei. Pregătesc eu cina în seara asta.

Rider a ridicat din sprâncene.

— Serios? Doamna Luna i-a zâmbit lui Jayden. Eşti atât de bun cu mine! a spus ea şi l-a lăsat pe Jayden să o împingă spre bucătărie. Ce m-aş face fără tine, *mi nene bermoso*?

— Ai fi pierdută fără mine, a tachinat-o el, înconjurându-i talia cu mâna. La fel şi Mallory.

Am zâmbit, în timp ce Rider mă conducea afară. In curând, amurgul avea să devină noapte. Luminile de pe stradă se reflectau, lipsite de strălucire, pe trotuar. Rider m-a luat de mână.

— Pot să te întreb ceva personal? am spus.

— Sigur, a răspuns el.

— Ce s-a întâmplat cu... părinţii lui Hector şi Jayden?

—Tatăl lor a fost fiul doamnei Luna. A murit de cancer, când ei erau foarte mici.

M-a strâns de mână când am trecut pe lângă un copac.

— Iar mama lor cred că şi-a cam pierdut minţile. Sau poate n-a fost niciodată zdravănă? Nu ştiu. Consumă droguri. Trece pe aici o dată pe an. Ultima oară când am auzit de ea, locuia în Washington D.C.

— Ce... trist, am zis, dorindu-mi să fi putut spune mai multe.

— Da, a murmurat Rider.

Ne-am oprit lângă maşina mea.

— Eşti sigură că nu vrei să te însoţesc?

Am încuviinţat, uitându-mă la el. Privirea mea a căutat-o pe a lui.

— Pot să... te mai întreb ceva?

Rider a zâmbit.

— Poţi să mă întrebi orice.

— Eşti fericit acolo?

— Acolo? Adică acasă la doamna Luna?

Când am încuviinţat, şi-a pus ambele mâini pe umerii mei, apoi şi-a lăsat capul în jos, până când privirile noastre au ajuns la acelaşi nivel.

[1] „Băiatul meu frumos” (în sp. în orig.)

— Sunt cât se poate de fericit. Am un acoperiş deasupra capului şi mâncare pe masă. Şi mi-am propus să am în continuare lucrurile astea şi după ce termin şcoala.

— Dar... acasă ar trebui să însemne mai mult, i-am spus. Viaţa... ar trebui să însemne mai mult.

Mi-a atins obrazul cu buzele.

Aşa ar trebui, dar nu se aplică pentru toată lumea. Ştii asta.

Douăzeci şi şapte

N\ iercuri seara, Roşa şi Cari stăteau la masă într-o tăcere rigidă şi mă priveau. Broccoli pe care-1 înghiţisem cu greu începuse să prindă rădăcini şi să-mi perforeze stomacul.

M-am încordat când Cari s-a uitat la Roşa. Ochii li s-au întâlnit şi m-am mirat din nou de cât de bine stăpâneau arta de a comunica fără cuvinte.

Dregându-şi glasul, Cari a pus furculiţa pe masă.

— Ai fost invitată la o petrecere?

Am încuviinţat dând lent din cap.

— V-am mai vorbit despre... Keira. Ea m-a invitat.

— Şi petrecerea e acasă la un băiat? a întrebat el.

Poate că ar fi trebuit să omit asta.

— E un... prieten.

Nu era chiar adevărat, dar nu era nici minciună. De fapt, eram cunoştinţe.

— Un *prieten*? Vocea de obicei calmă a Rosei s-a auzit mai tare. Un prieten care nu e Rider?

— Am şi alţi prieteni... băieţi, am răspuns sec, gândindu-mă la Hector şi la Jayden, iar ea a clipit. Vine şi Ainsley cu noi.

Asta era adevărat. Chiar mergea şi ea. Ii spusesem Keirei în acea zi la prânz şi ea se bucurase mult că avea să-mi cunoască prietena.

— Mi-ar plăcea... mult să mă duc.

Tăcere.

Cari şi Roşa au comunicat din nou telepatic.

Am început să mă foiesc pe scaun, holbându-mă la friptura de porc pe jumătate mâncată. Dacă Roşa şi Cari îmi dădeau voie să mă duc la petrecere sâmbătă, aveam s-o iau întâi pe Ainsley şi apoi pe Rider şi aveam să mergem toţi trei împreună.

La o petrecere adevărată.

Mi s-a strâns stomacul.

Cari a luat o gură de apă, după care a spus:

— Părinţii băiatului vor fi acasă?

Habar n-aveam. Probabil că nu, însă n-aveam de gând să spun asta.

— Cred că da.

Au schimbat din nou priviri între ei. Poate ar fi trebuit să fiu mai convingătoare.

— Am vrea să vorbim cu părinţii lui, a zis Cari.

Am fâcut ochii cât cepele.

— Ce? Dar ar fi... jenant.

— Mallory...

— Niciun părinte nu face asta, am insistat, oripilată de ideea că ar putea avea o discuţie cu alţi părinţi, la fel cum avuseseră şi cu profesorii, fără ştirea mea. Dacă trebuie să... vorbiţi cu ei, atunci mai bine nu mă duc. Voiam doar...

— Cred că va fi în regulă, a spus Roşa, atrăgându-şi privirea critică a lui Cari. Chiar aşa cred, a zis privindu-1 în ochi. Şi cred că e minunat că ai fost invitată şi că vrei să te duci. De asemenea, nu cred c-ar trebui să discutăm cu cineva.

Aproape că am căzut de pe scaun.

Cari a ridicat din sprâncene.

Ea s-a uitat la mine lung şi intens.

— Cred că eşti pregătită pentru asta.

Am sărit de pe scaun şi am îmbrăţişat-o.

— Şi cred că e bine, a continuat ea, fără să-şi mute privirea

de la mine, dar a zâmbit şi mi-am dat seama că credea cu adevărat ceea ce spunea. Dar trebuie să te întorci acasă la unsprezece, Mallory. Te aşteptăm la ora aia, nici un minut mai târziu.

Strângând din buze, am încuviinţat.

— Probabil vor fi lucruri... pe care vreau să le înfrunţi cu maturitate, a spus ea, iar Cari a strâns din ochi. Fii responsabilă în ceea ce-1 priveşte pe Rider.

Am roşit gândindu-mă la toate modurile în care aş fi putut fi iresponsabilă.

— Fără băutură. Fără droguri, a adăugat.

— Fireşte, am răspuns imediat, iar asta era adevărat.

Nu plănuiam să consum niciun fel de substanţe ilegale la prima mea petrecere. Doamne, deja mă comportam de cele mai multe ori ca o ciudată. Nu era nevoie să fiu o ciudată beată sau drogată.

Cari a deschis ochii, dar tot arăta de parcă avea să facă infarct.

— Vom avea încredere în tine în privinţa asta, Mallory.

Roşa a zâmbit şi am vrut să zâmbesc şi eu.

— încrederea e ceva foarte important. Nu ne dezamăgi.

— N-am s-o fac, am promis şi apoi am zâmbit, privindu-1 pe Cari.

Părea să fi îmbătrânit cu douăzeci de ani.

— Mulţumesc, am adăugat.

— Nu mie trebuie să-mi mulţumeşti, a spus el. Ci Rosei.

— Tari odată, a răspuns ea rânjind, apoi mi-a făcut cu ochiul.

Am zâmbit mai larg şi abia aşteptam să le spun lui Ainsley şi lui Rider că mergeam la petrecere, dar... simţeam un nod de îngrijorare în stomac. Pe de-o parte, nu mă aşteptasem ca ei să fie de acord, şi acum, că-mi dăduseră voie, parcă-mi doream să se răzgândească.

Zâmbeam când mi-am închis fermoarul genţii vineri, înainte

de prânz. Rider trecuse pe la dulăpior între ore doar ca să mă sărute.

Buzele mele continuau să zvâcnească minute bune după ce pleca la următoarea oră. Poate că mă simţeam puţin stânjenită de afişarea publică a afecţiunii, dar în timp ce-mi schimbam cărţile pentru orele de dimineaţă, mi-am dat seama că tot ce mă stresase la începutul anului şcolar — cum ar fi ideea de a întârzia la ore, de a nu avea unde să stau la prânz sau de a nu găsi persoane cu care să vorbesc — nu mă mai îngrijora.

Acum îmi faceam griji pentru testul la mate de săptămâna viitoare şi pentru ce aveam să port sâmbătă. Mi-am aruncat pe umăr geanta nu cu mult mai uşoară şi m-am întors. Am ezitat când am văzut-o pe Paige venind pe coridor cu o altă fată. Zâmbetul i-a pierit de pe faţă când m-a zărit.

La naiba.

Am început să merg, prefacându-mă că ea nu era acolo. A încetinit pasul pe măsură ce se apropia de mine. Apoi s-a oprit chiar în fata mea.

Umerii mi s-au încordat.

— Ne vedem mai târziu, i-a spus prietenei sale în timp ce mă privea. Noi două trebuie să vorbim, mi-a zis.

Strângând din buze, am inspirat pe nas. Ştiam că avea să sosească şi momentul ăsta. Şi, cu cât Paige întârziase să-mi spună ceva, cu atât sperasem că avea să uite. Dar este o prostie să speri.

Ea şi-a încrucişat braţele şi m-a privit fix. Nu avea geantă pentru cărţi. M-am întrebat dacă n-ar fi trebuit să fie la oră.

— Acum eşti mulţumită, da? Reapari brusc în viaţa lui şi devii centrul universului pentru el, la fel ca înainte. Sărmanul Şoricel avea nevoie de el, aşa că Rider m-a părăsit cât ai clipi.

Nu eram centrul universului lui.

Dar nu mai eram nici sărmanul Şoricel

Iar lui Rider îi fusese greu s-o părăsească. Nu-mi spusese oare cât de mult îl necăjise faptul că o rănise?

Nu am spus nimic din toate astea, fiindcă mi se pusese un nod în gât şi nu puteam să rostesc niciun cuvânt.

Paige a râs în sinea ei, clătinând din cap.

— Ştii, e incredibil. M-a părăsit pentru... asta. A râs din nou. în fine, pe de-o parte, îmi vine să te bat chiar acum, aici.

Am simţit un gol în stomac.

— Şi aş putea s-o fac. Ce s-ar întâmpla? Aş fi exmatriculată câteva zile. Mare brânză! N-ar fi prima dată. Dar n-o s-o fac. Ştii de ce?

Nu ştiam de ce, dar m-am simţit uşurată să aud asta.

— Rider n-ar mai vorbi niciodată cu mine dacă aş face asta. Niciodată...

Vocea i-a cedat, iar privirea i s-a înceţoşat.

— Nu m-ar ierta niciodată. M-o fi părăsit el, însă mie încă-mi pasă de el. N-o să-i fac asta.

Avea... avea lacrimi în ochi.

Doamne!

— Dar ştii ceva? a spus ea. Eşti prea bună pentru el acum.

Brusc, nodul din gât mi-a dispărut şi puţin mi-a păsat că

Paige avea lacrimi în ochi.

— Nu sunt prea bună pentru el.

Pe chipul ei s-a citit surprinderea.

— Fiindcă nu sunt mai bună decât el, am continuat. Nu e... mai prejos decât mine sau decât oricine altcineva.

Nu. M-ai înţeles greşit, a zis ea cu voce joasă. L-ai cunoscut pe Rider. La *trecut.* Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Mai devreme sau mai târziu, o să-ţi dai seama de asta, probabil când o să stai bine mersi în casa ta drăguţă, din cartierul tău minunat. Sau când o să fii la facultate, iar el o să-şi caute o locuinţă. La un moment dat, îţi vei da seama că tot ce aveţi în comun e trecutul şi, când se va întâmpla asta, îi vei frânge inima.Am făcut un pas în faţă. Asta vrusese să spună la ora de comunicare, când zisese că într-o zi aveam să-l las baltă.

— Te înşeli.

A clipit.

— N-aş face asta… niciodată, am mărturisit. Nu i-aş face rău lui Rider.

— Serios? A ridicat din sprâncene. De parcă până acum nu i-ai făcut rău.

Habar n-aveam ce voia să spună cu asta. Am auzit în depărtare clopoţelul care indica faptul că începuse ora următoare, însă niciuna din noi nu a făcut vreo mişcare.

— Ani la rândul s-a simţit vinovat din cauza ta, mi-a trântit ea, cu obrajii roşii de mânie. Nu ştia ce s-a întâmplat cu tine şi se învinovăţea pentru tot.

— Dar…

— Iar acum apari din nou şi continui să te comporţi de parcă ar trebui să te protejeze de orice lucru. Crezi că eşti singura care a dus o viaţă grea?

Nu credeam asta deloc.

— Mai gândeşte-te, Şoricel. Am grijă de sora

mea de când s-a născut, fiindcă tata e un alcoolic de doi bani, iar mama are două joburi ca să ne pună mâncare pe masă. Şi ce crezi că se întâmplă când tata se enervează? a continuat ea, cu obrajii îmbujoraţi. Mă transform într-un sac de box, ca să nu o lovească pe Penny. Dar mă vezi suferind din cauza asta? Mă vezi aşteptând să aibă cineva grijă de mine?

Dumnezeule!

— Dar tu niciodată n-ai putut să ai grijă de tine şi, cu siguranţă, asta nu s-a schimbat. Doamne sfinte, tu nici măcar nu te poţi ridica în faţa clasei ca să ţii un amărât de discurs! Vocea ei a devenit de un calm periculos când a dat acea lovitură de graţie. De ce crezi că nimeni nu te-a criticat pentru asta? Dacă ar fi fost altcineva, toţi l-ar fi mâncat de viu, dar pe tine nu, atât timp cât
Rider e acolo. Nu, ei te văd cu el şi ştiu că nu e cazul să se ia de tine. Dar el nu va fi mereu acolo. Aşa că va veni vremea când n-o să te poţi descurca, când n-o să te poţi apăra singură, iar el nu va fi acolo. O să te spargi, iar el o să-ţi adune cioburile, învinovă- ţindu-se iar. Aşa funcţionează lucrurile. Aşa vor sta mereu lucrurile pentru voi doi.

Am căscat gura, făcând un pas în spate.

— Chiar şi acum. Vocea i-a devenit o şoaptă. Nici măcar nu poţi să te aperi. Ştii ceva? Ai dreptate. Nu eşti deloc prea bună pentru el. Merită pe cineva mai bun.

Paige s-a îndepărtat, lăsându-mă acolo, în mijlocul coridorului gol, să înfrunt singură

adevărul vorbelor ei.

♦

Sâmbătă m-am trezit devreme şi mi-am adunat ustensilele de sculptat. Am folosit câteva calupuri în câteva ore. Camera mea mirosea a săpun. După prânz, când deja mă pregăteam să deschid al treilea pachet de săpun, am sculptat două aripi, una în partea dreaptă, cealaltă în partea stângă, unite în mijloc printr-o bucată de săpun care nu era mai lată decât degetul meu mare.

Nu dormisem bine vineri noaptea.

M-a trezit acelaşi coşmar, la fiecare câteva ore, şi nu avea nimic de-a face cu petrecerea de mai târziu. Nervii mei avuseseră de suferit.

Cuvintele lui Paige mă urmăreau.

Fuseseră pline de ciudă şi de răutate,însă adevărate. Ajunsesem departe, dar... eram tot Şoricel. Nu puteam să mă pun în faţa clasei şi să ţin un discurs. Rămăsesem acolo şi o lăsasem pe Paige să mă târască în noroi. Nu mă apărasem.

Nu ieri.

Nici când Cari râsese de ideea cu asistenţa socială.

Sau când Roşa şi Cari făcuseră înţelegerea cu domnul Santos.Eu şi Paige aveam în comun mai multe lucruri decât aş fi crezut. Provenea dintr-o familie cu probleme şi trăia încă în casa aceea, însă nu era ca mine. Ea se putea *descurca.* Eu mă ascundeam.

Ajunsesem departe, dar... mă simţeam slabă. Dacă eşuam, mă spărgeam, iar Rider... ar fi cules cioburile, învinovăţindu-se. Ştiam asta. Paige avea dreptate. Aşa stăteau lucrurile.

Dar nu puteam permite ca între noi să fie doar atât.

♦

Când a trebuit să mă opresc ca să mă pregătesc pentru petrecerea lui Peter, bucata de săpun se transformase într-un fluture. Nu mai încercasem asta niciodată. „Trebuie să mai lucrez la detalii", m-am gândit când l-am pus cu grijă pe birou şi m-am întors spre dulap.

Petrecerea era un pas important pentru mine, însă entuziasmul mi-a pierit când mi-am pus rochia pe care o alesesem în seara în care Roşa şi Cari mi-au dat voie să merg. Avea mâneci trei sferturi şi era de un albastru electrizant. Am asortat-o cu ciorapi negri şi balerini. Nu era foarte elegantă, dar mi s-a părut simpatică.

M-am uitat în oglindă preţ de câteva secunde. A fost de-ajuns ca să aud din nou în minte cuvintele lui Paige. M-am gândit la ora de comunicare şi la motivul pentru care niciunul dintre ceilalţi colegi nu comentase faptul că nu-mi ţinusem discursul la fel ca ei. De îndată ce m-am gândit la asta, mi-am

amintit ceva.

—Acum poţi să ieşi, a spus Rider, ghemuit în faţa uşii dulapului.

Camera era slab luminată in spatele lui, iar el era doar o umbră.

Strângând-o pe Catifea la piept, am clătinat din cap. Mi se uscaseră lacrimile pe obraji. Nu voiam să mai ies.

— E totul bine, Şoricel. Iţi promit. Rider a ridicat braţele. A plecat. Suntem doar noi şi domnişoara Becky. Poţi să ieşi.

Am lăsat păpuşa în jos. Dacă domnul Henry plecase, atunci totul era în regulă. Destinzându-mâ, m-am sprijinit în genunchi şi am ieşit de-a buşilea,. In clipa în care am ajuns la uşă, Rider m-a apucat de mâna liberă. M-a tras ca să mă ridic în picioare. Privind în sus, i-am văzut faţa. Buza îi era despicată şi vânătă. 0 tăietură recentă. Pumnii domnului Henry. Eu mă ascunsesem în timp ce Rider îi dis- trăgea atenţia.

— Ce ţi-am spus? a continuat Rider. Că vei fi întotdeauna în siguranţă.

întotdeauna.

Eram de părere că existau două feluri de „întotdeauna”.

Cel bun.

Şi cel rău.

Ei bine, cel bun era, am învăţat repede, o minciună. Acel „întotdeauna” sfârşea, teoretic şi practic, în flăcări, fiindcă, oricât de mult încercai să-l păstrezi, îţi scăpa printre degete.

Cel rău era în permanenţă prezent, ca o umbră

sau ca o fantomă. Indiferent de ce se întâmpla, rămânea mereu în fundal.

Închizând ochii, m-am concentrat asupra respiraţiei, ca să-mi treacă neliniştea. Nu puteam să mă gândesc la asta acum. Mi s-au adunat lacrimile în gât, dar ştiam că nu voi plânge. Nu mai plânsesem de când părăsisem casa aceea.

La naiba, chiar nu mai plânsesem din noaptea aceea. Dându-mi seama de asta, m-am simţit de parcă aş fi avut un cuib de şerpi în stomac. Nu pentru că nu mi-ar fi funcţionat canalele lacrimale, ci pentru că mintea-mi era blocată. Totul îmi era blocat. Şi trebuia să... mă deblochez.

începând chiar din seara aceea.

Am încercat să mă relaxez pe drum spre Ainsley. Locuia în Otterbein, într-una dintre casele acelea istorice, destul de aproape de Inner Harbor. Habar n-aveam cât costau casele din zona aceea, însă ştiam că nu erau prea ieftine.

— Poţi să stai... în faţă, i-am spus când a urcat în spate.

Arăta genial, ca de obicei, purtând blugi strâmţi şi o bluză
largă, care-i aluneca de pe un umăr.

— Locul acela este rezervat pentru domnul Superbitatea întruchipată, a răspuns ea punându-şi centura şi apoi aplecându-se în faţă şi prinzându-se de scaunul meu. în plus, îmi cam place să fiu dusă cu maşina stând în spate. Parcă ai fi şoferul meu personal.

Am pornit.

— într-o Honda Civic... veche de zece ani.

— Mă rog, a zis ea lovind scaunul. Trebuie să

recunosc că sunt încă surprinsă că Roşa şi Cari te-au lăsat să vii.

— Şi eu, am recunoscut.

înainte să plec, mi-au reamintit regulile de bază. Cari tot nu părea sută la sută convins de hotărârea aceasta.

Traficul era infernal, aşa că a durat ceva până l-am luat pe Rider, iar după ce s-a aşezat pe scaunul din dreapta, i-a zâmbit lui Ainsley şi apoi s-a aplecat spre mine, sărutându-mă pe obraz.

— Şoricel.

S-a lăsat puţin pe spate şî s-a uitat la mine şi, chiar dacă stăteam jos, mi s-a părut că mă privea din cap până-n picioare.

— Arări minunat
t

M-am înroşit.

— Cunoşti vreun băiat care să-ţi semene şi pe care l-aş putea împrumuta? a întrebat Ainsley, iar eu m-am străduit să nu zâmbesc.

Probabil situaţia cu Todd nu era prea roz.

Rider s-a răsucit în scaun când am luat curba.

— Da. îl cheamă Hector.

Am rânjit.

— Hector? Poftim? E un idiot, a răspuns ea lăsându-se pe spate. A urmat o pauză. O să vină la petrecere?

De data asta nu m-am mai abţinut să nu rânjesc.

— Nu, astă-seară lucrează.

Rider s-a întors şi s-a întins să mă atingă, trecându-şi degetul peste braţul dinspre el.

— Chiar arăţi minunat.

— Şi tu arăţi grozav.

— Cu alte cuvinte, arăţi superb, a adăugat Ainsley din spate.

Era adevărat. Era întotdeauna adevărat, dar în seara aceea

Rider arăta deosebit de atrăgător, în cămaşa din denim negru, uzată. Nu ştiu ce anume îmi plăcea atât de mult la cămaşa aceea. Poate materialul, care era atât de subţire, încât mi-am imaginat că, dacă m-ar ţine în braţe, i-aş simţi căldura corpului. Sau poate pentru că-şi suflecase mânecile deasupra coatelor, lăsând să se vadă antebraţele puternice, cu pielea bronzată.

Sau poate pentru că era pur şi simplu el.

Probabil despre asta era vorba.

Petrecerea lui Peter se ţinea acasă la bunicii lui, care plecaseră în Florida în septembrie. Casa se afla în partea cealaltă a oraşului faţă de locuinţa familiei Rivas, spre periferie, unde casele erau mai mari şi aveau curte. Keira îmi spusese că fratele mai mare al lui Peter urma să fie prezent, dar avea douăzeci şi unu de ani, deci nu era chiar un *adult.*

— Uau, a murmurat Ainsley când drumul îngust, străjuit de foarte mulţi copaci, şi casa s-au ivit în faţa noastră.

Casa era de fapt o fermă, o fermă mare şi veche, şi peste tot erau maşini, parcate alandala. Mi s-a strâns stomacul când am văzut marea de maşini şi oamenii care se perindau în jurul casei tencuite în roşu şi alb.

Erau… mulţi oameni.

— Mai bine ai parca aici, m-a sfătuit Rider. Lângă drum, la ceva distanţă de maşina aia. Ştii, în cazul în care iese cineva…

Doamne! Erau foarte mulţi oameni prezenţi.

Broboane de sudoare mi-au acoperit fhintea. Sângele îmi pulsa în urechi. Simţindu-mă învăluită de căldură, am tot lovit orbeşte portiera până am nimerit butonul. Geamul s-a deschis şi aerul rece a pătruns înăuntru. Dar asta nu era tot. Gura mi se uscase. Mă ardea stomacul. Mirosul de lemn ars mă sufoca.Muzica vuia, iar zumzetul conversaţiilor şi râsetele îmi răsunau în urechi.

Am tresărit când am simţit o mână adngându-mi braţul. Mi-am întors capul spre Rider. Gura i se mişca şi, pentru o clipă, nu am auzit ce spunea. Tot ce auzeam era zgomotul — râsete ascuţite, voci puternice. M-am străduit să mă concentrez asupra a ceea ce se petrecea în maşină.

— Mallory? a spus el.

Am înghiţit în sec.

— Da?

S-a încruntat, cercetându-mi fata.

— Eşti pe altă planetă.

— Eşti bine? a întrebat Ainsley, prinzându-se de scaun. Eşti superpalidă.

— Chiar eşti. Rider şi-a pus mâna pe obrazul meu. La naiba, arzi!

Privirile ni s-au întâlnit.

— E… copleşitor pentru mine.

îngrijorarea l-a făcut să se strâmbe când s-a aplecat.

— Nu e nevoie să facem asta.

— Chiar deloc, a fost de acord Ainsley, de pe bancheta din spate.

A întins braţul şi m-a strâns de mână.

— De fapt, aş prefera să fac altceva. E doar o

petrecere stupidă la o fermă şi pun pariu că nici măcar n-au cai sau vaci. Asta chiar ar fi cool.

Rider m-a ţintuit cu privirea în timp ce încuviinţa.

— Ainsley are dreptate. E doar o petrecere stupidă.

Dar era... important.

însemna că mă străduiam.

Iar dacă aş fi plecat, ar fi însemnat că nu mă străduiam.

— Nu vreau... să fiu aşa, am şoptit privind în altă parte.

Şi, odată ce am spus asta, nici măcar n-am mai vrut să-mi retrag cuvintele. M-a lovit o senzaţie stranie, asemănătoare cu... uşurarea. Nu avea sens. Sau avea?

— Nu-mi place cum sunt.

M-am uitat din nou la Rider. îngrijorarea continua să i se citească în ochii căprui şi în expresia gurii. Lacrimile mi s-au adunat în gât. Era umilitor să recunosc ceva atât de personal, dar acum nu mai eram singura care ştia asta despre mine. Nu mai era secretul meu.

— E OK. N-o să te simţi aşa pentru totdeauna.

Rider mi-a mângâiat maxilarul cu degetul mare. Am închis ochii, vrând să-l cred. Simţeam nevoia să-l cred. Cu voce joasă, a continuat:

— Nimic nu ţine o veşnicie, Şoricel.

♦

Nu ne-am mai dus la petrecere.

Am mers la film.

Nici măcar n-am putut să conduc până la

cinematograf. A condus Rider. Apoi a lăsat-o acasă pe Ainsley şi l-am convins încă o dată că eram în regulă. L-am lăsat şi pe el acasă. în seara aceea mersesem pentru prima dată la film cu un băiat şi fusesem complet absentă. Mintea mi se blocase din cauză că seara fusese un eşec total.

Eram sigură că Roşa şi Cari mă aşteptau treji, dar au avut destulă consideraţie încât să nu sară pe mine când am intrat în casă şi am urcat încet scările. Telefonul mi-a sunat cam la cinci minute după ce am închis uşa dormitorului. Era prima dată când Rider mă suna... şi o făcea din motive evidente.

— Eşti acolo, Şoricel? a întrebat.

— Da.

Mi-am lipit telefonul de ureche.

A urmat o pauză.

— Trebuie să-ţi spun ceva şi vreau să mă asculţi, bine?

Am simţit un gol In stomac. M-am aşezat pe marginea patului, cu picioarele adunate sub mine. Nu mă schimbasem încă, îmi scosesem doar cardiganul, care mirosea uşor a popcom. M-am pregătit, sau cel puţin am încercat, pentru a-1 auzi spunând că relaţia noastră fusese o idee proastă. Un milion de lucruri mi-au trecut prin minte înainte ca el să vorbească din nou:

— In seara asta ai zis ceva ce chiar m-a deranjat, a spus el, iar eu am auzit o uşă închizându-se în spatele lui. Ai spus că nu-ţi place de tine.

M-am concentrat asupra fluturelui neterminat de pe biroul meu şi am deschis gura. Dar nu mi-au

ieşit cuvintele.

— Nu mi-a plăcut deloc să aud asta, Şoricel. Nu-mi place să ştiu că gândeşti aşa, a continuat el, iar eu am închis ochii.

Am simţit din nou în gât arsura aceea.

— Sunt atâtea lucruri la tine care ar trebui să-ţi placă. Eşti deşteaptă. Mereu ai fost. Vrei să mergi la facultate şi poate să faci ceva în domeniul medicinei.

Am închis ochii, fiindcă... nu ştiam dacă-mi doream cu adevărat să fac asta, iar simplul gând îmi stârnea o senzaţie de parcă pluteam în derivă.

— Eşti bună la suflet, a continuat el, iar eu mi-am acoperit faţa cu mâna. Eşti o persoană drăguţă, cu un viitor strălucit. Ca să nu mai zic cât de bine săruţi. Deşi la grafflti nu prea te pricepi, ce-i drept.

Mi-a scăpat un hohot de râs înfundat.

— Dar putem lucra la asta, a adăugat Rider. Şi sculpturile acelea pe care le-am văzut? Sunt extraordinare, Mallory! Eşti talentată. Doar că nu vorbeşti prea mult, Şoricel. Atâta tot. Eşti timidă. Nu există niciun motiv să nu te placi, pentru că eşti o persoană minunată. Eşti perfectă, în felul tău.

— Nu e vorba de asta, mi-a scăpat.

— Poftim?

Am tras adânc aer în piept şi... cuvintele mi-au ieşit pe gură.

— Nu e vorba doar de faptul că nu vorbesc. Am un blocaj.

— N-ai niciun blocaj, Mallory.

— Ba da.

M-am ridicat de pe pat şi am început să mă plimb prin cameră.

— Mă simt blocată şi nu pot să trec peste asta.

Mi s-a frânt vocea şi am început să vorbesc mai repede, rostind mai multe cuvinte într-un minut decât se întâmpla de obicei în cinci ore.

— Ce s-a întâmplat în seara asta a fost ceva nou pentru mine. Ar fi trebuit să fie distractiv, minunat, dar nici măcar n-am apucat să-mi placă. N-am trăit momentul. N-am încercat. Nu cu adevărat. Sunt jalnică.

— Mallory...

— Şi între noi doi la fel au stat lucrurile mereu. Eu am nevoie de ajutor, iar tu... eşti acolo. Eu mă destram, tu mă refaci. Nici măcar nu încerc să schimb asta.

— Poftim? Pe asta de unde ai mai scos-o? a întrebat. Astea-s prostii.

Am clătinat din cap.

— Şi chiar te străduieşti. Mergi la şcoală. Iţi faci prieteni. Vorbeşti cu oamenii, a insistat. Azi ai avut o pasă proastă. Asta-i tot.

Fusese mai mult decât atât.

— Totul mă sperie, am recunoscut cu voce joasă. Totul. Cel mai tare mă tem d*z pentru totdeauna*. Mi-e teamă că voi rămâne aşa pentru totdeauna.

Lui Rider i-a scăpat o înjurătură.

— Numai nenorocitul ăla e de vină. Pentru felul în care s-a purtat cu tine...

— La fel s-a purtat şi cu tine, dar tu n-ai ajuns aşa.

— Nu sunt perfect, Şoricel. Nimeni nu-i

perfect, dar, la dracu\ detest să te aud spunând lucrurile astea, fiindcă eu... A oftat în telefon şi mi s-a părut că era obosit. Nu ştiu cum să îndrept lucrurile.

Nici eu nu ştiam.

Şi poate... poate că nu se puteau îndrepta. Rider spusese că nimic nu dura pentru totdeauna, însă unele lucruri, unele cicatrice erau prea adânci ca să dispară vreodată.

Douăzeci si opt

JVl iercuri seară, Ainsley mi-a scris pe laptop.

Eşti acolo, străino?

Am trimis repede un *da,* Abia dacă vorbisem cu ea după petrecerea aceea ratată. Fusesem prea preocupată de propriile gânduri ca să mai apreciez că în zilele următoare îmi trimisese o grămadă de mesaje din ce în ce mai scandaloase. Din seara aceea începusem să nu mă mai simt bine în propria piele. Voiam să mă eliberez de toate acele învelişuri, dar nu ştiam cu ce să încep.

Senzaţia aceea s-a prelungit în primele zile ale săptămânii. Nu-mi puteam aminti ce se predase la ore. Luni, Keira mă întrebase despre petrecere, iar eu minţisem, spunând că-mi fusese rău. Ştiam că Rider îşi făcea griji. Miercuri am petrecut câteva ore împreună şi mă simţeam de parcă făcusem câţiva paşi înapoi. Eram foarte conştientă de tot ce spuneam şi făceam, ceea ce însemna că n-am vorbit şi nici n-am făcut prea multe în timp ce ne îndreptam spre Harbor. Rider mă privise de parcă s-ar fi temut că aş fi putut ceda în orice clipă, şi probabil la asta se şi aştepta. Doar mă ţinuse de mână şi mă sărutase pe obraz când plecase să lucreze la garaj.

Rămăsesem închisă în camera mea de când mă întorsesem acasă, sculptând o nouă bucată de săpun. N-am putut să mă

ating de fluture. Stătea pe birou, executat doar pe jumătate. Nimic din ceea ce creasem cu noile bucăţi de săpun nu arăta cum trebuie.

Nu-mi ieşiseră bine petalele trandafirului înflorit. Rupsesem fără să vreau urechea iepuraşului la care lucram, iar pisica arăta ca un personaj dintr-un film de Tim Burton, deşi nu la fel de interesant.

Nu mă concentram. Nu puteam. Poate că Ainsley mă putea distrage. A apărut un nou mesaj de la ea:

Pot să te sun? Ştiu că deteşti să vorbeşti la telefon, dar vreau să te sun.

M-am îndreptat de spate, încruntându-mă. Dacă Ainsley voia să mă sune, probabil că se întâmplase ceva, ceva mai important decât faptul că nu avusesem dispoziţia necesară pentru a vorbi cu ea prin mesaje. Fireşte, am scris, iar telefonul a sunat câteva secunde mai târziu.

— Ştiu că nu-ţi place deloc să vorbeşti la telefon, dar... trebuie să vorbesc cu cineva, a spus ea aproape în şoaptă. Iar tu eşti cea mai bună prietenă a mea şi...

Vocea i s-a întrerupt şi am simţit că mi se strângea inima.

— Chiar sunt speriată.

— E vorba de... Todd? am întrebat, punând laptopul din poală pe pernă.

A râs tăios.

— Nu. Aş vrea eu să fie vorba doar de el.

Mi-am pus mâna pe burtă.

— Ce... ce s-a întâmplat?

Am auzit-o respirând agitat prin telefon.

— Iţi aminteşti când a trebuit să merg la oftalmolog, la specialistul acela în retină? Din cauza a ceea ce a văzut medicul când mi-a făcut consultaţia pentru ochelari noi?

— Da... îmi amintesc.

— Păi, am fost la specialist în după-amiaza asta şi... nici măcar nu înţeleg. M-am gândit că va spune ceva de genul: *ai o vedere foarte slabă* sau *ai o aluniţă în oehu* Ştiai că poţi avea aluniţe în ochi? Chiar se poate.

— Nu ştiam asta. Mi-am muşcat buza de jos. Ce a zis... specialistul?

— Mi-au dilatat ochii şi apoi mi-au verificat tensiunea. O aveam puţin mai mare decât cea normală, dar nu e ceva grav. Apoi mi-au scanat ochii — ştii, când trebuie să te holbezi la X-ul acela de pe ecran? Şi apoi mi-au făcut o altă serie de teste, bănuiesc că radiografii. Mi-au pus iod în ochi şi mi-au băgat sub nas tot felul de lumini în timp ce făceau fotografii. A fost tare ciudat şi, pentru câteva secunde, am văzut când roşu, când albastru. Ainsley a mai tras o dată adânc aer în piept. Apoi a venit specialistul şi mi-a cercetat ochii.

Ainsley şi-a dres vocea înainte să continue:

— S-a aşezat pe un scăunel, şi-a scos drăcia aia de pe cap, care-mi amintea de o cască de miner, şi a zis... că e aproape sigur că sufăr de o chestie care se numeşte retinită pig-men-nu-ştiu-cum, dar că trebuie să-mi mai facă nişte analize, ca să fie sută la sută sigur. A mai spus şi că am ochii inflamaţi. Şi eu am zis: „OK, şi acum ce-i de făcut?”

— Bine, am spus strângând tare telefonul.

— Mi-a spus că, pentru inflamaţie, îmi va prescrie picături. Un fel de steroizi. Vorbea de parcă inflamaţia ar fi ceva destul de grav. Ceva ce se numeşte edem macular sau cam aşa ceva... şi că, dacă venele sau altceva s-ar sparge, ar fi foarte rău.

Doamne!

— Dar... picăturile te vor ajuta?

— Da. Vocea lui Ainsley părea tensionată. L-am întrebat cum are de gând să trateze chestia cu retina şi mi-a spus că nu poate face nimic. Nu există tratament. Şi am zis, OK, nu-i mare brânză, fiindcă întotdeauna am văzut prost, dar se uita la mine de parcă

i-ar fi părut rău şi nu pricepeam de ce.

Aveam un presentiment neplăcut.

— Atunci mi-a spus că... e foarte probabil că voi orbi... sau pe-aproape.

— Ainsley! am exclamat şocată.

— Şi nici măcar nu se ştie când se va întâmpla, dar aşa va fi. Trebuie să-mi mai fiică şi alte analize, dar medicul a început să-mi explice că-mi pot pierde ceva ce se numeşte vederea periferică şi... S-a întrerupt, respirând adânc. OK. N-o s-o iau razna.

— E... normal s-o iei razna când ţi se întâmplă aşa ceva, am asigurat-o, încercând să o calmez.

Era, fără îndoială, o situaţie pentru care chiar o puteai lua razna.

— Sunt siguri că asta e ceea ce ai?

— Cred că da, Mal, cred că da. Chiar şi. asistenta se uita la mine de parcă voia să mă îmbrăţişeze, iar eu stăteam acolo, fără nicio reacţie. Şi am venit acasă şi încă nu... nu m-am obişnuit cu ideea. Adică, e posibil să mă trezesc mâine şi să nu mai văd? Peste câteva săptămâni sau câţiva ani? Nici nu ştiu ce să cred. Acum câteva ore totul era normal.

Mi-am apăsat o mână pe piept.

— Ainsley, îmi... îmi pare foarte rău. Nu ştiu ce să spun.

Şi, pentru prima dată, nu mi se întâmpla asta fiindcă mă simţeam captivă în propria minte, ci pentru că, sincer, nu ştiam ce să spun. Era ceva foarte important. Avea să-i schimbe întreaga viată.

>

— Sper... sper să se înşele.

— Şi eu, a murmurat ea. Există o şansă, ştii? Trebuie să-mi mai facă un test, apoi încă un fel de analiză genetică, însă nimeni din familia mea nu e nevăzător. Nu ştiu.

— Pot să... fac ceva?

— Să-mi găseşti altă pereche de ochi?

A râs şi, pentru o clipă, a părut cea dintotdeauna.

Când ne-am urat noapte bună, o jumătate de oră mai târziu, eram încă zguduită de acele veşti. Mi-am lăsat telefonul pe pat, lângă mine, şi m-am uitat lung la laptop. închizându-1, l-am împins de pe pernă, departe de mine. A alunecat spre mijlocul patului, lovindu-se de geanta mea cu cărţi.

— Oh, Doamne, am şoptit, închizând strâns ochii, pentru o clipă.

Trecându-mi picioarele peste marginea patului, am vrut să mă îndrept spre uşă, dar m-am oprit. Nici măcar nu ştiam încotro mă duceam...

Ainsley urma să-şi piardă vederea?

Cum naiba era posibil? Cum să te trezeşti dimineaţa crezând că totul e în regulă, că va fi o zi la fel ca oricare alta, şi apoi să afli aşa ceva?

Nici măcar nu ştiam ce să cred.

Stând pe marginea patului, am clătinat încetişor din cap. Habar n-aveam prin ce trecea Ainsley, ce gândea. Vederea, indiferent cât de proastă, o accepţi aşa cum îţi e dată. Nimeni nu ia în considerare posibilitatea de a o pierde. De a nu şti cum arată culoarea roşie sau cum se schimbă nuanţele cerului în amurg. Dacă aş fi în locul ei, m-aş panica. Aş sta ghemuită în poziţie fetală şi aş începe să mă legăn...

Probabil n-aş şti niciodată ce să fac.

Dar eu nu aveam să orbesc. Cel puţin, din câte ştiam.

Mâinile mi-au căzut pe genunchi şi m-am liniştit.

Cel mai probabil, nu aveam să fiu împuşcată în spate, pierzându-mi capacitatea de a merge. Probabil, speram eu, nu aveam să mai simt niciodată ce înseamnă să te duci la culcare lihnit, cu stomacul atât de gol încât să te doară. Nu mai trebuia să-mi fac griji că lumea nu prea avea aşteptări de la mine. Ii aveam pe Cari

şi pe Roşa, care ţineau enorm la mine. Aveam prieteni minunaţi, dintre care una trecea printr-o situaţie gravă, care avea să-i schimbe viaţa. II aveam pe Rider. Aveam toate aceste lucruri pentru că mi se oferise o a doua şansă.

M-am gândit la toţi cei care nu aveau privilegiul de a primi o a doua şansă, *niciodată.*

Eu eram norocoasă.

Avusesem o viaţă grea, dar trecutul... făcea parte din mine, însă fără să mă reprezinte. Aveam un viitor, posibil unul luminos, în care să nu fiu o... victimă şi totuşi, când mă pierdeam în gânduri sau permiteam ca faptele domnului Henry să-mi influenţeze deciziile, nu acceptam acel viitor.

Nu-mi dădeam seama de tot ce aveam.

Asta... trebuia să se schimbe.

Şi, conştientizând asta, mi-am dat seama că era primul pas spre schimbare

.

Uouazeci si noua
t

*F*ider a rânjit privind uşa deschisă a dormitorului, din locul de la fereastră, unde stătea. Eu mă aflam în mijlocul patului, cu manualul de comunicare deschis în faţa mea. Se presupunea că lucram la următorul discurs, cel despre o persoană importantă pentru noi. îmi ţinusem discursul persuasiv în timpul pauzei de prânz de săptămâna trecută şi nu fusese greu de scris, însă de susţinut, da. Acesta, în schimb, îmi dădea dureri de cap.

Erau atâtea persoane despre care aş fl putut scrie... Cum să aleg doar una? Inspirând adânc, am început din nou să scriu.

Există câteva persoane importante în viaţa mea$_t$ *persoane care au influenţat felul în care m-am schimbat*

M-am oprit, oftând. Părea evident să scriu despre Cari şi Roşa, dar să explic în cuvinte, pe hârtie, de ce erau importanţi pentru mine era mai greu decât îmi imaginasem. Nu voiam să intru în prea multe detalii, deşi domnul Santos probabil ştia deja o parte dintre ele.

Rider a rupt o filă din caiet, a mototolit-o şi a aruncat-o în direcţia mea. Habar n-aveam despre cine îşi scria discursul. Când îl întrebasem, îmi spusese că voia să scrie despre Peter Griflin din *Family Guy* şi bănuiam — speram — că nu vorbise serios, fiindcă mă îndoiam că domnul Santos ar aprecia alegerea.

Am rânjit când ghemotocul de hârtie a aterizat între filele pe care mă străduisem deja să le netezesc. Ştiam, fără să îl desfac,

că avea să conţină un desen. Devenise un fel de obicei în ultima lună, de fiecare dată când învăţam împreună.

Eu învăţam.

El desena.

Eu îi spuneam să-şi facă tema.

El încerca să-mi distragă atenţia în toate modurile posibile.

In săptămânile care au urmat după petrecerea lui Peter lucrurile între mine şi Rider au fost diferite şi totuşi... la fel. Analizele care i-au fost făcute lui Ainsley au confirmat diagnosticul. îşi pierdea vederea periferică — deja pierduse cam treizeci la sută, fără să-şi dea seama. Medicul îi spusese că avea să mai dureze câţiva ani până avea să-şi piardă definitiv vederea şi că, ţinând cont de progresele medicale din domeniu, exista posibilitatea găsirii unui remediu.

Posibilitatea.

Ainsley nu prea vorbea despre asta. Mi-aş fi dorit să o facă, fiindcă ştiam mai bine decât oricine că tăcerea nu era întotdeauna soluţia. Existau lucruri despre care trebuia să discuţi, iar acesta se număra printre ele.

Cari nu îşi schimbase atitudinea faţă de Rider, nici măcar de când începuse să ia cina cu noi cel puţin o dată pe săptămână, dar măcar se abţinuse de la alte interogatorii. Se mulţumea să mănânce în tăcere, în timp ce Roşa susţinea conversaţia. Era mult mai bine.

Iar eu şi Rider ne înţelegeam de minune.

Era ceva nou, incitant, emoţionant. Distractiv. Iar când făcusem ceva aiurea în urmă cu două săptămâni, nu se supărase şi nici nu fusese stânjenit.

Fiind în ultimul an de liceu, trebuia să ne vedem cu consilierul de orientare în carieră, ca să discutăm despre facultăţi şi planuri de viitor, şi, când mă dusesem în biroul lui, luasem un formular de înscriere la universitate. Nu pentru mine, fiindcă aveam deja unul. Pentru Rider. în aceeaşi zi, la sfârşitul orelor, m-am oprit la o papetărie şi am cumpărat o mapă obişnuită, ieftină. In acea

seară, după cină, îi dădusem lui Rider atât mapa, cât şi formularul de înscriere şi se uitase la ele atât de mult, încât îmi fusese teamă că făcusem o greşeală. Insă apoi îmi zâmbise şi îmi mulţumise.

Voiam doar să vadă că existau opţiuni pentru el şi că trebuia să fie mândru de munca lui. Nu trebuia să renunţe la facultate, dacă îşi dorea să o urmeze.

A doua zi mă dusese la galeria de artă din oraş unde încă se afla tabloul lui. La fel cum se întâmplase în ziua în care mă dusese la fabrica abandonată, am fost fascinată. înalt de un metru şi jumătate şi aproape la Fel de lat, tabloul îmi amintea de primul pe care mi-1 arătase. Era tot un băieţel, dar care nu privea cerul. Privea drept înainte, provocându-i pe toţi cei care treceau să-l *vadă* şi ei, nu doar să-l privească. M-am mirat din nou de ceea ce putuse să facă folosind vopsea spray.

La fel ca data trecută, mi-a fost greu să-mi iau ochii de la tablou şi nici măcar după ce am părăsit galeria n-am putut să uit expresia... disperării *resemnate* a acelui copil. Privirea lui părea să spună că nimeni nu se aşteaptă să se mai schimbe ceva.

Mă gândeam la acel tablou chiar şi când am ridicat ghemotocul de hârtie pe care-1 aruncase Rider.

Primul desen pe care-1 făcuse în timp ce învăţam fusese orizontul oraşului Baltimore. îl obligasem să-l pună în mapă şi se înroşise ca un rac. A fost tare drăguţ. Mai erau cel puţin două desene pe patul meu care ar fi fost perfecte pentru mapă: schiţa unui labrador care dormea şi cea a unui cal mustang.

Am desfăcut cu grijă mingea din hârtie. Am căscat gura, uimită, şi l-am privit.

— Ai desenat asta în câteva minute?

Rider a ridicat din umeri, răsucind pixul în mână.

— Cam în zece, mai precis.

— Zece minute? Tot e incredibil.

Uimită, am ridicat bucata de hârtie. Cât timp eu scrisesem o

singură propoziţie, el mă schiţase exact cum eram în clipa aceea.

Desenase cocul neglijent din vârful capului şi îmi reprodusese profilul în timp ce-mi priveam discursul la care lucram. Sprâncenele încruntate, concentrându-mă. Probabil că-mi muşcam buza de jos. îmi desenase chiar şi pistruiul de sub ochiul drept. Fiecare detaliu, trasat cu pastă albastră. Eram eu, dar nu semănăm. Fata aceea părea mai mare, mai matură. Curbura umerilor era mai sofisticată. Poate suna ciudat, însă mi se părea că mă uitam la o versiune diferită a mea — una mai bună.

Chiar aşa mă vedea el?

Pe umărul meu se afla un fluture. M-am gândit că era un detaliu suplimentar ciudat, până când am ridicat privirea spre birou. Sculptura în formă de fluture pe care o începusem cu mai bine de o lună în urmă era acolo, neterminată.

în desenul lui Rider era terminată.

Am pus bucata de hârtie pe caiet şi am netezit-o cu grijă. Acel desen nu avea să ajungă în mapă. Voiam să-l păstrez pentru totdeauna.

— îţi place? a întrebat el.

— II ador.

A chicotit şi, când am privit în direcţia lui, îşi mişca din nou pixul pe caiet.

— Ai scris ceva pentru discurs?

— Evident.

— Minţi.

— S-ar putea.

— Rider... am oftat.

M-a privit printre gene.

— Nu-mi va lua aşa de mult să scriu ceva. în plus, în felul ăsta îmi folosesc timpul mai eficient.

Cum adică

— Desenele te fac să zâmbeşti, a răspuns el rânjind. Dacă lucrez la discurs, n-are niciun efect.

Spusese asta atât de drăguţ, încât îmi venea să-l îmbrăţişez şi să-l sărut.

— Şi dacă lucrezi la discurs zâmbesc.

A ridicat din sprâncene, apoi şi-a închis caietul.

— Ştiu ce altceva te-ar face să zâmbeşti.

— Ce? Să-ţi faci temele?

— Nu. S-a uitat iar spre uşă şi s-a ridicat. Cred că, dacă mă aşez mai aproape de tine, o să zâmbeşti.

Ce bine mă cunoştea!

A făcut un pas spre mine.

— Cred că, dacă te iau de mână, o să zâmbeşti.

M-am îndreptat de spate, privindu-1.

— Şi mai cred... S-a aşezat pe marginea patului, răsucindu-şi corpul spre mine. Mai cred că, dacă te sărut, vei zâmbi iar.

Doamne! Pierdusem complet controlul conversaţiei, dar îmi plăcea. Am schiţat un zâmbet.

— Cred că ai dreptate.

— Ştiu, dar... Şi-a pus mâna peste a mea, coborând vocea. Dacă Roşa vine sus şi mă prinde facându-te să zâmbeşti aşa, nu se va termina bine.

— Nu-ţi faci griji că s-ar putea să urce Cari?

Gropiţa din obrazul drept a apărut când a clătinat din cap.

— Roşa mă sperie mai tare.

Râzând, l-am lovit în joacă.

— Ce? Mă sperie, aşa-i de dură, a răspuns el. Arată de parcă ar şti să lupte în stil ninja.

— Ninja? Am râs iar. Pot să-ţi confirm că... nu a făcut karate.

— Ce uşurare! Aplecându-se, m-a sărutat pe obraz. E timpul să plecăm.

Neliniştea mi-a cuprins stomacul. Altă petrecere. Urma să fie diferită, mici pe departe de la fel de multă lume precum cea de la Peter. Doar aveam să mergem la cineva acasă, un băiat de la şcoală cu care Hector şi Rider jucau baschet. Ainsley nu venea, dar tot eram emoţionată. Dacă mă panicam iar şi nu eram în stare să mă duc? Dacă nu vorbeam cu nimeni? Dacă mi-era atât de frică să nu fac ceva greşit, încât nici măcar nu încercam?

A lăsat capul într-o parte, iar ochii lui i-au căutat pe ai mei.

— Nu trebuie să ne ducem. Putem rămâne aici. Sau putem merge la film.

Să rămânem ar fi fost drăguţ. Filmul? Minunat, dar ce rezolvam? Am clătinat din cap.

— Nu. Vreau să merg.

— Şoricel...

— Serios.

Mi-am lăsat bărbia în piept, am luat schiţa pe care mi-o făcuse şi mi-am închis caietul. Tarându-mă spre marginea patului, m-am ridicat şi m-am îndreptat spre birou.

— Vreau să merg la petrecere.

— Nu e chiar o petrecere, a spus el. Doar nişte oameni care stau degeaba într-o casă. Nu-i mare pierdere dacă o ratăm. Vor mai fi şi altele.

Deschizând un sertar, am căutat până am găsit banda de scotch.

— Mergem.

A urmat o pauză.

— Da, să trăiţi.

Am zâmbit, lipind desenul pe peretele de deasupra biroului.

— Mă aştepţi aici?

£1 îşi pironise privirea asupra desenului.

— Nu plec nicăieri.

Mi-am luat gentuţa de cosmetice şi am ieşit pe holul de la baie, înainte să-mi pierd curajul şi să mă răzgândesc. Mi-am desfăcut cocul şi m-am pieptănat. Mi-am refăcut repede machiajul: ruj, fard, rimei. M-am gândit că rochia tricotată şi

ciorapii subţiri erau suficient de bune.

Rider mă aştepta, aşa cum spusese, şi, când am intrat, mi-a aruncat o privire care m-a făcut să simt fiori.

— îmi place mult când ai părul desfăcut.

Inima mi-a tresărit puţin.

— Mulţumesc.

Rider s-a ridicat şi, din trei paşi, a fost în faţa mea, punând mâna pe o şuviţă groasă din părul meu.

— Are o culoare superbă acum. Nu mă înţelege greşit, şi portocaliul era drăguţ...

Mi-am dat ochii peste cap.

— Portocaliul nu era drăguţ.

M-a ignorat.

— Habar n-am ce culori trebuie să amestec ca să obţin nuanţa asta, dar o să aflu eu...

Apoi s-a aplecat şi mi-a sărutat pistruiul de sub ochi.

Am început să mă înclin spre el, însă vocea lui Cari s-a auzit în toată casa şi m-am gândit că nu era cea mai bună idee.

— Să mergem.

înainte să ieşim din cameră, mi-am luat telefonul şi o gentuţă. Am coborât şi ne-am îndreptat spre bucătărie, de unde mi-am luat cheile.

— Plecaţi?

Ne-am întors când l-am auzit pe Cari.

— Da.

Cari şi-a încrucişat braţele, uitându-se fix la Rider.

— Şi unde vă duceţi?

Am răspuns înainte s-o facă Rider.

— Mergem acasă la un prieten.

— Am crezut că învăţaţi, a zis Cari cu voce suspicioasă.

— Asta am şi făcut, dar am terminat.

Ceea ce nu era o minciună.

Nu a părut să ne creadă, dar, înainte să poată spune ceva, Roşa a intrat în living.

— Nu vă luaţi gecile?

— Nu vom sta prea mult afară.

L-am privit pe Rider. Purta doar un tricou pe sub cămaşă. Cel puţin, rochia mea tricotată era groasă.

Şi-a băgat mâinile în buzunarele blugilor.

— Mulţumesc încă o dată pentru sandvici, doamnă Rivas.

Rider îi mulţumise Rosei de atâtea ori pentru sandviciul cu şuncă şi brânză pe care ni-1 pregătise când veniserăm, încât începeam să cred că îi era într-adevăr teamă de ea.

Cari l-a privit pe Rider sever.

— Mallory trebuie să se întoarcă acasă la opt.

— Poftim? Am făcut ochii mari şi am strâns cheile mai tare. întotdeauna a trebuit să mă întorc acasă la unsprezece.

Roşa a făcut un pas în faţă, punând o mână pe umărul lui Cari.

— Asigură-te că ajunge acasă înainte de unsprezece.

— O aduc înapoi la opt, a spus Rider, iar eu am rămas cu gura căscată, dar, înainte să pot spune ceva, a adăugat: Promit.

Buzele lui Cari se transformaseră într-o linie dreaptă, iar eu am aşteptat să-i mulţumească lui Rider, însă n-a fost deloc politicos. Mă mânca pielea de nervi. Roşa se străduia să se poarte frumos, dar Cari nu. Deloc.

M-am întins şi l-am luat pe Rider de mână. Lui Cari îi pulsa un muşchi la tâmplă, iar eu l-am strâns pe Rider de mână. N-am spus nimic până când nu am ajuns afară, în lumina puternică a soarelui.

— îmi pare rău pentru purtarea lui Cari, am spus. E doar... foarte protector.

— E în regulă.

Rider mi-a dat drumul la mână când ne-am apropiat de maşina mea şi am înţeles că, de fapt, nu era în regulă.

— înţeleg, a adăugat.

M-am încruntat.

Ce înţelegi

?A ridicat un umăr, luându-mi cheile din mână. — Totul.

*

Clădirea industrială părăginită din faţa rândurilor de case foarte vechi îmi amintea niţel de fabrica abandonată unde mă dusese Rider. Ferestrele erau ferecate cu scânduri, iar cărămida roşiatică îşi pierduse din culoare şi era acoperită de jos până sus cu graffiti. Ştiam că acele picturi nu-i aparţineau lui Rider, fiindcă nu erau nici pe departe la fel de frumoase, însă creau o combinaţie stranie de nuanţe palide şi Culori strălucitoare, intense.

Rider a intrat într-o parcare parţial îngrădită de un gard înalt, din sârmă. Jumătate din el căzuse şi cineva formase o grămadă din bucăţile rupte într-un colţ al parcării. Pavajul de un alb murdar ameninţa să se fărâme sub picioarele noastre în timp ce mergeam.

— E OK să lăsăm maşina aici? am întrebat.

Nu mai fusesem niciodată în acel cartier, dar ştiam că nu era departe de unde locuia Rider.

El a încuviinţat, iar eu mi-am pus cheile în poşetă.

— N-are nimeni treabă cu ea.

Nu eram neapărat îngrijorată că s-ar putea întâmpla asta, ci, mai degrabă, că ar fi putut fi ridicată, din cauza semnelor de PARCARE INTERZISĂ care erau peste tot.

Rider m-a luat de mână când am traversat strada îngustă.

— Aici e casa lui Rico. Nu-i cel mai plăcut loc,

dar în felul acesta n-o vom deranja pe doamna Luna când se va întoarce de la serviciu.

Gâtul mi se uscase deja când am urcat scările late. Rider nici măcar nu a bătut în uşă, doar a deschis-o şi am intrat direct. Se auzeau râsete din holul întunecat şi se simţea mirosul acela puternic de pământ.

— Ce faci, omule? a spus un tip mai mare decât noi.

Stătea într-un fotoliu, cu o sticlă lunguiaţă în mână.

— Nu mare lucru, a răspuns Rider şi m-a strâns de mână.

Livingul era plin de oameni. Am privit agitată în toate părţile
în timp ce Rider a început să mă prezinte tipilor din cameră. L-am recunoscut pe Rico, dar pe ceilalţi nu-i mai văzusem până atunci.

— Ea este...

— Mallory, a spus o voce cunoscută din spatele nostru.

Paige.

M-am încordat, iar Rider s-a întors puţin spre ea.

— Salut, a zis el.

Paige i-a oferit un pahar. Doar lui, mie nu.

— Mersi.

— Cu plăcere. Privirea ei s-a mutat asupra mea. Fainã rochie!

Am simţit că nu era neapărat un compliment. Ea arăta fantastic, ca de obicei, în blugi negri mulaţi şi un top cu bretele de un argintiu strălucitor. Cum de nu îi era frig? Poate fiindcă era

dracu' întruchipat.

Diavolul care spunea adevărul.

— Mersi, am murmurat totuşi.

Paige nu-mi mai adresase niciun cuvânt din ziua în care-mi spusese, pe coridor, că o să-i frâng inima lui Rider. Ştiam că ei încă vorbeau şi nu mi se părea ceva rău, câtă vreme eu nu trebuia să port conversaţii cu ea.

Paige a ridicat o sprânceană. Nu a trecut pur şi simplu pe lângă noi, spre living, ci a păşit legănându-şi şoldurile. S-a aşezat pe canapea, între doi ţipi mai mari, care i-au făcut lui Rider un semn din cap. Erau concentraţi la televizor, iar degetele le zburau peste console.

— Găsiţi băuturi în bucătărie, a zis Rico făcând semn spre mine. Dacă vrea ceva.

— Super.

Rider m-a tras de mână şi am traversat holul, ajungând intr-o bucătărie rudimentară. Lângă un coş de gunoi care dădea pe dinafară se aflau doze goale de bere. Rider a pus pe tejghea paharul pe care i-1 dăduse Paige şi s-a îndreptat spre frigider. Un miros puternic a umplut aerul când a deschis uşa.

— Sunt câteva doze de Mountain Dew aici. Vrei una?

Am încuviinţat.

— Paige petrece mult timp aici?

A ridicat din umeri, dându-mi o doză şi luând una şi pentru el.

— Uneori. A copilărit cu Rico.

— Nu vrei să bei... ce ţi-a dat Paige?

— Nu.

Dintr-un motiv stupid şi, probabil, copilăresc, m-am bucurat să aud asta. Rider m-a prins cu mâna de ceafa şi s-a aplecat. Când a vorbit, respiraţia lui caldă mi-a mângâiat buzele.

— Cum te simţi?

— Bine, am spus. Abia am ajuns.

— Vreau doar să mă asigur. A aplecat puţin capul, iar eu am tresărit. O să te întreb asta des, iar când vrei să pleci, îmi spui. Da?

— Da.

M-a sărutat uşor şi apoi s-a îndepărtat. Am simţit ca-mi ardeau obrajii când ne-am întors în living. Rider s-a oprit la uşa.

— Unde e Hector?

— Sus, a răspuns Rico sorbind din sticlă.

Rider s-a uitat spre mine.

— Vrei sa vedem ce face?

— Sigur, am spus, încercând să vorbesc mai tare, dar s-a auzit doar o şoaptă.

A zâmbit şi m-a condus sus, unde era puţin mai răcoare decât jos, iar Rider părea să ştie încotro mergeam, fiindcă s-a îndreptat direct spre a doua uşă, la care a bătut.

— Da, ba, a venit răspunsul.

— Eu sunt. Eşti ocupat? Sunt cu Mallory.

— Da, stai niţel.

S-a auzit ceva scârţâind, apoi chicotitul unei fete. Am ridicat din sprâncene, iar Rider a tresărit.

— Hei, ne putem întoarce, a strigat el rânjind. Nu vreau...

Uşa s-a deschis brusc. Hector îşi netezea cămaşa cu o mână.

Cu siguranţă întrerupseserăm ceva.

— Nu. Nicio problemă. Intraţi.

— **Sigur?**

Hector a dat din cap, deschizând larg uşa. O fată cu pielea închisă la culoare stătea pe marginea saltelei. A zâmbit când am intrat şi ne-a făcut cu mâna.

Pe o comodă ardea o lumânare care-mi amintea de prăjiturile cu zahăr. M-am întrebat a cui era camera. Nu arăta ca un dormitor.

— II cunoşti pe Rider? a întrebat-o Hector pe fată, iar ea a încuviinţat. Super. Ea e Sheila, iar ea e Mallory.

Sheila a zâmbit.

— Salut.

— Bună, am şoptit.

Hector s-a îndreptat spre o pernă de un roşu-închis şi s-a trântit pe ea.

— Deci, când aţi ajuns aici? a întrebat el, iar noi ne-am aşezat pe saltea, lângă Sheila.

— Acum câteva minute, a răspuns Rider.

Hector s-a uitat la mine înainte să continue.

— Ceilalţi sunt încă jos?

Rider a încuviinţat.

— Rico şi băieţii joacă unul dintre jocurile Assassin Creed. Pare o partidă serioasă.

Chicotind, Hector s-a întins şi a luat un pahar de pe marginea mesei.

— Pare ceva normal. Aveţi de gând să rămâneţi prin zonă?

— Poate, a zis Rider atingându-mi genunchiul cu al lui. S-ar putea să mergem la film mai târziu.Suna bine. Ai văzut meciul mai devreme? a întrebat Hector, iar băieţii au început să discute despre meciul de baschet.

M-am uitat la Sheila. Era cu nasul în telefon, uitându-se la ceea ce părea să fie Facebook.

Erau atât de multe lucruri pe care le-aş fi putut spune, atât de multe întrebări... Opţiunile erau nelimitate, însă îmi simţeam limba grea. Am încercat să mă uit în altă parte, dar m-am oprit. Nu asta trebuia să fac. Trebuia să *vorbesc.* Trebuia să nu fac ceea ce făceam de obicei, adică să mă închid în mine.

Mi-am forţat buzele şi limba să se mişte.

— Deci... înveţi la Lands High?

Poftim. Am reuşit. Şi asta fără să rânjesc ca o idioată.

Sheila a ridicat privirea.

— Nu, a zis zâmbind. Sunt la universitatea Howard. Am venit doar să petrec weekendul acasă.

— Oh.

Surprinsă, am privit în direcţia lui Hector, dar niciunul din băieţi nu era atent la noi.

— Hmmm... ce studiezi?

Şi-a pus un picior lung peste celălalt.

— Pedagogie. Sunt în anul întâi.

— Ah, super. Ai vrut... dintotdeauna să studiezi asta?

— Cam da, a răspuns ea.

Am fost invidioasă, fiindcă eu nu eram sigură ce voiam să fac. Sau poate eram, dar Cari şi Roşa nu erau tocmai încântaţi de idee.

— Dar tu? m-a întrebat. Ai de gând să mergi la facultate?

Am încuviinţat, punându-mi doza de suc pe podea.

— La universitatea Maryland. Nu sunt sigură... ce să studiez acolo.

— O să te lămureşti tu. Sunt studenţi în primul an la facultatea mea care nu ştiu încă ce vor să facă. I-a bâzâit telefonul. Deci mergeţi toţi la acelaşi liceu?

Am încuviinţat. Conversaţia s-a împotmolit, aşa că m-am concentrat la ce spuneau băieţii. Trecuseră de la baschet la fotbal. Am pierdut noţiunea timpului. Se scursese cam o oră când Hector şi Sheila s-au ridicat.

— Coborâm, a anunţat Hector îndreptându-se spre uşa.

— Venim şi noi într-un minut.

Hector a zâmbit strengar când a închis uşa în urma lor.

— Da. Da. Nu vă grăbiţi.

M-am răsucit spre Rider.

— De ce...?

N-am avut timp să închei fraza. Gura lui a cuprins-o pe a mea într-un sărut dulce, dar mult prea scurt.

— Sunt mândru de tine, a murmurat el, iar eu am zâmbit, fiindcă ştiam la ce se referea.

Scurta discuţie pe care o avusesem cu Sheila nu fusese mare lucru, dar pentru mine era un progres. Ieşisem din zona de confort, dar nu stătusem paralizată.

Aşezându-mi mâinile pe pieptul lui, am zâmbit.

— Pare simpatică.

— Mda. Mi-a sărutat colţul gurii. Sunt sigur că i-am cam întrerupt.

Am chicotit.

— Da. Şi eu.

— Suntem nişte prieteni oribili. Mi-a cuprins obrazul. Dar ştii ce?

— Ce?

— O să profit de faptul că suntem singuri.

A făcut o pauză, iar eu am simţit un nod în gât, de parcă m-aş fi urcat într-un *montagne russe.*

— Ce părere ai?

Mi-am pus mâna pe genunchiul lui.

— Cred... că mi-ar plăcea.

— Bine. A lăsat capul într-o parte. Fiindcă eu cred că o să-mi placă mult, mult de tot.

Apoi Rider m-a sărutat uşor, încălzindu-mi sângele. Nu ştiu câtă vreme a continuat acel sărut catifelat, dar, după câteva momente infinite, s-a schimbat, adâncindu-se. Limba lui s-a mişcat spre a mea şi... nu mai fusesem sărutată aşa niciodată. Nu mai simţisem aşa ceva până acum.

El a scos un sunet gutural, iar inima a început să-mi bată nebuneşte când s-a aplecat spre mine. Nu ştiu cum, dar am ajuns să stau pe spate, cu Rider lângă mine pe saltea. Mâna lui a alunecat pe braţul meu şi, dintr-odată, nu mai eram decât noi doi. Nu mă mai gândeam la camera aceea dubioasă sau la oamenii de la parter. Nu mă mai gândeam decât la cum mă facea să mă simt, cum mă săruta, cum mă atingea — de parcă eram ceva nepreţuit pentru el.

Mâinile mele au căpătat autonomie şi am

început sa-1 ating aşa cum nu mai încercasem până atunci. Am tras de cămaşa lui, iar Rider a răspuns imediat. S-a ridicat şi, dintr-o mişcare, şi-a scos tricoul şi cămaşa.

Mi-am ţinut respiraţia când l-am văzut pe Rider fără cămaşă. Era... uau! Cu excepţia imaginilor de la televizor şi din filme, era primul tip pe care-1 vedeam fără tricou în viaţa reală. Cari nu se punea la socoteală, fiindcă ar fi fost... ciudat.

— Poţi să mă atingi dacă vrei, a propus el.

Voiam.

Muşcându-mi interiorul obrazului, i-am atins pieptul. Fire aspre de păr mi-au gâdilat palma, li simţeam inima bătând cu putere. Încet, am mişcat mâna în jos, peste muşchii încordaţi ai abdomenului. A tresărit când i-am atins talia blugilor. Mi-am retras mâna, mutându-mi privirea spre faţa lui.

— E OK, a zis cu voce răguşită. Mai mult decât OK.

Atingându-1 iar, mi-am trecut mâna peste abdomenul lui, de
data asta evitând blugii. îmi plăcea să-l ating. Era atât de multă forţă sub pielea aceea netedă!

Rider s-a întins din nou pe o parte, lângă mine, şi m-a atins cu mâna pe talie. Sărutându-mă iar, mi-a distras repede atenţia de la explorările mele. M-am pierdut în săruturi şi în felul în care corpul meu îi răspundea. Muşchii din partea de jos a abdomenului mi s-au încordat. Capul mi se învârtea, iar mâna lui plutea deasupra gâtului şi a pieptului meu, atingându-mă în aşa fel încât îmi făcea spatele sa se arcuiască şi respiraţia să se accelereze. Apoi a coborât mai mult, alunecând

sub tivul rochiei mele tricotate şi peste ciorapii subţiri.

Mi-a atins coapsele, ajungând apoi între ele. Simţeam că-mi luase corpul foc. Tensiunea a crescut în mine. Eram înfierbântată şi agitată şi nu înţelegeam ce mi se întâmpla. Mi se strânsese stomacul când l-am apucat pe Rider de braţ. O parte din căldură s-a stins când am deschis ochii.

— Rider, am spus, iar el m-a sărutat din nou.

Pentru moment, m-am pierdut în sărut, în ceea ce făcea mâna lui. Era bine, dar...

Doamne! Nu eram pregătită.

— Putem să... o luam mai încet? am şoptit, strângându-i încheietura.

Mâna i s-a oprit imediat, iar el a ridicat privirea.

— Da. Sigur.

Şi-a dres vocea şi şi-a retras mâna încet.

Am închis ochii, abţinându-mă să nu plâng. Doamne! Nici măcar nu ştiam de ce nu eram pregătită sau dacă ar fi trebuit să fiu. Habar n-aveam şi mă temeam ca...

—Te-am rănit?

Am deschis ochii brusc.

— Ce?

— Am făcut ceva greşit?

Se uita insistent la mine.

— Nu puteam să-i răspund. Nimic din ce făcuse nu păruse greşit. Dimpotrivă.Daca am făcut ceva greşit, aş vrea să ştiu. Promit că...

— Nu m-ai rănit, am spus. Doar că... De ce ai crede asta?

A lăsat privirea în jos.

— Eu... n-am prea făcut lucruri din astea.

Obrajii i s-au înroşit, iar eu am căscat ochii.

— Adică, am făcut câte ceva, dar nu foarte multe. Nu am... făcut sex.

Timp de câteva clipe interminabile nu am putut să răspund. Doar m-am holbat la el.

— Eşti virgin?

A schiţat un zâmbet.

— Mda. Pari surprinsă.

— Sunt. Am crezut... nici nu ştiu. Ai fost cu... Paige. Am presupus că ai făcut-o deja.

— Nu, a răspuns el luându-mă de mână. Te uiţi la mine de parcă n-ai înţelege cum de este posibil aşa ceva.

îmi citea gândurile.

— Am fost pe-aproape, dar niciodată... niciodată n-am vrut să merg atât de departe, a adăugat ridicând un umăr gol.

— Nici eu n-am făcut-o, am exclamat. Adică, ştiu că e evident... eşti primul băiat pe care l-am sărutat, dar da, nici nu ştiu... ce spun, aşa că o să tac.

Rider a chicotit.

— Nu. Ador când baţi câmpii.

— Numai ţie poate să-ţi placă aşa ceva. Mi-am împletit degetele cu ale lui. Vrei să... mergi mai departe cu mine?

Şi-a ridicat genele, iar ochii lui, cu petele lor

verzui, i-au întâlnit pe ai mei.

— Da. Da, vreau. Intr-o zi.

Căldura mi-a cuprins obrajii şi am şoptit:

— Şi eu... vreau. Intr-o zi.

Gropiţa din obrazul lui drept şi-a făcut apariţia.

— Atunci ne-am înţeles.

— Mda. Am ridicat capul şi l-am sărutat. îmi pare rău că m-am oprit. Era bine, dar...

— Mallory, te rog să nu te scuzi. Rider s-a ridicat şi m-a tras după el. Putem face orice doreşti, putem merge cât de departe doreşti şi ne putem opri întotdeauna când doreşti, indiferent ce s-ar întâmpla. Ai înţeles? N-ai de ce să-ţi ceri scuze şi aşa va fi mereu.

Doamne!

Rider nu era perfect, dar se apropia de perfecţiune. De fapt, era perfect de imperfect. M-a lovit o ameţeală plăcută şi i-am zâmbit.

—Ar trebui să coborâm, nu? a întrebat el, iar eu am încuviinţat.

Rider şi-a luat cămaşa şi a îmbrăcat-o, oprindu-se o clipă să-mi zâmbească.

— Scuze. Va trebui să mă acopăr. Ştiu că nu-i corect.

Am râs în timp ce-şi punea cămaşa.

— Chiar că nu e.

Şi-a scos telefonul rânjind.

— Rahat. Bateria mea e pe moarte.

— Eu mai am.

— Super. Putem folosi telefonul tău ca să vedem dacă e vreun film bun mai târziu.

Mi-a întins mâna şi eu am acceptat-o. Ameţeala nu m-a părăsit până când am ajuns la parter.

înapoi în living, Rider s-a aşezat pe unul dintre scaunele din plastic de lângă canapea, trăgându-mă în poala lui şi înconju- rându-mi talia cu braţele. Nu i-am văzut pe Sheila sau pe Rico. Atunci mi-am dat seama că ne lăsaserăm băuturile sus.

— Drăguţ din partea voastră că aţi venit, a comentat Paige privindu-ne peste umăr.

Braţele lui Rider m-au strâns şi mai tare, iar Hector a chicotit:

— *Metete en tus asuntos*[t]*.*

[1] „Vezi-ţi de treaba ta.” (în sp. în orig.)

Ea i-a aruncat o privire urâtă, iar eu am auzit deschizându-se uşa de la intrare. Câteva secunde mai târziu, a intrat Jayden. Ne-a văzut şi a rânjit larg.

— Hei! Nu ştiam că sunteţi aici, a zis venind repede spre noi. Minunat!

— Salut, i-am spus zâmbind.

Vânătăile îi dispăruseră de mult, iar Jayden arăta la fel ca în prima zi când ne întâlniserăm.

— Cred că plecăm curând, a spus Rider. Poate mergem să vedem un film.

Jayden s-a sprijinit de perete, privind în jur.

— înţeleg. Crezi că n-ai nicio şansă cu Mallory, acum că sunt aici ca să-i arăt ce înseamnă un bărbat adevărat. Mi-a făcut cu ochiul în timp ce Rider a clătinat din cap. Bine, plecaţi. Dar să ştiţi că niciun film nu poate fi mai distractiv decât spectacolul lui Jayden. Care mai e şi gratis.

Rider a chicotit.

— Cum zici tu, omule.

— Rico e pe aici? a întrebat Jayden.

— A fost. Nu ştiu unde-i acum.

Jayden a încuviinţat încet, vârându-şi mâinile în buzunare.

— Ce film vreţi să vedeţi?

— Nu... ştiu, am răspuns, văzând că Rider nu zicea nimic.

Brusc, mi-a venit o idee.

— Vrei să vii cu noi?

Jayden a clipit, surprins.

— Ah, ce drăguţ din partea ta! Dar nu-s o companie bună pentru mers la film.

M-am încrunat.

— De ce?

— Fiindcă vorbeşte mult, a răspuns Paige de pe canapea. Ar vorbi, practic, pe toată durata filmului.

Perfect adevărat, a spus unul dintre băieţi.Am zâmbit.

— Aşa e. Ştii, îmi place să mai comentez din când în când, a explicat Jayden. Dar, nu ştiu de ce, se pare că pe oameni îi enervează asta.

— Ghici de ce, a răspuns Rider sec.

—îmi place să cred că,de fapt, comentariile mele îmbunătăţesc vizionarea filmului, a zis Jayden.

Paige a pufnit.

— Mă îndoiesc că „a îmbunătăţi" este cuvântul potrivit.

— Simpla mea prezenţă îmbunătăţeşte viaţa, a răspuns el.

Hector a privit peste umăr, cu sprâncenele ridicate.

— îmi vin în minte câteva cuvinte care-ţi descriu prezenţa. în niciun caz „a îmbunătăţi" nu se numără printre ele.

Jayden a rânjit spre fratele lui.

— Ştii ce se spune.

— Ce? a întrebat Hector.

— Fă ce spune popa, nu ce face popa, a zis Jayden făcând cu ochiul.

— Asta nici măcar n-are legătură cu ceea ce discutăm, a clătinat Hector din cap, încruntându-se.

— Fiindcă e prea elevat pentru tine, i-a întors-o Jayden.

— Mă rog.

Fratele lui şi-a dat ochii peste cap.

— Ai completat cererea?

— Da, tati, a încuviinţat Jayden. E pe măsuţa de cafea de acasă, ca să o iei mâine cu tine.

— Cerere? am repetat, plină de speranţă.

— Hector nu poate să stea un minut fără mine, aşa c-o să lucrez cu el la Mickey D s, a spus Jayden. Mă rog, mai întâi tre să mi se aprobe cererea şi chestii de-astea...

— Mda, a râs Hector. Taman de-aia vreau să lucrezi cu mine.

Bucuroasă să aud că făcea ceva ce-i sugerase fratele lui, i-am
zâmbit lui Jayden.

— Grozav!

Privirea lui Jayden a întâlnit-o pe a mea.

— Serios, am repetat.

—Mda. Jayden a lăsat bărbia în jos, iar obrajii i s-au îmbujorat. Trebuie să-ncep de undeva, nu?

— Mi se pare un început bun, i-am spus cu toată sinceritatea.

Am mai pierdut vremea pe acolo cam o oră şi stânjeneala
mi-a dispărut datorită lui Jayden, care se autoironiza şi făcea glume în timp ce butona telefonul. Primea şi trimitea mesaje cu viteza luminii şi, când ne-am luat la revedere şi am ieşit, pot să jur că trimisese vreo douăzeci. Jayden ne-a urmat afară, degetele alergându-i în continuare peste tastatură.

Rider m-a cuprins cu braţul pe după umeri şi am dat să traversăm strada.

— Ai idee ce film... stai!

M-a tras spre o camionetă parcată când o maşină a ţâşnit pe stradă, venind parcă de nicăieri. S-a auzit un scârţâit şi am văzut geamul din dreapta coborând.

Atunci am auzit nişte zgomote ca de petarde,

din acelea care pocnesc şi ţâşnesc când le arunci pe pământ. Doar că... nu erau petarde. Erau...

Mi s-a tăiat respiraţia când m-am prăbuşit şi am simţit o greutate mare deasupra mea. M-a cuprins groaza când creierul meu şi-a dat seama ce însemnau zgomotele acelea.

Erau *focuri de armă*.

Treizeci

O -a auzit scârţâit de cauciucuri. Pietricelele care au ţâşnit în toate părţile mi-au lovit obrajii. Palmele mă ardeau după ce-mi alunecaseră pe asfalt, însă abia dacă simţeam durerea. Am încercat să ridic capul.

— Rider? am şoptit.

— Sunt aici.

Am simţit cum se ridica de pe mine greutatea care mă apăsa şi el a mai spus ceva, dar sângele ce-mi pompa în urechi nu mi-a permis să-l aud clar.

— Eşti OK?

— Da.

Mă simţeam cuprinsă de adrenalină, care înlătura neîncrederea. Am aruncat o privire de-a lungul parcării şi am văzut pe cineva zăcând într-o rână.

— Doamne...

Rider s-a ridicat imediat.

— Nu. Mi.

A început să alerge prin parcare.

Am îngheţat şi nu-mi venea să cred ceea ce vedeam. Nu era posibil aşa ceva. Inima mi-a stat o clipă în loc. Stomacul mi-a tresărit şi am simţit durere. Doamne, nu era cu putinţă aşa ceva! *Nu se întâmpla* una ca asta. Lucrurile acelea nu se petreceau la

lumina zilei. Nu în faţa ochilor mei. Nu i se întâmplau cuiva pe care-l cunoşteam. Nu...

Era stupid să gândesc aşa, fiindcă tocmai se întâmplaseră.

Era vorba despre Jayden.

Jayden zăcea într-o rână.

Zăcea într-o rână în timp ce un lichid închis la culoare curgea pe pământ, sub el.

— La naiba! La naiba! Rider s-a prăbuşit în genunchi, lângă el. Jayden? Nu. La dracu*. NU!

Vocea i s-a frânt când a rostit ultimul cuvânt şi a strigat din nou, negaţia răsunând sfâşietor şi acoperind celelalte zgomote.

— Nu!

Cu braţele tremurându-mi, m-am sprijinit în genunchi şi m-am ridicat. Clătinându-mă, am încercat să înaintez. îmi mişcăm gura, dar n-am reuşit să scot niciun cuvânt.

Rider s-a uitat la mine cu ochii bulbucaţi. A ridicat mâinile. Le avea acoperite de acel lichid închis la culoare. M-am clătinat într-o parte, apăsându-mi palma peste gură. Oroarea m-a izbit cu forţa unui tren de marfa, rostogolindu-mă. Un milion de gânduri îmi zburau prin minte în timp ce priveam în jur. Se adunau oamenii, ieşind din casele din apropiere. Cineva plângea. Se auzeau ţipete care sfaşiau aerul rece. Totul se precipita în jurul nostru şi, în acelaşi timp, stătea pe loc.

Trebuia să cer ajutor. Aveam nevoie de ajutor. Ştiam ce trebuia să fac. Mi-am căutat telefonul, dar chiar atunci am auzit zgomotul sirenelor. Ajutorul era deja pe drum. M-am răsucit. Jayden zăcea acum pe spate. Ştiam că nu se mişcase, fiindcă-i văzusem ochii. Mai văzusem ochi ca aceia înainte.

Priveau fix în neant, lipsiţi de viaţă.

Doamne Dumnezeule!

Rider atingea gâtul lui Jayden, clătinând din cap. Am început să-i văd în ceaţă pe amândoi. M-am îndreptat spre picioarele nemişcate ale lui Jayden, împleticindu-mă. Am îngenuncheat —

am căzut în genunchi lângă Rider. Am pus o mână tremurândă pe braţul lui. A tresărit şi ochii i s-au oprit asupra mea.

Cineva a ţipat, iar semicercul restrâns de oameni s-a dat la o parte când o siluetă înaltă şi-a croit drum printre ei. Rider a sărit în picioare, iar Hector s-a oprit brusc.

A făcut un pas în spate, apoi s-a aplecat, lovindu-şi genunchii cu palmele.

— Nu. Nu. Nu. Nu e... Nu.

Apoi Hector s-a năpustit în faţă. Rider i-a cuprins talia cu braţele.

— Nu te uita, omule. Nu te...

— E fratele meu? a întrebat Hector zbătându-se să se elibereze din strânsoarea lui Rider, cu vocea biciuind aerul. Omule, e frate-meu?

Rider l-a ţinut mai departe în loc, în timp ce Hector continua să strige:

— E frate-meu? a tot repetat şi, de fiecare dată, mi se părea că aud iar împuşcăturile. Nu, omule, nu. NU! Nu e Jayden. Nu poate fi el. Nu e el acolo!

Inima mi-a îngheţat. Vuietul sirenelor se apropia, înecând totul, cu excepţia vocii sfâşiate a lui Hector — sunetul durerii absolute.

*

Roşu. Albastru. Roşu. Albastru.

Câteva ore mai târziu, vedeam în continuare luminile girofarului. Nu conta dacă ţineam ochii închişi sau deschişi. încă le vedeam, precum şi marea de uniforme albastre care inundaseră strada şi parcarea.

Totul devenise un amestec de întrebări şi de chipuri şi nu ştiam cât timp trecuse. Poliţiştii mi-au pus întrebări, la care n-am putut să răspund. Apoi au apărut doi bărbaţi în costum, care mi-au pus aceleaşi întrebări. Am fost separată de Rider, împinsă

mai întâi de personalul medical şi apoi de poliţişti. Rândurile mulţimii se îngroşaseră şi mi-a luat o veşnicie să ajung înapoi la maşină şi să-mi găsesc poşeta. Am încercat să-l sun pe Rider, dar mâinile îmi tremurau prea tare.

In cele din urmă, el a ieşit din mulţime şi m-a găsit. Am strigat când l-am văzut, iar el s-a apropiat să mă atingă, cu mâinile de-o parte şi de alta a feţei mele, însă nu a facut-o.

—Trebuie să stau cu Hector, mi-a spus. Du-te acasă şi rămâi acolo.

— Dar...

— Te rog, pleacă de aici. Te rog, a repetat, foarte palid la faţă. Doar... pleacă. Du-te acasă şi rămâi acolo, da? Te sun când o să pot.

Inima îmi bătea cu putere în piept.

— Nu vreau să te las singur. Nu acum...

Am vrut să mă uit spre stânga, unde se galbenă întinsese o prelată

— Eu...

— Nu te uita. Doamne, e deja prea târziu, dar nu te uita. S-a mişcat ca să-mi acopere vizibilitatea. Te rog, Mallory. Te rog să pleci.

Era ultimul lucru pe care voiam să-l fac, dar mă implora, iar eu nu-1 mai auzisem niciodată implorând, nici măcar când cădea sub pumnii domnului Henry. Aşa că am încuviinţat, iar Rider m-a sărutat, un sărut aproape brutal, cu gust de furie şi teamă. Când a plecat, am vrut să-l urmez.

Dar am urcat în maşină şi am condus spre casă, aşa cum mă rugase. Complet ameţită, am parcat şi mi-am luat poşeta. Sim- ţindu-mă de parcă mă târâm prin nisip, am intrat în casă şi am tresărit

auzind zgomote normale, familiare.

Cari era în birou, în partea stângă, vorbind la telefon. Chicotind. **In** viaţă. Am auzit apa curgând în bucătărie.

— Mallory? a strigat Roşa. Nu mi-ai răspuns la mesaj. Vine şi Rider la cină?

—

Un râset sec, abia auzit, mi-a ieşit din gâtlej. Roşa se străduia, chiar mult, însă Rider nu avea să vină la cină. N-am răspuns. M-am târât în sus pe scări. Am auzit-o pe Roşa strigându-mi iar numele, dar am continuat să merg.

Odată ajunsă în dormitor, m-am oprit în mijlocul camerei şi m-am învârtit încet. Am văzut totul, fără să văd nimic. M-am aşezat pe marginea patului, forţându-mă să respir adânc şi egal, în timp ce-mi masam coapsele cu mâinile.

Apăsându-mi mâinile pe faţă, mi-am acoperit ochii şi am deschis gura. Am strigat, dar n-a ieşit niciun sunet. Cu toate acestea, strigătul m-a durut, sfaşiindu-mi gâtul.

Am încercat să procesez ce se întâmplase, dar nu mă puteam gândi decât la Jayden, care se îndrepta spre dulăpiorul meu, în a doua zi de şcoală. O trăsese pe Paige de coadă şi o făcuse Katniss de ghetou, apoi îmi vorbise de parcă ne ştiam de ani de zile. Nu mă puteam gândi decât la Jayden, în maşină, în prima zi de şcoală, li auzeam râsetul şi, dacă inspiram adânc, eram sigură că îi simţeam mirosul aparte, de pământ.

Nu aveam să mai văd, să mai aud şi să mai miros vreodată nimic din toate astea.

Dispăruse. Pentru totdeauna.

Nu pricepeam.

— Dumnezeule, am şoptit.

— Mallory? Vocea Rosei se apropiase, venind din capul scărilor. N-ai răspuns... A apărut în uşă şi m-a privit speriată. Mallory! S-a grăbit să intre.

Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

M-am uitat lung la ea, apoi în jos. Mi-am îndepărtat palmele de pe picioare. Ciorapii erau pătaţi de un roşu-închis.

— Dumnezeule...

Probabil îngenuncheasem în... Mi s-a întors stomacul pe dos.

Mallory? M-a apucat de bărbie cu degetele ei reci şi mi-a dat capul pe spate. Ce ţi s-a întâmplat? Faţa ta! Eşti bine?

Mi-am dat vag seama că nu o mai văzusem niciodată pe Roşa aşa de panicată. Era mereu atât de calmă şi de stăpână pe sine! Mereu avea grijă de toate, însă acum mă atingea, dândiL-mi părul la o parte de pe faţă, şi părea aşa cum mă simţeam şi eu: lipsită de control.

— Vorbeşte cu mine, draga mea.

A îngenuncheat, apucându-mă de mâini şi întorcându-mi-le. Pielea era julită, roşie.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Am clătinat din cap. Durerea fizică nu însemna nimic.

— Jayden... e mort.

— Poftim?

A clipit şi atunci mi-am dat seama că nu-1 cunoştea pe Jayden după nume.

— Ce-ai spus?

I-am întâlnit ochii întunecaţi, iar cuvintele au năvălit din gura mea.

— L-au împuşcat. Traversa parcarea, iar ei au apărut într-o maşină şi... au tras în el. Stătea acolo şi, o secundă mai târziu, era mort. Am clătinat din cap. Nu înţeleg. Au apărut, pur şi simplu, şi au început să tragă. Avea... avea doar cincisprezece ani, Roşa. Era...

— Dumnezeule!

Mi-a mângâiat braţele cu palmele ei. Au trecut câteva clipe înainte să vorbească din nou:

— Cum s-a întâmplat asta? m-a întrebat

ridicându-mi mâinile.

— Rider. M-a... trântit la pământ. Mi-am privit palmele zgâriate. Mi-am julit palmele de asfalt.

Am înghiţit în sec, uitându-mă la zgârieturile mari, roşiatice.

— Au zburat bucăţi de piatră peste tot.

— Erai cu Rider? Unde e el acum?

Am clătinat din cap.

E cu Hector. E... fratele lui Jayden.Roşa m-a tras uşor ca să mă ridic în picioare.

— Ia-o de la început şi spune-mi tot.

In timp ce eu vorbeam a început să-şi încleşteze maxilarul. M-a dus în baie şi a dat drumul la robinet. M-a făcut să mă aşez şi a tăcut în timp ce-mi curăţa mâinile şi obrajii, aşa cum făcusem şi eu când Rider venise acasă. Aceiaşi oameni care-1 răniseră pe Rider fuseseră, cel mai probabil, cei care... îl uciseseră pe Jayden.

Peroxidul mă ustura, dar am stat liniştită. La un moment dat, Cari şi-a vârât capul în cameră, dar Roşa i-a făcut semn să plece. Când şi-a terminat treaba, a adunat bucăţile de vată şi le-a aruncat la gunoi.

A îngenuncheat din nou în faţa mea.

— Nu vrei să te speli? Lasă ciorapii pe hol. Ii arunc eu.

Am încuviinţat.

Privirea ei a căutat-o pe a mea, apoi m-a îmbrăţişat strâns.

— îmi pare foarte rău pentru prietenul tău şi pentru că a trebuit să treci prin asta.

S-a retras, ţinând în continuare mâinile pe umerii mei.

— îmi pare sincer rău. Dar mă bucur că eşti teafără.

Mi-a tremurat buza de jos.

Roşa mi-a susţinut privirea când s-a ridicat şi, pentru prima oară, am simţit că îi tremura vocea.

De-asta... de-asta n-a vrut Cari să fii în preajma lui Rider. De-asta.

Treizeci si unu

t

ltimele cuvinte ale Rosei îmi răsunau încă în minte în timp ce am făcut duş şi m-am schimbat rapid. Pantalonii de trening îmi iritau genunchiul stâng, unde aveam o rană, dar am ignorat asta în timp ce intram în dormitor. Luându-mi geanta, am deschis fermoarul lateral, am luat telefonul şi am încercat să-l sun pe Rider.

Niciun răspuns.

Deschizând aplicaţia de mesaje, am scris: *Eşti OK?* Mesajul s-a trimis şi mi-a apărut ca livrat. Am aşteptat. Niciun răspuns. M-am întors într-o parte, îndepărtându-mi părul umed de pe faţă. N-ar fi trebuit să-l fi lăsat pe Rider acolo. Ar fi trebuit să rămân cu el — cu Hector. N-aş fi putut să-i ajut, dar aş fi putut să fiu acolo pentru ei.

Doar că plecasem.

Făcusem ce mi se spusese, ca întotdeauna. Plecasem. Nu eram sigură că făcusem bine sau rău. M-am uitat la telefon şi am vrut s-o sun pe Ainsley, dar m-am abţinut. Nu ştiam cum să-i explic ce se petrecuse, mai ales ţinând cont şi de situaţia ei.

M-am aşezat pe pat, fără să mă mişc. Minutele au devenit ore. Cerul s-a întunecat, dincolo de fereastră. M-am întins, ţinând telefonul lângă mine. Mintea mi-era ciudat de goală. Auzeam doar un zumzet slab, aşa cum mi se întâmpla când eram răcită. Cred că am adormit, deoarece, când am

clipit din nou, am văzut că lumina soarelui se strecura printre jaluzele. Fire mici de praf dansau în razele de soare. Cu gura uscată, m-am ridicat şi am privit în altă parte. M-am uitat la uşa închisă, ştiind că o lăsasem deschisă înainte să adorm. Timp de câteva minute, nu mi-am putut aminti clar de ce aveam acea senzaţie oribilă de nelinişte în stomac.

Jayden.

Am tresărit, m-am răsucit şi mi-am căutat telefonul în pat. Era acolo, între perne. L-am luat şi am atins ecranul. Niciun apel pierdut; niciun mesaj.

Holbându-mă la telefon, mi-am spus că rpotivul pentru care Rider nu sunase şi nu îmi scrisese era că îl însoţea pe Hector. Nu eram prioritatea lui în acel moment. înţelegeam asta, însă teama mi-a cuprins stomacul şi mi-a venit să vomit. Rider era în regulă. Nu exista niciun motiv să nu fie, însă teama a făcut loc unei groaze adânci.

Mi-am trecut picioarele peste marginea patului şi m-am dus repede la baia de pe hol. Închizând uşa după mine, am căzut în genunchi şi am încercat să vomit. Dar n-am dat nimic afară. Am tot încercat, până când m-au durut coastele, şi am rămas acolo, respirând cu greu.

încet şi cu dureri, m-am ridicat şi mi-am luat periuţa. Am dat drumul la robinet şi m-am spălat pe dinţi, apoi pe faţă, tresărind când săpunul şi apa fierbinte mi-au atins obrajii. Când am ridicat privirea, mi-am văzut reflexia. Pe obraji mi se întindeau nişte pete mici, iar sub ochi îmi apăruseră cearcăne adânci. Părul meu era încă

umed, fiindcă dormisem cu el ud, şi avea culoarea vinului, întinzându-se în toate direcţiile. M-am îndepărtat de chiuvetă şi m-am întort în dormitor. Fiecare pas mi se părea extraordinar de lent.

Nimic nu părea... real când am ridicat iar telefonul.

— Mallory? a strigat Cari de jos. Poţi să vii puţin până aici?

Am strâns telefonul în mână şi m-am grăbit să cobor, l-am găsit pe amândoi la masa din bucătărie. Am încetinit când m-am apropiat. Arătau de parcă n-ar fi dormit prea mult noaptea trecută. Cămaşa lui gri era boţită. Din coada de cal a Rosei ieşiseră nişte fire rebele, care-i încadrau chipul ca nişte degeţele.

— De ce nu stai jos? m-a întrebat Cari cu blândeţe.

Fiecare avea în faţă câte o cană de cafea, iar mirosul încă plutea în aer.

Presimţind că nu avea să fie o conversaţie pe care să mi-o doresc, am rămas unde mă aflam.

Cari s-a uitat la Roşa, apoi a continuat:

— Cum te simţi?

Mi s-a părut... o întrebare incredibil de stupidă.

— Ştiu că ceea ce ai văzut a fost greu de suportat. Greu, iar eu şi Roşa ne-am fi dorit ca tu să nu fi fost nevoită să treci din nou prin aşa ceva.

Din nou?

Apoi mi-am dat seama. Cum de uitasem? Vorbea despre domnişoara Becky. în afară de ochii lipsiţi de expresie, situaţia din prezent nu se compara defel cu faptul că o găsisem pe pat, moartă de mult, rece la atingere. Nu cunoşteam detaliile, dar,

în comparaţie cu moartea lui Jayden, a ei fusese liniştită. Moartea ei nu semăna deloc cu a lui Jayden.

— Ştim că treci prin momente grele, a continuat Cari, iar eu am clipit, întrebându-mă dacă nu cumva ratasem jumătate din ce spusese. Dar conversaţia asta nu mai poate aştepta.

— Ce...?

Am privit printre ei, punând telefonul pe blatul de bucătărie.

— Ce nu poate aştepta?

— Rider, a zis Roşa luându-şi cana de cafea. Trebuie să vorbim despre Rider.

Am ridicat sprâncenele.

— De ce?

— Cred că e destul de evident, a afirmat Cari pe un ton blând, dar ferm. Ce s-a întâmplat ieri...

— N-are nimic de-a face cu Rider, l-am întrerupt.

Uimirea i s-a citit pe chip, dispărând atât de repede, încât nu
am fost sigură că am remarcat-o cu adevărat.

— Nu sunt de acord cu asta.

— Nici eu, i s-a alăturat Roşa. Nu te-ai fi aflat nici măcar în apropiere de cartierul acela dacă nu era Rider.

— Dar ce are acel cartier? am întrebat, iar Cari a ridicat o sprânceană. Da, nu e cel mai grozav; nu e Pointe sau unde locuieşte Ainsley, dar nu e nici cel mai rău din oraş.

— Nu este un loc bun, Mallory. Cari şi-a înconjurat cana cu mâinile. Ce-i drept, ştiu că tu nu cunoşti prea bine oraşul, însă noi, da. Noi...

— Am văzut cele mai nenorocite lucruri pe care le are de oferit oraşul ăsta şi n-aveau nimic de-a face cu acel cartier.

Furia a scânteiat în mine, strălucitoare precum soarele, şi abia dacă mi-am dat seama că nu făcusem nicio pauză în timp ce vorbisem. Eram *pTtt...jurioasâ* ca să-mi pese.

— Mallory, m-a avertizat Roşa. Ai grijă la cuvinte.

— La cuvinte? Am văzut pe cineva împuşcat... Mi s-a frânt vocea. Am văzut un prieten murind ieri, iar voi daţi vina pe Rider?

— Nu dăm vina pe Rider, a răspuns Cari. Doar că nu credem că prietenia ta cu el este cel mai bun lucru pentru tine acum.

— Nu e *prietenul* meu. Mi-am strâns mâinile în pumni. E iubitul meu.

Cari a mormăit ceva ca pentru sine, ciupindu-se de nas.

— Mallory...

— Ce? Ştii că e iubitul meu.

— Da, dar...

— A privit-o pe Roşa, neajutorat.Uite ce e, draga mea, noi nu suntem oameni cu prejudecăţi, însă Rider nu e genul de persoană de care ai nevoie în viaţa ta, a zis Roşa punându-şi cana deoparte. Asta încercăm să-ţi spunem.

M-am uitat la ea, uimită.

— Despre ce *gen de persoană* vorbeşti?

— Genul care nu are viitor. Genul căruia nu-i pasă că nu are viitor.

Tonul lui Cari a devenit mai dur, iar eu am tresărit. Asta credeau despre Rider?

— Genul care te duce într-un cartier unde băieţii de cincisprezece ani sunt împuşcaţi în plină stradă.

Am rămas cu gura căscată.

— Cari...

Roşa s-a întins, punând o mână pe braţul lui.

— Nu. Avem încredere în deciziile tale, dar nu şi în el. Am fost suficient de toleranţi cu toată treaba asta cu Rider, fiindcă ştiam ce înseamnă pentru tine, dar de acum încolo tragem linie. Obrajii i s-au înroşit. Ieri ai fi putut fi rănită sau chiar mai rău. Este inacceptabil, iar eu nu vreau să mai trec prin aşa ceva.

— Dar nu e vina lui! am strigat.

Roşa a clipit, uimită. Niciodată în patru ani, de când eram la ei, nu ridicasem vocea şi nu le răspunsesem urât.

— Ştim că nu e vina lui, Mallory, dar asta nu schimbă ce s-a întâmplat.

— Fie, hai să vorbim despre domnul Stark. Ochii lui Cari scânteiau. Ce are de gând să facă

după ce termină liceul — asta dacă-l termină? Să vopsească maşini tot restul vieţii?

Pielea mă ardea.

— Dar ce-i rău în asta? Se pricepe la ceea ce face. Şi e foarte inteligent.

îmi venea să iau ceva şi să-l trântesc la pământ. Nu doar din cauza a ceea ce auzeam, dar şi fiindcă Rider dădea oamenilor impresia aceea. Tuturor. Ci nu-i păsa, ceea ce nu era adevărat. Acum eram... eram supărată pe ei şi pe el.

— Rider are un viitor.

— Stă cu oameni care...

Roşa l-a apucat de braţ, oprindu-l să mai continue. Cari părea că voia să-şi ridice braţele în aer.

— Nu încerc să te supăr, Mallory, dar nu e bun...

— Nu spune asta. Am ridicat o mână, iar degetul îmi tremura când l-am îndreptat spre ei. Ieri s-a asigurat că sunt în afara pericolului şi m-a protejat mereu, chiar înainte ca voi să ştiţi că exist. A fost singurul care mi-a fost alături şi doar fiindcă crede că facultatea nu-i pentru el, voi îl consideraţi nedemn?

— Mallory, a zis Cari făcând ochii cât cepele. Ştiu că Rider ţi-a fost mereu alături. Ştiu ce a făcut pentru tine şi chiar apreciez, dar asta nu schimbă ce s-a întâmplat ieri. Nu e vorba doar despre trecutul vostru împreună sau despre facultate. Ştiu cu ce fel de oameni îşi petrece timpul. Ştiu cum se termină poveştile astea.

Nu aveam de gând să mă opresc. Emoţiile mele începuseră să se elibereze brusc. Tot ce se

întâmplase cu o zi în urmă; tot ce se întâmplase în ultimele câteva luni, în ultimii patru ani — în întreaga mea viaţă. Lacrimile îmi ardeau ochii.

— Rider e o persoană bună. La fel şi Hector. Şi aşa... aşa era şi Jayden. Doar fiindcă nu au bani sau nu trăiesc într-o casă ca asta nu înseamnă că sunt oameni răi.

— Ştim asta. Roşa s-a ridicat, clătinând din cap. Nici eu şi nici Cari nu provenim din familii bogate. Ştii asta. N-are de-a face cu banii.

— Atunci cu ce are de-a face?

— Nu e bun pentru tine, a repetat Cari.

— De ce? Vocea mi-a devenit ascuţită. Doar pentru că eu nu sunt de acord cu tot ce spuneţi? Tot el e de vină?

— Ai văzut pe cineva murind fiindcă erai cu el!

Vocea lui Cari era la fel de tăioasă ca o lamă.

— Dar nu e vina lui!

— Poţi face alegeri mai inteligente decât asta, Mallory, a argumentat el. Ai o viaţă întreagă înainte, perfect trasată. N-o irosi. Nu irosi totul, pentru că vei face o greşeală.

Am înţepenit. Nu-1 consideram pe Rider o greşeală, nici pe departe, însă era clar că aveam să fac greşeli. Era firesc să se întâmple asta. Nu eram perfectă.

Nu eram perfectă.

în mine s-a produs un clic. Roşa şi Cari ştiau că sunt departe de perfecţiune. Ştiau că aveam să fac greşeli. Că trebuia să le fac. Dorinţa de a fi perfectă pentru ei nu mai avea nicio putere, fiindcă nu eram capabilă să fiu aşa. Mi-am îndreptat umerii.

— Dacă se dovedeşte a fi o greşeală, atunci... mi-o voi asuma.

Ferindu-şi privirea, Cari şi-a trecut mâna peste faţă.

— Cu Marquette n-ar fi trebuit niciodată să purtăm conversaţia asta.

Am făcut un pas înapoi, cu gura căscată. Profund afectată, am simţit furia crescând în mine asemenea focului aţâţat de vânt. In cei patru ani, nu auzisem niciodată aşa ceva — cel puţin, nu în faţă.

— Cari, a icnit Roşa.

— N-am cerut... Am respirat întretăiat. Nu sunt ea. Nu voi fi ea niciodată.

Cari a lăsat mâna în jos şi a întors brusc capul spre mine. Era palid la faţă, iar în ochi i se citea regretul.

— Mallory...

— N-am de gând să iau aceleaşi decizii ca ea, am spus cu mâna tremurându-mi, neputându-mă opri. Nu vreau să-mi petrec restul vieţii într-un laborator. Nu mă interesează domeniul medical. Nu sunt perfectă, aşa ca ea, şi nu vreau să fiu.

Roşa şi-a dus mâna la piept.

— Draga mea, noi...

Eram sătulă.

Eram atât de sătulă de acea conversaţie, încât nici măcar nu aveam nevoie de cuvinte ca să le-o spun. Nu voiam să mi se ţină o predică. Nu aveam nevoie să aud nimic din ce îmi spuneau. Voiam să fiu cu Rider, să-i fiu alături aşa cum îmi fusese el mie de atâtea ori în trecut. Mi-am dat seama că aşa era corect.

Era rândul *meu* să am grijă de el şi să fiu cea puternică, cea care rămânea cu capul pe umeri, ca el să se poată prăbuşi puţin. Nu aveam de gând să mă destram şi să mă bazez pe alţii ca să mă refacă.

Şi de asta eram sătulă.

Răsucindu-mă pe călcâie, am ieşit din bucătărie şi am urcat în dormitor. Am trântit uşa după mine şi mi-am scos bluza lălâie. Am deschis uşa dulapului şi am scotocit după un sutien şi un top. Am luat un hanorac şi mi l-am tras peste cap. Mi-am strâns părul la spate, într-un coc lejer, şi mi-am vârât telefonul în geantă, pe care mi-am aruncat-o pe umăr. Am ieşit din dormitor în timp ce-mi scoteam cheile din geantă.

Am coborât treptele două câte două şi, când am ajuns pe hol, a apărut Roşa.

— Cari n-a vrut să spună asta.

— Nu contează.

M-am dus glonţ spre uşă. Ea s-a ţinut după mine.

— Unde pleci?

— Afară, am răspuns, cu inima bătându-mi nebuneşte.

— Mallory...

Deschizând uşa, m-am oprit şi m-am întors spre ea.

—Trebuie să-i fiu alături. Hector şi Jayden îi sunt ca nişte fraţi.

Aerul rece m-a învăluit, pătrunzând în casă.

—Trebuie să plec.

— Nu poţi...

— Trebuie să plec.

Am strâns clanţa mai tare când Cari a apărut în fundal.

Plec.Şi am plecat.

Am ieşit din casă, ştiind că Roşa şi Cari nu erau de acord şi că urma să am probleme cu ei.

Ştiind că îi dezamăgeam.

Că îi dezamăgisem deja.

*

Am încercat să-l sun din nou pe Rider, dar apelul a intrat direct în căsuţa vocală, iar mesajul pe care i l-am trimis nu apărea ca livrat. Ştiam că asta însemna că-şi închisese telefonul. Am încercat să nu mă panichez prea tare, fiindcă deja eram destul de neliniştită ca urmare a discuţiei cu Roşa şi Cari.

Cu Marquette n-am fifost nevoiţi să purtăm discuţia asta.

Doamne!

Dumnezeule, chiar mă duruse rău să aud asta! Dar durea şi să ştiu cum îl priveau pe Rider... şi chiar pe Hector şi pe Jayden. N-am crezut niciodată că ar putea gândi aşa. Eram atât de supărată, atât de dezamăgită, încât încheieturile mă dureau de cât de tare strângeam volanul.

Dar în momentul acela nu mă puteam gândi la Cari şi la Roşa. Aveam să mă ocup de acea situaţie când aveam să mă întorc acasă. Ştiam că avea să fie o mare problemă, dar eram sigură că procedasem corect.

Şi, totodată, greşit.

Primul loc unde m-am oprit a fost casa familiei Luna. Am găsit un loc de parcare la vreo două străzi distanţă şi am alergat pe stradă, în ciuda vântului rece care bătea. Am văzut Escortul lui

Hector. Oameni îmbrăcaţi cu geci groase şi căciuli stăteau pe treptele caselor, iar eu am trecut în grabă pe lângă ei, îndrep- tându-mă spre uşa din faţă. Decoraţiunea de toamnă de la intrare fusese înlocuită cu alta din brad şi vâsc.

Furia m-a cuprins iar când mi-am amintit ce spusese Rider despre profesorii de la şcoală: că vedeau nişte adrese şi nici măcar nu-i interesa să afle mai multe. Nu mă gândisem niciodată că Roşa şi Cari ar putea reacţiona la fel.

Se auzeau sirene vuind în depărtare când am bătut la uşă. Auzindu-le, mi-am amintit de ziua anterioară şi m-a trecut un fior pe şira spinării.

Am auzit paşi grei venind din casă şi m-am încordat. Uşa s-a deschis şi m-am trezit faţă în faţă cu un bărbat mai în vârstă, înalt. S-a uitat la mine, încruntându-se.

— Cine eşti?

— II caut pe...

In spatele lui a apărut un băiat. L-am recunoscut, îl văzusem cu o zi în urmă. Fusese în casa unde ne duseserăm, dar nu-i ştiam numele.

— Eşti gagica lui Rider.

L-a dat la o parte pe bărbatul acela.

— Pe el îl cauţi?

Am dat din cap.

— Da. Sus. Ultima dată când l-am văzut era la mansardă.

S-a dat la o parte şi m-a lăsat să intru. Am înghiţit în sec,
privind înjur. Livingul era ticsit de lume. L-am privit pe băiat.

— îmi pare atât de rău pentru Jayden. Eu...

Ochii lui au sclipit când a închis uşa.

— N-or să scape nepedepsiţi. Oh, nu. în niciun caz n-or să scape după ce mi-au atacat familia, a promis el, iar eu m-am cutremurat din nou.

Celălalt bărbat a clătinat din cap. Băiatul, despre care am presupus că făcea parte din familia Luna, mi-a indicat scările.

— E cam aglomerat acolo sus.

Mi s-a părut puţin ciudată afirmaţia, fiindcă, deşi nu mai fusesem la mansardă,'aveam impresia că era destul de mare. Am făcut stânga-mprejur şi m-am îndreptat spre scări, trecând pe lângă o femeie foarte înaltă, brunetă, care-şi ştergea lacrimile de pe obraji cu un şerveţel. Nu am văzut-o pe doamna Luna, dar nu mă puteam gândi decât la ce-i spusese Jayden ultima dată: că ea n-ar şti ce să se facă fără el. Mi s-a strâns inima.

Când am ajuns la etaj, am înaintat pe hol, trecând pe lângă nişte uşi deschise. Nu m-am uitat înăuntru, fiindcă nu voiam să văd dacă vreuna fusese camera lui Jayden. Nu voiam să-i văd lucrurile. Am trecut pe lângă dormitorul lui Rider.

Am deschis uşa de la capătul holului. Scara îngustă era slab luminată şi în aer plutea un miros stătut, de pământ, care-mi amintea de Jayden. Ţinându-mă de balustradă, am urcat şi am ajuns în capul scărilor.

Soarele pătrundea prin ferestrele prăfuite ale mansardei, dând suficientă lumină ca să văd şi fără să aprind vreun bec.

Şi am văzut.

Am văzut salteaua şi maldărul de perne.

Am văzut măsuţa plină de sticle şi doze de suc. Telefonul lui Rider era pe masă.

Am văzut televizorul oprit.

Am văzut canapeaua.

Inima mi s-a oprit şi a pornit într-o cădere liberă. A căzut asemenea stelelor căzătoare. Am tras repede aer în piept. II găsisem pe Rider. Dormea, cu capul sprijinit de speteaza canapelei. Dar nu era singur.

Geanta mi-a alunecat de pe umăr şi a căzut pe podea, făcând un zgomot surd.

Paige era acolo, ghemuită pe canapea, lângă el.

"Treizeci si doi

t

JZ gomotul genţii mele căzând pe podea nu i-a trezit. Paige s-a mişcat totuşi puţin. S-a ghemuit şi mai aproape de Rider şi, văzând asta, am simţit că mi-a tras cineva un pumn în stomac.

Nu-mi venea să-mi cred ochilor.

Pentru a mia oară în doar douăzeci şi patru de ore eram absolut uimită, iar creierul meu nu reuşea să proceseze ce se întâmpla.

Am deschis gura, dar un sentiment de sfârşeală m-a împiedicat să scot vreun cuvânt, uitându-mă la cei doi. Apoi mi-am îndreptat privirea spre masă, unde se afla telefonul lui Rider. Nu răspunsese la mesajele sau la apelurile mele. Crezusem că asta se datora faptului că îl susţinea pe Hector, dar el era acolo, acasă — însă nu cu Hector. Senzaţia de lovitură în stomac s-a intensificat.

Mi-am amintit ce-mi spusese băiatul de la intrare. *E cam aglomerat acolo sus*. Acum ştiam la ce se referise. Dumnezeule! Suferinţa mi-a umplut pieptul, o durere cât se poate de reală. Simţeam că mi se rupea inima.

Oricât de oribil ar părea, în acel moment nu mă gândeam la Jayden. Mă gândeam la clipele pe care le petrecusem cu Rider înainte de a pleca din acea casă. La cum mă îmbrăţişase. La cum mă sărutase. La cum mă atinsese. La ceea ce-mi mărturisise.

Iar acum era acolo, cu ea, şi dormiseră împreună?

Trebuia să plec din acel loc.

Luându-mi geanta, m-am întors pe călcâie. M-am strecurat pe scări în jos, tresărind de fiecare dată când scârţâia o scândură. Trebuia să ies de acolo înainte să se trezească Rider, fiindcă... nu puteam să-l înfrunt în acel moment.

Am închis încetişor uşa mansardei în urma mea, concentrându-mă doar la cum să plec mai repede. Şi apoi? Nu ştiam. Nu puteam să mă întorc acasă. Nu încă. Nu ştiam ce să fac. Ajunsesem la jumătatea holului când s-a deschis o uşă.

Hector a ieşit, trecându-şi o mână prin păr. A tresărit când m-a văzut.

— Hei, a spus el cu vdeea răguşită, lăsând mâna în jos. Nu ştiam că eşti aici.

Am privit în spate şi apoi m-am concentrat din nou asupra lui, încercând să controlez valul de emoţii care mă copleşeau.

— Eu... am trecut să văd ce faceţi... tu şi Rider. îmi pare atât de rău... pentru Jayden.

— Şi mie. Şi-a închis pentru o clipă ochii injectaţi. Ştii ce-i mai aiurea? Că nu sunt... nu sunt surprins, înţelegi? Chiar şi după ce s-a întâmplat cu vărul nostru, nu sunt surprins. încerca să se schimbe. Urma să aibă un job unde lucrez şi eu, dar... era prea târziu. Se amestecase prea mult cu oameni cu care nu te joci. Doar că am crezut... nici nu ştiu ce am crezut.

Nu ştiam ce să spun şi nici nu credeam că aş fi putut spune ceva.

— El... a zis Hector lăsând umerii în jos. Nu merita aşa ceva. Nu-mi pasă câţi bani le datora.

— Nu, am şoptit.

Şi m-am gândit la ziua aceea petrecută la garaj, la ceea ce îi spusese Rider lui Jayden: O *să fii ucis până la urmă.* Doamne, Rider avusese dreptate.

— Nu merita.

Hector a ridicat o mână şi şi-a trecut din nou degetele prin părul ciufulit.

— Nu cred... nici măcar nu cred că o să-i prindă poliţia... pe tipii care l-au ucis pe Jayden.

— Dar trebuie.

Mi s-a strâns inima. Refuzam să cred altceva.

— Ii va prinde.

Hector a încuviinţat şi mi s-a părut că-i era greu chiar şi să dea din cap.

—*Abuelita* a adormit. Au... au sedat-o.

Tot nu-mi găseam cuvintele, dar în sinea mea ştiam că era una dintre acele situaţii în care cuvintele erau de prisos. Doar faptele contau în asemenea momente, mi-am dat eu seama. De aceea mă dusesem să-l consolez pe Rider, să-i tiu alături.

Doar că, evident, avea deja pe cineva care să-l consoleze.

M-am apropiat şi am făcut singurul lucru pe care-1 puteam face: l-am înconjurat pe Hector cu braţele şi l-am ţinut strâns. Mai întâi s-a încordat, dar apoi a oftat şi m-a cuprins şi el în braţe.

— Mulţumesc, a şoptit răguşit.

Am încuviinţat şi m-am retras.

Hector a clipit repede de câteva ori.

— L-ai... Şi-a dres vocea. L-ai văzut pe Rider?

Am simţit din nou o durere în piept, care aproape că mi-a tăiat respiraţia.

— Doarme... N-am vrut să-l trezesc.

— Ce? II putem trezi. Ai venit până...

— Nu. E OK. Am dat să trec de Hector. II sun eu mai târziu.

— Dar...

— Nu-i nicio problemă. M-am forţat să zâmbesc şi l-am privit. Iţi... îţi sunt alături.

O urmă de zâmbet i-a apărut pe buze, apoi a mai dat o dată din cap, înainte să se întoarcă spre uşa mansardei. Am plecat, grăbindu-mă să ies din casă cât am putut de repede, fără să

alerg.

Ajungând în maşină, am ieşit din parcare şi... am început să conduc. Telefonul a început să sune când mă aflam la vreo trei străzi distanţă, dar nu m-am uitat la el. Am strâns volanul mai tare.

Telefonul a sunat din nou.

Apoi s-a oprit şi, câteva clipe mai târziu, a bâzâit iar, indicând că primisem un mesaj, însă tot nu m-am uitat.

Am continuat să conduc.

*

Până la urmă, n-am condus la întâmplare. Treizeci de minute mai târziu, m-am trezit mergând spre casa lui Ainsley, după ce plecasem de la Hector. Din fericire, a răspuns la uşă... purtând pantaloni scurţi din bumbac, şosete până la genunchi şi un hanorac supradimensionat.

Cumva, tot reuşea să arate superdrăguţ.

— Hei, ce faci...?

Ainsley nu şi-a mai terminat vorba când s-a uitat mai bine la mine. A făcut un pas în faţă şi m-a apucat de mână, trăgându-mă înăuntru. Căldura din casă abia a reuşit să-mi încălzească pielea îngheţată. Ducându-mă spre scări, a strigat:

— Mamă! A venit Mallory. Mergem sus.

— Bine.

A urmat o pauză şi televizorul din living nu s-a mai auzit.

— Vreţi ciocolată caldă?

>

Ciocolată caldă, a mimat Ainsley, dându-şi ochii peste cap.

— Nu, mamă. N-avem zece ani!

In acel moment mie mi-era poftă de o ciocolată caldă.

— Sigur?

Vocea mamei sale s-a auzit mai tare când noi am ajuns la jumătatea scărilor.

— Am cănile acelea mici care vă plac atât de mult.

— Doamne! Şi apoi, mai tare: Da, mamă. Suntem sigure.

— întrebam doar, a răspuns mama ei.

— Aş prefera tequila, a mormăit Ainsley când am ajuns sus.

Mama ei a apărut la capătul de jos al scărilor.

— Ce-ai spus?

— Nimic! Ainsley a rânjit repede şi m-a târât în dormitor, închizând uşa. Dumnezeule, femeia asta are auz de liliac! Nici nu ştiu dacă liliecii aud bine, dar aşa cred. S-a îndepărtat de uşă. Ce-ai păţit? Arăţi de parcă ai avea gripă.

— Nu am gripă.

Mi-am lăsat geanta pe podea şi m-am apropiat de patul ei, trântindu-mă pe el cu faţa în jos.

Ainsley şi-a târşâit picioarele spre pat.

— Eşti sigură? Sper că da, fiindcă nu vreau să-mi dezinfectez pilota.

Am rânjit, rostogolindu-mă pe o parte.

— Foarte sigură.

S-a trântit pe pat, f&cându-mă să salt.

— Ce-ai păţit? Ştiu că s-a întâmplat ceva, fiindcă, de când ne ştim, e prima dată când apari la uşă fără să anunţi. Ochii i s-au mărit. Au! Stai! Te-ai certat cu Rider? Trebuie să-l bat?

Mi s-a strâns inima.

— Nu. Nu chiar.

— Nu chiar?

Văzând că nu răspund, m-a strâns de picior.

— Nu înţeleg nimic din asta.

Ridicându-mă, am luat o pernă şi am îmbrăţişat-o.

— Voiam... să te sun ieri, dar ai multe pe cap.

Ainsley a ridicat o sprânceană.

— E posibil să orbesc sau nu, Mallory. Asta nu înseamnă că am multe pe cap.

Am privit-o cu îndoială. S-o fi purtat ea de parcă nu se stresa

deloc din cauza diagnosticului, însă încordarea gurii sale şi felul în care privise în altă parte indicau ceva complet diferit.

Povesteşte-mi, a insistat ea

.Inspirând adânc, i-am spus totul, începând cu moartea lui Jayden, continuând cu cearta avută cu Roşa şi Cari şi sfârşind cu faptul că-i găsisem pe Paige şi pe Rider dormind împreună pe canapea.

Ainsley a părut la fel de afectată ca mine. Nu îl cunoscuse pe Jayden, dar ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Doamne, dar e... Nici nu ştiu ce să spun. Şi-a dus o mână la piept. Cum se simte Hector? Da, ce întrebare prostească... Tu cum te simţi? Ai văzut... Da, altă întrebare prostească.

Făcând un salt în faţă, m-a lovit peste braţ.

Am tresărit, retrăgându-mă.

— Asta pentru ce-a fost?

— Ar fi trebuit să mă suni ieri! a exclamat în şoaptă. Ai trecut printr-o situaţie traumatizantă. Ai văzut pe cineva... Doamne, nici nu pot s-o spun. După toate prin câte ai trecut, acum vezi asta?

— Nimic... nimic din tot ce am suferit nu se compară cu ce i s-a întâmplat lui Jayden. îmi ardea gâtul. E atât de... lipsit de sens, înţelegi? Nu-mi pasă ce-a făcut sau ce n-a făcut, dar nu merita să-şi piardă viaţa.

— Nu, a consimţit şteigându-şi ochii cu dosul palmei. Ştii dacă poliţia l-a arestat pe tipul care a făcut asta?

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu. Hector... crede că nu o să reuşească să-l prindă, dar trebuie. Toată lumea ştia că... tipii ăia, Braden şi Jerome, erau... pe urmele lui.

Ainsley s-a cutremurat.

— E oribil.

Arsura din gât nu s-a diminuat, iar lacrimile care mi se formau în ochi refuzau să curgă. Aşa se întâmpla mereu. Nu conta. Canalele mele lacrimale erau defecte.

Eu eram defectă.

— Sărmanul Jayden! a spus Ainslcy încrucişându-şi braţele la piept. Sărmanul Hector! Doamne, nu-mi pot imagina aşa ceva. Nici nu vreau. Ştii când e înmormântarea? Sau e prea devreme?

— Cred că e prea devreme, am spus aranjându-mi o şuviţă rătăcită după ureche. Nu l-am întrebat pe Hector când ne-am văzut. Dar o să aflu eu şi te anunţ.

Niciuna n-a mai vorbit o vreme, apoi Ainsley a oftat.

— OK. Acum să trecem la situaţia cu Rider.

Tensiunea din pieptul meu a crescut, de parcă aş fi fost strânsă cu un cleşte.

— Nici nu ştiu ce să zic. A clătinat din cap. Adică, s-ar putea să nu se ii întâmplat nimic.

Am ridicat din sprâncene. Ainsley a tresărit.

— Hei, te rog să analizezi logic: aveau hainele pe ei, da?

Dumnezeule! Brusc, mi i-am imaginat dezbrăcaţi şi mi-a
venit să vomit.

— Da. erau îmbrăcaţi.

* 9

— Mă rog, asta nu înseamnă nimic. Când eu şi Todd am făcut sex nu ne-am dezbrăcat complet. In plus, se poate şi să se fi îmbrăcat după aceea.

M-am gândit la ce făcusem cu Rider cu o zi înainte, cu hainele pe noi. Cu aproape toate

hainele pe noi. Stai. M-am concentrat iar asupra cuvintelor lui Ainsley.

— Crezi c-au făcut sex?

— Ce? Nu. Mă rog, ăsta ar fi cel mai rău scenariu. Ca, îndurerat peste măsură cum era, să se fi culcat cu ea. Ainsley s-a uitat lung la mine. Nu la asta te-ai gândit?

— Eu...

Adevărul era că nu ştiam ce gândeam. Nu credeam că făcuseră sex, nu după tot 6e-mi spusese Rider cu o zi înainte. Mi-au căzut umerii.

— I-am văzut acolo şi m-am pierdut cu firea. Nu ştiu, am zis strângând perna în braţe. Eu tocmai... ce-1 apărasem în faţa Rosei şi a lui Cari. Am plecat de acasă ca să iiu cu el, să-i fiu alături, iar el nici măcar nu avea nevoie de mine. Avea... Mi s-a tăiat respiraţia pentru o clipă. O avea pe Paige şi n-a răspuns la apelurile, nici la mesajele mele. Era cu Paige, Ainsley, şi ieri... am ajuns destul de departe cu Rider şi...

Mi-am apăsat buzele cu degetele şi m-am întrerupt.

— Ce? a întrebat ea încet.

Nu voiam să spun asta cu voce tare, fiindcă accentua durerea din piept şi mă speria îngrozitor. Mă îngrozea, fiindcă ştiam că simţeam ceva destul de puternic, iar dacă recunoşteam asta, devenea real.

— îl iubeşti, aşa-i? a spus ea.

Strângând din pleoape, m-am forţat să respir. In urmă cu o zi, simpla idee de a mă îndrăgosti, de a fi îndrăgostită era pe cât de înspăimântătoare pe atât de emoţionantă. Acum era doar înspăimântătoare.

— Da. Aşa cred. Am deschis ochii şi i-am întâlnit privirea. Nu. Nu cred. Ştiu sigur că sunt. Sunt îndrăgostită de el. Cred c-am fost îndrăgostită de el toată viaţa. Şi îl iubesc pe Rider cel de acum mai mult decât pe băieţelul din copilărie.

Bătăile inimii mi s-au înteţit.

— Şi asta mă sperie.

— La naiba, cred şi eu că te sperie, a fost ea de acord, schiţând un zâmbet. De-aia mie puţin îmi pasă de ce i se întâmplă lui Todd. Nu-1 iubesc. Nu cunosc sentimentul, dar cred că e înspăimântător.

M-am uitat la ea o clipă şi am simţit din nou nodul în stomac.

— Credeam că şi Rider simte la fel, am zis.

— Hai să nu ne panicăm, da? Nu ştim ce s-a întâmplat cu adevărat acolo. Dormeau pe canapea, nu se ţineau în braţe...

— Ea era lipită de el.

îmi făcea rău să spun asta, dar trebuia să mă eliberez ca să pot respira în continuare.

— N-o ţinea în braţe sau chestii de-astea, dar nu era spaţiu între ei. Deloc.

— Asta tot nu înseamnă nimic.

Am ridicat din sprâncene.

— OK, Rider va avea nevoie de o scuză foarte bună pentru a se justifica, dar adevărul e că nu ştim ce s-a întâmplat. Paige e prietenă cu el şi cu Hector, nu? II cunoştea pe fratele lui Hector?

Am încuviinţat.

— Atunci e posibil să nu se fi întâmplat nimic.

Voiam să nu se fi întâmplat nimic. Pe de altă parte, îmi doream contrariul. Cam aiurea, nu?

Fireşte că, dacă s-ar fi întâmplat ceva între ei, m-ar fi durut şi ar fi fost groaznic, dar viaţa mea ar fi revenit la normal. N-ar fi trebuit să-mi fac griji pentru astfel de lucruri. Sau pentru ceea ce credeau Cari şi Roşa despre Rider. N-ar fi trebuit să mă lupt pentru el.

Sau să mă lupt în general.

M-am foit, stânjenită de gândurile care-mi treceau prin minte.

Ainsley şi-a pus mâna pe braţul meu.

— A încercat să te sune de când ai plecat?

M-am uitat la geantă.

— A sunat telefonul de câteva ori, dar... nu m-am uitat.

M-a privit de parcă-mi funcţiona doar jumătate din creier.

— Ar trebui să verifici. Serios.

— Au fost, probabil, Roşa sau Cari.

Dar m-am dat jos din pat şi mi-am luat geanta. M-am aşezat şi am deschis compartimentul lateral. Am atins ecranul şi m-a lovit dezamăgirea.

— Nu e numărul lui. E un număr necunoscut.

— Oh, a oftat ea.

— Oricine o fi a lăsat un mesaj. Stai să văd.

— Poate Cari şi Roşa au angajat un detectiv particular ca să te găsească.

In ciuda tuturor lucrurilor, am râs şi am atins căsuţa de mesaje vocale.

— Ar fi o... ah!

M-am oprit din vorbit când am recunoscut vocea.

— Ce?

Ochii i s-au mărit când s-a aplecat spre mine.

— Ce e?

Clătinând din cap, am întins mâna şi am dat pe speaker. Amândouă ne-am uitat lung la telefon, în timp ce vocea profundă a lui Rider umplea camera.

— Mallory, sunt Rider. Folosesc telefonul lui Hector. Am uitat că bateria era pe ducă şi am rămas fără telefon. Nu mi-am dat seama. Acum se încarcă. Rahat. Nu contează. Hector mi-a spus că ai fost aici, la mansardă. De ce nu m-ai trezit?

A urmat o pauză, iar Ainsley a murmurat:

— Bună întrebare.

I-am aruncat o privire în timp ce Rider continua:

— La dracu. Acum ştiu de ce. Mallory, sună-mă. încearcă să suni la numărul ăsta sau la al meu. Te rog.

S-a auzit o uşă închizându-se, apoi el a spus:

— Te rog, Mallory. Sună-mă.

Mesajul vocal s-a întrerupt şi am rămas amândouă pe pat, uitându-ne în continuare la telefon. Ainsley a vorbit prima:

— Ai de gând să-l suni?

— Eu...

Am simţit o urmă de speranţă, dulceagă în comparaţie cu amărăciunea dezamăgirii şi a frustrării.

— A spus că i-a murit bateria. Asta explică de ce nu a răspuns când l-ai sunat, a dedus Ainsley. Şi nu te-a minţit niciodată, nu?

Am clătinat din cap. îmi aminteam că-mi spusese că nu prea mai avea baterie la telefon.

— Şi a sunat, în mod evident, imediat după ce

ai plecat de la Hector, a continuat ea. Asta trebuie să însemne ceva.

Aşa credeam şi eu, însă, sincer, chiar nu mai ştiam la ce să mă aştept.

— Sună-1, m-a îndemnat Ainsley. Dă-i şansa să-ţi explice.

Când am ridicat privirea spre ea, zâmbea slab.

— Nu sunt expertă în relaţii amoroase, dar, dacă eşti îndrăgostită de el, trebuie să-i dai şansa să-ţi explice tot. Iar tu-1 iubeşti, nu-i aşa?

Inima mea striga că da.

Sună-1.

'Treizeci si trei

/

ştiam ce să fac.

Adică, ştiam că trebuia să mă duc acasă şi să înfrunt situaţia, dar în privinţa lui Rider habar n-aveam ce să fac. Voiam şi, în acelaşi timp, nu voiam să vorbesc cu el.

Nu voiam ca tocmai acum să-şi facă griji pentru... drame amoroase. Băiatul la care ţinea ca la un frate tocmai fusese ucis. Nu avea nevoie să-şi mai facă griji şi pentru mine şi pentru ceea ce avea să se întâmple sau nu între noi.

Dar mi-era şi teamă de ce avea de spus.

Teamă de felul cum m-ar fi făcut să mă simt.

Se părea că nu avusese nevoie de mine.

Am tresărit. Detestam gândul acela, fiindcă era îngrozitor şi mă durea. îmi răscolea inima, pentru că, atunci când venise vremea să schimbăm rolurile şi să fiu alături de el, mi-o luase altcineva înainte. Sentimentul acela părea ridicol, însă chiar aşa mă simţeam. Asta era realitatea.

Simţeam că fusesem cumva o dezamăgire.

Când am ajuns acasă, chiar înainte de cină, m-am aşteptat ca Roşa şi Cari să fie unde-i lăsasem, în bucătărie, pregătiţi să se năpustească asupra mea de îndată ce aveam să intru pe uşă.

Dar n-a fost aşa.

Uşa bibliotecii era închisă şi am auzit pe cineva trebăluind

prin bucătărie — probabil Roşa. M-am oprit la baza scărilor, ştiind c-ar fi trebuit să înfrunt situaţia, să intru în bucătărie şi să dau socoteală.

In schimb, am urcat repede pe scări şi am închis uşa dormitorului în urma mea. Mi-am scos telefonul şi mi-am lăsat geanta pe scaunul de lângă fereastră. In timp ce conduceam, îmi sunase telefonul. Fusese Rider, de data asta de pe numărul lui. îmi lăsase un alt mesaj.

Mi-am simţit stomacul plin de noduri când am ridicat telefonul, mi l-am lipit de ureche şi am ascultat mesajul. O clipă de tăcere şi apoi: „La naiba!” Atât, nu mai spusese nimic altceva. Mesajul se încheiase.

M-am aşezat pe scaunul de la fereastră şi m-am uitat la telefon. Cu stomacul întors pe dos, mi-am muşcat buza.

îl iubeam pe Rider.

Doamne!

Eram îndrăgostită de el.

Eram sigură de asta. Dragostea era sentimentul acela plin de speranţă din sufletul meu, pe care-1 încercam de flecare dată când îl vedeam pe Rider. Era acea senzaţie că uitam de toate când eram cu el. Era faptul că mi se tăia respiraţia când el mă privea intens. Era icnetul pe care mi-1 smulgea la cea mai mică atingere. Era... era acel sentiment de a fi eu însămi în preajma lui, de a şti că nu trebuia să fiu perfectă sau să-mi fac griji cu privire la ceea ce gândea el, fiindcă mă accepta aşa cum eram. Şi, cu toate astea...

Dragostea mă speria îngrozitor.

Nu voiam să sufăr. Ştiam că Rider ţinea la mine, că mă iubea chiar, aşa cum îţi iubeşti prietenii din copilărie, însă nu ştiam dacă era vorba despre acelaşi sentiment pe care-1 încercam eu pentru el. Exista o diferenţă între a iubi pe cineva şi a fi îndrăgostit. Iar el nu spusese că era îndrăgostit de mine. Spusese multe şi făcuse şi mai multe... însă nu rostise niciodată acele

cuvinte. Să-l văd cu Paige m-a durut atât de mult încât nu puteam să exprim în cuvinte, un sentiment complet nou pentru mine. Mă simţeam rău şi eram nervoasă, de parcă aş fi uitat să fac ceva, deşi n-aveam nimic de făcut.

Suferinţa din dragoste era, fără îndoială, şi mai rea/

Nu voiam să-l pierd într-o bună zi... şi, Doamne, existau atâtea moduri în care puteai pierde pe cineva! Nu voiam să-l dezamăgesc. Nu voiam să mă dezamăgească *el* pe mine.

Neliniştită, m-am ridicat de pe scaunul de la fereastră şi m-am îndreptat spre uşă. M-am oprit chiar înainte s-o deschid. Unde mă duceam? Dacă coboram, trebuia să-i înfrunt pe Cari şi pe Roşa, aşa că m-am retras spre pat şi...

Nu i-am înfruntat.

Nu l-am sunat pe Rider.

Ca pe vremea când aveam doisprezece ani, am făcut ce ştiam mai bine.

M-am ascuns.

*

Urma să fie o zi groaznică.

Numai la asta mă gândeam în timp ce mă târâm spre intrarea din spate a liceului. Jayden nu avea să mă surprindă lângă dulăpior. Nu mai putea să apară pe neaşteptate la prânz ca să flirteze cu fetele şi să le fure cartofii prăjiţi, iar eu mi-am imaginat că toată lumea avea să vorbească despre ce se întâmplase sâmbătă.

Mă durea fiecare părticică a corpului în timp ce urcam scările spre dulăpior. Puloverul gros pe care-1 purtam nu mă proteja deloc de frigul care mi se instalase în oase. Abia dacă dormisem noaptea trecută şi cred că Roşa simţise asta, fiindcă tot ce spusese la micul dejun fusese să mă îmbrac gros, fiindcă se anunţase ninsoare. Cumva, faptul că nu menţionase ce se petrecuse cu o zi în urmă fusese mai înspăimântător decât dacă m-ar fi înfruntat direct. Simţind că deja aveam nevoie de o siestă,

am deschis uşa dulăpiorului.

— Şoricel.

Am tresărit şi m-am întors brusc. Gândurile mi s-au împrăştiat când am ridicat privirea spre Rider.

Arăta... extenuat. Sub ochi avea cearcăne, iar părul îi era ciufulit, de parcă şi-ar fi trecut de mai multe ori mâinile prin el. li crescuse puţin barba şi am vrut să mă arunc în braţele lui. Să-l ţin strâns, pentru că, atunci când ochii lui căprui i-au întâlnit pe ai mei, în adâncul lor se citea o tristeţe infinită.

Am rămas pe loc.

Rider a făcut un pas în faţă, ignorând persoana căreia îi tăiase calea.

— Putem să vorbim?

Inima îmi bătea cu putere în piept.

— Trebuie...

— Trebuie să te duci la oră. Ştiu, a spus el apropiindu-se şi mai mult.

Atât de mult, încât ni se atingeau vârfurile încălţămintei.

— N-am putut să mai aştept până la prânz. Adică, o s-o fac, dar, te rog, dă-mi şansa să discut cu tine.

Am deschis gura, dar nici măcar nu ştiu ce voiam să spun. Ceea ce mi-a ieşit pe gură m-a surprins.

— Putem vorbi acum.

— Acum? Pe chip i s-a reflectat uşurarea. Ai pleca de la şcoală?

Am încuviinţat şi am închis dulăpiorul. Habar n-aveam ce făceam. Noaptea trecută nu fusesem pregătită să discut cu el. Nu eram sigură nici că în acel moment se schimbase ceva, iar să plec de la şcoală era o idee foarte proastă.

Dar asta am făcut.

M-a privit o clipă, de parcă nu m-ar fi crezut. Nici măcar eu nu mă credeam, dar am luat-o din loc. Şi am mers o vreme, ieşind în aerul rece şi îndreptându-ne spre maşina mea, în sens invers valului de elevi. Nimeni nu ne-a oprit. Nimeni nu a privit de două

ori în direcţia noastră. Am urcat în maşină şi am pornit motorul, precum şi căldura. Nu mi-am permis să mă gândesc l

ce faceam sau la câte probleme aş fi avut dacă cineva de la şcoală ar fi sunat acasă.

L-am privit pe Rider şi mi-am dat seama că purta doar un pulover negru şi nişte blugi. Nu avea geacă.

— Nu îngheţi?

Privirea lui a rătăcit peste chipul meu.

— Nici măcar nu simt frigul acum.

Ferindu-mi privirea, am băgat în marşarier şi am ieşit din parcare.

— Unde mergem?

— Putem merge acasă la Hector, a sugerat el. Nu e nimeni acolo acum. Sunt toţi plecaţi la mătuşa lui.

M-am gândit la formularea pe care o folosise Rider.

— De ce nu spui niciodată... Ja mine acasă”?

Nu a răspuns şi, când m-am uitat spre el, privea pe geam, cu maxilarul încleştat.

— Rider, am insistat. Vrei să vorbeşti. Hai să vorbim.

— Voiam să vorbim despre ce ai văzut ieri, a răspuns el.

Mi s-a pus încă un nod în stomac.

— Aş vrea să discut mai întâi subiectul ăsta.

Rider şi-a sprijinit ceafa de tetieră. Au trecut câteva clipe înainte să vorbească:

— Nu o simt ca pe... casa mea, Mallory. Nu e la mine acasă.

M-am concentrat asupra drumului.

— Ce înseamnă asta? Casa arată ca un cămin.

— Nu. A ta este un cămin. Tu eşti acolo. In living, în bucătărie, în dormitor, a explicat. Dar în

a mea eu doar dorm.

O senzaţie neplăcută mi-a răsucit stomacul.

— Doamna Luna... te face să te simţi aşa?

Nu, a oftat el. Fireşte că nu, dar nu sunt... sunt un copil adoptat, doar unul dintre cei mulţi pe care i-a avut doamna Luna. Nu sunt nepotul ei. Dumnezeu e martor că nu-l pot înlocui pe Jayden şi, indiferent cât de bine-venit m-ar face ei să mă simt, voifi major imediat ce termin liceul. Nu le sunt rudă de sânge. Sunt doar o altă gură de hrănit. Nu trebuie să uit niciodată asta.

M-am gândit la ce spusese Cari cu o zi în urmă şi înţelegeam ceea ce simţea Rider, deşi nu eram convinsă că-i acorda doamnei Luna suficientă încredere; şi nici că avea prea multă în el însuşi.

— Nu e mare lucru, a adăugat.

— Cred că este.

Am încetinit când am dat de aglomeraţie şi l-am privit. Se uita încă pe geam, trasând linii cu degetele pe sticlă. Am inspirat şi am dat glas gândurilor pe care le ţinusem pentru mine.

— Nu cred... că-ţi dai seama cât de mult ţin la tine Hector şi doamna Luna şi cât de mult a ţinut şi Jayden. Cred că eşti convins că nu meriţi afecţiunea asta. La fel se întâmplă şi cu şcoala, şi cu arta... cu facultatea.

Mâinile mi s-au încleştat pe volan şi m-am simţit foarte sigură de ceea ce aveam să spun:

— Ai renunţat la tine, înainte ca altcineva să o poată face.

Am fost întâmpinată de tăcere.

Simţeam privirea lui Rider asupra mea. Au trecut câteva clipe.

— Asta-i absurd, cu atât mai mult cu cât vine din partea ta. Ieri tu ai renunţat la mine.

Am încercat să mă apăr, dar nu aveam cum. Am înghiţit în sec.

— Ştiu. Ai dreptate, dar şi eu am.

— Cum vine asta? a întrebat pe un ton sfidător.

— Fiindcă şi eu renunţ la mine în fiecare zi, am recunoscut.

Obrajii îmi ardeau, dar am continuat:

— Ştiu că fac asta.

A tras zgomotos aer în piept.

— Mallory...

Am clătinat din cap, gândindu-mă la emoţiile mele contradictorii, la toate nevoile şi dorinţele mele.

— Aşa este. Fac mereu asta. Fără să vreau. Sau poate că da. £... mai uşor să-mi fie teamă de toate.

— Cum aşa? Vocea **i** s-a îmblânzit. Cum poate fi mai uşor?

Am schiţat un zâmbet slab. Deodată, mi-am dorit să fiu acasă,
cu capul sub pătură.

— Nu poţi da rateuri când nici măcar nu încerci, nu? Ştii asta.

Rider a înjurat ca pentru sine şi nu a mai spus nimic. Când
am intrat în parcarea aflată la câteva case distanţă de locuinţa lui Hector, m-am gândit că nu fusese o idee bună să ne ducem acolo pentru a sta de vorbă, aşa că nu am oprit motorul.

Rider şi-a desfăcut centura de siguranţă şi sunetul pe care aceasta l-a făcut s-a auzit cu ecou în maşină. L-am privit.

— Poate ar trebui... să vorbim mai târziu.

— Ce? S-a oprit, cu mâna pe portieră. Nu. Nu după tot ce-ai spus adineaori. N-ai să renunţi fără

ca măcar să vorbim înainte. Mai ales după ce practic m-ai acuzat că şi eu fac la fel.

Avea dreptate, însă am ezitat.

— Suntem aici. Da? Hai să vorbim.

Dorinţa de a fugi înapoi la şcoală sau acasă mă încerca din greu. Chiar nu-mi venea să cred că plecasem de la ore şi că stăteam în faţa casei lui Rider — casa pe care nu o considera *acasă.*

— OK, am şoptit.

Rider a aşteptat să-mi iau geanta şi să ies din maşină înainte să coboare şi el, de parcă s-ar fi temut să nu pornesc motorul şi să plec în trombă, dacă ieşea înaintea mea. L-am urmat pe stradă, tremurând în timp ce vântul îmi ridica părul.

In casă era linişte când am intrat şi, de data asta, mirosea mai degrabă a dovleac decât a măr. Nu m-am putut abţine şi m-am uitat la peretele din spatele canapelei. Printre toate fotografiile înrămate, l-am văzut pe Jayden imediat. Era o fotografie de Crăciun, probabil de anul trecut. Stătea în faţa unui pom de Crăciun, zâmbind larg spre aparat şi ţinând la piept un steag al statului Puerto Rico.

Am simţit o apăsare în piept şi am crezut că avea să mi se oprească inima. Nu-mi venea să cred că murise.

Privirea mi-a alunecat de-a lungul peretelui acoperit de fotografii şi le-am văzut: fotografii ale lui Rider, amestecate cu cele ale lui Hector şi Jayden, de parcă ar fi făcut parte din familie.

Pentru că *făcea* parte din familie.

Nu le observasem până atunci, dar Rider era acolo. Cum de nu putea să vadă asta?

Rider nu s-a îndreptat spre bucătărie, ci a

urcat, iar eu l-am urmat în dormitorul unde abia dacă petrecea timp.

A aprins lumina. Primul lucru pe care l-am văzut a fost exemplarul din *Iepuraşul de catifea.* Se afla pe noptieră. Mi-am lăsat geanta să cadă pe podea.

Rider s-a aşezat pe scaunul din faţa biroului său ordonat — pe care probabil nu-l folosea.

— Mi-a murit telefonul la un moment dat, sâmbătă noapte, a început să vorbească, iar eu m-am întors încet spre el. îţi aminteşti că îţi spusesem asta cu puţin timp înainte? Mai avea zece la sută chiar înainte... să se întâmple ce s-a întâmplat.

M-am aşezat pe marginea patului.

— Nu ţi-am ignorat apelurile şi am tot vrut să găsesc un telefon şi să te sun, doar că era haos. Câţiva dintre băieţi încercau să-i convingă pe ceilalţi să-i urmărească pe Braden şi pe Jerome, iar eu încercam... să-l ţin pe Hector acasă, fiindcă nu puteam... Şi-a dres glasul. Nu pot să-l pierd şi pe el.

— Ştiu că erai ocupat. Nu m-am panicat fiindcă nu-mi răs- pundeai la telefon. Am... am venit fiindcă am vrut să fiu aici, alături de tine. Aveam nevoie... să-ţi fiu alături. De aceea am venit.

— Nu ştiam că Paige va fi aici.

Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei şi nu s-a uitat în altă parte.

— Habar n-aveam. îţi jur că habar n-aveam că va fi aici. A făcut o pauză, ridicând din umeri. Era foarte afectată. Paige îi cunoaşte pe Jayden şi pe Hector de ani de zile. Ea şi Jayden se tachinau mereu, dar ţineau mult unul la celălalt.

Am închis ochii. înţelegeam asta, chiar înţelegeam. Presupun că fraţii şi surorile se ceartă aşa ca ei. Jayden şi Paige fuseseră mult mai apropiaţi decât fuseserăm eu şi Jayden şi[f] în ciuda tuturor lucrurilor, îmi părea rău pentru ea. Dar nimic din toate astea nu schimba felul cum mă simţisem când îi văzusem pe ea şi pe Rider.

— Cred că a adormit după mine, a explicat el. Nu ne-am aşezat aşa intenţionat.

— Era... lipită de tine. De parcă aţi mai fi făcut asta şi înainte, am spus cu voce joasă. Mi-am pierdut cumpătul şi am plecat. Nu puteam să rămân acolo.

— Te-a durut, a spus el.

Coborând privirea, am încuviinţat.

— Nu mă aşteptam. Am vrut doar să-ţi fiu alături.

— Şi eu voiam să fii aici, a zis el ridicându-se.

L-am urmărit cu privirea. Şi-a trecut mâna prin păr.

— Te voiam aici, dar în acelaşi timp nu voiam să fii implicată în ce se petrecea... în ce s-ar fi putut petrece. Văzuseşi deja ce i se întâmplase lui Jayden.

— Şi tu.

— Da, dar eu...

— Niciun „dar”. Nu a fost... uşor pentru nimeni. Mai ales pentru persoana care-i era ca un frate.

Mi-am dat părul la o parte de pe faţă, iar’ Rider s-a oprit la câţiva paşi de mine. Părea o greşeală să purtăm în acel moment discuţia aceea.

— Nu vreau să te concentrezi pe noi acum. Jayden...

— Ar înţelege că trebuie să lămurim lucrurile, m-a întrerupt el. însemni totul pentru mine, iar când Hector m-a trezit şi mi-a spus că ai fost aici... La naiba, mi s-a oprit inima. îmi pare rău. La naiba, Mallory, îmi pare atât de rău! Vorbeam despre Jayden şi am adormit. Nu dormisem deloc toată ziua, iar tu cred că ai ajuns la scurt timp după ce am aţipit. N-a fost nimic plănuit. îţi jur că nu s-a întâmplat nimic între noi. Nu ţi-aş face una ca asta, iar Paige e conştientă de asta. Rider s-a îndreptat spre pat şi s-a aşezat, cu faţa spre mine. Ştie ce simt pentru tine. Poate că n-o să ne trimită felicitări prea curând, dar ştie, a zis el cu jumătate de zâmbet, care a dispărut imediat.

Inima a început să-mi bată mai tare.

— Ce... simţi pentru mine?

— Cred că e destul de evident.

— Să zicem că am nevoie de mai multe detalii.

Şi-a ridicat genele şi privirile ni s-au întâlnit.

— Pot face asta pentru tine.

— Bine.

M-am aplecat spre el.

— Niciodată nu am încetat să mă gândesc la tine, după ce te-au luat. Patru ani. Tot ce speram era ca tu să fi ajuns într-un loc bun. Nu m-am aşteptat să apari la şcoală. Nici nu visam la aşa ceva. Dar s-a întâmplat, iar asta m-a dat peste cap. Erai aşa cum mi te aminteam, însă diferită. Când eram mici, îmi imaginasem ce tânără aveai să devii şi, brusc, te aflai în faţa mea. De îndată ce mi-ai rostit numele, când m-ai îmbrăţişat, am ştiut. Rider s-a întins şi mi-a luat mâna într-a lui. Am ştiut că o să mă îndrăgostesc de tine şi chiar aşa s-a întâmplat. Te iubesc, Mallory.

Am deschis buzele ca să inspir.

— Poftim?

—Te iubesc, şi nu e dragostea pe care o simţeam unul pentru celălalt când eram mai mici, înţelegi? Paige ştie asta, la fel şi Hector. Şi Jayden ştia. Te iubesc.

O, Doamne!

Am rămas nemişcată, absorbind cuvintele, în timp ce-şi făceau loc prin hăţişul gândurilor mele, pătrunzându-mi în piele şi în muşchi, până în oase.

Rider Stark *mă iubea*.

Am reacţionat fără să gândesc.Năpustindu-mă asupra lui, l-am înconjurat cu braţele. Cumva, nici nu ştiu cum, am ajuns în poala lui, cu genunchii de-o parte şi de alta a coapselor sale. La început, doar ne-am ţinut în braţe. Voiam să plâng; să râd. Să fac un milion de lucruri în acelaşi timp.

Voiam să-l sărut.

Ceea ce am si făcut.

Când am ridicat capul şi m-am aplecat, a ştiut ce voiam şi mi-a oferit. Buzele lui le-au atins pe ale mele şi, încă o dată, m-am pierdut în el, în noi. Respiraţiile ni s-au întrepătruns. Mâinile noastre au început să se mişte.

îmi doream să se întâmple *asta.* Voiam *mai mult.*

M-a cuprins certitudinea. Sâmbătă nu fusesem pregătită, dar acum eram. Nu ştiam ce mă facea să fiu atât de sigură, atât de neînfricată, când, în urmă cu două zile, ezitasem din plin, însă mi se părea că între timp trecuse o eternitate. Poate din cauza evenimentelor din weekend, a ceea ce i se întâmplase lui Jayden. Văzusem cum fusese curmată o viaţă. Poate că de aceea voiam să trăiesc, să încerc totul. Putea fi vorba şi despre ce se întâmplase după aceea, despre cearta cu Roşa şi Cari şi despre faptul că-mi dădusem seama că aveam să fac greşeli, că nu eram perfectă — că nu puteam fi. Existase ceva eliberator în asta. Faptul că-1 găsisem pe Rider cu Paige mă obligase să-mi recunosc sentimentele pentru el, în loc să le evit în continuare. Mă făcuse să vorbesc cu el deschis despre toate astea. Să-l aud spunând că mă iubea.

Oricare ar fi fost motivul, ştiam, cu toată fiinţa

mea, că asta era ceea ce-mi doream în acel moment, acolo.

L-am sărutat, fără să mă gândesc dacă o făceam bine sau nu. I-am gustat buzele, i-am atins limba şi mi-am lăsat palmele să-i alunece pe piept. I-am simţit inima bătându-i tare. Corpul meu s-a mişcat deasupra lui, iar senzaţiile nebuneşti, ameţitoare mi-au înfiorat pielea. Mi-am strecurat mâna pe sub tricoul lui, uimită de reacţia întregului său trup când palma mea i-a atins abdomenul. Voiam să-l simt, să simt mai mult.

Lăsându-mă pe spate, mi-am apucat marginea puloverului. Cu ochii mijiţi, îmi urmărea mişcările mâinilor, iar buzele i s-au întredeschis când mi-am scos puloverul şi l-am lăsat să cadă pe podea.

— La naiba... a spus cu voce groasă, răguşită. Mallory, eşti...

— Cum? am şoptit, simţind că-mi ardea trupul din două motive diferite.

— Eşti frumoasă.

Privirea i s-a oprit pe marginile dantelate ale sutienului meu.

— Nu credeam că te voi vedea aşa vreodată. Sunt atât de norocos, iar tu atât de frumoasă, Mallory...

Inima mi s-a umflat atât de repede, încât am crezut c-o să plutesc până în tavan.

— Dar cred că... Mi-a cuprins şoldurile mai tare. Trebuie să ne oprim.

Să ne oprim era ultimul lucru pe care voiam să-l fac. Curajul îmi curgea prin vene. Mi-am împins şoldurile în jos, iar geamătul lui mi-a provocat un fior.

— Nu vreau.

— Mallory.

Numele meu suna ca o rugăminte, dar şi ca un blestem în timp ce mâinile lui îmi mângâiau trupul.

— Am trecut prin multe. Nu vreau să-ţi pară rău.

— N-o să-mi pară rău.

Mi-am lipit fruntea de a lui.

— Sunt pregătită pentru asta... cu *tine.*

Am strâns între degete materialul maioului său.

— îmi doresc asta. Te iubesc. Sunt îndrăgostită de tine.

Nu ştiu ce i-am spus, mai precis, ca să-l conving, dar mâinile i s-au încordat pe talia mea şi m-am trezit pe spate, sub el, cu gura lui cuprinzând-o pe a mea. Săruturile erau pasionale, ameţitoare şi ştiam ce-mi comunicau: şi Rider era pregătit.

"Treizeci şi patru

/ *otul* a prins viteză şi apoi a încetinit.

Rider şi-a dat jos tricoul şi, chiar dacă-1 mai văzusem aşa, nu eram pregătită să-l revăd, li simţeam pielea netedă şi tare sub degetele mele. Corpul lui era atât de diferit de al meu... Carnea mea era moale sub mâinile lui, însă şi el părea la fel de uimit ca mine. Explora. Şi eu făceam acelaşi lucru. De-abia am mai vorbit când ne-am dat jos blugii, mai întâi el şi apoi eu. Sutienul mi-a alunecat peste braţe.

Eram stresată. Mâinile îmi tremurau. Nimeni nu mă mai văzuse aşa — aproape dezbrăcată.

Dorinţa de a mă acoperi era greu de ignorat, dar, când pieptul lui l-a atins pe al meu, fără nimic între noi, n-am mai gândit.

Totul s-a rezumat la emoţii şi, spre deosebire de data trecută, am uitat complet de atingerea amară a panicii şi m-am lăsat învăluită de căldura minunată şi de tensiunea aceea ciudată. Eram agitată şi nu ştiam la ce să mă aştept, însă asta nu reducea pasiunea şi nu mă făcea să fug. M-am lăsat purtată de adrenalină când mâinile mi-au alunecat mai jos, iar ale lui le-au urmat. Trupurile noastre se atingeau, neliniştite, căutând. Mâna lui mi-a mângâiat şoldul, iar degetele mi-au atins marginea lenjeriei. M-am cutremurat, arcuindu-mi spatele. Sunetul pe care l-a scos el mi-a făcut degetele de la picioare să se chircească.

Sprijinindu-se pe coate, s-a aplecat spre mine. M-a sărutat profund, fără grabă, în timp ce se lipea de mine. Mi-am încolăcit piciorul în jurul piciorului său. Degetele mâinii mi s-au împleticit în părul lui. Gura lui a părăsit-o pe a mea, iar buzele sale au urmat traiectoria bărbiei şi a gâtului meu. Simţurile mi-au luat-o razna în timp ce el cobora, lăsând o urmă de foc pe trupul meu.

— Rahat, a mormăit el ridicând capul.

Am deschis ochii clipind. Buzele îmi ardeau.

— Ce este?

— Trebuie... să ne oprim.

S-a ridicat, luându-mi faţa între mâinile sale.

Să ne oprim? Nu voiam să ne oprim.

A scos un geamăt din gâtlej, gândind, probabil, la fel ca mine.

— Nu am prezervative la mine.

— Nu? am reacţionat surprinsă.

Şi-a sprijinit fruntea de a mea.

— Bănuiesc că nici tu.

Aproape că am izbucnit în râs.

— Nu poartă toţi băieţii... câte un prezervativ în portofel?

Faţa îmi ardea când am pus întrebarea.

Rider a chicotit.

— Doamne! Aş fi vrut eu. Doar că eu... ştii. N-am mers niciodată atât de departe.

— Ştiu.

Mi-am trecut o mână peste pieptul lui, încercând să-mi controlez respiraţia.

— Nu ai cumpărat când... erai cu Paige?

Privirea lui a întâlnit-o pe a mea.

— Ba da. O dată. Dar nu le-am folosit. A întors capul, săru- tându-mi mijlocul palmei. Iar azi nu plănuiam să se întâmple asta.

Mi-am muşcat buza. Pe de-o parte, voiam să uit că nu aveam protecţie, dar ar fi fost incredibil de nechibzuit. Şi prostesc. Era greu să fii responsabil, dar dacă nu puteam face asta...

— Sunt... Sunt şi alte lucruri pe care le putem face.

A schiţat un zâmbet.

— Oh, da, desigur, există alte lucruri pe care le putem face.

Aşa că am făcut câteva lucruri. Lucruri pe care le începuserăm
sâmbătă. Şi, de data asta, când mâna lui mi-a alunecat peste coapse, apoi între ele, nu m-am panicat. Pe măsură ce senzaţiile necunoscute şi aproape copleşitoare au pus stăpânire pe mine, le-am primit cu bucurie. L-âm atins fără să-mi fie teamă că nu ştiam ce să fac şi am descoperit repede că nu prea puteam greşi. Tot ce se putea auzi mai tare decât bătăile inimii mele erau gemetele noastre întretăiate.

Când totul s-a terminat, m-am simţit sleită de puteri, dar într-un mod minunat, cum nu-mi imaginasem că ar fi posibil. Abia dacă puteam descrie acel sentiment. Ca şi cum cineva m-ar fi împins în toate direcţiile, însă într-un mod foarte plăcut, iar când toată acea tensiune bizară s-a risipit, m-am simţit ca lovită de valuri. Părea că şi Rider simţea la fel, fiindcă, atunci când s-a prăbuşit lângă mine, respira la fel de repede şi de adânc. A trecut o veşnicie înainte să pot vorbi.

— A fost...

M-am rostogolit pe o parte, cu faţa spre el, încrucişându-mi braţele la piept.

— Perfect! a murmurat el, trecându-mi ceafa cu mâna. A fost perfect.

— Da.

M-am apropiat, potrivindu-mi capul sub bărbia lui, iar mâna lui a alunecat de pe gâtul meu şi m-a cuprins cu braţul.

Nu-mi puteam imagina cum ar fi fost să facem cu adevărat dragoste, dacă ceea ce fâcuserăm fusese atât de minunat. Apoi însă mi-am imaginat că, mai ales prima dată, ar durea puţin. Şieram bucuroasă că prima dată când experimentasem aşa ceva nu fusese umbrită de nicio clipă de durere.

— Mulţumesc, a spus el după o clipă.

Am ridicat capul.

— Pentru ce?

A rânjit puţin.

— Pentru că ai avut încredere în mine. Pentru tot.

Am zâmbit. M-am dat mai aproape de el, închizând ochii. Eram complet relaxată şi ştiam că aş fi putut să adorm, când l-am auzit pe Rider chicotind. Am ridicat bărbia şi l-am privit.

— Ce e?

—Mă gândeam doar. Obrajii i s-au îmbujorat puţin. Doamne, o să sune siropos, dar cred că e prima dată când simt că aceasta este... camera *mea**

— Nu, am şoptit. Nu e deloc siropos.

Rider mi-a atins obrazul cu buzele şi s-a sprijinit într-un cot.

— Acum ce facem?

— Acum?

— Da. Ar trebui să te întorci la şcoală. Ar trebui să fie cam ora prânzului.

— Şi tu?

— Cred că mă duc la mătuşa lor acasă. Vreau să fiu acolo. Ştiu că or să înceapă toate ritualurile de înmormântare.

Am simţit din nou greutatea durerii. Nu era ca

şi cum am fi uitat de Jayden, însă durerea se mai estompase în acele câteva minute. Simţindu-mă parcă trezită dintr-un vis, am încuviinţat.

— Cu puţin noroc, nimeni de la şcoală nu i-a sunat pe ai mei încă. Roşa şi Cari sunt deja destul de supăraţi pe mine.

Rider s-a încruntat.

— De ce?

îmi era greu să-l privesc când era... dezbrăcat. îl privisem suficient, dar voiam să-l mai privesc.

Mallory? a chicotit el.II priveam, dar trebuia să mă concentrez. Obrajii mi-au luat foc.

— S-au supărat rău după ce le-am povestit ce s-a întâmplat sâmbătă.

Rânjetul i-a dispărut încet de pe faţă.

— E de înţeles.

— Nu chiar, i-am spus. Vor... să nu ne mai vedem.

S-a încruntat, ridicându-se în capul oaselor şi trecându-şi picioarele peste marginea patului. A privit spre uşă, cu maxilarul încleştat.

— Serios?

— Da, m-am certat cu Roşa şi Cari, i-am explicat în timp ce el s-a ridicat şi şi-a tras boxerii.

Pentru o clipă, am fost distrasă de muşchii spatelui său.

— Ce s-a întâmplat cu Jayden nu a fost din vina ta.

— Dar ai fost de faţă şi ai văzut totul fiindcă eu te-am dus acolo.

Şi-a ridicat blugii de pe podea şi i-a tras pe el.

— Asta-i perfect adevărat.

Nu eram de acord.

— Nu ştiai ce avea să se întâmple.

Rider s-a uitat la mine şi mi-am dat seama că ţinea în mână sutienul meu. M-am înroşit când mi l-a dat.

— Asta nu schimbă ce s-a întâmplat.

S-a uitat în altă parte în timp ce eu m-am îmbrăcat.

— Cât de rea a fost cearta?

— Am plecat de acasă. Atunci am venit să te caut.

Apropiindu-mă de marginea patului, mi-am găsit puloverul
şi mi l-am tras peste cap. Când m-am ridicat, puloverul îmi ajungea până la coapse.

— Au... exagerat.

Rider s-a întors spre mine şi m-a privit din cap până-n picioare, facându-mi degetele să se chircească pe covorul subţire. Nu a spus nimic în timp ce mi-am găsit şi eu blugii şi i-am traspe mine. M-am aşezat pe marginea patului, muşcându-mi buza de jos, pe când el termina cu îmbrăcatul.

— Ei nu înţeleg. Parcă se aşteaptă să fac toate aceste alegeri... alegeri pe care le-ar face ei, pe care le-ar face Marquette, însă eu nu sunt ei. Nu sunt ea.

— Ei ştiu că nu eşti ea.

Rider s-a îndreptat spre pat şi s-a oprit. Am zâmbit când i-am văzut degetele goale ivindu-se de sub manşetele blugilor.

— Doar că vor ce e mai bun pentru tine.

— Ştiu. Am ridicat privirea spre el. Cari... a zis ceva ce chiar nu credeam că va spune vreodată. I-a spus Rosei că... n-ar fi avut niciodată o astfel de discuţie cu Marquette.

— Rahat, a murmurat Rider trecându-şi mâinile prin păr. N-a vrut să spună asta, Şoricel.

Am ridicat din umeri. Poate că vrusese. Fusesem foarte maleabilă în ultimii patru ani.

— Eu niciodată... nu i-am contrazis cu nimic, ştii? Le datorez atât de multe, încât mereu am fost de acord cu orice voiau. Cu orice credeau că e mai bine. De exemplu, să studiez medicina, ceea ce eu nu-mi doresc. Dar, cu toate acestea, am fost de acord să mă uit pe pliante. Nici măcar nu ştiu de ce. Cred că vreau...

— Ce vrei?

— Cred că vreau să studiez asistenţă socială.

M-am aşteptat ca el să râdă. Nu a făcut-o. M-am îndreptat puţin de spate.

— E ceva ce pentru mine are sens. Aş putea ajuta copii ca mine şi ca tine. Dar Cari a râs şi m-a întrebat dacă vorbesc serios. A spus că n-aş câştiga niciun ban.

— Nu se rezumă totul la bani.

— Exact.

— Dar banii ajută. A făcut o pauză. Cari pare un om bun. Era furios. Oamenii spun tot felul de prostii când sunt furioşi.

— Un muşchi i-a zvâcnit în maxilar.Dar eu…

— Ce? am întrebat văzând că s-a oprit.

Rider a deschis gura, apoi a clătinat din cap.

— Ar trebui să ne întoarcem la şcoală. Nu vreau să mai ai şi alte probleme.

M-am ridicat de pe pat şi mi-am căutat şosetele. Când am terminat cu îmbrăcatul, Rider îşi punea o căciulă. Şuviţe de păr i-au ieşit pe sub margini. A rămas tăcut cât am coborât şi ne-am îndreptat spre maşină.

Am simţit din nou un nod de îngrijorare în stomac. Am răsucit cheia în contact şi l-am privit pe Rider.

— E totul în regulă?

— Da. Totul e bine. M-a privit. Mă poţi lăsa la mătuşa lor? E în drum spre şcoală.

L-am studiat o clipă, apoi am încuviinţat. Trebuia să încetez cu paranoia, mi-am spus în timp ce-i urmam indicaţiile spre casa mătuşii. Odată ajunşi, m-am dat jos din maşină, iar Rider a venit spre mine. Şi-a pus mâinile pe obrajii mei şi şi-a lăsat degetele mari să alunece de-a lungul maxilarului meu. Aplecându-se, m-a sărutat încet, cu tandreţe, un sărut lung, care m-a lăsat fără aer.

Nu ştiam de ce, dar acel sărut era diferit de cele anterioare. Simţisem o urmă de tristeţe.

Treizeci si cinci

t

!
0
.,

e îndată ce am intrat pe uşă, Roşa s-a năpustit asupra mea.

— Stai jos.

Aproape târându-mă în bucătărie, a făcut semn spre un scaun. Două căni aşteptau pe masă şi am simţit mirosul batonului de scorţişoară pe care îi plăcea să şi-l pună mereu în ceai.

Inspirând adânc, am făcut ce mi-a spus. Nu credeam că o sunaseră de la şcoală, fiindcă fusesem prezentă la majoritatea orelor, dar nici n-aveam de gând să o întreb. Aşteptând să deschidă discuţia, nu mă puteam gândi decât că dimineaţa petrecută cu Rider părea foarte îndepărtată. Abia aşteptam să îi povestesc fiecare detaliu lui Ainsley. li trimisesem un mesaj mai devreme şi mă

mirasem că torentul de emoticoane pe care le primisem de la ea nu-mi spărsese ecranul telefonului.

— In primul rând, vreau să ştii că eu şi Cari te iubim, a spus Roşa. Te iubim la fel de mult cum am iubit-o pe Marquette şi sperăm că-ţi dai seama de asta. Ce a spus Cari ieri nu a fost în regulă. Era supărat şi îngrijorat pentru tine, dar asta nu-i justifică vorbele. Iţi datorează scuze.

Punând un picior pe scaun, mi-am cuprins genunchiul cu braţele şi mi l-am apropiat de piept. Cel puţin, nu părea să fi sunat cineva de la şcoală.

— Nu vreau... scuze.

Am clătinat din cap.

— Vreau doar ca el... Vreau ca lucrurih să...

M-am oprit, dându-mi seama de ceea ce urma să spun. *Vreau ea lucrurile să redevină cum erau*. Iar asta nu era adevărat.

Nu voiam ca lucrurile să fie aşa cum fuseseră înainte.

— Ai dreptate, am spus ridicând bărbia. Trebuie să-şi ceară scuze.

— Şi o va face. M-a privit cu atenţie. Trebuie să afli ceva despre Cari, dar nu mi se cuvine să-ţi povestesc. Sper să-i dai lui şansa s-o facă.

M-am gândit la unele lucruri pe care mi le spusese Cari ieri, lucruri care lăsaseră impresia că trăise ceva asemănător cu ceea ce se întâmplase în weekend. Mi-am strâns genunchiul în braţe.

— Am să-i dau şansa.

— Bine, a zis luând o gură de ceai. Eu şi Cari am discutat mult cât ai fost plecată ieri. Despre tine şi despre Rider.

Nu-mi plăcea direcţia în care se îndreptau lucrurile. întin- zându-mă, mi-am luat cana şi am băut şi eu o gură de ceai. Lichidul cald mi-a alunecat pe gât, însă nu m-a făcut să-mi dispară nodurile din stomac.

— In cei patru ani de când te avem cu noi, nu ai ridicat niciodată vocea la noi. Ai fost mereu de acord cu orice am vrut noi, indiferent despre ce era vorba.

S-a oprit, iar eu mi-am îndreptat ochii spre ai ei. încheieturile degetelor îi erau palide când şi-a pus cana pe masă.

— Nu vrei să studiezi medicina, nu-i aşa?

Asta m-a luat prin surprindere.

Primul impuls a fost să o calmez şi să-i spun că voiam, fiindcă ştiam că asta-şi dorea.să audă, dar... nu mai puteam continua aşa.

— Nu, am recunoscut. Nu vreau să fac asta.

Roşa a închis pentru o clipă ochii, apoi a încuviinţat.

— Bine.Chiar e... bine? am întrebat, ridicând şi celălalt genunchi şi înconjurându-i pe amândoi cu braţele. Ştiu că nu asta ai fi vrut să auzi.

— Am fost mereu sinceră cu tine, Mallory, şi voi fi şi acum. Nu e vorba despre ce vreau eu să aud. O carieră în cercetare ţi-ar asigura viitorul, însă este viitorul tău. A expirat cu greu. Cel mai important lucru este să fii fericită. Cari e de aceeaşi părere.

Mă cam îndoiam.

A luat din nou cana.

— Chiar te-ai gândit să studiezi asistenţă socială?

Am simţit o urmă de emoţie.

— Da.

— Fiindcă înseamnă ceva pentru tine?

Am încuviinţat.

—Are sens. Şi-adus canalabuze.Ţinând cont de experienţele tale anterioare, e logic să-ţi doreşti să încerci să schimbi ceva şi sunt mândră de alegerea ta. Nu-ţi va fi uşor.

Bucuria a pus repede stăpânire pe mine, deşi ştiam că Roşa avea dreptate. O carieră în asistenţă socială nu avea să fie uşoară. Ştiam că urma să mă ocup de cazuri dureros de asemănătoare cu al meu. Ştiam că ar fi un job pe care să-l iau cu mine acasă la sfârşitul zilei — dar ar fi fost o muncă de care să-mi pese.

— Te susţinem, Mallory. Vreau să ştii asta. Fie că e vorba de medicină sau de asistenţă socială, fie că vrei să zbori pe Lună... noi te susţinem.

Am simţit că mi se lua o greutate de pe inimă.

— Mulţumesc.

Roşa a tăcut o clipă.

— Cât despre Rider...

— II iubesc, am izbucnit.

A mijit ochii, însă, după ce am rostit cuvintele, mi-am dat seama că nu voiam să mi le retrag.

— II iubesc. Nu vreau să mă despart de el.Draga mea, eu... S-a aplecat, punându-mi o mână pe genunchi. Ştiu că tu crezi că eşti îndrăgostită, dar voi doi împărtăşiţi un trecut în care aţi fost singuri împotriva lumii. înţeleg de ce ai putea crede că simţi asta, după tot ce aţi îndurat împreună.

Ce spusese nu suna deloc nebunesc. Pe de-o parte, puteam să înţeleg.

— De unde ştii când eşti cu adevărat îndrăgostită de cineva?

Roşa a deschis gura, dar nu a vorbit, ci şi-a retras mâna.

— Cum ai ştiut că erai într-adevăr îndrăgostită de Cari? Cum poţi să ştii cu adevărat? Am clătinat din cap. Nu cred că poţi... dar ştiu cum mă simt acum. Poate asta se va schimba. Nu ştiu, dar eu... M-am îndreptat de umeri. Nu-mi spune că nu ştiu ce simt sau ce trebuie să simt.

S-a îndreptat şi ea în scaun.

— Fiindcă ştiu că am sentimente puternice faţă de el. Ştiu că *este* dragoste. £1... mă acceptă. întotdeauna a făcut-o, dar nu se aşteaptă să rămân la fel, iar când am un eşec la care asistă, nu mă face să mă simt prost din cauza asta, am spus, încercând să exprim în cuvinte ce simţeam. Mă face să mă simt bine cu mine însămi şi în ceea ce-1 priveşte.

Roşa a făcut ochii mari în timp ce vorbeam.

— Bine, a zis după o clipă. Nu-ţi spun ce să simţi.

Mă pornisem şi nu aveam de gând să mă

opresc.

— Ştiu că ar face orice ca să fiu fericită şi în siguranţă şi, crede-mă, detestă că am văzut ce s-a întâmplat sâmbătă. Cari nu trebuie să-l învinovăţească pentru asta. Şi-aşa Rider se simte vinovat, deşi nu a fost vina lui, iar eu nu pot suporta faptul că moartea lui Jayden a devenit o chestiune legată de Rider şi de mine. Nu e corect. Umbreşte ceea ce i s-a întâmplat lui Jayden, iar asta e greşit.

Roşa a ridicat din sprâncene.

Dar eu nu terminasem.

— Ştiu că voi nu aveţi încredere în Rider şi nu credeţi că are un viitor, dar ceea ce nu ştiţi e că el se străduieşte. Chiar se străduieşte. Şi chiar dacă ar hotărî că nu vrea să meargă la facultate, asta nu-1 face o persoană mai puţin lăudabilă. Asta nu înseamnă că nu merită respectul vostru. £ inteligent şi foarte talentat. Tot ce-i mai lipseşte e să mai existe şi altcineva care să creadă că el nu merită osteneala!

Roşa a privit în altă parte, cu buzele strânse.

— Eu nu cred că nu merită osteneala, Mallory. Doar că... nu ştiu ce să cred.

Inima îmi bătea cu putere în piept.

— Aş vrea ca voi să încercaţi... să înţelegeţi ce văd la el.

Roşa a zâmbit slab.

— Noi vrem doar ce e mai bun pentru tine şi se pare că din cauza asta uneori o dăm în bară. Aplecându-se iar, mi-a atins mâna cu a ei şi mi-a strâns-o. O să încercăm, draga mea. Chiar o să încercăm.

Am închis ochii.

— Mulţumesc.

In glas i se ghicea un zâmbet când a vorbit din nou:

— Nu ştiu dacă-ţi dai seama, Mallory, dar nu mai eşti aceeaşi fată pe care am adus-o acasă. E un lucru bun. M-a strâns iar de mână. E ceva minunat.

Avea dreptate.

Nu-mi dădeam seama exact când devenisem o Mallory diferită, poate fiindcă nu fusese vorba de un singur moment, ci, mai degrabă, de o combinaţie de sute, poate chiar mii de momente. Nu fusese doar faptul că mă duceam la o şcoală publică sau că luam prânzul împreună cu Keira. Nu fusese doar decizia conştientă de a mă pune în situaţii stânjenitoare mergând la ora de comunicare. Nu fusese doar faptul că în sfârşit îi povestisem lui Ainsley despre trecutul meu şi nici că, în acea zi pe coridorul şcolii, fusesem în stare să trec peste răutatea din cuvintele lui
Paige, pentru a distinge adevărul tăios din spatele lor. Nu fuseseră doar ce i se întâmplase lui Jayden şi faptul că asistasem la felul cum i se curmase viaţa fără drept de apel.

Nu avea de-a face nici doar cu faptul că mă reîntâlnisem cu Rider sau că mă îndrăgostisem de el.

Toate contribuiseră.

Fusese decizia de a face lucruri care mă speriau. Fusese curajul din a treia zi de şcoală de a mă îndrepta spre masa Keirei. Fuseseră discursul de la prânz, apoi următorul, chiar dacă

publicul fusese alcătuit dintr-o singură persoană. Fuseseră rateul de la petrecerea lui Peter şi concluzia că totul era în regulă. Fusese acceptarea că trecutul avea să facă mereu parte din mine şi din cei apropiaţi mie. Fusese găsirea unui lucru care mă pasiona, care mă făcea *fericită*. Fusese conştientizarea că nu le datoram lui Cari şi Rosei viaţa mea, că dragostea pe care le-o purtam era suficientă. Că nu trebuia să devin o Marquette trasă la indigo. Iar faptul că-1 cunoscusem pe Jayden mă schimbase în multe feluri, pe care ştiam că aveam să le descopăr de acum înainte. Fusese faptul că-1 reîntâlnisem pe Rider şi că-mi permisesem să mă îndrăgostesc de el.

Şi mai fusese faptul că puteam să... să mă tem în continuare de toate, fără să las acea teamă să mă împiedice să trăiesc.

Conştientizarea nu fusese rezultatul unei revelaţii cutremurătoare. Fusese un proces subtil şi lent, o combinaţie de mii de momente înlănţuite. Dar, stând la masa din bucătărie cu Roşa, am ştiut că era adevărat.

Mă schimbasem.

*

Keira se holba la mâncarea neatinsă din farfuria ei.

— încă nu-mi vine să cred, a spus ea. La masă era linişte. Parcă mai ieri era încă aici, cu noi, ştii? Săptămâna ţrecută a intrat în cantina asta şi mi-a propus să ieşim.

— în timp ce fura cartofi prăjiţi de la mine, a adăugat Jo. Apoi s-a oferit să iasă cu mine.

— Mereu făcea din astea. Keira a râs înecat. E o nenorocire. N-am cuvinte.

Era adevărat.

— Am auzit că poliţia l-a ridicat pe Braden ieri după-amiază, a spus Anna cu o voce scăzută. Nu-l cunosc prea bine pe Braden, dar cât are, optşpe ani? Cum poţi ucide pe cineva la vârsta asta? E o nebunie!

— Cum poţi fi ucis la cinşpe ani? a şoptit Jo.

Keira şi fetele nu ştiau că eu şi Rider fuseserăm de faţă când Jayden fusese ucis. Surprinzător, nu se aflase despre asta şi nici eu nu prea voiam să povestesc altcuiva în afară de Ainsley.

Era ciudat să văd cum Jayden influenţase vieţile celor din jur, ştiind că, probabil, el nu-şi dăduse niciodată seama ce impact avea asupra altora. Şi apoi mai era şi reversul medaliei: acei oameni care ştiau doar că murise un puşti, însă nu şi cine era. Nu e vorba că nu le-ar fi părut rău de moartea lui, doar că nu îi afecta. Pentru ei, era doar o altă zi de marţi. Ziua de miercuri nu avea să fie cu nimic diferită. Sâmbătă ei nu aveau să meargă la înmormântarea unui băiat de cincisprezece ani. în mintea lor, credeau că aveau viaţa garantată.

Doar că noi ştiam mai bine că nu era aşa.

Veşnicia era ceva ce luam de bun, însă problema veşniciei era că nu exista.

Jayden nu se gândise că zilele îi erau numărate. îşi făcuse planuri, îşi stabilise obiective şi probabil crezuse că avea un viitor în faţa lui. Ainsley presupusese, şi pe bună dreptate, că o să vadă

mereu. Nu avea însă să vadă, aşa cum majoritatea presupuneam c-o vom face, pentru totdeauna. Iar eu? Crezusem c-o să rămân pentru totdeauna aşa cum eram, mereu speriată, mereu având nevoie de cineva care să mă apere. învăţasem să-mi înfrunt temerile, îmi găsisem cuvintele şi îmi dădusem seama că Roşa şi Cari aveau să mă iubească chiar dacă nu eram perfectă.

Viitorul, acel „pentru totdeauna", nu era real.

Şi am presupus că pentru mine era bine că viitorul nu era real. Dar pentru alţii îmi doream să fie şi să aibă mereu parte de acel „pentru totdeauna".

Aşezându-mă în spatele clasei la ora de comunicare, m-am uitat la scaunul gol al lui Hector. Când avea să revină? Nici nu-mi puteam imagina prin ce trecea.

Când eu şi Rider fuseserăm separaţi, mă simţisem de parcă el murise. Lunile imediat următoare fuseseră marcate de singurătate şi mi se păruseră interminabile, însă ştiam că Rider încă trăia. Propria suferinţă şi senzaţia de pierdere nici nu se comparaseră cu durerea lui Hector.

Am fost foarte surprinsă când Rider a intrat în clasă. Ne scri- seserăm mesaje cu o seară înainte şi îmi spusese că voia să vină la şcoală, însă nu crezusem c-o va face, fiindcă ştiam că îşi dorea să fie alături de Hector.

Rider nu se bărbierise încă şi purta aceleaşi haine ca în urmă cu o zi. Durerea care pusese stăpânire pe mine cu o zi în urmă, când îl lăsasem la mătuşa lui Hector, a reapărut. Rider părea *distrus.*

— Bună, am spus când s-a aşezat lângă mine şi şi-a lăsat caietul vechi pe masă. Eşti... Doamne, ce întrebare stupidă, dar... eşti bine?

A încuviinţat încet, privindu-mă.

— Da. Sunt doar obosit.

Dar era mai mult decât atât.

— Ne putem vedea după ore? a întrebat el când a sunat clopoţelul. Măcar puţin?

— Da, desigur, am spus zâmbind, deşi era un zâmbet fals.

Durerea pe care o simţeam s-a intensificat şi nu am fost în
stare să ascult decât cu o ureche ce ne spunea domnul Santos despre planificarea următoarelor discursuri. Eu aveam să-mi susţin discursul marţea viitoare, la prânz. Rider urma să-l ţină pe al lui miercuri.

Eu nu terminasem încă de redactat discursul.

Dar nu mă puteam concentra asupra exemplelor de discursuri pe care ni le oferea domnul Santos. Eram prea preocupată să remarc că Rider nu mă privea în ochi. Nici când se aşezase, nici când mai aruncase o ocheadă în direcţia mea — nici măcar o dată în timpul orei.

Când a sunat, în sfârşit, clopoţelul, am sărit pe loc, speriată. Mi-am impus să mă calmez şi mi-am strâns lucrurile. Rider aştepta lângă banca mea, uitându-se fix în faţă.

— Eşti gata? m-a întrebat cu o voce straniu de plată.

Stomacul mi s-a strâns, dar am încuviinţat şi am reuşit doar
să-i fac vag Keirei semn cu mâna, în drum spre ieşire. Nu am vorbit deloc până afară, mergând

unul lângă altul sub norii care acopereau cerul.

— Roşa şi Cari vor întârzia să ajungă acasă, am spus în timp ce mă jucam cu cheile. Vrei să mergem acolo?

S-a încruntat şi, pentru o clipă, am crezut că va refuza.

— Da, e bine.

Nu am schimbat nicio vorbă pe drum, iar nervii mei erau deja întinşi la maximum când am intrat în casă. Mi-am lăsat geanta lângă scări.

— Ăăă, vrei ceva de băut? l-am întrebat, îndreptându-mă spre living.

— Nu.

M-a urmat încet, oprindu-se lângă vitrina cu porţelanuri, ca să se uite la sculpturile mele în săpun.

— Sunt OK.

Mi-am lăsat cheile pe masa din bucătărie şi am scos din frigider o Cola. Braţele mi-au fost străbătute de un fior când m-am

— îndreptat înapoi spre living. M-am aşezat pe canapea şi m-am întins după telecomandă.Ne putem uita la un film sau...

— De fapt, aş vrea să vorbim.

— Ah, am zis jucându-mă cu cheiţa dozei de Cola: Bine.

A înconjurat măsuţa de cafea şi s-a aşezat pe canapea, lăsând un loc liber între noi. Degetele mi s-au încleştat pe cheiţă.

— Nu ştiu cum să-ţi spun asta, a început el, sprijinindu-şi coatele pe genunchi şi clătinând încetişor din cap. Ţin mult la tine, Mallory, zău că da.

Dumnezeule!

Am pus doza de Cola pe masa de lângă canapea, înainte să o scap din mână.

— Şi eu ţin la tine. Eu... te iubesc, Rider.

Şi-a încleştat maxilarul.

— Ce s-a întâmplat ieri a fost o greşeală.

Mi-am deschis buzele şi am inspirat scurt. Nu îl auzisem bine. Cu siguranţă nu-1 auzisem bine.

— Nu că nu mi-ar fi plăcut... ce am făcut. îmi place, adică, mi-a plăcut, dar nu putem continua aşa. Nu putem fi împreună. Nu aşa, a spus el pe acelaşi ton plat. îmi pare rău.

Timp de câteva clipe nu am putut decât să mă uit lung la el. Am încercat să procesez ce spunea, dar sângele care-mi pulsa la tâmple mă împiedica.

— Eu... nu pricep.

— Nu putem fi împreună, a repetat el fără să mă privească.

Am simţit că mi se rupe inima şi am tras adânc aer în piept,
fiindcă durerea era reală, ca o rană deschisă.

— Putem fi prieteni, dar... atât.

— Nu vreau să fim „doar prieteni”, am izbucnit. Ai spus că mă iubeşti. Ieri. Am rămas fără voce, fiindcă nodul din gât mi se mărise. Cu doar douăzeci şi patru de ore în urmă. Nu pricep.

Şi-a pus mâna pe frunte.

— Te iubesc.

— Atunci de ce spui că nu vrei să fii cu mine?

Mi-am pus o mână pe canapea, ca să mă sprijin, fiindcă simţeam că se învârtea totul cu mine. Lumea întreagă fusese cuprinsă de un tremur.

— Nu are... sens deloc.

— Nu pot fi cu tine. S-a terminat.

Atunci s-a întâmplat cel mai ciudat lucru. M-a cuprins un sentiment bizar, aproape sufocant, de uşurare. Se terminase. Mă puteam întoarce la...

M-am oprit.

S-a oprit totul.

Eu nu mai eram aşa. Nu renunţam şi mă dădeam bătută doar pentru că asta era calea cea mai uşoară. Nu mai eram fata *aceea*.

— E mai bine aşa, Şoricel.

— Nu-mi spune Şoricel, am reacţionat.

Furia m-a invadat, acaparând durerea pe care o simţeam.

— Nu sunt Şoricel. Fata aceea nu mai există.

Rider a tresărit, de parcă l-aş fi pocnit.

— Mallory...

— Nu. Şi nu te uita la mine de parcă te-aş fi rănit. M-am ridicat, strângând pumnii. Trebuie să-mi dai o explicaţie mai bună. Îmi datorezi asta.

A ridicat bărbia, iar ochii îi luceau când m-a privit, în sfârşit. Umbrele din ochii lui păreau mai adânci, mai întunecate.

— Nu înţelegi?

— Nu. Evident că nu.

Rider s-a uitat lung la mine.

— Meriţi pe cineva mai bun decât mine.

Am căscat gura.

— Şi nu ar trebui să te cerţi cu Roşa şi Cari din cauza mea. Te-au luat la ei, ţi-au oferit totul, iar eu nu vreau să intervin între voi, a zis şi cred că a continuat să vorbească, dar eu nu l-am mai ascultat.

Meriţi pe cineva mai bun decât minef

Nu asta îmi spusese Paige înainte să susţină exact contrariul? Ba da.

— Vorbeşti serios? i-am tăiat-o. Chiar vorbeşti serios?

A înghiţit în sec.

— Da, Şo… *Mallory.* Vorbesc serios.

Am râs, dar fără urmă de amuzament.

— Lasă-mă să pricep. Te desparţi de mine fiindcă e mai bine pentru mine. Fiindcă nu vrei să intervii între mine, Roşa şi Cari? am întrebat fără să fac pauze. £ din cauza a ceea ce s-a întâmplat weekendul trecut.

Indreptându-se de spate, a ridicat mâinile.

— E mai mult decât atât, Mallory. Noi doi… nu suntem la fel. Eram cândva, dar nu mai suntem. Tu evoluezi, iar eu stau pe loc. Aşa va fi mereu.

Pumnii mi s-au descleştat. Era nostim. Multă vreme simţisem că toată lumea se îndrepta în diverse direcţii, în timp ce eu stăteam nemişcată, înţepenită, dar în tot acel timp mă mişcasem, iar Rider stagnase.

— Te înşeli, am spus cu voce joasă.

A ridicat din sprâncene.

— Serios?

— Da, serios.

S-a îmbujorat.

— Ştii ce eram noi doi înainte? Gunoaie. Aşa eram trataţi. Nu putem face lucrurile acelea să pară mai frumoase. Părinţii noştri nu ne-au vrut. Sau poate au murit într-un accident tragic sau nu şi-au putut permite să ne întreţină. Cine ştie? Am tot întrebat, fără să primesc vreun răspuns. Nimănui nu i-a păsat îndeajuns încât să afle. Doamna Becky şi domnul Henry? Nici nu are sens să vorbim despre mizeria aia, a continuat el cu privirea scăpărându-i. Şi centrul de plasament la care am stat după aceea? Personalul a încercat să afle, chiar s-a străduit, dar nu puteau să fie la curent cu tot ce se întâmpla. Când a apărut doamna Luna în peisaj, ce rost mai avea?

Am pălit. Uau! Nu mă aşteptam la toate astea.

Dar Rider nu terminase.

— Ai scăpat de toate astea, însă eu nu. Ce ai tu e real. Eu nu am nimic. Mă prefac doar.

Am tresărit.

— Nu pricep. Hector şi familia lui sunt oameni de treabă. Cum poţi să spui că eu am totul, iar tu nimic?

— Nu e la fel. Ce am eu e doar temporar. Nu se compară cu ceea ce ai tu cu Roşa şi Cari.

Uitându-mă fix la el, am clătinat din cap.

— Asta-i o... porcărie.

A clipit.

— Tocmai ai spus un cuvânt urât?

— Da. Asta am făcut, fiindcă aşa este, am

repetat. Familiei lui Hector îi pasă de tine. Nu o cunosc pe doamna Luna foarte bine, dar n-a trebuit să stau cu ea decât două minute ca să văd că te priveşte ca pe unul dintre nepoţii ei. Tuturor le pasă de tine şi nu se poartă diferit, de parcă ai fi o povară pentru ei.

Rider nu a spus nimic.

— Sau asta fac? am întrebat. Te tratează ca pe o povară?

Muşchiul maxilarului îi zvâcnea.

— Nu fac asta, dar...

— Dar nimic! am strigat, iar el a tresărit din nou.

Probabil nu ridicasem niciodată atât de tare tonul, dar, la
naiba, neîncrederea şi frustrarea mă rodeau cumplit.

Ei te iubesc, Rider, şi au nevoie de tine mai mult ca niciodată. Hector tocmai şi-a pierdut fratele. Doamna Luna îşi înmormântează cel mai tânăr nepot, un băiat care mi-a spus cândva că îi erai ca un al doilea firate. Ieri mi-ai spus că vrei să le fii alături, dar cum ai putea face asta când refuzi să recunoşti că ei simt familia ta şi tu a lor? Am inspirat şi am continuat: Iţi aminteşti ce ţi-am zis ieri? E adevărat, la naiba. Te-ai dat bătut înainte să le oferi vreo şansă!

— Mallory...

— Şi asta faci şi cu noi! Renunţi la noi înainte să avem şansa de a începe. Şi, mai rău, mă foloseşti ca pe un pretext. O să faci ce ai făcut mereu: o să mă protejezi, când de fapt nu e cazul.

— Nu e la fel ca înainte, a spus el încet.

— Ba da, este. Nu ai dezvoltat deloc instinctul de autoconservare.

Am făcut un pas spre el, dar m-am oprit. Dacă m-aş fi apropiat mai mult, probabil l-aş fi lovit cu o pernă.

— Mereu am crezut că ţi-ai asumat rolul de cavaler pe un cal alb, dar m-am înşelat. Eşti doar un martir.

Arăta de parcă tocmai luasem o pernă şi îl lovisem cu ea.

— Ce se petrece cu tine, Rider? Eşti atât de inteligent şi de talentat, dar... Am ridicat mâna, arătând spre el. Nu depui deloc efort şi, când lucrurile se complică, fugi. Renunţi. Rider cu care am crescut nu era aşa. Pe atunci erai un luptător. Dar acum, când e vorba de cele mai importante lucruri, cum ar fi ce vei face cu viaţa ta, renunţi.

— Nu...

— Ba da.

Am simţit că-mi venea să plâng în timp ce m-am uitat lung la el. Nu era deloc corect. Era atât de nedrept!

— Am stat ieri în bucătăria asta şi i-am spus Rosei că te iubesc. I-am spus să nu-mi dicteze ce să simt şi am rugat-o să-ţi dea o şansă. A promis c-o va face. Iar acum stai aici şi-mi spui că tu nu ai nimic real. Nu poţi spune asta doar despre căminul tău adoptiv, este vorba şi despre mine, despre noi. Spui că între noi niciodată nu a fost nimic real.

Rider s-a strâmbat şi a închis ochii.

Am tras cu greu aer în piept.

— Ai completat măcar formularele pe care ţi le-am lăsat?

Nu a răspuns.

— Ai făcut-o?

— Nu, a şoptit el.

Mi s-a frânt inima.

— Băiatul pe care-l tot pictezi, cel de la depozit şi de la galeria de artă, eşti tu, nu?

Rider nu a spus nimic.

— Nu eşti cel din trecut, am şoptit, iar chipul lui frumos s-a întunecat. Eşti cel de acum.

A închis ochii.

— Şi ştii ceva? In tot acest timp am crezut că eu eram în neregulă, că eu am fost cea care a plecat distrusă şi cu sechele din casa aia nenorocită. Credeam că *eu* am fost aceea. Vocea mi s-a frânt şi am dat înapoi. Dar nu era aşa. Erai tu. întotdeauna ai fost *tu.*

Şi-a ridicat privirea spre mine, iar durerea din ochii lui m-a lovit ca un pumn, fiindcă şi-o provoca

singur. Şi, Doamne, asta mă durea mai mult decât orice. Era problema lui, nu a mea.

Fusese întotdeauna problema lui.

Singur îşi pusese greutatea aceea pe umeri. Căuta vina şi responsabilitatea peste tot, însuşindu-şi-le. Nu era vorba că eu renunţasem la el. El singur renunţase întotdeauna. Atunci mi-am dat seama şi am făcut un efort imens să-mi reprim un suspin.

— Eşti blocat, am şoptit..

Rider s-a încordat.

— Aşa este. Mi-am trecut palmele peste şolduri. De ani de zile... de optsprezece ani te simţi aşa. Nicio discuţie nu va şterge anii în care te-ai simţit ca un nimic, în care î-ai ignorat pe toţi cei care ţi-au spus că, de fapt, contezi. Familia Luna nu a putut rezolva asta. Doamne, nici măcar eu nu pot. Nu pot repara asta. Aş fi încercat... Mi s-a tăiat iar respiraţia. Aş fi încercat, fiindcă te iubesc foarte mult, dar tu trebuie să te schimbi, nu eu.

— Mallory.

S-a ridicat şi a făcut un pas spre mine.

— Nu.

Am ridicat mâna şi am încercat să nu observ că-mi tremura îngrozitor.

— Trebuie să... pleci.

A devenit palid.

— Dar...

— Te rog. Pleacă.

Simţeam cum mi se descompunea faţa.

— Nu mai am nimic de spus. Pleacă.

Rider a ezitat şi, pentru o clipă dulce şi plină de speranţă, am crezut că avea să mă ia în seamă.

Am crezut că, poate, ceva din ce spusesem îl atinsese, declanşase ceva în interiorul lui şi urma să lupte pentru noi şi pentru el însuşi.

Dar nu a făcut-o.

S-a întors şi s-a îndreptat spre uşă. Ameţită, l-am urmat. Voiam să merg în continuare în urma lui. Să strig la el. Voiam să se vadă aşa cum îl vedeam eu, cum ştiam că l-ar vedea Cari şi Roşa, dacă ei i-ar fi dat o şansă. Dar nu am făcut nimic din toate astea. Cum aş fi putut lupta pentru el, dacă el însuşi nu voia să lupte pentru sine?

Aşa că am făcut un lucru pe care nu-l credeam posibil.

Am închis uşa după el.

Treizeci si sase

9 9

J mi simţeam pieptul ca o cochilie goală.

„OK, poate că exagerez”, m-am gândit în timp ce contemplam tavanul dormitorului meu. Dar aşa mă simţeam de când închisesem uşa după Rider, cu o zi în urmă. Mă ascunsesem în camera mea. Nu mă dusesem miercuri la şcoală. Jalnică situaţie, dar nu mă simţisem în stare.

Ultimele câteva zile fuseseră prea mult pentru mine. Experimentasem tot felul de sentimente, trăisem momente frumoase, dar şi tragice. Dragoste. Pierdere. Dragoste. Şi din nou pierdere.

Aveam nevoie de o pauză. De timp pentru mine. Aşa că mi l-am oferit.

învăţasem ceva din perioada de terapie cu doctorul Taft. Când lucrurile deveneau copleşitoare, când te simţeai stresat şi la capătul puterilor, era timpul să iei o pauză. Doctorul Taft vorbea mereu despre zilele dedicate sănătăţii mintale. îmi aminteam că divagase odată despre faptul că, dacă tuşeşti, ţi se dă concediu medical, dar dacă eşti obosit psihic, trebuie să rezişti pe baricade.

îi spusesem Rosei că nu mă simţeam bine şi, ţinând cont că nu-mi luase temperatura şi nici nu mă îndopase cu medicamente pentru răceală, probabil îşi dăduse seama că eram ţintuită la pat de ceva ce nu putea trata.

Mă durea pieptul. îl simţeam gol, însă goliciunea aceea durea. Detestam faptul că Rider se hotărâse să facă asta acum, când

suferea atât de mult din cauza pierderii lui Jayden, iar eu nu puteam să-i fiu alături.

Strângând o pernă în braţe, m-am rostogolit pe o parte şi i m închis ochii. îmi dădusem seama, în sfârşit, că mă schimbasem şi, în acelaşi timp, descoperisem că Rider nu o făcuse.

Mi-am îndoit genunchii şi i-am sprijinit pe pernă, gândin- du-mă la prima zi de şcoală, când îl revăzusem pe Rider. Am retrăit toate momentele petrecute împreună şi tot ce ne spusese- răm. Indiciile fuseseră mereu prezente. Le remarcasem de la început, dar nu ştiusem cât de adânci erau cicatricele lui Rider. Fusesem atât de absorbită de toate, de felul cum mă făcea Rider să mă simt... încât n-am mai dat atenţie şi altor lucruri. Oare aş fi putut să fac ceva cu săptămâni sau luni în urmă?

Nu eram sigură.

Îmi trebuiseră patru ani ca să încep să mă schimb şi, chiar dacă nu mai eram aceeaşi fată, eram încă... în plin proces de schimbare. Rider nu făcuse nici măcar primul pas.

După-amiază, Keira mi-a trimis un mesaj ca să mă întrebe dacă am păţit ceva. l-am spus că nu mă simţeam bine, apoi am lăsat telefonul să cadă pe pat, lângă mine.

A doua zi.

A doua zi aveam să mă ridic din pat şi aveam să mă duc la şcoală. Nu puteam rămâne pentru totdeauna în pat. Sâmbătă voiam să mă duc la înmormântarea lui Jayden şi să fiu acolo pentru Rider, în caz că avea nevoie să stea de vorbă cu cineva. Nu puteam să nu fac asta, dar era tot ce puteam face. Eram dispusă să lupt pentru relaţia noastră, însă nu puteam face asta singură. Şi Rider trebuia să lupte.

Iar el alesese să nu o facă.

Ochii îmi erau umezi, dar n-am vărsat nicio lacrimă toată ziua, în timp stăteam în continuare în pat. Soarele începuse să apună

când s-a auzit un ciocănit uşor în uşă, înainte de a s **5**
7
9

edeschide. M-am ridicat când a intrat Cari, purtând o uniformă medicală de un albastru-deschis.

— Cum te simţi? a întrebat el, oprindu-se la câţiva paşi de pat.

Pe de-o parte, voiam să-l mint, fiindcă nu eram sigură că mă
simţeam în stare să discut cu el, dacă asta îşi dorea. Nu am facut-o.

— Ceva mai bine.

— Ai chef de companie?

Am încuviinţat şi m-am ridicat, ca să mă sprijin de tăblia patului. Am luat perna şi am strâns-o la piept.

Cari s-a aşezat pe marginea patului, cu partea superioară a corpului îndreptată spre mine.

— A fost o săptămână lungă, nu?

Am mai dat o dată din cap.

— Şi suntem de-abia la mijlocul ei, a meditat el zâmbind uşor.

Şi-a întors capul într-o parte şi am remarcat că firele cenuşii
de la tâmple se îndesiseră.

— Mâine te duci la şcoală?

— Da. Mi-am dres glasul. Asta intenţionez.

— Foarte bine. Se apropie vacanţa şi doar nu vrei să rămâi în urmă, a spus el încrucişându-şi picioarele. Ştiu că ai avut luni o discuţie cu Roşa şi aş fi venit să vorbesc cu tine mai devreme, dar am avut un program încărcat la spital. Pe frigul ăsta oamenii nu ştiu să folosească încălzitoarele cu kerosen, aşa că am avut multe intervenţii

chirurgicale. M-a privit şi a lăsat să treacă o clipă. Dar am vrut să discut cu tine, fiindcă vreau să-mi cer scuze pentru ceea ce ţi-am spus.

îmi era greu să ignor nevoia inerentă de a-i spune că totul era în regulă, însă am reuşit să mă abţin. Am aşteptat în tăcere.

Eu şi Roşa ştim că nu eşti Marquette. Nu te-am adoptat ca s-o înlocuieşti, a început el. În clipa în care am decis să te adoptăm, ai devenit copilul nostru, la fel de importantă şi de minunată precum Marquette.

Am simţit o strângere de inimă, aşa că am îmbrăţişat mai tare perna.

— Suntem părinţii tăi, iar părinţii... o dau în bară: Ştiu că şi ai mei au făcut-o. £ inevitabil, iar eu am dat-o în bară duminică. Am spus ceva izvorât din furie şi din frustrare, ceva ce nu era cazul să spun. Şi îmi pare rău. Ştiu că ţi-am rănit sentimentele şi îmi pare rău.

Strângând din buze, am încuviinţat şi mi-am dorit ca tensiunea din piept să dispară. În schimb, părea să devină mai intensă.

— Te iert, am spus şi chiar aşa simţeam.

— Mă bucur să aud asta.

Mi-a zâmbit, iar ochii lui i-au întâlnit pe ai mei.

— Roşa mi-a spus ce i-ai povestit despre Rider şi vreau să-ţi zic şi eu că ai dreptate. Chiar nu i-am dat o şansă.

Rider era ultimul lucru despre care aveam nevoie să vorbesc.

— Noi nu...

— Nu. Te rog, ascultă-mă. Trebuie, bine?

Rugămintea sinceră din vocea lui m-a făcut să închid gura brusc.

— L-am judecat prea aspru pe Rider. M-am lăsat condus de propriile prejudecăţi şi nu e corect.

M-am gândit la ce-mi spusese Roşa cu o zi în urmă despre povestea lui Cari.

— Am avut un frate, a zis el, surprinzându-mă.

II chema Adrian. Era cu doar doi ani mai mare decât mine. Oraşul nu era ca acum, însă erau probleme şi atunci. Violenţa de pe străzi nu e ceva nou şi, la fel ca acum, a afectat mereu viaţa tuturor. Pe unii mai mult decât pe alţii. Şi-a trecut degetele prin păr. N-a fost întotdeauna vorba despre arme de foc. Uneori, se foloseau cuţite şi bâte de baseball, orice, chiar şi doar pumnii. Orice, chiar şi pumnii, poate deveni o armă letală.

— Doamne, ştiam încotro se îndrepta povestea lui şi mi se facea rău.Adrian intra mereu în încurcături. A renunţat la şcoală când eu am intrat la liceu. Sincer să fiu, nici nu ştiu ce făcea. Eram foarte diferiţi, în multe privinţe, dar întotdeauna părea să aibă bani, despre care-mi imaginam că nu proveneau din surse cinstite. în anii şaptezeci, locurile de muncă erau din ce în ce mai puţine şi nu prea mai rămăseseră oportunităţi, a explicat el. In orice caz, îmi amintesc că, într-o miercuri, Adrian se afla acasă, iar mama noastră era supărată şi plângea. Tatăl nostru îi spusese să plece. Nu sunt sigur ce s-a întâmplat exact şi nici părinţii mei nu au vorbit vreodată despre asta. Cred că se simţeau vinovaţi. Dacă nu i-ar fi cerut să plece, ar fi fost încă în viaţă.

Şi-a lăsat capul pe spate, oftând.

— A fost ucis cam la o săptămână după aceea. O lovitură cu bâta de baseball în ceafa. Nu a fost vorba că s-a aflat într-un loc nepotrivit, la momentul nepotrivit. Nu ştim de ce a fost ucis. Poliţia a suspectat ceva legat de droguri, dar nu au cercetat niciodată în amănunt cazul. Adrian a fost doar un alt puşti pe care l-au adunat de pe străzi.

— Dar asta... e oribil.

Oare poliţia gândise la fel când fusese chemată în cazul lui Jayden? Am ştiut întotdeauna răspunsul la această întrebare, doar că n-am vrut să mă gândesc la el, iar asta nu-mi făcea cinste.

Ochii lui închişi la culoare sclipeau.

— Adrian a făcut nişte alegeri greşite, la fel

cum îmi imaginez că s-a întâmplat şi cu prietenul tău. Asta nu înseamnă că moartea lui este mai uşor de suportat. Şi nici nu împiedică pe nimeni să se întrebe ce s-ar fi putut alege de acea viaţă dacă n-ar fi fost curmată.

— Dumnezeule, am şoptit uitându-mă la el. N-am ştiut.

N-aveai de unde să ştii. Nu am prea avut motive să discut despre asta. A tăcut o clipă, cu o mină gânditoare. Sau poate ar fi trebuit să le caut.Totuşi, de-a lungul anilor existaseră indicii, lucruri pe care le spusese şi care, dintr-odată, căpătaseră sens.

— îmi pare rău.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă, dar îţi mulţumesc.

S-a întins, atingându-mi piciorul acoperit de pătură.

— Când a apărut Rider, m-am gândit la Adrian. Mi-a amintit de el, de nepăsarea cu care trata viaţa, de parcă nu dădea doi bani pe ea.

Mi-am coborât privirea, detestând adevărul acelor cuvinte. Nu eram sigură dacă lui Rider îi păsa sau nu de propria persoană. Voiam să cred că da.

— Şi, când am aflat ce i s-a întâmplat băiatului, m-a lovit drept în inimă. M-au invadat propriile experienţe. Nu-1 cunosc pe Rider. Poate mă înşel în privinţa lui. Sper să mă înşel şi, ţinând cont de ce mi-a spus Roşa, probabil că asta şi fac.

Ochii mei i-au întâlnit pe ai lui şi am ştiut ce încerca să-mi spună, dar nu am avut curajul să-i zic că nu mai conta.

A continuat să mă privească în ochi.

— O să-mi dau toată silinţa. Vor fi momente când va părea că nu mă străduiesc, dar o voi face. Vreau să fii în siguranţă şi fericită. Eşti destul de inteligentă să faci alegeri bune. Uitasem asta.

Doamne Dumnezeule! Am simţit lacrimi în colţurile ochilor.

— Şi mai vreau să-ţi spun ceva. Ştiu că te-am bătut la cap să studiezi medicina. Şi în privinţa asta m-am înşelat. Roşa mi-a spus că îţi doreşti cu adevărat să studiezi asistenţă socială şi ar fi trebuit să te iau în seamă de prima dată când ai menţionat asta, a zis el, iar eu am dat drumul pernei pe care o strânsesem cu disperare în braţe. Cred că este o meserie admirabilă, iar asta dovedeşte că ştii să faci alegeri inteligente. Acum îmi dau seama de asta.

Au trecut câteva secunde, timp în care n-am fost în stare să reacţionez, ci doar mi-am repetat în minte cuvintele lui.

Apoi ceva s-a rupt în mine, ceva ce m-a zguduit pozitiv. Am făcut un salt în faţă şi l-am îmbrăţişat pe Cari, aproape dându-1 jos de pe pat.

A reuşit să-şi menţină echilibrul şi m-a îmbrăţişat la rândul lui. Pentru prima dată în ani de zile, nodul din gât a dispărut. Emoţia nu m-a sufocat. Lacrimile nu s-au risipit, ci au ţâşnit eliberate.

Treizeci şi şapte

/luturele mă tenta.

M-am uitat la schiţa pe care Rider o desenase în ziua în care Jayden murise; nu, nu murise, fusese *ucis.* Îmi era greu să gândesc şi să rostesc cuvântul acela, dar m-am obligat să spun lucrurilor pe nume. Nu murise, aşa ca Marquette, dintr-o cauză naturală. Nu murise într-un accident de maşină. Fusese ucis ca urmare a unei acţiuni lipsite de sens, la fel ca fratele lui Cari.

Mi-am îndreptat privirea spre sculptura în săpun şi înapoi la schiţă. Una era completă, cealaltă nu. închizând ochii, m-am întors, iar mintea mea a revenit asupra zilei lungi de şcoală.

Rider păruse distrus la oră şi abia dacă îmi adresase un „bună", dar simţisem că erau mii de kilometri între noi. La sfârşitul orei, crezusem că voia să-mi spună ceva, dar se răzgândise. Tot ce spusese fusese „la revedere" şi plecase.

Keira observase imediat răceala dintre noi şi nu îi luase mult timp să-şi dea seama că eu şi Rider... nu mai eram împreună.

— S-ar putea să fie din cauza a ceea ce i s-a întâmplat lui Jayden. Ştiu că nu mi-ai cerut sfatul, dar... nu te da bătută, Mallory. Oricine îşi dă seama că sunteţi făcuţi unul pentru altul.

Ştiam că moartea lui Jayden îl afecta foarte mult pe Rider, însă era mai mult de atât.

Problemele lui Rider nu erau doar adânci, ci erau de-a dreptul

gravate în oasele lui şi imprimate în fiecare fibră a muşchilor lui.

Nu ştiam ce-ar fi putut schimba felul în care se vedea pe sine sau dacă exista ceva care să-l fi putut schimba. Tot ce ştiam era că mie îmi luase ani de zile să ajung unde eram şi încă aveam mult de lucru.

Oricât de mult mi-aş fi dorit să sper că schimbarea era posibilă pentru Rider, ştiam că nu avea să se întâmple până când el nu era pregătit.

Şi nu era pregătit.

*

— Trebuie să vorbim.

Spatele mi-a devenit rigid. Mă aflam în faţa dulăpiorului, vineri, înainte de prânz. Am recunoscut vocea lui Paige. Habar n-aveam despre ce credea că trebuia să vorbim, dar am închis uşa dulăpiorului şi m-am întors spre ea, încercând, în acelaşi timp, să îmi vâr manualul de comunicare în geantă. M-am oprit când am văzut-o.

Avea ochii umflaţi şi roşii. Părul, strâns într-o coadă de cal la ceafă, iar pantalonii sport, cu o mărime sau două mai mari. A tras adânc aer în piept şi s-a îndreptat de umeri, uitându-se lung la mine.

— Noi două nu ne înţelegem, dar avem un singur lucru în comun.

A spus ceea ce credea că era evident, deşi în realitate aveam în comun mai multe decât realiza ea. Poate de aceea nu exista nici urmă de animozitate în tonul ei.

— Pe Rider.

M-am încordat.

— Nu ştiu ce dracu se petrece între voi doi, dar cred că e foarte naşpa că ai făcut asta chiar după ce i s-a întâmplat lui Jayden.

— Eu am făcut *ce*? am căscat gura.

Un licăr de mirare i s-a aprins în ochi. Probabil fiindcă rostisem acele cuvinte fără să ezit o clipă. Dar şi-a ascuns repede uimirea

— .Nu face pe proasta. Te-ai despărţit de Rider chiar după ce şi-a văzut prietenul, pe care-1 considera fratele lui, murind.

Oare trăiam într-un univers paralel?

— Nu m-am despărţit de Rider.

— Rahat. A lăsat bărbia în jos, mijind ochii. Deja era distrus după moartea lui Jayden. Acum e deprimat de-a binelea.

Confuză dincolo de orice imaginaţie, am clătinat din cap.

— Nu ştiu ce ţi-a spus Rider, dar eu... nu m-am despărţit de el.

Paige a râs dispreţuitor.

— Ştiu că minţi, fiindcă ultimul lucru pe care l-ar face el ar fi să o părăsească pe *nepreţuita* lui Şoricel.

Am ridicat din sprâncene.

— Doamne, ai idee cât de des a vorbit despre tine în anii ăştia? Despre cât de perfectă, de bună, de drăguţă şi de deşteaptă erai? Şi tocmai cu mine! Ştii tu, cu fata care-i fusese iubită înainte să revii în peisaj!

M-am întrebat cât aş fi de nesimţită dacă o loveam în cap cu manualul pe care-1 ţineam în mână.

— Aşa că ştiu că aberezi. N-ar fiice asta niciodată. Tu ai făcut-o, după ce ai intrat în mansardă duminică şi ne-ai găsit adormiţi pe canapea, m-a acuzat ea. Nu s-a întâmplat nimic între noi. Deşi eu aş fi fost încântată să se fi întâmplat ceva.

Mi-am dat ochii peste cap şi am strâns cu putere manualul. Era o carte foarte groasă.

— Ştiam eu că-i vei frânge inima. El te iubeşte, iar tu…

— Dacă ţi-a spus că eu m-am despărţit de el, atunci el e mincinosul. Supărată, mi-am îndesat cartea în geantă şi am închis fermoarul. Nu m-am despărţit de el din cauza a ce s-a întâmplat duminică… sau din vreun alt motiv, fiindcă nu eu am făcut-o. Uite ce e, îmi pare rău dacă tu crezi asta. Ultimul… ultimul lucru pe care mi l-aş dori ar fi să îl rănesc pe Rider, aşa că nu am făcut asta. El s-a despărţit de mine.

Neîncrederea i s-a strecurat pe chip în timp ce mă privea.

— Nu mi-a spus că te-ai despărţit de el. Am presupus asta, fiindcă ştiam — sau credeam — că el nu ar face asta.

— Ei bine, ai presupus greşit.

Am vrut să plec, fiindcă să recunosc în faţa fostei iubite a lui Rider că el mă părăsise nu îmi crease o stare de spirit tocmai bună.

Fireşte că ea mi-a tăiat calea.

— De ce a făcut asta?

Strângând din dinţi, am aruncat o privire spre capătul culoarului. Chiar nu era treaba ei, dar, din cauza frustrării, i-am spus adevărul.

— Fiindcă el crede că e mai bine aşa… pentru mine. Că pot găsi pe cineva mai bun decât el.

— Dar… e o prostie.

— Sunt de acord, am mormăit.

— E megastupid. Paige a făcut o pauză. Şi ai de gând să-l laşi să creadă asta?

— Să-l las? Am încercat, dar nu-i pot schimba părerea pe care o are despre sine.

— Ar trebui să încerci mai mult, a ripostat ea.

— Nu e atât de simplu, i-am zis. Ştii... prin ce a trecut, nu? Ţi-a spus... unele lucruri. Mizeriile pe care le are în cap sunt puternic înrădăcinate. Ii pot spune de o mie de ori că merită tot ce e mai bun pe lume, dar *el* trebuie să creadă asta. Nu eu.

Paige a clipit.

O profesoară a ieşit dintr-o sală de clasă şi s-a încruntat când ne-a văzut lângă dulăpior.

— Voi două vedeţi-vă de treabă, dar nu aici, pe coridor.

Paige şi-a dat ochii peste cap, întorcându-se cu spatele la ea.

— Trebuie să te străduieşti mai mult, a repetat în timp ce se îndepărta. Dacă ţi-ar păsa cu adevărat de el, asta ai face.

N-am mai spus nimic întâlnindu-mă cum Paige se răsucea pe călcâie şi pleca în direcţia opusă. Să mă străduiesc mai mult? De parcă ar fi fost atât de simplu...

*

Era o zi absolut minunată şi nu ştiam dacă asta era în regulă sau nu pentru o înmormântare.

Pe de-o parte, credeam că dimineaţa n-ar fi trebuit să fie atât de frumoasă. Nu eram sigură dacă Hector sau doamna Luna voiau să vadă soarele strălucind atât de puternic. Sau, poate, ziua aceea superbă îi ajuta să-şi amintească de frumuseţea lumii. Poate că cerul acela senin avea un sens. Nu ştiam.

Era prima înmormântare la care asistam.

Mă întâlnisem cu Ainsley la biserica de care aparţinea familia Luna şi stătuserăm o vreme în antreu, înainte să înceapă slujba. Picioarele mele, mai bine zis degetele, erau strivite în pantofii negri de ocazie. Pantofi pe care nu îi mai purtasem. Ii împrumutasem de la Ainsley, deoarece îmi dădusem seama că nu aveam nicio pereche potrivită pentru pantalonii din lână şi bluza neagră.

Nu i-am văzut nici pe Hector, nici pe Rider până nu s-au deschis uşile. Primul lucru pe care l-am remarcat au fost scaunele şi, chiar dacă n-am vrut să mă uit, privirea mea a străbătut culoarul larg şi covorul maroniu, îndreptându-se apoi în sus, spre vaze şi spre buchetele de flori, către sicriu.

Sicriul era deschis.

Puteam să văd doar vârful nasului lui Jayden şi curbura netedă a frunţii lui. Eu şi Ainsley ne-am îndreptat spre partea din spate a încăperii. Nu mă puteam apropia mai mult. Nu voiam să-l văd pe Jayden aşa cum era, fiindcă ştiam că aveam să mi-l amintesc întotdeauna în felul acela.

Când oamenii au început să umple stranele, i-am văzut pe Hector şi pe Rider. Erau chiar în faţă, amândoi foarte palizi. Bunica lui Hector stătea deja jos, cu spatele la noi şi cu o atitudine posomorâtă.

Rider era îmbrăcat asemănător cu Hector: cămaşă albă, de ocazie, băgată în pantaloni. Nu ştiu câtă vreme m-am uitat la ei,dar apoi Rider s-a întors brusc şi, cu o precizie uimitoare, privirile ni s-au întâlnit.

Am inspirat adânc, în timp ce ne uitam unul la celălalt din colţuri diferite ale încăperii. Timp de câteva clipe, niciunul din noi nu s-a uitat în altă parte, apoi Hector i-a spus ceva. Rider s-a întors cu spatele, iar eu am închis ochii, oftând.

— Ai de gând să vorbeşti cu el? m-a întrebat Ainsley încet.

— Nu.

Mi-am apucat bareta genţii.

— Adică, dacă el vrea să discute cu mine, da, dar... Nu vreau să fac o dramă. Nimeni n-are nevoie de asta acum.

Ainsley s-a aplecat spre mine.

— Chiar crezi că s-ar isca o dramă?

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu, dar... nu vreau să-mi asum riscul.

încăperea se umplea repede. Le-am văzut pe Keira şi pe Jo aşezându-se într-o strană din faţa noastră. Ele nu ne vedeau şi nici n-aveam de gând s-o strig pe Keira.

Slujba a început cu un pastor care a recitat versete din Biblie, iar când a început să vorbească despre moarte, atenţia mi s-a îndreptat spre sicriu. Am ridicat mâna şi mi-am şters colţul ochiului cu palma.

Nu înţelegeam cum se putea întâmpla aşa ceva. Cum putea cineva să ucidă pe altcineva cu sânge-rece? Şi de ce? Pentru câteva sute de dolari?

Faptul că nu puteam înţelege un asemenea act îmi arăta, în ciuda copilăriei mele, cât de privilegiată eram în prezent. Existau lucruri pentru care nu trebuia să-mi fac griji, aşa cum îşi făceau alţii.

Mi-am îndreptat privirea spre membrii familiei, care stăteau în primele trei rânduri. Rider stătea lângă Hector, iar eu nu eram singura care-l privea pe fratele lui Jayden. Şi Ainsley îl privea, în clipa în care am observat că lui Hector începea să i se întunece faţa, am vrut să mă ridic şi să-l îmbrăţişez. Nu prea mă pricepeam la îmbrăţişări, dar în acea clipă îmi doream să fac asta, fiindcă au început să-i tremure umerii şi a izbucnit în plâns.

Când slujba s-a încheiat, am aşteptat până când majoritatea celor prezenţi şi-a exprimat condoleanţele şi m-am îndreptat spre Hector. Mi s-a părut că nu mă vedea când s-a aplecat să mă îmbrăţişeze stângaci. Părea prezent şi totuşi absent, iar când i-am vorbit, a bâiguit nişte cuvinte pe care nu le-am înţeles.

întristată, m-am întors şi am dat nas în nas cu Rider. Am făcut un pas în spate, tresărind, şi voiam să-l ignor, dar m-am oprit.

Nu era atitudinea corectă.

Rider nu a spus nimic când m-am întors spre el. M-am înălţat pe vârfuri şi mi-am încolăcit braţele în jurul lui. L-am strâns tare, exprimând prin acea îmbrăţişare tot ce nu puteam să rostesc în cuvinte. El nu m-a îmbrăţişat. Poate că m-am retras prea repede. Poate că l-am şocat. Sau poate că, pur şi simplu, nu a vrut.

Am revenit pe pământ cu toată talpa şi am ridicat privirea spre el. Erau o mie de lucruri pe care i le-aş fi putut spune în acel moment. Nu ştiu de ce, din senin, am zis tocmai asta:

— Jayden mi-a spus cândva, după ziua aceea la garaj, că vă admira pe tine şi pe Hector. Aş vrea… să ştii că asta *afost* adevărat.

Pielea din jurul ochilor şi gurii lui s-a încordat.

Am făcut încă un lucru la care nu prea m-am gândit. M-am mai întins o dată şi l-am sărutat pe obraz. Am simţit ca a inspirat adânc şi, aruncându-i o ultimă privire, m-am întors cu spatele.

Ainsley mă aştepta la jumătatea culoarului. Nu mă însoţise, dar îi privea fix pe Hector şi pe bunica lui.

— Vreau să vorbesc o clipă cu Hector, a zis Ainsley îmbră- ţişându-mă repede. Te sun mai târziu?

Am îmbrăţişat-o şi eu.

— Da.

Nu le-am văzut nici pe Keira, nici pe Jo în mulţimea de oameni care ieşeau din biserică şi nu eram sigură dacă ceea ce-i spusesem lui Rider îl ajutase sau, dimpotrivă, îl duruse. Mergândspre maşină, singurul lucru pe care-1 ştiam era că soarele încă strălucea şi că cerul era încă senin şi infinit.

Când am ajuns acasă, am intrat în camera mea şi privirea mi-a aterizat pe fluturele neterminat de pe birou. Uitându-mă la sculptura pe jumătate transformată, m-am gândit la tot ce-i spusesem lui Rider, la tot ce-mi zisese Paige şi am ştiut că mai aveam de făcut ceva ce trebuia să-mi dovedesc mie însămi.

Mi-am luat caietul şi pixul de pe birou şi m-am îndreptat spre pat. Era timpul să-mi scriu discursul, iar de data asta ştiam ce voiam să spun.

Treizeci si opt

l^-o să vomit.

Dacă repetam suficient de mult mantra asta, poate se adeverea. Toată dimineaţa zilei de miercuri mi-a venit să vomit, dar, cel puţin, nu eram singura. Prânzul Keirei stătea lângă al meu, neatins. Palidă, ea îşi recitea discursul iar şi iar, cu voce joasă, ca pentru sine. Hârtia foşnea în mâinile ei tremurânde.

M-am aşezat pe locul meu la ora de comunicare, fără să-mi amintesc cum ajunsesem acolo. Ca printr-un tunel, am văzut-o intrând pe Paige. Lipsise cu o zi în urmă, la fel ca Rider şi, evident, ca Hector.

Mi-am scos foaia şi am netezit-o cu palmele, concentrându-mă să respir adânc, ca să nu leşin. Fiindcă exista totuşi riscul să leşin.

Chiar când s-a auzit sunând clopoţelul pentru ultima oară, Rider a intrat în clasă cu pasul lui mare, iar inima mi-a sărit din piept. Nu mă aşteptam să vină.

Dumnezeule, nu eram pregătită ca el să asiste la oră.

Mâinile îmi tremurau când mi le-am lăsat în poală. Ochii lui Paige l-au urmărit în timp ce se îndrepta spre locul dintre noi două. Zâmbetul ei era trist şi nu ştiam dacă el îi răspunsese la fel,

însă apoi s-a aşezat şi s-a uitat la mine. Se bărbierise, iar hainele nu-i mai erau boţite. Cu toate acestea, avea părul la fel de ciufulit ca întotdeauna.

Nu îl mai văzusem din ziua înmormântării, de sâmbătă.

Nu mai primisem niciun semn de la el.

Dar nu mă puteam gândi la asta în acel moment.

Privirea lui Rider s-a oprit asupra mea.

— Bună.

— Bună, am şoptit.

A lăsat ochii în jos, iar umerii i s-au încordat.

— Crezi...?

— Elevi, atenţie. Domnul Santos a bătut din palme, întreru- pându-ne. Avem multe discursuri de ascultat astăzi, aşa că trebuie să începem. Aşadar, să dăm startul celui de-al treilea discurs, care are ca temă „Cea mai importantă persoană pentru mine" şi care este unul dintre preferatele mele de anul acesta. Sper că, scriind despre cineva care v-a influenţat, aţi învăţat câte ceva despre cine sunteţi. Şi mai sper ca, susţinându-vă astăzi discursul, să vă amintiţi că trebuie să o preţuiţi pe acea persoană despre care ne vorbiţi. Fiindcă, aşa cum ni s-a reamintit de curând... privirea i s-a mutat repede spre locul liber al lui Hector, viaţa poate fi foarte scurtă.

Orice ar fi vrut să-mi spună Rider a rămas pe plan secund, fiindcă domnul Santos l-a chemat pe primul elev în faţa clasei. Apoi a urmat al doilea. După aceea i-a venit rândul Keirei, care şi-a ţinut

discursul cu degetele încleştate pe marginea catedrei, în acel moment, deja mă aflam pe marginea scaunului, pregătită fie s-o iau la fugă spre uşă, fie să leşin.

întorcându-se la locul ei, Keira a ridicat degetul mare spre mine, în semn de victorie. Am încercat să zâmbesc, bucuroasă că reuşise, dar mă străduiam din răsputeri să nu o iau la fugă. Lângă mine, Rider stătea şi el pe marginea scaunului, într-o poziţie ciudat de asemănătoare cu a mea.

— Leon Washington, ai cuvântul, a spus domnul Santos. Sunt convins că toţi aşteptăm cu nerăbdare să auzim cine te-a influenţat.

N-am auzit niciun cuvânt din tot ce a spus Leon. Totuşi, colegii au râs, iar domnul Santos arăta de parcă se gândea serios să iasă mai devreme la pensie, aşa că mi-a părut rău că n-am putut să fiu atentă.

— Mallory Dodge? a zis domnul Santos de pe marginea catedrei.

Ochii lui erau blânzi când i-au întâlnit pe ai mei, la fel de blânzi cum fuseseră şi când mă apropiasem de el cu o zi în urmă, după ore, cu solicitarea mea neobişnuită.

— Tu urmezi.

Am auzit-o pe Paige râzând mirată.

Nu-mi aminteam să mă fi ridicat, dar am observat uimirea de pe chipul lui Rider când mi-am înconjurat pupitrul. La jumătatea drumului, mi-am dat seama că nu-mi luasem foaia, aşa că a trebuit să mă întorc după ea. îmi ardea faţa. Cineva, un băiat, a chicotit. Stătea în faţa lui Paige.

Paige i-a lovit spătarul scaunului.

Poate că leşinasem şi mă lovisem la cap, fiindcă nu-mi venea să cred că Paige făcuse asta, însă nimeni altcineva nu a mai râs sau, dacă a făcut-o, n-am auzit, din cauza sângelui care-mi zvâcnea în urechi. Am ajuns în faţa clasei şi m-am întors, stând în faţa tablei şi în spatele catedrei.

Am străbătut clasa cu privirea. Jumătate dintre colegi nici măcar nu se uitau la mine. îşi fixaseră privirea în poală sau asupra pupitrelor lor. Sau aveau ochii închişi. Mai rămânea cealaltă jumătate, care se uitau, cu siguranţă, la mine.

M-am uitat la Keira, care mi-a zâmbit, ridicând din nou degetul mare.

— începi când eşti pregătită, a spus domnul

încuviinţând, am încercat să înghit. Am văzut o mare de feţe
uitându-se la mine. A început să mi se formeze nodul în gât.

Cineva a tuşit.

Era... oribil. Lacrimile au început să-mi inunde gâtul. Am privit spre domnul Santos, căutând... nu ştiam exact ce, şi apoi iar spre colegii mei.Dintre toate chipurile, privirea mea s-a oprit asupra feţei lui Rider, iar el... *mi-a făcut semn din cap.* Practic, îi auzeam vocea în minte. *Poţi să faci asta.* Şi apoi vocea aceea a devenit vocea mea. Avea dreptate. Aveam dreptate. Puteam să fac asta. Avea să fie greu şi probabil jenant — nu, nu jenant, fiindcă numai eu decideam când era ceva jenant şi când nu. Şi puteam face asta, fără să mă simt jenată. Chiar dacă simţeam totuşi puţină jena, nu conta la nivel general. Discursul acela nu avea să dureze pentru totdeauna. Jena nu avea să dureze pentru totdeauna. Nimic din toate acele lucruri nu era pentru totdeauna.

Dar de încercat trebuia să încerc întotdeauna.

Să trăiesc, de asemenea.

Privirea mi-a căzut asupra foii de hârtie şi nodul din gât mi-a dispărut.

In viaţa unora dintre noi există o persoană importantă. 0 persoană care ne-a influenţat mai mult decât oricine. Am avut de scris despre acea persoanăînsă, scriind discursul) mi-am dat seama că nu pot alege doar una. Când îmi voi încheia povestea, sper să înţelegeţi de ce. Dar pentru ca povestea mea să aibă sens$_t$ trebuie s-o încep de unde se cuvine. De la început.

Cu gura uscată, nu am ridicat privirea spre colegi, ci am continuat cu cele mai grele trei fraze pe care le scrisesem sau le rostisem vreodată.

Când eram mică, mă ascundeam în dulap. Era un loc plin de praf ţi întunecat) care mirosea a naftalină. Dar era sanctuarul meU) care mă apăra de monştrii de afară. Când am mai crescut şi trebuia să mă ascund) visam că trăiesc într-o casă în care toţi monştrii erau captivi în dulapuri) iar eu puteam fi în siguranţă în propriul pat. Visam că locuiam într-o casă cu părinţi pe care să-i respect şi să-i admir şi care, intr-o zi, aveau să devină personajele unui discurs a cărui temă era felul cum îmi schimbaseră ei viaţa în bine. Nu locuiam într-o asemenea casă. Dar monştrii de care mă ascundeam m-au format, învăţându-mă că blândeţea şi dragostea sunt lucruri care ar trebui dăruite necondiţionat. M-au învăţat să fiu ceea ce nu voiam să devin vreodată. De aceea astăzi ei sunt importanţi pentru mine.

Când aveam aproape treisprezece ani, m-au adoptat două persoane. Nu au văzut în mine un copil terorizat, care nu putea vorbi. Au văzut o fiică, pefiica lor. Şi-au dedicatfiecare clipă liberă să-mi şteargă amintirile neplăcute şi să-mi combată coşmarurile. Au deschis uşi care nu-mi fuseseră accesibile până atunci şi au crezut in mine. Mi-au demonstrat că iubirea şi bunătatea pot fi dăruite necondiţionat, fără a aştepta nimic în schimb. M-au învăţat să am încredere şi să nu-mi maifiefrică.

Când învăţam acasă, am cunoscut o fată care nu avusese niciodată probleme să vorbească sau să cunoască oameni noi. La început, am fost invidioasă pe dezinvoltura ei şi pe uşurinţa cu

care-şi făcea prieteni. Eu nu mă pricepeam să cunosc oameni şi să mă împrietenesc cu ei. Aveam personalităţi total opuse şi nu m-aş fi aşteptat niciodată să devină cea mai bună prietenă a mea. Mi-a dovedit că poţi să-ţi găseşti cel mai bun prieten când te aştepţi mai puţin. Şi, de curând, m-a învăţat să nu iau de bun tot ce am.

Părţile cu adevărat grele abia acum urmau, aşa că am inspirat uşor, făcând o scurtă pauză, înainte să continui.

Cu doar câteva luni în urmă, am cunoscut un băiat care a fost bun cu mine, chiar dacă nu mă cunoştea. Era fermecător şi mereu cu zâmbetul pe buze. Nu-l cunoşteam prea bine, dar a avut una dintre cele mai puternice influenţe asupra mea, fiindcă şi el m-a învăţat să nu iau nimic de bun, dar, mai ales, să am mereu un zâmbet pe buze pentru străini. Mi-a oferit bunătatea lui când aveam cea mai mare nevoie şi sper să pot face şi eu asta pentru alte persoane.

Cea din urmă persoană importantă din viaţa mea mi-afost alături dintotdeauna. Locuia în casa în care monştrii hoinăreau pe holuri. Mă proteja când aceştia se apropiau prea mult. îmi citea când îmi era prea teamă ca să pot adormi. Datorită lui şi a tot ceea ce a sacrificat ca să se asigure că sunt în siguranţă pot să mă trezesc în fiecare dimineaţă în patul meu. Datorită lui am primit o a doua şansă in viaţă.

Oprindu-mă, am mai inspirat o dată şi am ridicat privirea, aşteptându-mă ca jumătate dintre colegi să fi adormit. Unii asta şi f&ceau, dar doar câţiva. Ceilalţi mă priveau lung, cu feţele umbrite. Am văzut-o pe Paige. Şocul era întipărit pe chipul ei drăguţ. L-am văzut pe Rider. Avea gura întredeschisă şi stătea ţeapăn pe scaun, cu braţele relaxate pe lângă corp.

M-am fortat să continui.

Dar motivul pentru care el e important pentru mine este că mi-a dovedit că a-i ajuta pe cei care au nevoie, chiar dacă ei cred că nu au, merită riscul. Datorită lui sunt persoana din prezent, fiindcă el a fost primtd care şi-a dat seama că am o voce care merită auzită şi ascultată.

Pentru unii oameni există o persoană care i-a influenţat mai mult decât altele. Scriind acest discurs, am descoperit că mă bucur enorm că eu am mai multe. Există o mulţime de oameni şi o serie de întâmplări care neformează. Am învăţat că până şi monştriipot avea un impactpozitiv. Am

învăţat că există oameni pe lume care-şi deschid casele şi sufletele,fără a cere nimic în schimb. Am învăţat că străinii pot fi toleranţi şi buni. Am învăţat că aceia care îi ajută mereu pe alţii se pun pe sine pe ultimul loc. Şi, cel mai important, datorită tuturor acestor persoane, am învăţat că potface ceea ce înainte mi se părea imposibil: să pot ţine astăzi acest discurs în faţa voastră

In sala de clasă se aşternuse tăcerea, iar eu nu ştiam dacă era un lucru bun sau rău.SĂ NU SPUI NICIODATĂ *PENTRU TOTDEAUNA* |

Domnul Santos şi-a dres vocea.

— Mulţumesc, Mallory.

Privirile celorlalţi m-au urmărit când m-am întors la locul
meu. Keira părea că avea să izbucnească în plâns când mi-a zâmbit cu toţi dinţii. Chiar şi Paige s-a holbat la mine când m-am aşezat.

Eu m-am uitat la Rider.

Faţa lui avea aceeaşi expresie pe care o avusese în timp ce mă ascultase, ştiind că nimeni, poate cu excepţia lui Paige, nu-şi dăduse seama că discursul fusese şi despre el. Părea ca lovit de trăsnet.

Iar eu... simţeam că pluteam deja spre tavan.

Reuşisem.

Strângând din buze ca să ascund un zâmbet stupid, m-am uitat spre partea din faţă a clasei. Reuşisem. La naiba, chiar mă ridicasem în faţa clasei şi ţinusem un discurs. Mă mai poticnisem pe ici, pe colo şi făcusem mai multe pauze, însă reuşisem. Lacrimi, de data asta de bucurie, îmi ardeau gâtul. îmi venea să dansez şi să strig. M-am stăpânit cât am putut ca să rămân pe loc şi să ascult discursul Laurei Kane, fără să sar de pe scaun strigând de bucurie.

Domnul Santos m-a chemat la el când a sunat clopoţelul. Am aruncat o ocheadă în direcţia lui Rider în timp ce-mi strângeam lucrurile, apoi m-am îndreptat spre partea din faţă a clasei.

Domnul Santos zâmbea când m-a atins cu mâna pe umăr.

— Te-ai descurcat foarte bine, Mallory.

Inima îmi bătea foarte tare.

— Da... aşa este.

A încuviinţat.

— Vreau doar să-ţi spun că ştiu cât de greu ţi-a fost, mai ales fiind vorba de o temă atât de personală. Sunt mândru de tine.

Am înghiţit cu greu.

— Mulţumesc.Acum mă aştept să-ţi susţii fiecare discurs în faţa clasei, a spus el. Crezi că te descurci?

Oare puteam? Nu ştiam, dar eram sigură că puteam să încerc. Am dat din cap.

— Bine. M-a bătut uşor pe umăr. Iţi doresc o seară fhimoasă.

Am murmurat ceva de genul „şi eu dumneavoastră” şi m-am
întors. Rider plecase deja şi, în ciuda a tot ce se petrecuse între noi, m-a surprins. Mult. Am crezut că va rămâne să mă felicite, fiindcă el ştia mai bine decât oricine cât de mult însemna pentru mine ceea ce tocmai se întâmplase. Dar nu era pe nicăieri.

Ieşind din clasă, mi-am spus că nu aveam să permit ca dispariţia lui să-mi strice momentul de fericire. Era naşpa că nu rămăsese, dar... ceea ce reuşisem în acea zi era mai important şi ştiam exact cum voiam să sărbătoresc.

în acea zi, de îndată ce am ajuns acasă de la şcoală, am urcat direct în dormitor şi mi-am lăsat geanta pe podea, lângă pat. Am deschis sertarul biroului şi mi-am scos uneltele de sculptat. Am luat fluturele pe jumătate sculptat şi l-am dus lângă fereastră. M-am aşezat şi, în sfârşit, l-am terminat.

Era complet transformat, cu aripile delicate întinzându-se de o parte şi de alta a trupului său micuţ. Adăugasem chiar şi un zâmbet firav sub crestăturile ochilor.

L-am aşezat iar pe birou, chiar sub ultima

schiţă a lui Rider, în care mă desenase pe mine. Apoi mi-am luat manualul de istorie. Trebuia să învăţ pentru examen.

*

— Mallory? m-a strigat Cari. Poţi să cobori, te rog?

Vârând un cartonaş în manualul de istorie, ca să marchez

unde rămăsesem, am închis cartea şi m-am dat jos din pat. Tălpile mele acoperite de şosete au atins podeaua. Era încă devreme pentru cină, aşa că habar n-aveam de ce mă chemase Cari.Mi-am dat după ureche o şuviţă rebelă de păr şi am coborât scările. Cari stătea chiar în mijlocul livingului. Roşa se aila lângă el, dar ochii mi-au căzut asupra a ceea ce ţinea Cari în mâini. Era un pachet mic, dreptunghiular, învelit în hârtie maronie.

Am încetinit.

— Ce este?

— E pentru tine, a zis şi mi-a întins pachetul.

M-am uitat la el o clipă, înainte să-l iau.

— Cu ce ocazie?

Roşa s-a sprijinit de Cari.

— Nu este de la noi, dragă mea.

— Ah.

Am întors pachetul pe toate părţile. Era uşor şi nu avea nimic scris pe el, iar hârtia maronie îmi amintea de o pungă pentru cumpărături.

— De la cine e?

— De ce nu-1 deschizi? a sugerat Cari.

Bună idee. Mi-am strecurat degetul pe sub margini şi am desprins scotchul. Hârtia a alunecat şi, când am văzut ce era, mi-am simţit inima în gât.

Era un exemplar din *Iepuraşul de catifea.*

Nu era exemplarul vechi, pe care mi-1 citea Rider, ci unul nou, lucios. O ediţie cu copertă tare, albastră, cu iepurele stând pe o moviliţă acoperită cu iarbă.

Ambalajul maroniu mi-a alunecat printre degete

şi a căzut fără zgomot pe podea. O bucată de hârtie se ivea dintre pagini. Cu mâinile tremurânde, am deschis cu grijă cartea. Bucăţica de hârtie nu era decât o pagină ruptă dintr-un caiet, dar mai multe paragrafe din carte erau subliniate cu albastru.

— Ce înseamnă să fii REAL? l-a întrebat într-o bună zi Iepuraşul de Catifea pe Calul de Piele. înseamnă să ai lucruri care zornăie în tine şi un mâner ce iese în afară?

— Real nu înseamnă felul în care eşti făcut, a spus Calul de Piele. Este ceva ce ţi se întâmplă. Când un copil te iubeşte multă, multă vreme, nu doar ca să sejoace cu tine — ci te iubeşte CU ADEVĂRAT—, atunci devii Real.

— Doare ? a întrebat Iepuraşul de Catifea.

— Uneori, a răspuns Calul de Piele, fiindcă mereu era sincer. Dar când eşti Real, nu te deranjează să fii rănit.

— Nu se întâmplă dintr-odată, a continuat el. Te transformi. Durează. De aceea nu li se întâmplă adesea celor care se rup uşor, sau au margini ascuţite, sau trebuie ţinuţi cu grijă. în general, când devii Real, cam toată blăniţa ţi-afost mângâiată până a căzut, iar ochii îţi cad şi încheieturile te lasă. Eşti uzat. Dar lucrurile acestea nu contează, fiindcă, atunci când eşti Real, nu poţi fi urât decât pentru oamenii care nu înţeleg. Dar, odată Real, nu mai poţi deveni ireal E pentru totdeauna.

Rider trăsese o linie de la ultima frază spre margine, unde scrisese *E pentru totdeauna.*

— Dumnezeule, am şoptit răguşită.

Închizând ochii, am strâns cartea la piept. Acele rânduri subliniate însemnau *totul.* însumau felul cum mă simţeam, cum mă schimbasem. Nimic nu se petrecuse peste noapte, însă, odată ce se întâmplase, nu mai putea fi şters. Nu se mai putea desface. Şi se întâmplase pentru că eram iubită. De Cari, de Roşa, de Ainsley, chiar şi de Rider, însă, cel mai important, de mine însămi.

Cari şi-ai dres glasul.

— Cred că ar trebui să deschizi uşa.

Am căscat ochii şi m-am uitat la el şi la Roşa.

— Ce?

Roşa a făcut semn spre uşă, zâmbind uşor.

— Haide, draga mea.

Am rămas înmărmurită o secundă, apoi m-am întors pe călcâie. Am alergat spre uşă, am apăsat pe clanţă şi am deschis-o. Mi-a stat inima.

Rider era în prag. S-a întors lent spre mine. Purta aceleaşi haine cu care fusese îmbrăcat de dimineaţă, la şcoală. îşi ţinea mâinile vârâte adânc în buzunarele blugilor. Şi, pentru prima oară, purta un pulover adevărat, din lână groasă, bleumarin.

Privirea lui mi-a cercetat chipul, apoi s-a oprit asupra cărţii pe care încă o ţineam la piept.

— Sunt real.

Doar două cuvinte. *Sunt real.* Nimeni n-ar fi înţeles semnificaţia lor, însă eu ştiam că însemnau totul. Lacrimile mi-au umplut ochii când am făcut un pas în spate, ţinând uşa deschisă pentru el.

Uşurarea i s-a citit pe chip şi a intrat. Am închis uşa, fără să pot vorbi, deşi nu din motivele obişnuite.

— Să ţineţi uşa deschisă la dormitor, a spus Cari, apoi a făcut stânga-mprejur şi a intrat în bucătărie.

Roşa ne-a zâmbit.

Privindu-mă, Rider a aşteptat, iar eu am făcut semn din cap. M-a urmat pe scări, spre dormitorul meu. Am lăsat uşa deschisă — oarecum. Erau cel puţin doi centimetri între ea şi cadru.

Rider s-a aşezat pe scaunul de la fereastră şi m-a urmărit cu privirea. Eu m-am dus să mă aşez pe marginea patului. A schiţat un zâmbet obosit.

— Nu ştiu de unde să încep, a zis el.

— De oriunde, am şoptit, strângând cartea la piept, în timp ce speranţa se războia cu teama în sufletul meu.

Şi-a lăsat bărbia în piept.

— Cred că o să încep cu discursul. A fost... a fost minunat. Cuvintele, ceea ce ai spus şi ceea ce a însemnat. Dar faptul că te-ai ridicat şi te-ai dus în faţa clasei a fost cel mai frumos dintre toate. Serios, Mallory.

— Mulţumesc, am şoptit.

Am... am vrut să vorbesc cu tine înainte de oră, dar mă bucur că am ascultat mai întâi discursul. Fiindcă ştiam dinainte că ai dreptate, dar acum ştiu şi mai bine.Am inspirat de două ori.

— Ai avut dreptate în privinţa a ceea ce ai spus despre mine, despre felul în care mă văd şi în care îi văd pe alţii — ai avut dreptate. Nu le dau altora şansa să mă părăsească. Nu m-am gândit niciodată la asta, dar ai dreptate. Şi-a sprijinit antebraţele pe genunchi. E ciudat. Ştii ce mi-ai spus la înmormântare despre Jayden şi despre faptul de a fi real? Aş... Doamne, numai ţie îţi pot spune asta, fiindcă tu înţelegi, însă eu nu mă simţeam real. In unele privinţe, tot nu mă simt.

— înţeleg. Am strâns şi mai tare cartea la piept. înţeleg perfect.

A ridicat genele şi m-a ţintuit cu privirea.

— Ştiu. Amândoi am fost iepurele acela nenorocit. A râs răguşit. Stăteam la înmormântare, sâmbătă, şi... mă gândeam la toate. La cât de nedrept e că Jayden se află în nenorocitul ăla de coşciug. Şi atunci mi-am dat seama de ceva. Am trăit de parcă n-aş fi avut nimic, nici familie, nici oportunităţi, pe nimeni căruia să-i pese dacă existam sau nu... Şi mă uitam la Jayden, lângă fratele şi bunica lui, şi... I s-a frânt vocea, iar mie mi s-a strâns inima. Jayden avea o familie. Avea oportunităţi. Ştii? Avea suficienţi oameni cărora le păsa de el şi totuşi a sfârşit ucis în plină stradă.

Rider şi-a trecut o mână prin păr.

— Iar eu sunt aici. Am avut mult noroc, căci grijă n-am avut niciodată. Henry m-ar fi putut

ucide foarte uşor.

Am tras brusc aer în piept. Avea mare dreptate. De multe ori, crezusem că Henry avea să-l ucidă în bătaie.

— Când prietenii lui Henry... veneau să mă caute, credeam că eram vinovat de ceva, ştii? Că era, cumva, vina mea...

— Ce? Nu era vina ta, Rider. Nu erai vinovat pentru nimic.

Stiu, dar, uneori mintea mea... e derutată. A făcut o pauză. Și cât timp am fost în centrul de plasament, nu mi-a păsat. Mă încăieram cu băieți mai mari decât mine. Am fost aproape lăsat fără cunoștință de multe ori și nu mi-a păsat. Când a apărut doamna Luna în peisaj, era deja prea târziu pentru mine.SĂ NU SPUI NICIODATĂ *PENTRU TOTDEAUNA*

I

A încercat şi încă încearcă, dar am făcut atât de multe prostii care ar fi trebuit să-mi pună capăt vieţii...

Nu-mi plăcea deloc ceea ce auzeam. Mă speria de moarte.

— Jayden face una sau două greşeli grave şi e mort. Eu sunt încă aici. A lăsat din nou capul în piept şi a oftat. Mi s-au oferit şanse pe care alţii nu le-au primit, iar eu le-am irosit şi acum trebuie să mă întreb dacă nu cumva e prea târziu.

— Nu e, am şoptit, crezând cu adevărat ce spuneam.

Gâtul lui se chinuia să înghită.

— Ieri, după înmormântare, am ajuns acasă. Am luat cartea şi... am început s-o citesc. Nici măcar nu ştiu de ce, însă am ajuns la partea aceea şi... Doamne, m-a izbit, înţelegi? Adevărul cuvintelor pe care le-a spus Calul de Piele. Să fii real poate să doară. Să fii iubit poate să doară. Despre asta... e viaţa, iar opusul este de neimaginat.

Lăsând cartea în poală, mi-am trecut palma peste coperta tare şi lucioasă, gândindu-mă la cuvintele Calului de Piele. Puteau fi interpretate în multe feluri. Pentru mine, însemnau că trebuie să te eliberezi de teama de a nu fi perfect. Că trebuie să accepţi că este în regulă să fii dorit, iubit, ascultat şi văzut.

Eu şi Rider semănăm mult cu băieţelul şi cu

iepuraşul care voia să fie real. Amândoi ne petrecuserăm multă vreme bazându-ne unul pe celălalt. Fuseserăm daţi la o parte, nedoriţi. Şi nu voiam decât să fim preţuiţi şi iubiţi. Voiam să fim reali. Amândurora ne era teamă de opusul acestor lucruri. Pentru unii, opusul era moartea, însă pentru mine — pentru noi — era să rămânem blocaţi pentru totdeauna. Să nu ne schimbăm. Să nu ne vedem niciodată diferit pe noi şi pe cei din jurul nostru.

— îmi pasă, a continuat el cu voce groasă. Nu vreau să rămân aşa pentru totdeauna.

Mi-am ridicat ochii spre el.

M-am despărţit de tine fiindcă m-am gândit că va fi mai bine aşa. Că la un moment dat vei găsi pe cineva care să nu aibăatâtea probleme, să aibă un viitor şi nu să fie blocat. Totul era foarte confuz în mintea mea. încerc, chiar încerc $să schimb asta.

Am păstrat tăcerea.

— Ştiu că s-ar putea să nu mă ierţi niciodată fiindcă te-am rănit. Pot să înţeleg asta. Pot să înţeleg şi dacă nu vrei să ai de-a face cu mine cât timp încerc să fac lucrurile mai bine, să fiu mai bun, dar... vreau să fiu persoana care să te merite.

Doamne...

— Vreau să fiu un tip care să aibă un viitor, care să ştie ce vrea şi care să spere, a recunoscut el alunecând spre marginea scaunului de la fereastră.

Privirea lui a întâlnit-o pe a mea, iar ochii aceia frumoşi sclipeau în aşa fel încât mi se rupea inima.

— Vreau să fiu cel care-ţi merită dragostea şi jur că, dacă mă mai vrei, voi face tot ce pot ca să devin acea persoană. N-o să încetez niciodată să încerc. Niciodată.

Doamne Dumnezeule...

— Şi mai vreau să ştii că am înţeles ce-ai vrut să spui prin discursul tău, a zis Rider cu vocea din ce în ce mai răguşită. Te-oi fi salvat eu acum mulţi ani, dar de data asta tu m-ai salvat pe mine.

Inima mi s-a oprit, apoi a început să bată mai tare. Am reacţionat fără să gândesc. Punând cartea pe pat, m-am năpustit asupra lui Rider chiar când se ridica de pe scaunul de la fereastră. Ne-am ciocnit. L-am înconjurat cu braţele în timp ce cădeam pe podea, eu stând aproape în poala lui, iar el strângându-mi talia cu braţele şi cu faţa pe gâtul meu. Am simţit cum un fior i-a străbătui

trupul şi s-a cutremurat în braţele mele. L-am strâns mai tare în timp ce se prăbuşea, dând brâu liber emoţiilor pe care şi le reprimase atâţia ani. Am continuat să-l ţin în braţe.

Acum era rândul *meu* să-l refac pe Rider.

Epilog

r elecomanda era chiar acolo, tentându-mă din locul unde se afla, pe o pernă, lângă tava pe care erau două pahare şi un bol cu covrigei de care de-abia ne atinseserăm. Tot ce trebuia $ă fac era să mă ridic puţin şi să întind braţul. Aş fi putut s-o iau şi n-ar mai fi trebuit să mă uit la meciul de baseball.

Dar să mă ridic şi să întind braţul nu era tocmai uşor de făcut în acel moment.

Un braţ greu îmi înconjura talia, iar dacă mă mişcăm prea mult, îl trezeam pe Rider, ceea ce era ultimul lucru pe care voiam să-l fac, mai ales că fusese extenuat în ultimele zile. Cearcănele din ce în ce mai adânci care i se formaseră în jurul ochilor în ultimele două săptămâni mă îngrijorau.

Petrecuse multe ore la garaj, lucrând la o comandă pe care o terminase joi. Cu o zi în urmă, după ore, mă dusesem să-i văd opera şi mi se păruse minunată, ca orice picta Rider. Era extraordinar. încă nu-mi dădeam seama cum de lua vopseaua şi o aplica pe *orice* suprafaţă, creând ceva atât de uimitor şi de complicat.

Acea pictură fusese pentru o maşină cu care proprietarul concura la curse, pe unul dintre traseele de lângă Frederick. Pe capotă, Rider pictase un dragon, cu solzi verzi şi mov. Flăcări de un portocaliu-roşcat ieşeau din gura lui căscată,

extinzându-se în lateralele maşinii.

îi făcusem o fotografie, ca să o adaug la portofoliul cu lucrări ale lui Rider, din ce în ce mai stufos. Ca de obicei, el se simţise puţin stânjenit, de parcă încă i-ar fi fost greu să-şi recunoască propriul talent.

încă nu înţelegeam cum de nu-şi dădea seama de talentul său, însă devenea tot mai bun. Ca multe alte lucruri, la fel ca mine, şi la el era încă o chestiune de timp.

Cu câteva săptămâni în urmă, Rider îmi spusese că, uneori, deschidea albumul pe care-1 aleseserăm împreună de la papetărie şi se uita la fotografiile cu creaţiile lui. Obrajii lui se înroşiseră când recunoscuse asta. Mi se păruse că reacţia lui fusese adorabilă. Uneori, stăteam şi ne uitam împreună la arta lui şi atunci se îmbujora iar.

Dar nu comanda aceea îl extenuase pe Rider în aşa hal încât să adoarmă de îndată ce pusese capul pe o pernă, pe canapea.

Dimineaţa aceea fusese foarte grea pentru el.

în ultimele două săptămâni profitase de fiecare clipă liberă ca să se pregătească pentru examenele de admitere la facultate, pe care le dăduse în acea dimineaţă. Pe faţă mi-a apărut un zâmbet, înainte nici măcar nu i-ar fi trecut prin cap să studieze pentru examen. Probabil că profesorii de la liceu fuseseră şocaţi să afle că Rider dăduse examenul. Mă rog, cu excepţia domnului Santos.

Cineva înscrisese un gol, iar mulţimea de la televizor a izbucnit în urale. Sau fusese un punct? Un coş? Habar n-aveam. De ce nu aveam puteri

telechinezice? Ar fi fost *super* să pot mişca lucruri cu puterea gândului.

M-am uitat la mâna lui Rider, care se odihnea pe abdomenul meu, şi mi-a plăcut senzaţia pe care mî-o producea. Acea senzaţie de fluturi în stomac, care punea mereu stăpânire pe mine în prezenţa lui Rider, nu pălise cu timpul. Nici nu credeam că avea să pălească vreodată.

Avea degetul mijlociu pătat de vopsea albastră. Nu părea niciodată în stare să-şi cureţe toată vopseaua de pe degete.SA NU SPUI NICIODATĂ *PENTRU TOTDEAUNA*

Mi-am lăsat capul pe spate, privind spre dreapta. Senzaţia de fluturi în stomac s-a transformat în bătăile de aripi ale o mie ,de fluturi când privirea mi-a aterizat pe chipul frumos al lui Rider. Simţindu-mă puţin ca o obsedată, am continuat să-l privesc. O şuviţă de păr şaten-închis, de culoarea cafelei, îi cădea pe frunte. Avea genele dese, mult mai închise la culoare decât părul. Buzele lui pline erau uşor întredeschise.

Mi se părea ciudat că existase un moment în viaţa mea, timp de mai mulţi ani, în care crezusem sincer că nu aveam să-l mai văd vreodată pe Rider. O vreme în care să stau întinsă aşa, în braţele lui, fusese ceva la care nici măcar nu-mi permisesem să visez. Acum era o realitate.

Viaţa era ciudată.

— Dacă-mi faci o poză, va dura mai mult, a murmurat el.

Am făcut ochii cât cepele, iar obrajii au început să-mi ardă.

— Poftim?

A ridicat lent genele, lăsând la iveală nişte ochi care nu erau nici complet căprui, nici complet verzi.

— Poza durează mai mult decât dacă doar mă priveşti. Şi, în plus, ai avea o poză pe care s-o îmbrăţişezi seara, când nu sunt cu tine. Poţi s-o ţii aproape. S-o strângi tare la piept.

Mi-am dat ochii peste cap şi am rânjit.

— Mă rog.

— Aha.

Ridicându-şi braţul, l-a întins deasupra capului şi a căscat.

— Când se întorc Cari şi Roşa?

M-am uitat la ceasul gri-deschis de pe perete.

— Cred că într-o oră.

— Ce bine că m-am trezit. Dacă nu, aş fi continuat să salivez pe tine când ei ar fi intrat pe uşă.

— Da, am spus serioasă, ai dreptate.

Rider a zâmbit, însă, lăsând gluma la o parte, nici Roşa şi nici Cari n-ar fi fost încântaţi să ajungă acasă şi să ne găsească îmbrăţişaţi pe canapea. Nu e vorba că nu se aşteptau ca eu şi Rider să... mă rog, să ne atingem. Dar încă... încercau să se obişnuiască cu relaţia mea cu el. Era tot o chestiune de timp şi se descurcau binişor. Se străduiau şi era mult mai bine decât să le fie teamă de ceea ce crezuseră iniţial că reprezenta Rider.

în plus, ajuta şi faptul că Rider devenea tot mai serios în privinţa viitorului său, iar pregătirea pentru examenele de admitere la facultate îl făcuse să câştige puncte în ochii lui Cari. Era mai greu să-l câştige cu totul, dar îmi dădeam seama că începea să fie respectat de Cari. începea să vadă în el ceva mai mult decât un băiat fără viitor, care avea să mă ducă pe calea pierzaniei. Dar să ne surprindă unul în braţele celuilalt probabil că nu avea să ajute prea mult. Am vrut să mă ridic.

Braţul lui Rider s-a încordat în jurul taliei mele, iar el s-a rostogolit uşor, ajungând deasupra mea. Mi-am pus mâinile pe umerii lui, iar când mi-am ridicat privirea şi l-am văzut zâmbind cu jumătate de gură, mi-a stat inima.

— Unde crezi că te duci? a întrebat el.

— Mă ridic.

Am apucat cu degetele materialul cămăşii pe care o purta.

— Cari o să te... dea afară din casă... dacă ne găseşte aşa... şi nu vrei să ştii ce-ar face Roşa.

— Aşa e.

A lăsat capul în jos, frecându-şi vârful nasului

de al meu.

— Roşa încă mă sperie.

Am chicotit.

— Ţi se pare amuzant, dar pe mine chiar mă sperie.

Lăsând capul într-o parte, m-a sărutat pe obraz.

— Sunt convins că ştie cum să facă mult rău cu un singur pumn. E medic. Se pricepe la lucrurile astea.

Râzând iar, am încercat să mi-o imaginez pe Roşa lovind cu pumnul, dar nu am reuşit. L-am bătut uşor pe umăr.

— N-o să păţeşti nimic.Am nevoie de tine ca să mă aperi.

M-a sărutat iar, pe celălalt obraz.

Am schiţat un zâmbet.

— Asta... pot să fac.

De data asta, buzele lui mi-au atins tâmpla.

— Scuze că am adormit de îndată ce am ajuns aici. In ultima vreme n-am prea petrecut mult timp împreună şi, când în sfârşit reuşim să stăm amândoi, pentru că nu trebuie să învăţ, nici să lucrez la vreo maşină, adorm pe tine.

Îmi plăcea să adoarmă pe mine.

— E OK. Ai muncit din greu. Cum crezi că te-ai descurcat la examen?

Rider a ridicat privirea.

— Cred că destul de bine. Doar câteva întrebări m-au cam pus pe gânduri.

Încântată să aud asta, am zâmbit.

— Eşti entuziasmat?

— Cred că da. Adică... A făcut o pauză şi s-a încruntat. Mai sunt încă multe de pus la punct. Până în iunie trebuie să depun cererea pentru bursă, dar va fi greu să o obţin cu notele mele. Ar trebui să obţin nişte rezultate fantastice la examen.

— Dar mai e şi la primăvară. Dacă nu reuşeşti în sesiunea de toamnă... nu e totul pierdut, am argumentat. Înainte să-ţi dai seama, vei fi cu mine la Park, studiind artele frumoase.

— Ai dreptate, a zis rânjind. Cred că ar trebui să sărbătorim.

Oprindu-se, mi-a făcut semn din sprâncene.

— Mai avem cincizeci de minute. Am nevoie doar de cinci.

— Doamne, am râs, înghiontindu-1 cu umărul. Eşti teribil.

— Nu sunt teribil.

M-a privit în ochi şi am simţit din nou fluturi în stomac, de data asta mai intens şi mai ameţitor.

— Sunt îndrăgostit.

Dumnezeule! Inima mi s-a umflat ca un balon şi tot ce am putut să fac a fost să mă uit lung la el timp de câteva secunde, înainte să pot şopti:

— Şi eu te iubesc.

— Ştiu.

Rider şi-a apropiat gura de a mea, iar sărutul mi-a împrăştiat gândurile. Încă eram mirată că un sărut avea acea putere şi că, atunci când limba lui o atingea pe a mea, uitam de orice pe lume.

Sărutul s-a terminat mult prea repede. Rider s-a ridicat şi s-a aşezat mai departe de mine, punându-mi picioarele în poala lui. Eu am rămas nemişcată, cu braţele moi, pe lângă corp, privindu-1. Aveam un zâmbet tâmp pe buze, însă nu-mi păsa. Mă gândeam la cum puteam folosi cele cincizeci de minute rămase.

— Cum îţi merge cu doctorul Taft? m-a întrebat mişcându-şi picioarele şi depărtându-le puţin. N-am apucat să te întreb ieri.

Ce? Am început să mă încrunt. Eu mă gândeam cum să mă întorc la săruturi şi la alte chestii, chestii foarte plăcute, iar el tocmai menţionase numele terapeutului meu?

Rider mi-a lovit uşor piciorul şi a chicotit.

— Concentrează-te.

Mi-am dat ochii peste cap şi l-am privit, dar îmi era greu să mă concentrez când corpul îmi ardea de parcă aş fi stat afară, la soare.

— A fost... bine. Am vorbit despre cum mă simt şi despre cum... fac față stresului.

începusem să mergem la doctorul Taft, o dată la două săptămâni, mai ales fiindcă simţeam nevoia să vorbesc despre diverse chestii cu cineva care nu făcea parte din viaţa mea de zi cu zi. Încă aveam de lucrat în ceea ce mă privea. La început fusese foarte deprimant, fiindcă trecuseră doi ani de când nu mă mai dusesem la cabinetul lui. A fost într-un fel ca şi cum m-aş fi întors în trecut, în loc să avansez. Însă doctorul Taft mă făcuse să

înţeleg ceva foarte important. Ceva ce ştiam deja, dar aveam nevoie să înţeleg cu adevărat.

Trecutul nu dispărea niciodată şi nici nu era menit s-o facă.

Trecutul avea să fie mereu prezent şi trebuia să recunoaştem asta. Doctorul Taft insista că încercarea de a şterge trecutul ar fi dus doar la o criză în viitor şi avea dreptate. Trecutul meu nu putea fi îndepărtat chirurgical. Nici al lui Rider. Ce i se întâmplase lui Jayden nu putea fi dat uitării.

Trecutul meu facea parte din mine şi mă formase, însă nu era suma a ceea ce aveam să devin. Nu mă controla.

Rider s-a aplecat spre mine şi mi-a găsit mâna. Şi-a înlănţuit degetele cu ale mele şi m-a strâns.

— Nu vreau să te pierd.

Tensiunea mi-a cuprins pieptul şi i-am strâns şi eu mâna. M-am gândit că moartea lui Jayden îl făcuse pe Rider să se pună în locul lui. Aşa se întâmpla când vedeai moartea cu ochii.

— N-o să mă pierzi.

— Bine.

Rider a zâmbit şi mi-a cuprins obrazul cu o mână. M-a mai sărutat o dată, dulce, blând. S-a retras îndeajuns încât respiraţia lui caldă să-mi

atingă buzele.

— Cred că vreau să te sărut din nou.

— Sunt perfect de acord cu asta, i-am spus zâmbind.

Să fiu sinceră, mă simţeam bine cu... cu mine însămi. Nu în totalitate, dar asta era în regulă, fiindcă şi *eu* aveam nevoie de timp. Existau momente când mă simţeam copleşită, ca în urmă cu o zi, când trebuise să mă ridic în faţa clasei şi să mai ţin un discurs. Mai erau şi alte situaţii, mai ales când mă gândeam că aveam să fiu la facultate în mai puţin de un an sau când mă trezeam gândindu-mă la Jayden. Moartea era înspăimântătoare şi copleşitoare. Uneori, când mă gândeam la ce o aştepta pe Ainsley, îmi faceam griji pentru ea.Mai aveam mult de muncă şi era treaba *mea,* vocea mea era cea care trebuia să se facă auzită când aveam nevoie să vorbesc. Nu a altcuiva. Eu trebuia să trec linia de finiş şi tot ce trebuia să-mi amintesc când simţeam că nu mai puteam era că sentimentul nu avea să dureze pentru totdeauna.

Pentru totdeauna.

Credeam că nu există *pentru totdeauna.* Acele două cuvinte mă îngrozeau când eram mică, nu-mi dădeau pace. Dar acum ştiam că în multe feluri, oricât de neînsemnate, acele cuvinte erau reale şi nu mă mai speriau. Nu aveam să fiu pentru totdeauna fetiţa care se ascundea în dulap, nici umbra care se aşeza în spatele sălii de clasă. Nu trebuia să fac pentru totdeauna ce-şi doreau Cari şi Roşa, în loc de ceea ce voiam eu. Nu aveam să cred pentru totdeauna că pentru ei eram un substitut al fiicei lor şi că îi dezamăgeam. Nu aveam să fiu pentru totdeauna acea fată lipsită de protecţie.

Durerea şi supărarea nu erau pentru totdeauna.

Acel „pentru totdeauna” nu mai era o problemă.

Pentru totdeauna erau bătăile inimii mele şi speranţa pentru ziua de mâine. Pentru totdeauna era raza de soare care se ivea după fiecare nor întunecat, oricât de negru şi dens era. Pentru totdeauna însemna să ştii că momentele de slăbiciune sunt trecătoare. însemna să ştiu că sunt puternică. Pentru totdeauna erau Cari şi Roşa, Ainsley şi Keira, Hector şi Rider. Jayden avea să facă parte din viaţa mea pentru totdeauna. Pentru totdeauna era dragonul din mine care scuipa flăcări şi care se lepădase de teamă aşa cum un şarpe se leapădă de propria piele. Pentru totdeauna era pur şi simplu o promisiune de mai mult.

Şi pentru acel „pentru totdeauna” era nevoie de timp.

Iar eu nu mai puteam
aştepta pentru
totdeauna. ***umm***

O ă scriu un roman despre abandonul şi maltratarea copiilor şi efectele acestora pe termen lung a presupus pentru mine să mă cufund într-o realitate pe care multe persoane se tem să o privească în faţă. O realitate pe care mulţi şi-ar dori să o creadă rodul ficţiunii, la fel ca tot ce li se întâmplă lui Rider şi Mallory. Nu a fost uşor să transpun tot binele pe care-1 fac serviciile de asistenţă socială însărcinate cu protejarea copiilor noştri şi să recunosc în acelaşi timp că unii dintre acei copii continuă să nu beneficieze de avantajele unui sistem veşnic lipsit de fonduri şi de personal şi saturat de muncă.

Am fost întrebată de ce am decis să plasez acţiunea cărţii în Baltimore. Am crescut nu departe de acest oraş şi aproape întotdeauna încerc ca acţiunea cărţilor mele să se desfăşoare în locuri pe care le cunosc foarte bine. In Baltimore am fost de foarte multe ori, dar cred că oraşul nu este doar fundalul pe care se desfăşoară povestea. Intr-o oarecare măsură, este şi el un personaj care, la fel ca Rider, Mallory, Jayden, Ainsley, Hector, Keira şi alte personaje ale romanului, este plin de fhimuseţe şi de speranţă, şi totuşi a alunecat printre „degetele” ţării mele.

La Editurk EPICA au apărut:

Să nu spui niciodată pentru totdeauna nu a fost un roman uşor de scris. Mallory nu semăna cu niriun personaj din cărţile mele anterioare, dar când am terminat romanul mi-am dat seama că toţi avem ceva de „Şoricel”. Aşa că sunt mai multe persoane cărora trebuie să le mulţumesc că au crezut în această poveste şi că m-au ajutat ca romanul să devină realitate.

Ii mulţumesc agentei mele, Kevan Lyon, pentru că a sprijinit ideea romanului şi că a fost la fel de minunată ca întotdeauna. Această carte nu ar fi văzut niciodată lumina tiparului dacă n-ar fi existat Margo Lipschultz şi întreaga echipă de la Harlequin TEEN. Le mulţumesc lui Mallory Dodge şi Rosei pentru că mi-au permis să le folosesc numele.

Mai multe persoane m-au ajutat cu precădere. Ii mulţumesc îndeosebi lui Ashlynn King, care a citit un fragment la început şi nu a simţit impulsul de a-şi scoate ochii cu o furculiţă oxidată. Presupun că ar trebui să-i mulţumesc şi mamei sale, Tiffany King, care a calificat acest roman ca „un Horcrux”, deşi, din câte ştiu eu, n-am comis nido răutate înfiorătoare. Cel puţin aşa cred. Ii mulţumesc mult, de asemenea, Vilmei Gonzalez, pentru că a citit o ciornă preliminară şi nu mi-a râs în faţă şi pentru că mi-a dat atât de multe idei în legătură cu felul în care puteam să îmbunătăţesc cartea. Nu pot uita de Damaris Cardinali, care m-a ajutat cu expresiile şi cuvintele din spaniolă ce apar în roman şi care nu şi-a pierdut răbdarea când pe mine mă cuprindea

disperarea pentru că acelaşi lucru se putea spune în trei feluri diferite în spaniolă. Ii mulţumesc lui Jen Fisher, care m-a ajutat mult oferindu-mi informaţii despre educaţia acasă şi care-mi citeşte mereu ciornele şi-mi spune sincer ce simte... sau ce nu simte. De asemenea, îi mulţumesc mult lui Danielle Ellison, care, schimbând mesaje pe Twitter, m-a ajutat să găsesc titlul perfect.

Iţi mulţumesc din toată inima ţie, cititorule. Nimic din ceea ce fac n-ar fi posibil fără tine şi fără sprijinul tău.

Şi îi mulţumesc lui Margery Williams pentru că a scris *Iepurele de catifea*, o carte pe care când eram mică o detestam şi care, în acelaşi timp, îmi plăcea la nebunie. Cred că, la urma urmei, tot ce ne dorim cu toţii este să fim reali şi iubiţi.*Zece lucruri pe care le-am făcut (şiprobabil n-arfi trebuit)*
de Sarah Mlynowski

Probabilitatea statistică de a te îndrăgosti la prima vedere
de Jennifer E. Smith

Uite, aşa arată fericirea
de Jennifer E. Smith

Salut, rămas-bun şi tot ce se întâmplă între ele
de Jennifer E. Smith

E uşor să te iubesc
de Tammara Webber

E uşor să mă răneşti
de Tammara Webber

Anna şi sărutulfranţuzesc
de Stephanie Perkins

Lola şi băiatul de treabă din vecini
de Stephanie Perkins

Isla şi Fericirea până la adânci bătrâneţi
de Stephanie Perkins

Dragostea mea mi-a dăruit
coord. Stephanie Perkins

Zile şi nopţi de vară
coord. Stephanie Perkins

Destine la limită
de Katie McGarry

îndrăzneşte să iubeşti
de Katie McGarry
Cu el pentru totdeauna
de Katie McGarry

Mare Tranquillitatis
de Katja Millay

Hopeless/Fără speranţă
de Colleen Hoover

Slam.
Din dragoste pentru Layken
de Colleen Hoover

Nume de cod: Verity
de Elizabeth Wein

Iubire
de Katie Cotugno

Printre tonuri cenuşii
de Ruta Sepetys

O mare de lacrimi
de Ruta Sepetys

Cum am devenit populară
de Maya van Wagenen

începutul tuturor lucrurilor
de Robyn Schneider

Marea călătorie a luiAmy şi Roger
de Morgan Matson

Girl Online
de Zoe Sugg

Girl Online în turneu
de Zoe Sug

g*Girl Online pe cont propriu*
de Zoe Sugg

Cerul e pretutindeni
de Jandy Nelson

îţi voi dărui soarele
de Jandy Nelson

Duff- Desemnată Urâţica ţi doloFana din gaşca Fetelor
de Kody Keplinger

Flower
de Elisabeth Craft şi Shea Olsen

Ascultă-ţi inima
de Sarah Dessen

Sfântul tuturor celor văzute şi nevăzute
de Sarah Dess.en

n

Magia lucrurilor simple
de Estelle Laure
Urgia şi zorile
de Renăe Ahdieh

Trandafirul şi hangerul
de Ren6e Ahdieh

Dumplin
de Julie Murphy

Love St Gelato. Vacanţă la Florenţa
de Jenna Evans Welch

Ce se întâmplă cu noi
de Huntley Fitzpatrick

Singura amintire a Florei Banks
de Emily Barr

Sub soarele nopţii
de Trish Cook

Suflete pereche
de Tom Ellen şi Lucy Iviso

în colecţia EpicWave au apărut:

Născută dinfum şi os de Laini Taylor

Cu toţii suntem făcuţi din molecule de Susin Nielsen

Vremuri de sânge şi străluciri de Laini Taylor

Simon şi Planul Homo Sapiens de Becky Albertalli

Visuri de îngeri şi monştri

Etajul o mie

de Laini Taylor

de Katharine McGee

Şi am privit cu toţii spre cer...
de Tommy Wallach

Cinder
de Marissa Meye

r

JENNIFER L. ARMENTROUT

este ina dintre cele mai impurtaite ş îndrăgite autoare de New Adult (ficţiuni rcmantrje adresate tineriur). A publicat şi romane Youny Adult, adresate arinlescnnţilcr, ca ccl de faţă, pniiiru caro a frxst distinsă rin către Asociaţia Sciiilorilor de Romînce din Statele IJnitc ele Americil cu Premiul RITA i'n anul 201 *7.* Astfel, „Sa nu spui niciodată pentru totdeauna' a fost desemnat „Cel mai bun roman de ficţiune mmantică pnntnj adolescenţi". Cărţile sale sunt traduse în peste dncispre78Ce limbi şi vâncfcite în sute de mii de exemplare în toată fumea.

I a Fditura Fpica, in colecţia EpicLcve, au apărut trei titluri NewAdult semnate Jcnnifnr L. Armcrrtmut; „Te aştept", „Te doresc" şi „Rămâi cu mine".

Pentru mai mJte informaţii dtţire autoare, vă rugăm accesaţ; www.jrrinifcrlarmentroutcom cwer

Cwur art used fcry arrarg»ment vkifh JHa/leQun mferprrlsiiR Liirrfterl. (ţo fnrt ,M ,sra Irarteirxwks wied by Hane.nnin&itEq:ri0B3 Liiriled *ir fii* affilifitful Cf)m|Mrtif'* ilted nrdCi *k/tixf..*Mă priveau mulţi ochi, unii oprindu-se asupra mea şi alţii trecând mai departe de parcă aş fi fost invizibilă, ceea ce într-un fel era în regulă, pentru că eram obişnuită să fiu doar o umbră.

f

Dar totul avea să se schimbe.

„Mai mult decât un roman de dragoste contemporan, o lecţie de viaţă.”
ONCEUPONA TWIUGHT

„Un roman extraordinar, emoţionant de real, despre forţa primei iubiri şi despre curajul de care ai nevoie pentru a-ţi înfrunta propriile temeri.”
KAMI GARCIA, AUTOARE DE BESTSELLERURI
NEW YORK TIMES „0 carte surprinzătoare, din care nu lipsesc momentele tensionate. Te va face să vezi viata altfel.”

■

KRISTA'SDUSTJACKET

650
ISBN 978-606-8754-46-8

JENNIFER L. ARMENTRO

EPICLOVE

Ficţidne contemporană
pentru adolescenţi.
+14 ani
www.edituraepica.ro